

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

1-16
Häftet.

Pris 10 öre.

Nyaste Romanlektyr.

BARON HANS

ELLER

DEN ADLIGE FÖRBRYTAREN.

ROMAN

af

Albertine Meyer.

STOCKHOLM,
A. NILSSONS FÖRLAG.

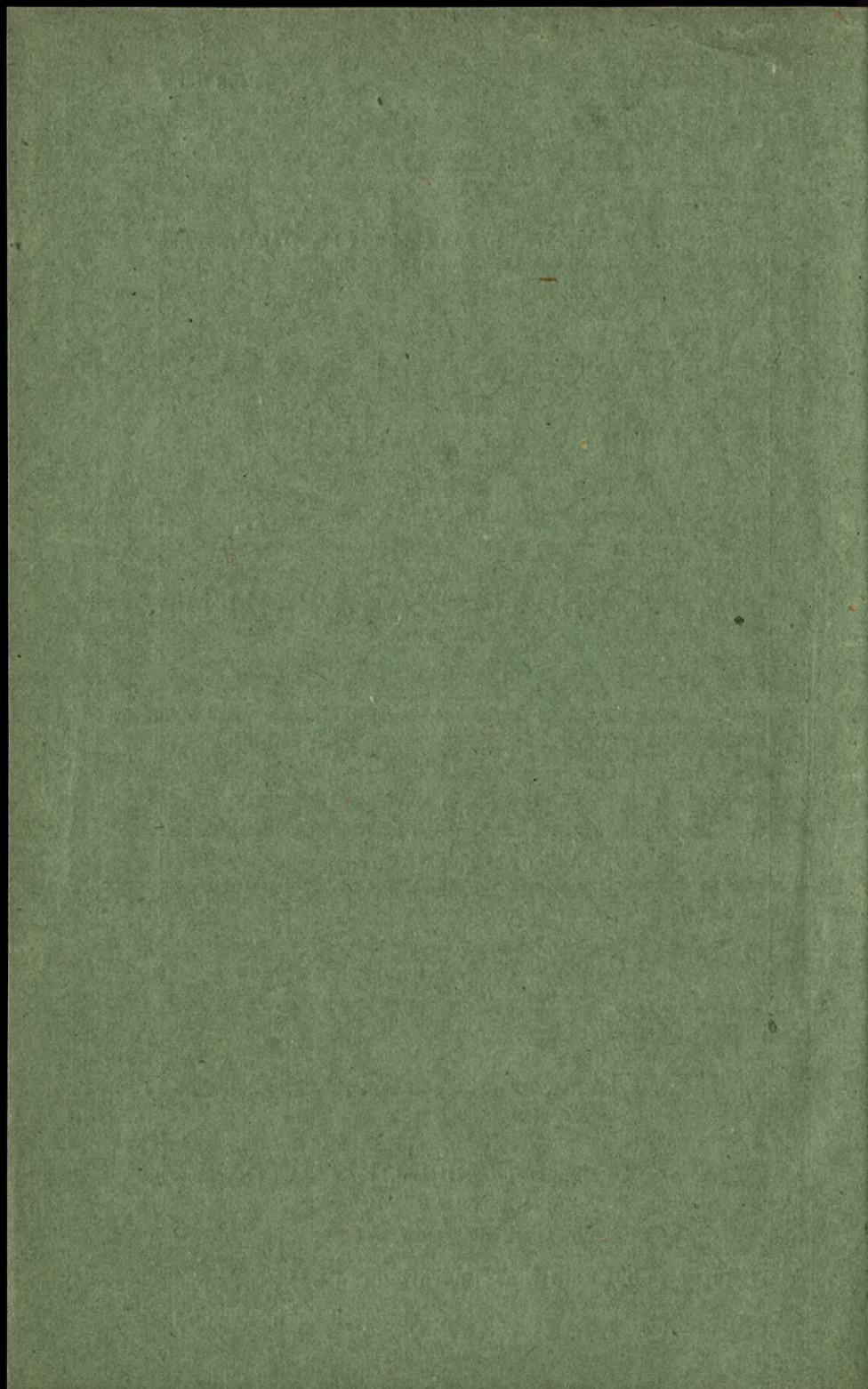
Kolportörerna äga icke rättighet att uppbära pengar i förskott eller att gifva andra löften än sådana, som mitt garantibrev och priscurrant berättiga honom till.

Kontoret är öppet alla söckendagar från 4-6 e. m.

Kontor och Exedition: Besvärgatan 54, 2 tr. upp.

Se omslagets 3:e och 4:e sida!

8
901

BARON HANS

eller

Den adlige förbrytaren.

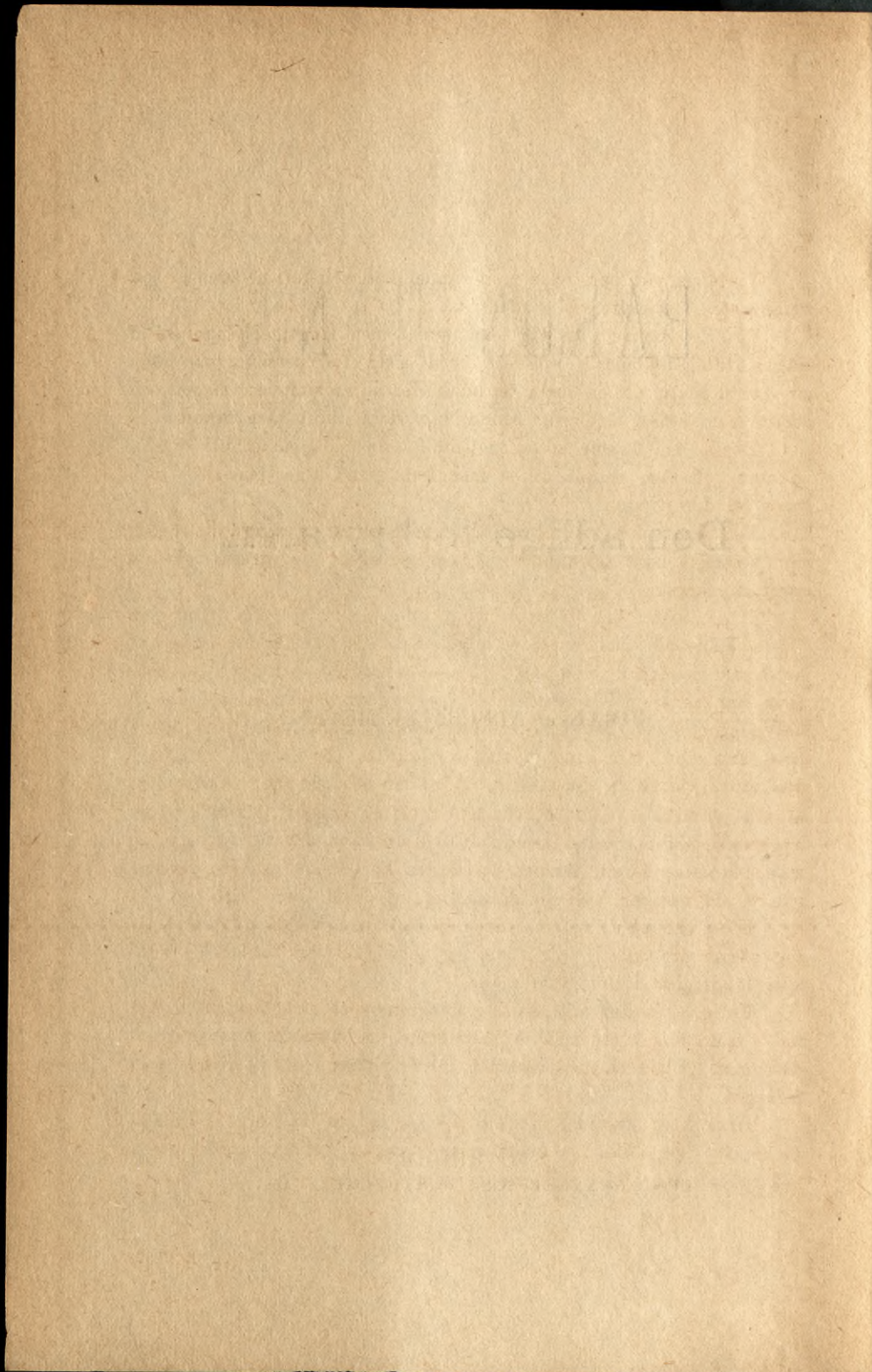

ROMAN af ALBERTINE MEYER.

STOCKHOLM,
LUND & ANDERSSONS BOKTRYCKERI, 1881.

Vi börja vår berättelse i en simpel källarelokel, belägen vid en smal gata, i utkanten af staden St. . . .

Sjelfva rummet är lågt och smalt men långt, och upplyst af några fotogéulampor. Vid ett bord sitta två personer och röka ur korta kritpipor en sorts tobak af det aldra simplaste slaget, och luften som redan förut var osund, blef deraf ännu mer förpestande.

Dessa två karlar voro för tillfället de enda gäster uti skänkelokalen och sågo simpla ut — man kan gerna säga gemena — och voro mindre snygga.

Den ena var af stor kroppsbyggnad och ett stripigt brandrött hår betäckte hans stora hufvud. Ansigtsdragen oro grofva och fula samt markerade de gemenaste laster.

Hans namn var Claus Vilhelm Björn, mera allmänt känd som "röde Vilhelm". Han var född på landet i Södermanland, hade arbetat der i början såsom dräng på en bondgård, och derifrån vandrade han senare till hufvudstaden, som så många andra med honom hafva gjort förut, och framdeles komma att göra. När brist på arbete inträffar, tror man ju alltid, att sådant är lättast att finna i den stora staden ty der finnas en hel hop af människor som behöfva arbete verkställt. För Björn, som egde en ovanligt stark kroppsbyggnad, blef det också temligen lätt att finna arbete, ty hans armar rekommenderade honom, och innan kort finna vi honom såsom sjäare vid hamnen, sysselsatt med att lossa och lasta ångbåtar.

Efter att hafva tröttnat dermed gick han med ångbåtar på resor såsom arbetskarl, och närde sig dermed; men det dröjde ändå icke länge, innan det slutade illa.

En gång under nattlossning försvunno två små lådor, och oakadt man noga genomsökte lastrummet kunde man icke återfinna dessamma. Björn kom i beröring med polisen, och försvann från fartyget.

Han blef kastad i fängelse för en längre tid, men är numera på fri fot igen. Han är klädd som sjäare, men lever bättre än en sådan, och har alltid godt om penningar.

Den andra karlen, med hvilken han sällskapar är motsatsen hvad kroppsbyggnaden vidkommer. Han är liten och spenslig, hufvudet i proportion litet, håret svart, ansigtet fint och välformadt. Ansigtsdragen innebära ingenting motbjudande, endast näsan utmärker sig genom sin ovanliga storlek samt är så krokig som näbben hos en roffogel; den räcker nemligen ned öfver läpparne; hans ögon äro små, men lifliga, samt skjuta blixtar af ilska och list.

Äfven han är född på landet och har lärt smedsyrket, samt under arbetskrisen blifvit utan arbete, och har ännu icke erhållit någon fast plats.

Han tycker också mera om att spela egen herre, samt drifva omkring på St. . . s gator och sällan arbeta.

Kroglifvet bragte honom i beröring med Björn, och deraf uppkom hans närmare bekantskap. Båda passade också utmärkt väl tillsammans, och norrmannen dominerade Björn hvad hufvudet beträffar. Af Björn kallas han för den "norske norrman" från Norge, eller kortare Olof, ty hans namn är Olof Hansen, och hans vagga har stått i en af Norges dalar.

Han går temligen snyggt klädd, hans rörelser äro qvicka och hans fingrar utvisa en stor smidighet.

Hvad hans karaktär vidkommer, så är densamma icke af bästa sorten. Förut var den dålig, men nu har kroglifvet och umgänget med dåliga kamrater gifvit den en ännu sämre riktning.

Han passar utmärkt väl tillsammans med Björn — det grofva och det spensliga trifves ofta godt tillsammans — och därför är också deras vänskap fast.

Dessa två karlar, voro för tillfället ensam i lokalen, och sittande vid ett bord längst fram i hörnet voro de i lifligt samtal, men talade mycket lågt.

"Klockan är redan sex slagen," sade den store röde Vilhelm eller Björn, "han låter i afton vänta bra länge på sig och eljest är han alltid så punktlig, det strider emot hans vana och ser miss-tänkt ut."

"Jo jo," svarade den mindre, norske Olof, "punktlig är han, och liknar deri icke andra förnäma herrar. —"

"Jag skulle icke heller råda honom, att visa sig högfärdig, emot oss."

"Derpå tänker han ju icke heller!" genmålte Björn; "han behöf-

ver oss, och han är slipad nog att taga skeden i rätta hand, och att foga sig efter omständigheterna. —”

”Ja, en riktigt slipad herre är han,” sade norrmannen, ”det måste man erkänna; han har mera förstånd i sitt lillfinger, än vi i våra hufvuden.”— ”Jag undrar just hur länge det kan gå med denna rörelse”.

”Åh” svarade Björn, ”låt det blifva hans sak; densamma inbringar oss tills vidare rikeligen och ofta stora pengar; vi lefva godt deraf och kunna ändå aflägga litet för framtiden; se det har jag aldrig kunnat förr med tyngre arbete. — Han skall nog sörja för oss lika som för sig sjelf och så att affären bär sig.”

”Ja!” kära bror, ”låt oss hoppas det, —” menade norrmannen, ”jag är nöjd med förtjensten, ty man kan som du säger, både föda och kläda sig deraf.”

”Mamsell Karin!” ropade han och knackade med den tomma flaskan på bordet, ”kom hit med ännu en half flaska punsch af von Bergens ”äkta krona”, och två cigarrer af samma sort som sist, — Helligrens!”

En ung flicka blef synlig och severade kunderna det requirerade; cigarrerne uti ett glas och punschen af von Bergens renomerade ”tre kronor.”

Mamsell Karin var dotter till krogföreståndaren och var en riktigt snäll och vacker flicka, öfvermåttan fin och påpasslig. Hennes gestalt var smärt och välformad, med ett fint, blekt ansigte, mörka melankoliska ögon, gratiösa rörelser, hvarföre man vid åsynen af henne ovilkorligen måste fråga sig: Hur har denna vackra flicka kommit hit i detta simpla näste? hvarföre har hon blifvit dömd att vara uppapperska åt sådana kunder? Hon visade också tydligt, vid framkomsten till bordet, att hon inte alls tyckte om våra tvenne bekanta, ty hon satte lugnt det begärda på bordet, låtsade icke alls bemärka att norske Olof kastade vänliga ögon på henne, samt yttrade: ”För tusan, Mamsell Karin, ett sådant ansigte Ni visar oss gamla bekanta! — det bådär åska och passar icke för så intima vänner som vi äro —”

”Tyst Olof!” anmärkte röda Wilhelm, ”hos henne lönar det icke att spela den inställsamme; hon är icke mottaglig för dina artigheter, och har ingen känsla för dina smekord, ty du är allt för simpel! —

Det kostar 1 kr. 50 öre! svarade Karin, och norrmannen framdrog en genfull portmonnaie och lade pengarne på bordet.

Var snäll i dag, lilla mamsell Karin och gif mig en kyss! och jag betalar gerna dubbelt! bifogade norrmannen; men Karin tog pengarne, vände sig om och utan att bevärdiga honom något svar, gick hon bakom disken till sitt arbete. —

En stolt, högfärdig hexa! utropade norrmannen, jag skall nog göra henne tam med tiden."

"Du! — ha ha! norske bror," inföll Björn skrattande "nej, min vän, nog är din näsa redan bra stor och lång förut, men den du får af henne, den blir ändå bra mycket längre; Nej, nej! der hafva redan förut helt andra, vackrare karlar försökt sig, men jemt utan framgång. Hon förblifver kall som is, och en stor och vacker korg är allt hvad du får skörda.

Det vill jag då först se sjelf! — genmälde norrmannen, innan jag gifver mig. Bra dumt är det i hvarje fall af fader Knorr, att han använder en sådan storsk flicka, och är det han, som har uppfostat henne så förnämt, så är han en åsna af första klass, det är säkert. —

Han sprang upp från bordet samt styrde rakt på disken, bakom hvilken Karin satt.

Har mamsell Karin varit ute, och sett på det nya konstberedaresällskapet? "frågade han henne inställsamt."

"Nej!" svarade Karin. "Jag har hvarken håg eller tid till sådana onyttiga saker, utan sköter mitt arbete," och dermed vände hon sig om, samt gick in i sidorummet.

"Skål!" ropade röde Wilhelm med detsamma, och Olof var glad att han blef i tillfälle att draga sig tillbaka, men han var allt annat än glad dervid.

"Skål!" gamle vän" fortfor Björn; bättre framgång för våra öfriga affärer! och han tömde härvid sitt glas i ett drag. —

"Jag tror, hon har den vackra Filip gömd i kammaren!" sade norrmannen för att dölja sitt nederlag; "den karlen har hon förgapat sig i."

"Det är en sådan stackare som hvarken har pengar eller geni! En bra besynnerlig smak, flickorna hafva nu för tiden; bara en karl har vackert utseende, så äro de galna efter honom, om han också

icke eger ett öre i fickan. Jag tror likväl att de redan hafva det på det klara med hvarandra.

"Det tror jag med," svarade röde Wilhelm, "men gubben tycker icke om det, han visar Filip dörren, när han träffar honom härinne. —"

"Det gjorde jag också i hans ställe" svarade norrmannen, "för mig är det sak samma om hon tycker om honom eller icke, om hon gifter sig med honom eller icke.

"Jag har ingenting emot Filip, bara jag vore säker att han icke är vigilant eller hör till det activapolisen."

"Ja, hvem hvet!" svarade norrmannen. «De voro bekanta redan innan Filip kom i uppfostringsanstalten, och därför är det väl hvad man kallar en romantisk ungdomskärlek. Men må han akta sig för att svika gamla kamrater! Jag skall hålla mina ögon på honom, och finner jag honom på misstänkta vägar så skola vi nog kurerå honom!" inföll Björn, "han skal få sin belöning. Men hvar är Hans i afton? klockan är åtta, — en hel timma öfver tiden.

"Jo, han är bra sen i dag," svarade norrmannen, "kommer han inte snart, så korsas våra planer, ty vi kunna snart vänta stamgästerna. Det måste vara något hinder i afton, som uppehåller honom, eljest är han ju så punktlig. — Bara det inte är något farligt eller galet, ty det vore dumt!"

"Ja," inföll Björn, "det vore tråkigt, ty jag behöfver snart nya förstärkningar."

"Hvad? anmärkte norrmannen, "du är väl icke pank igen? Hvar har du gjort af pengarne? Du fick ju lika mycket som jag utaf de två affärerna och man skall vara sparsam i tid.

"Det är jag också!" svarade Björn, "men ser du jag hade gamla skulder och utlöste från assistansen min klocka och en rock — äfven har jag gifvit henne nya klädningar, och detta har gjort slut på min kassa."

"Då håller jag bättre på fyrkarna," sade norrmannen "jag har ännu tre lång schaler kvar och i nödfall kan du få låna litet af mig."

"Tack!" svarade Björn "men ännu har jag något kvar, och tillfälle att förtjena mera, kommer väl att erbjudas, hoppas jag."

"Säg mig, kära bror!" inföll norrmannen, "på hvad sätt blef du egentligen bekant med Hans? det är en fråga, som har legat mig länge

på läpparna, och i afton har du godt tillfälle att besvara mig densamma.”

”Jaså!” svarade Björn ”har jag aldrig förut omtalat det för dig, det är eljest ganska märkvärdigt och roligt,” och härvid började han att berätta, som följer:

”Jag var just kommen ut ur kurran och gladde mig igen åt friheten, men hungrig var jag, intet arbete fanns att tillgå, oakadt jag hade sprungit derefter i fyra dygn. — Jag hade varit ute på ladugårdslandet för att höra om jag icke kunde få anställning vid byggnadsarbete, men äfven der fanns öfverflöd af arbetare. På bakvägen passerade jag förbi Hummelgården, och tittade på alla de nya granna husen, riktiga palats, tänkte jag, det folk, som bor der, har bättre tillgång på pengar än du och många andra — känna väl aldrig hunger eller en tom mage? — men här är icke heller något att förtjena på för dig. Så vandrade jag i tankarne på gatorna, och såg mig om efter arbete. Ibland annat passerade jag förbi ett stort hus, uti hvilket fönstret i nedra våningen stod öppet och en fin herre var synlig i samtal med sin betjent. Just då jag gick förbi, sade herrn ganska högt: Henrik glöm för all del icke, att gångjernet till fönstret blifver lagat, innan i afton, ty eljest kan det icke stängas, och öppet får det icke stå öfver natten. Spring därför straxt efter en smed!”

Jag hörde hvarje ord, vände mig om och tänkte: det vore just icke så dumt, om karlen glömde det. Nr 48 är numret, och du kunde ändå i afton gå dit och se efter, om betjentslyngeln riktigt har besörjdt allt; ty nu för tiden, kan man icke lita på någon; betjenterna äro i de flesta fall slarfviga, oakadt sina höga löner. Omkring klockan ett begaf jag mig ästad, och tog litet verktyg samt min käpp med mig. En liten lykta hade jag äfven stoppat i fickan, och jag var verkligen riktigt nyfiken att se, om denne betjent liknade de flesta andra. Då jag kom fram till porten, fann jag mycket riktigt att fönstret stod öppet. Nå! tänkte jag, der kan man se, hur pålitliga de äro.

Det är väl bäst att anmäla slarvet med detsamma tänkte jag och steg därför i en hast upp i fönstret och sedan in genom detsamma. Jag stängde sedan fönstret ordentligt efter mig, och då det blifvit mörkt, tog jag fram min lykta, tände den och forskade omkring mig hvar betjenten kunde finnas, ty jag trodde ännu allt-

jemt att han var fallen i sömn. Men nej, ingen fanns i hela rummet — tyst var och förblef det.

"Sådana menniskor!" inföll norrmannen.

"Jag upptäckte nu granna möbler, en utmärkt vacker ljuskrona, förgyllda speglar, stolar, liggsoffor, allt beklädt med röda öfverdrag; äfven ett skrifbord och ett stort jernskrin."

"Nå!" inföll norrmannen, och blef liffig, "det var ju ändå något att hålla sig till!

"Så tänkte äfven jag", fortfor Björn. "Jag tillgrep mina verktyg och började öppna skrifbordet först, hvilket också gick som en dans. Men der fanns just ingenting annat än papper, bref, ordensband och annat skräp; ingenting som var värdt att ega."

"För f—n!" inföll norrmannen.

"Ja, fina herrar hafva nu för tiden äfven brist på mynt; allt hvad de ega är granna möbler, som äro pantsatta."

"Nå! skrinet då?"

"Jag försökte öppna det", fortfor Björn, "men det var ingen lätt sak att öppna detsamma. Det var mig omöjligt att finna nyckelhålet."

"Hvad! prata nu inga dumbeter!" inföll norrmannen, "då var du väl blind, det sitter ju i midten."

"Jo, vackert!" fortfor Björn — "nog sökte jag der, men kunde icke upptäcka annat än en stor jernroset, och den satt fast. På alla fyra hörnen funnos dylika, men hvarken vid sidorna, eller bak, eller ofvanpå fanns nyckelhålet.

Du kan väl förstå att jag funderade mycket derpå, men förgäfvess. Klockan var väl omkring tre och nog hade jag tid, ty ätt någon skulle komma hem så sent, det trodde jag icke, men jag hade endast litet olja kvar i lyktan, och var rädd att densamma skulle slockna. Jag började dock på nytt att söka, tills svetten droppade ned från pannan, men nej! omöjligt. Jag tog för tionde gången lyktan i handen och ryckte på de fördömda rosetterna samt brummade förbannelser i skägget — dumma smeder som förfärdiga kassaskåp utan nyckelhål och ännu större åsnor som köpa sådant skräp för stora pengar."

"Det tycker jag med!" inföll norrmannen. "Vi fingo alltid order att arbeta stora nyckelhål i låsen, och lätta att öppna. Men

se, det är utländskt arbete, som ingen derstädes vill hafva, som de skicka hit; här äro de dumma nog, att köpa det."

"Men bäst jag stod och tittade på skrufvarne", fortfor Björn, "hörde jag att något rörde sig bakom mig, jag vände då hufvudet om, och hvad såg jag? jo, mynningen af en dubbelpistol, och ansigtet af en karl, som stirrade på mig. I första bestörtningen grep jag efter knifven, som jag hade i bröstfickan, men då karlen såg det, sade han: Låt bli att använda den der, ty då trycker jag lite smått på hansen. Vi kunna ju ordna våra saker i all vänskap.

Att börja med låter jag pistolen sjunka, stoppa du ner knifven i fickan! förtroende förtjenar förtroende, och så gjorde jag äfven. Norrmannen lyssnade med stor spänning.

"Nu tänkte jag", fortfor Björn "att komma fram med ursäkter och att förklara för honom hur, och hvarför jag befaun mig i rummet; att fönstret hade stått öppet, och att jag blifvit narrad in och så vidare, samt att jag endast för att fördrifva tiden hade granskat skrinet och de andra granna möblerna.

"Jo jo! inföll han, icke alls vred, "jag bor ganska trefligt och har granna möbler. — Hvad tycks om speglarne?"

"Mycket vackra!" svarade jag.

"Nå! och skrinet då?" frågade han.

"Mycket väl och bastant arbetadt, öfverflöd af grannlåt, men intet nyckelhål!" svarade jag.

"Det ha de dumbommarne glömt i Tyskland! det kommer väl derföre snart med telegrafan, ty anmaldt det har jag redan," sade han skrattande.

"Men sitt ned!" fortfor han vidare, och framdrog två karmstolar; vi kunna ju samspråka i sittande ställning.

Jag var i början rädd och visste icke om han dref gyckel eller allvar med mig, men jag tänkte så: "Vill han dig något ondt, så har han dig ju i alla fall, och behöfver endast slå larm och hans pistol är bättre än din knif; — vill han dig icke något ondt, så är det bäst att icke reta honom, i vänskap och under skämt går det kanske bättre att slippa ifrån saken. — Derför tog jag plats i en stol, och sade: "Dessa edra möbler äro både vackra och beqväma."

"Ja, de äro efter min smak", sade han och satte sig i andra stolen midt emot mig. En lampa upplyste rummet.

Han placerade sig alltid framför mig.

"Får jag bjuda eder en cigarr?" frågade han mig och framtog dervid ett fint cigarrfodral.

"Jag tackar eder!" svarade jag, derefter framtog han ett tändsticksfodral och bjöd mig eld på cigarren, hvarefter vi, då han äfven påtändt sin cigarr, blossade af desamma utan att yttra något.

Nu, tänkte jag, är det bäst, att fortsätta med förklaringen. Jag började med att tala om, att jag kom så sent på natten.

"Åh! gör ingenting," inföll han, "jag är alltid sent uppe om nätterna, kommer aldrig i sängen innan 4 eller 5 om morgonen, och uppriktigt sagdt, jag väntade på edert besök."

"Karlen är bestämdt galen," tänkte jag.

"Ja, det tror jag också!" inföll norrmannen.

"Jag såg ut genom fönstret i går eftermiddag" fortfor han, "och såg herrn komma förbi, då ropade jag till min betjent mycket högt så att ni kunde höra det: låt laga fönsterjernet redan i afton, så att det icke får stå öppet i natt, och så vidare, och derföre väntade jag edert besök, jag ser nu, att jag icke misstagit mig, jag har ett skarpt öga att genomskåda menniskor, i synnerhet sådana som passa för mig.

"Jaså!" sade jag helt flat, "det var då en snara att fånga mig uti, ett beräknadt knep, för att göra någon medmenniska olycklig! det är just icke vackert handlat af en fin herre!

"Då afsigten är god?" inföll han "gör jag eder ju icke något ondt."

"Nej, ännu icke," svarade jag skrattande; "men jag känner ju icke edra afsigter." Jag trodde nämligen att han hade sändt efter polis och endast ville uppehålla mig med prat.

"Jo," fortfor han, "jag tycker om eder — en kraftfull kropp, starka armar — det är just hvad jag söker efter, och som jag tror att ni är utan arbete, eller åtminstone utan sådant som betalar sig bra, så kan hända att jag kan gifva eder både bättre och mera vinstgifvande sådant. Se, derföre ville jag tala med eder, och om natten har jag bäst tid; derför frågar jag eder öppet och rent ut, om ni har lust att biträda mig i en vinstgifvande affär?

"Det var mig en riktig kanalje!" utbrast norrmannen, "ett högst eget sätt att engagera folk, men ett qvickhufvud var han, det måste erkännas."

"Nå, vidare?" inföll Björn.

"Jo," svarade jag, "det beror på hvad det är för slags arbete,

och om jag kan uträtta det. Räkna, skriva eller föra böcker, det kan jag icke, men se starka armar har jag, och tycker mycket om att förtjena penningar”.

”Kunde just tro det”, inföll Hans, ”men om det nu till exempel vore litet lagstridigt eller utöfvades med fara att komma i lagens händer?”

”Så måste man akta sig därför,” skrattade jag.

”Ja, det är det bästa,” menade han. ”Jag känner mig förförigt litet ruskig, fortfor han. ”Hvad tyckes om en liten toddy, eller har ni kanske ännu inte ätit aftonvard? Matbordet står ännu dukat derinne och vi kunna ju gå dit in under måltiden och efter densamma hafva vi ju tillfälle att prata ännu mera härom.

Han steg upp, tog lampan i handen, och gaf mig tecken att gå förut, samt följde sedan efter mig.

Norrmannen hörde med stort intresse på denna berättelse. — Att slutet hade blifvit godt, det visste han ju, ty han hade ju varit bekant med Björn en längre tid, men det var ändå mycket som de ännu icke yppat för hvarandra.

”Jag var”, fortsatte Björn, ”ännu jemnt litet rädd och hade hellre gått min väg, eller bakom honom, men jag drefs emot dörren af honom. När jag hade fått dörren öppen, och såg ett stort bord, fullt med mat och flaskor, tyckte jag att det var roligt, och blef lugn och obekymrad.

Jag började blifva van, vid mannens märkvärdiga beteende. — En fin karl är han, och han gör dig väl intet ondt, tänkte jag. — Nu gjorde han ett tecken med handen och sade: ”var så god! inga ytterligare bjudningar; en hvar hjälper sig sjelf, bäst han kan. Jag tager mig en cognacstoddy — varmt vatten finns här, önskar ni något annat såsom 10-dubbelt renadt, skotsk whisky, fransk cognac m. m. så tag er utan vidare krus, ty utan att gripa sig an kommer man här på jorden till intet resultat.

Jag försåg mig nu med så mycket, som smakade mig, och det är som du vet icke så litet, men det var andra varor än dem Knorr består sig, må du tro! —

”Ah! den norske nektarn är minsann inte heller dålig!” inföll norrmannen. —

”Det är den icke, kära broder norrman, men se, der på bordet fanns den icke!”

"Men vidare", sade Wilhelm, "hör nu straxt slutet! smörgåsbordet var utmärkt läckert, minst 20 rätter mat; det bästa jag förr sett."

"Åh! att jag icke fick vara med om detsamma!" inföll norska Olof — "Jag skall en gång bedja honom, göra om det."

"Men sedan kom aftonvarden," fortfor Björn. "Han åt duktigt och jag ville inte stå honom efter. Han försåg sig med gåsstek men jag kunde med hans knifvar icke skära sönder densamma, utan en half gås medföljde på min tallrik och jag behöll den, och framtog sedan min egen fällknif, då det gick bättre. Pasteier, tror jag de kallas, åt jag minst tolf, det var utmärkt god mat; pannkött med ägg, var äfven bra; det var något annat än hvad vi få här hos Knorr.

Jag skall nu äfven förse mig, tänkte jag, jag slutade heller icke förr än min mage icke kunde fördraga mera, hvarken af mat eller viner.

Efter att hafva smuttat ur punschglaset fortfor Björn: "Han började nu att upptaga saken igen om affären, beskref för mig hur den skulle behandlas och huru vi skulle dela vinsten. Hufvudsaken var att aldrig nämna eller förråda hvarandra, icke titulera hvarandra annat än Hans, Björn, och några andra bestämningar angående signal, mötesplats m. m. det öfriga vet du ju sedan länge.

"Ja, nu är allt klart för mig", yttrade norrmannen — "och det har ju gått ganska bra tills nu. Jag önskar att det endast fortginge på detta sätt, så att jag kunde aflägga en liten svarpenning för att kunna sätta upp egen verkstad i Norge."

"Ja, du har det bättre än jag", svarade Björn, "du har ditt smedsyrke, du kan hålla dig till, men jag? hvad blir det af mig?"

"Åh, hvarför sparar du icke, såsom jag?" inföll norrmannen. "I Norge kan du blifva torpare med bra litet och har du icke lust till det, så blif krogföreståndare. Hufvudsaken är mynt, då kan man blifva allt hvad man vill."

Nu var klockan nästan tio, lokalen hade blifvit fylld med gäster och konversationen var liflig.

Begge hade redan uppgifvit hoppet att få se Hans, då en karl med brun vinteröfverrock, pelsmössa, höga arbetsstöflar en yllehalsduk mycket väl omsvept, om halsen närmade sig bordet och önskade god afton åt våra bekanta.

Han tog utan vidare krus en stol, satte sig hos dem och knackade på bordet. Mamsell Karin kom fram, frågade hvad han önskade och sedan han samspråkade litet med de andra, requirerade han en hel flaska cognac af bästa sort, samt tre glas, socker och lemon, varmt vatten, således allt hvad erfordrades till en toddy.

Efter det Karin aflägsnat sig för att hämta det reqvirenade, yttrade Björn: du kommer sent Hans, eljest är du alltid så punktlig, denna gång hafva väl hinder varit i vägen, men jag vill hoppas att de samma icke varit obehagliga?

"Ja, hinder hafva varit i vägen", svarade den nykomne, som våra läsare och läsarinor väl redan hafva igenkänt såsom vår hufvudperson. "Jag fick besök af vaktmästaren i polisrätten, Brockman, och han pratade länge med mig. Jag kunde förstå att ni väntade mig, och därför skyndade jag straxt hit."

"Nu kom Karin med det reqvirenade, satte alltsammans på bordet och tog de tomma glasen tillbaka.

"Får jag bedja om tre kronor", sade hon denna gång, och Hans betalte. Derefter sade han: "Håll till godo, mina herrar!" hvarefter Björn och norrmannen utan krus angrepo flaskan, för att laga sina toddar i ordning.

Hans böjde sig framåt och hviskade att Brockman hade omtalat för honom att två rån nyligen blifvit rapporterade på poliskontoret och att man spanade efter några misstänkta personer, men att man ännu icke hade funnit någon säker ledtråd. I hvarje fall skulle polisen nog vara vaksam, och stor försigtighet vore derföre af nöden, hvarföre i natt intet kunde företagas utan bäst vore att hålla sig tyst och inne. I morgon vid vårt sammanträffande mera härom! Skål! mina herrar, och god natt!

"Försigtighet är lösen."

Han reste sig upp från stolen och lagade sig i ordning att lemna salen genom en bakdörr. Men innan han hann ut, vilja vi ännu taga honom litet närmare i betraktande och beskrifva honom för våra läsare.

Det var en lång, reslig gestalt, öfver det ena ögat bar han ett bandage, rödfleckig i ansigtet, röd näsa, svart peruk, omsorgsfullt vårdadt hår, halsduken satt så högt upp, att hufvudet hölls uppe deraf. Hans gång var släpande och afmätt och hela hans utseende lät förmoda en försupen skrifvare.

Allt detta var icke naturligt utan en anlagd förklädning.

I verkligheten var hans gestalt hög och reslig, hans gång liflig, ansigtet vackert och värdigt en fin adelsman och kavaljer, samt hans sätt att föra sig klanderfritt, men i öfrigt kunna vi tillägga, att han var en stor rumlare och spelare, kom aldrig hem förrän två eller tre på natten, och spår af detta utsväfvande lif voro synliga i hans ansigte.

Han var endast tjugosex år gammal, och såg redan ut som en trettiofem års man.

Så snart baron Hans hade aflägsnat sig, närmade sig våra gamla bekanta hvarandra, gjorde sig den ena toddyn efter den andra, och började samspråka om denne Brockman, som Hans hade omnämnt.

"Det är ett utmärkt spratt, Hans drifver med den karlen", sade Björn, "han får genom honom reda på alla polisens förehafvanden och vi blifva i tillfälle att sätta oss i säkerhet. Mycket klokt anlagdt och det kostar honom så litet, några cigarrer och ibland en toddy eller ett glas vin. Hos Brockman är det en ära, att vara väl upptagen hos Hans, som är anledning till denna förtroelighet, och Hans förstår så utmärkt väl att kittla hans fåfänga, genom att berömma honom och hans klokhet, att det är mästerligt."

"Ja, det måste vara en riktigt stor ära, att umgås med baron Hans af Wertheim", inföll norrmannen spotskt.

"Nu bryter du iagen!" ropade plötsligt röde Wilhelm i rasande ton. "Inga namn, det vet du ju, och gör du det en gång till, så gifver jag dig ett minne, som skall räcka för din återstående lefnad! Rätta dig derefter! vill du vara tillsammans med oss så håll våra öfverenskommelser! Du känner pligten, som är ganska stor och förräderi straffas med döden."

Norrmannen blef ganska flat öfver detta vredesutbrott. Han insåg det begångna felet och sade: "Var tyst, gamle vän, och gör inte saken värre än den är genom ditt buller! Jag har varit dum och begått ett fel, men vi hafva ju också druckit ganska mycket, och blodet är varmt och förståndet dimmigt. Eljest känner du mig ju under många år, såsom en pålitlig och god kamrat!"

"Må vara!" sade Björn, "men akta dig, inga namn alls, aldrig någonsin, hörer du det?"

"Jag förargar mig ändå öfver att denna karl har det bättre än vi", brummade norrmannen. "Han lever som en herre, bor gen-

tilt, ligger i en god säng, umgås med fina personer och förtjenar troligtvis mycket pengar genom sina knep vid spel och genom vårt arbete."

"Det är hans sak!" inföll Björn, "hvar och en för sig, och dock alla tre tillsammans, så lyder vår öfverenskommelse, och derefter har du att rätta dig. Utan honom kunde vi ju rakt inte hjälpa oss. Han utspionerar och anvisar oss fångsten, och vi utföra arbetet derefter."

"Kunde du utföra det utan honom?"

"Minsann skulle vi icke bra ofta gripa fel, och få tag i en sådan usling som ingenting hade på sig, annat än oqwitterade räkningar."

"Du har rätt, gamle Björn, jag kan det icke, och han är af stor vigt för oss. Men jag förargar mig ändå öfver att han har det bättre än jag."

"Så drick nu ut, och låt oss gå hem, du är icke säker på att kunna låta bli att prata dumheter i afton, ty du har druckit för mycket och är grälaktig. Derfor är det bäst att bryta upp och gå hem; i morgon börjar en ny dag."

Begge reste sig upp och gingo ut på gatan.

Fader Knorr hade en god afton, och såväl han, som Karin, hade jemn sysselsättning med att expediera kunderna. Ingen kredit gafs, det var hans grundlag, dåliga varor och högt pris. Hans kunder voro vana vid hans lokal och alla stamgäster voro af samma sort, alla ormstuckna, och just dessa sökte lokalen, emedan den ene icke var bättre än den andra, hela sällskapet passade mycket väl tillsammans.

Klockan 11 precis stängde han, och den, som klockan half 12 icke hade aflägsnat sig, blef utvist och gick han icke godvilligt, så blef han kastad ut på gatan, ty gubben Knorr hade starka armar och var en sträng herre.

II.

Vi fortsätta vår berättelse ännu en tid uti fader Knorrs lokal.
— Det är tidigt om morgonen, kl. sex, och densamma har just

nyss blifvit öppnad, gubben har gått till torgs vid denna tid, för att göra sina uppköp till köket för dagen och kommer sällan hem, innan klockan nio. Mamsell Karin, hans dotter, har således ensam att sköta upppassningen af kunderna och är befriad från faderns kontroll.

Det var omkring klockan half sju då dörren öppnades och en ung, vacker karl, klädd i tarfliga, men snygga kläder, inträdde, och önskade mamsell Karin ett vänligt god morgon, samt bad att få kaffe med skorpor. Denna gång tackade den eljest så stolta Karin för halsningen, och våra läsare och läsarinor känna troligtvis redan, att vinden slagit om, till fördel för den nyinkomne.

Så var också fallet. Mannen som kommit in, är Filip, en ung snickaregesäll, och mycket skicklig arbetare, flitig och nykter. Han smakar aldrig bränvin, besöker kyrkor och föreläsningslokaler, bland andra sjömanskapellet, och anser bränvin mycket skadligt såväl för kroppen som själen.

Man frågar kanske: "hvarför besöker han då denna smutsiga lokal?"

Det är i dag första gången, han besöker den; han känner således icke alls till densamma.

Och hvarför upprepar han sedan sina besök?

Derför att han första gången blifvit kär i Karin och kärleken tar sedan ut sin rätt.

För våra läsarinor har det säkerligen varit klart från början att denna unge man är samma person, om hvilken Björn och norrmannen redan i förra kapitlet hafva talt —, och hoppas vi att Hans vid sitt upprädnade på skådeplatsen blir mottagen med ett varmt deltagande, ty allt hvad som är godt och ädelt, bör beskyddas af alla goda menniskor, och om hvar och en, i sin mån bidrage dertill, så komma också det goda att snart vinna segern.

Vi nämna här straxt, att Filip är född i Wermland samt är enda sonen efter en soldat, som har varit med i danska kriget, den gång svenskarne såsom vänner gingo öfver, för att hjälpa danskarne emot tyska förbundet.

Fadern är död sedan länge, men hans moder lefver ännu; hon är utfattig, och lefver således i bedröfliga omständigheter;

Men eljest är gumman rask och kry, hon arbetar som hjelpmadam hos en brukspatron, söker och finner sin tröst i religionen

och har haft sin utkomst genom träget arbete till denna dag. Goda människor hafva räckt henne sitt bistånd, och om hon också äter sitt dagliga bröd i tarflighet, så smakar det dock så mycket bättre efter fullgjordt arbete, och hon tackar försynen för detsamma hvarje morgon och afton samt innesluter sig i den Högstes beskydd.

Under en sådan from och arbetsam moders uppfostran är det icke underligt att Filip blifvit en from, nykter och beskedlig ung gosse, och fortfarande är det.

Genom sin moders bemedlande kom han straxt efter sin konfirmation i lära hos en hederlig, gudfruktig snickaremästare i Carlstad, af hvilken han lärt yrket, samt att vara arbetsam och sparsam, och efter fem års lärotid, blef han gesäll, samt reste till Stockholm för att fullkomna sig och se sig om i världen.

Det gick emellertid icke så fort, som Filip trott, att erhålla arbete, ty det var ondt om sådant; öfverallt hvar han frågade blef svaret: icke för tillfället. Äntligen erhöll han ackords arbete hos en mästare; men det visade sig snart, att betalningen var så liten, att den icke räckte till hans uppehälle. Priserna å lifsförnödenheter, såsom logis, mat m. m. voro mycket höga men arbetsförtjensten låg. Nog af Filip kunde icke oaktadt flitigt arbete och sparsamhet få inkomster och utgifter att gå ihop, utan han nödgades skuldsätta sig, huru han än arbetade deremot.

Hade han endast haft sin gamla moder här i staden, tänker säkerligen mången husmoder eller ung mö, hade det nog varit bättre för honom att slå sig igenom. Detta tro vi också, men hon var ju i Carlstad, och efter som han var tvungen, att söka sina små behof genom andra hand, som beräknade sina fördelar, var ställningen mera ogynnsam, och oaktadt han var nykterhetsvän, samt således icke förslösade sina pengar till öfverflödiga njutningar, måste han likväl ofta gå svältande omkring.

En dag då han var hungrig, besökte han lokalen hos fader Knorr och gjorde bekantskap med Karin, samt fattade, såsom redan nämndt, vid första besöket, ett starkt tycke för denna vackra flicka, som i sin tarfliga, men snygga klädnad och sitt lugna väsen så mycket öfverensstämde med honom.

Detta intryck, måste hafva varit ömsesidigt, ty Karin tyckte äfven straxt om honom; denna vackra yngling, som beskedligt kom in och requirerade kaffe, något som endast mycket sällan föreföll

hos Knorr; och efter att hafva framburit detsamma samt uppburit betalning derfor, uppstod ett samtal emellan dem derigenom, att Filip frågade henne hvar Funkensgränd var belägen.

Det var således klart, att han icke var född i staden, utan var en främling, mot hvilken hvarje hederlig menniska så gerna visar sig hjälpsam.

Karin underrättade honom gerna om hvar gränden var belägen och äfven hvilken vlg han hade att gå, för att komma dit.

Filip tackade henne derfor, och inom kort hade Karin fått veta att han var snickargesäll från Wermland, hade dåligt arbete och var på väg, att uppsöka, en annan mästare vid namn M—son, som skulle bo i Funkensgränd, för att höra sig för, om han icke der kunde erhålla arbete.

Karin fattade tycke till honom, såsom varande en ordentlig ung man, som var angelägen att få arbete, för att kunna föda sig på ärligt vis. Hon hade ärfvt sin moders sinnelag, hvilken var en from och arbetsam varelse. Modern hade alltid skött matlagningen i köket och annat bestyr, som hörde till hennes mans yrke, men bränvinsflaskorna ville hon ogera handskas med, till stor förargelse för sin man, som icke alls fann sig generad deraf, att söka förtjena penningar af sina medmenniskor på hvad sätt som föll sig lättast.

Vi vända tillbaka till Filip, sedan han funnit gränden och äfven mästaren, men någon fördel hade han icke vidare deraf, ty också der möttes han med det då för tiden vanliga svaret: icke för tillfället; jag är öfverhopad med arbetare, och har ingenting att göra. Kanske framdeles.

Om Filip också icke fick arbete i Karins granskap, så glömde han derfor ändå icke hennes bild, och om söndagarne då han var ledig, gick han till hennes fars lokal. Han var alltid säker att derstädes finna ett troget hjerta, som hade känslor för hans motgångar samt ville gifva honom råd.

Det dröjde icke länge, förrän dessa två blefvo intima vänner och slöto ett troget vänskapsförbund. Hvarje småsak som rörde Karin, intresserade Filip och förhållandet var äfven detsamma från Karins sida hvad Filip beträffade.

Dessa tecken mina läsariinnor, äro väl de första hos oerfarna, oskyldiga hjertan, till ett vänskapsförbund, ty på något vidare

tänkte väl ännu ingen af dessa båda; men de kände sig dock lyckliga i hvarandras närhet.

Men det fanns dock personer, som afundades dem äfven detta, ty Filips besök om söndagarne blefvo icke obeaktade. Man började nämligen finna, att Filip blef allt för mycket uppmärksam af Karin, hvarför hon blef utsatt för åtskilliga anmärkningar af de andra gästerna. Härvid var hon dock van äfven förut, hvarför detta icke mycket bekom henne, hon lätsade icke ens märka det. Då blefvo de mera näsvisa i sina frågor, hvarför hon nödgades på ett anständigt sätt afvisa deras närgångenhet, hvilket gjorde att de funno sig ännu mera förolämpade och vände sina anmärkningar mot fader Knorr och frågade honom, hvem den gentila mågen var, som hans dotter skulle tillföra honom? Hvad han ville med en kaffedrinkare; en nykterhetskandidat? En frågade, om han var anställd hos någon nykterhetspredikant, en annan om han var en läsareprest. Sådana karlar passa intet för dig! utropade en annan. Vi vilja icke vara tillsammans med sådana karlar! de utspionera allt hvad vi göra här och sedan omtala de allt för sina gelikar som sedan hålla straffpredikningar öfver oss, och söka hindra oss i våra förehafvanden.

Först började fader Knorr att förfråga sig med Karin härom, och åläggga henne att vara mindre tillmötesgående mot Filip, eller att rent af uppsäga bekantskapen med honom. Detta ville Karin likväl icke. Då vände gubben sig till Filip med den upplysningen, att här icke vore rätta platsen för honom, utan det vore bättre för honom att vända sig till något kafé. Han förkökte sedan att bjuda honom på bränvin men då Pilip afslog att dricka tillsammans med honom, blef han vred och fann sig förnärad samt utbröt i grofheter; men för Karins skull fäste Filip intet afseende dervid. Men dermed var saken ju ändå icke hjälpt. De missnöjde sammangaddade sig ännu mera och fastare tillsammans och snart hade de upfunnit ett medel att hämnas på honom. En låg person hade åtagit sig att vara redskapet dervid.

Hvad hade han egentligen emot honom? frågar man.

Åh ingenting; han var honom endast i vägen, och var en bättre och hederligare människa än hans motståndare. Voro icke dessa skäl tillräckliga att kräfvä hämd på honom för?

Oaktadt såväl Filip som Karin kände till dessa afundsjuka personer, anade de likväl icke i sin enfald någonting om deras pla-

ner. Vi vilja heller icke gå händelserna i förväg utan låta allt gå sin jemna gång.

Under sista tiden träffade Filip ofta tillsammans med en annan ung man hos Knorr, som sökte hans sällskap och låtsade såsom han heller icke förtärde någon annan dryck än kaffe, och på detta sätt trodde sig kunna innästla sig hos honom.

Han sade sig vara från Norrland, och sjöman till yrket, samt låg i staden för att taga styrmansexamen.

Han berättade mycket om nykterhetsföredrag och om allt godt som vore en följd deraf. Hvarje gång någon talare någonstädes höll något föredrag öfver nykterhetsfrågan, var han alltid der såsom åhörare och så vidare. Nog af, han föregaf, att han tyckte mycket om Filip, emedan de sympatiserade i så mycket med hvarandra, och att han var riktigt glad, att hafva funnit en så nykter och hygglig vän, som Filip, i hvilkens sällskap han aldrig kunde komma i frestelse att rumla upp sina penningar. Du måste veta, min bästa bror, sade han, att jag är anvisad till sparsamhet emedan jag är af fattiga föräldrar, men min farmor har lofvat att inom kort bisträcka mig med femtio kronor. Du må tro, fortfor han, att jag har slitit ondt ibland, ty jag har varit nödsakad, att pantsätta min öfverrock och mitt ur, för att kunna bestrida de nödvändigaste utgifterna till mitt uppehälle.

Detsamma hade äfven en gång händt Filip, han hade för första gången måst anlita assistansen samt derstädes belåna samma persedlar, som hans tillfällige föregifne vän, för att kunna lifnära sig, och hyste följaktligen medlidande med honom.

Emellertid närmade man sig mer och mer Maj, då de kommo öfverens om att på eftermiddagen begifva sig till Djurgården, samt träffas på en utsatt plats derstädes klockan fyra.

Som det icke var vanligt att verkställa något arbete denna dags eftermiddag hade Filip ett godt tillfälle att få sammanträffa med sin nya vän, såsom aftalt var, och infann sig derföre punktligt på den bestämda platsen. Kort derefter kom äfven vännen, som vi hädaneftter vilja benämna Svensson.

Denne visade sig mycket glad öfver sammanträffandet och föregaf det han kom direkt från postkontoret, hvarest han hade uttagit ett rekommenderadt bref från sin farmor; visade det också för Filip tillika med dess innehåll, femtio kronor. Nu skall jag blott

springa hem och snygga upp mig litet och skall inom kort vara här igen, sade han; men vet du Filip, jag vore dig tacksam om du under tiden ville göra mig en tjänst, och utlösa min rock och mitt ur från assistansen. Jag vill gerna använda dessa persedlar redan i dag. Hvar kontoret är vet du ju? Skulle du vilja göra mig denna vänskapstjänst?

Filip samtyckte dertill och mottog de tvenne pantsedlarne samt trettiofem kronor i pappersmynt och begaf sig i väg, under det Svensson sprang åt ett annat håll, och lofvade att vara tillbaka inom en halftimme.

Ankommen till lånekontoret aflemnade Filip begge sedlarne samt penningarne och väntade sedan på utlemnandet af sakerna. Men det dröjde ganska länge innan de vidtogo några åtgärder för att lemna honom det begärda.

Ändtligen sedan en halftimme förflutit under otålig väntan från Filip's sida, kallade bokhållaren honom in i ett inre rum och stängde omsorgsfullt igen dörren efter honom, samt frågade honom i närvaro af två andra herrar, om dessa voro hans saker, i det han samtidigt framvisade ett guldur och en sommaröfverrock. Filip svarade att han icke kände till sakerna, emedan han endast vore sänd att hämta sakerna åt en annan person. För hvem då? frågade bokhållaren.

Från en sjöman, som heter Svensson, svarade Filip.

Han berättade nu allt hvad han visste om denne, och hvad vi äfven redan förut veta.

De både herrarne presenterade sig härpå, såsom ett par detectiva poliskonstaplar och förklarade att båda dessa persedlar voro stulna, samt att Filip derföre måste medfölja till polisvaktkontoret för att ytterligare redogöra för åtkomsten af desamma; kunde han icke nöjaktigt förklara sig, finge han svara för följderna, emedan han innehafte pantbevisen.

"Det kan icke vara möjligt, att sakerna äro stulna", sade Filip, "ty en god vän till mig har sagt sig vara egare till desamma och han inväntar nu min återkomst hos krogföreståndaren Knorr.

"Hos hvilken Knorr?" frågade den ene polisbetjenten, "är det denamme som förestår krogn i F—gränd"?

"Ja nära skeppsbron", svarade Filip, "hos honom är jag känd."

"Det hedrar dig ingenting, att hafva sådana bekantskaper sva-

rade konstapel, ty hans lokal är mycket illa känd ibland oss och de flesta som besöka densamma äro långt ifrån hederliga karlar, men vi skola hoppas att anträffa den rätta gerningsmannen, ty annars kunde det blifva mycket obehagligt för eder. Hvilken tid hade ni bestämdt för edert sammanträffande?"

"Inom en halftimme efter det vi åtskiljdes" svarade Filip, "han väntar sannolikt redan nu på mig."

"Låt oss då begifva oss åstad med detsamma!" inföll den andra konstapel.

Alla tre begåfvo sig nu på väg till Knorrs lokal, dit de inom kort anlände.

Filips ankomst i sällskap med tvenne poliskonstaplar bragte hela lokalen i uppståndelse. En hvar sökte att smyga sig bort, eller att på annat sätt göra sig obemärkt.

Filip anmärkte emellertid ingenting af denna rörelse, hans ögon sökte endast Svensson, men denne fanns icke tillstädes.

"Han har ännu icke infunnit sig" anmärkte Filip.

"Och lär väl ej heller komma att göra det", svarade konstapeln.

"Jo, derpå är jag fullt öfvertygad", svarade Filip.

"Så låt oss göra honom till viljes och vänta ännu en stund!" yttrade den andre af polismännen, "men här i lokalen kunna vi icke kvarstanna."

Derpå gingo de fram till Knorr, och tillhviskade honom några ord, hvarefter de alla tre blefvo insläppta i ett sidorum, för att invänta Svenssons ankomst.

Svensson infann sig emellertid icke och efter en timmas väntan blef resultatet att Filip fick följa med konstaplarna till poliskammaren.

Karin såg huru de bortförde honom och de blickar hon vid afskedet, sände honom, inneburo fasa och förvåning, men uttryckte äfven det varmaste deltagande.

Hvilket bemötande Filip rönt under ransakningen, kunna vi icke beskrifva, men resultatet blef att han, oakadt sitt nekande, ändå blef dömd till straff.

Fader Knorr och några andra elaka personer, som voro med i komplotten, vittnade äfven falskt emot honom. De påstodo sig hafva sett Filip använda båda dessa saker, för någon tid sedan, och sade

sig icke känna någon sjöman med namnet Svensson; någon med detta namn hade dem veterligt, aldrig besökt lokalen.

Man ansåg därför Filip såsom en lögnare, hela förhållandet med Svensson såsom påhittadt af honom sjelf och dömde honom därför till 3 månaders straffarbete.

Vi, som känna till det sanna förhållandet, kunna icke annat än med Karin beklaga Filips öde, och vårt varma deltagande har därför följt honom uti fängelset.

Hans stackars moder blef mycket uppskrämd af detta budskap och Karin blef mycket illa sjuk och måste under två månaders tid intaga sängen.

Så slutade denna gemena komplott.

Emellertid ilar tiden framåt, och alla nöjen hafva gått sin jemna gång. Man sjunger på Operan, dansar på baler, gör musik hos Berns och Blanch, och då den olycklige Filip blir fri igen, finns ingen som visar honom deltagande, utan alla vända sig från honom. Nej, dock icke alla, ty trofasta vänner låta icke så lätt vilseleda sig, och det finns därför ett hjerta, som ännu klappar hastigare för honom, och det är Karins.

Så snart Filip kom på fri fot igen, besökte han Knorrs lokal tidigt en morgon, och var lycklig nog att råka Karin. Hon blef riktigt glad, att återse honom, och deingo tillfälle att länge samtala med hvarandra. Karin meddelade Filip att hon troligtvis kunde anskaffa arbete åt honom; i morgon skulle han få bestämdt svar. Hon var nämligen en god väninna till snickar M—sons dötter Albertina, och hade redan under sin sjukdom anmodat henne om, att taga Filip i arbete, emedan han vore alldeles oskyldig till det brott hvarföre han led straff, och gubben hade lofvat det, för Karins skull. Nu sprang hon dit för att höra haru den hedersmannen hade besinnat sig, och svaret utföll till hennes stora glädje, jakande:

”Låt honom komma hit redan i morgon, så skall jag se hvad jag kan hitta på åt honom att göra” lydde nämligen hans svar.

Morgonen derpå då Filip infann sig hos Karin, bad hon honom att skyndsamt begifva sig till sin nya husbonde, hvilken äfven mottog honom på det vänligaste sätt, så snart han framfört sitt ärende, och erbjöd honom arbete på ackord. Det första arbete han erhöi var förfärdigandet af en chiffonier, hvilket äfven var gynnsamt, ty uti detta slags arbete hade han förut med framgång försökt sig.

Ingen kunde blifva gladare öfver denna lyckliga vändning än Filip, och Karin icke mindre. Filip har nu redan öfver två år varit hos M—son, och under denna tid uppfört sig utmärkt väl, är arbetsam, nykter och pålitlig, ännu har han aldrig försummat någon arbetstid och hvarje gång Karin träffar hans principal har hon att glädja sig öfver huru denne berömmar honom.

Han skickade strax sin gamla moder underrättelser, huru det hade gestaltat sig för honom, och hennes sorg förvandlades därför i den högsta glädje. Hon har till och med nyligen varit i Stockholm på besök hos honom. Hon kunde likväl icke trifvas härstädes, emedan här var för mycket larm och buller. Hon tyckte visserligen att allting här var storartadt och vackert, men hon var icke van vid det, och föredrog därför den landtliga ensligheten framför detta. Karin deremot gjorde det bästa intryck på henne, och de blefvo verkligt goda vänner — deras kärlek till Filip var gemensam.

Det är en söndagseftermiddag vid sextiden och vi finna Filip åter i Knorrs lokal, i hopp att kunna få samtala litet med sin vän, hvilket äfven lyckas honom, ty gubben har af någon anledning varit öfver till Djurgården.

Karin hade nyligen gråtit och hennes ögon voro ännu röda, hvilket icke undföll Filip.

"Hur är det fatt? har något ledsamt händt dig?" frågade han.

"Ack nej, Filip!" svarade hon, "intet ovanligt, endast en af de vanliga striderna med min far. Jag ledsnar för hvarje dag mer och mer att vara här, och längtar följaktligen härifrån. Jag tycker icke om dessa obildade menniskor, som min fader umgås så mycket med och jag vill icke längre vara tillsammans med dem."

"Det tror jag nog, min kära vän", svarade Filip, "men huru skola vi kunna ändra det? Vore jag icke en fattig stackare, så skulle jag föreslå, att vi gifte oss ju förr ju hellre, men jag har ju ingenting kunnat sammanspara under ett års tid, och måste vara glad, att jag kan föda mig sjelf. Jo, kunde jag bringa det så långt, att jag kunde få egen verkstad, och arbeta för mig sjelf, då kunde det nog gå bättre, men dertill behöfves minst 1,000 kronor.

Om din fader vore medgörlig och lånade mig denna summa, skulle jag blifva honom mycket tacksam, men eftersom han är emot mig, så vågar jag icke heller hoppas detta.

"Nej, Filip!" inföll Karin, "det skulle han visst icke göra, det våga vi icke hoppas, ty jag har sednast i dag utkämpat en het strid med honom angående dig."

"Han ville, att jag rentaf skulle bryta med dig, emedan du var en dålig karl, som han uttryckte sig, den sämsta person en flicka kunde tycka om, hvarföre jag aldrig skulle blifva lycklig tillsammans med dig."

"Jag svarade honom, att hans åsigt om dig förändrade icke det ringaste i mitt tycke; att jag kände dig bättre, att mitt hjerta sade mig, att du var en god, arbetsam och nykter person, som hvarken bortslösade dina penningar på bränvin eller något annat onyttigt; vidare att du nog med tiden skulle bringa dig upp till någon oberoende ställning. Felet låg endast deruti att du var fattig, och följaktligen saknade penningemedel för att kunna sätta dig i tillfälle att själf draga vinsten af ditt arbete."

Han ville dock icke höra på det örat, utan svarade: "hvem vill utlåna sina penningar åt en för brott straffad person!"

"Då blef jag riktigt ond och sade honom utan omsvep min mening: att detta straff icke var någon skam för dig, emedan du, enligt min tanke, var oskyldig, och att straffet därför bordt drabba en del andra personer, ty du hade aldrig begått det brott, för hvilket man har straffat dig. Det borde du väl själf bäst veta, fortfarande jag, ty att du har dina händer med i komplotten, och följaktligen äfven känner till den verkligt skyldige, samt hela sammansvärjningen i öfrigt, derpå tror jag så fast som på Gud och goda människor."

"Han fortfor likväl att neka", fortsatte Karin, "och gick sin väg, brummande i skägget om dumma flickor och dumt prat."

"Ja, jag vet icke riktigt, hvad jag skall tro om honom," svarade Filip. "Det torde nog vara riktigt som du har uppfattat saken, men att din far skulle vara nog grym att vara delaktig i denna sammansvärjning emot mig, det har jag likväl icke velat tro, gennälte han. "Bäst vore om vi, och äfven alla andra med tiden kunde glömma alltsammans, ty hvad en gång skett, kan ju icke ändras, utan framkallar endast sorgliga minnen för hvarje gång det upp-repas."

"Det är äfven min högsta önskan, min kära Filip", svarade Karin, "oaktadt jag alltför väl vet, att deras mening var, det slaget

äfvén skulle träffa mig och såmedelst åstadkomma någon slags rubbning i det vänskapsförbund, som de visste fanns afslutadt mellan dig och mig; men denna plan misslyckades dock fullkomligt för dem, ty jag vill hoppas att detta blott tjent till att än ytterligare fästa våra hjertan tillsammans. Jag har i dag förklarad för min far, att ingenting i verlden kan förmå mig att bryta min tillgifvenhet mot dig, hvilket steg han än beslutade att taga häremot, äfvén om han icke mer ville erkänna mig såsom sitt barn."

"Tack, älskade Karin!" inföll Filip kärleksfullt. "Tack för din trohet mot mig! Gud gifve, att jag en gång kunde belöna mig för densamma, ty du har uppehållit mig i farans stund, och utan dig hade jag varit totalt förkrossad för alltid! Du är min goda engel, sänd af Gud till min hjälp, och därför hoppas jag på en god utgång."

"Det gör du rätt uti!" svarade Karin, "låt oss alltid förtrösta på Herren, ty han öfvergifver aldrig sina trogna barn, — det har både min och din mor sagt mig."

Men nu blef det på ens slut med nöjet, ty fader Knorr kom hem, och steg in i dörren, samt utbröt i vrede:

"Jag kunde nästan tro, att du var här; bara jag vänder ryggen till, så sitta de två tillsammans, och prata sina dumbheter. Hvad skall det blifva af sådan kärlek? Jo, raka vägen till fattigdom," fortfor han. "Gå, till ditt arbete, Karin! och du Filip gå din väg — och blif för alltid borta! det är orätt af dig att inbilla flickan dumbheter, ty jag ger aldrig mitt samtycke till, att hon gifter sig med en stackare, som inte har något att föda henne med, och som är öppen fiende till hennes far. Se så! nu har ni hört min mening rent ut!"

"Farväl Karin!" sade Filip och räckte henne handen; "lyd din far, och hvad oss två vidkommer, fader Knorr, så kunde jag ju taga mig rättighet att såsom betalande gäst blifva här så länge som mig lyster; men jag går, ty jag önskar icke komma i någon strid med eder, utan vill lefva i fred. Fiendtligt har jag aldrig handlat emot eder, och jag har icke håg för att hämnas för lidna oförrätter, oaktadt man har uppmanat mig till sådant."

"Det är väl på uppmaning af den der dedektiva poliskonstapeln", utbröt fader Knorr vredgad.

"Att man har uppmanat mig att söka hämnas, är en sanning,

men lika sannt är det äfven, att jag allvarligt afslagit det, emedan jag kände inom mig, att jag icke kunde det.

Jag har ingen håg att vara svekfull emot någon af mina medmenniskor. Jag kan icke ställa mig in hos någon och sedan angifva honom, ty jag anser det för skamligt, om jag också dermed kunde förtjena guld eller en välbergad existens samt på samma gång få tillfälle att hämnas för lidna oförrätter. Nej, herr Knorr! i den rikningen kan ni vara trygg. Gud har förbehållit sig rätt att hämnas för allt, och till honom öfverlåter jag att bestämma hvad i framtiden kan hända, han skall nog hjälpa allt till rätta, om det också dröjer litet öfver tiden. Föröfrigt vet ni, fader Knorr, att jag är snickare, och att min principal heter M—son. Att jag arbetar flitigt hos honom, det bevisa mina grofva händer.

"Se här!" fortfor han och framvisade sina händer, med stora blåsor uti, "hårt arbete är det, men det är ärligt, och om också svetten dervid dryper ned från ansigtet, så gör det ingenting, blott arbetet är ärligt. Nog sliter jag ondt, men maten smakar mig så mycket bättre derefter.

Och nu, fader Knorr! eftersom jag har sagt eder min mening rent ut så farväl!" och dermed lemnade han gästrummet.

Karin hade bakom disken åhört hela samtalet och samtyckte med Filip i allt hvad han hade yttrat; hon var fast i sitt beslut att hålla med honom.

Då Filip gick ut ur dörren, sammanstötte han med Björn och norrmanen. Dessa två kunde strax se på Knorrs ansigte att han var vred och hade varit i strid med Filip, samt lyckönskade honom till seger.

"Låt honom bara gå!" utropade norrmanen. "Skadar inte, bättre att luften blir ren, än att hafva sådana karlar i sin närhet, som jemnt sitta i vägen och ingenting hafva att förtära för."

Men gubben Knorr tyckte icke om att inlåta sig i samtal med honom; det var ändå något, som hade slagit an i hans bröst och han sade derföre:

"Ingen behöfver att blanda sig i mina privatsaker, jag kan ordna desamma utan hjälp", och dermed vände har ryggen åt båda och gick bakom disken.

Inom kort var hela gästrummet fullt med kunder och snart fick fader Knorr annat att tänka på. Bränvin blef utburet hit och

dit. Karin var äfven hårdt anlitad, och när gubben kl. 11 stängde lokalen, och derefter räknade upp sina penningar ur kassan, var det slut med hans vrede. Ett leende syntes på hans ansigte, och han önskade, då han gick, till och med åt Karin ett god natt! han måste således hafva haft anledning att vara nöjd med resultatet.

Så går det till. — Den ena skördar lätt och rikligt penningar, och den andre måste arbeta i sitt anletes svett för sitt uppehälle.

III.

Nu införa vi våra läsare uti en elegant lokal, hvarest endast fint folk såsom adelsmän, häradshöfdingar och förmögna borgare äro representerade.

Lokalen, som är belägen två trappor upp i en stor och elegant gård, består af sex rum. Deraf användes ett till läsrum och uti detta komma vi en tid att gästa.

För tillfället är det besökt af 10 eller 12 personer. I midten af rummet står ett stort rundt bord, med 12 stolar omkring. Möblerna äro enkla, men solida och smakfulla, förfärdigade af valnöt. Öfver bordet är en gaskrona anbragt, och kring väggarne se vi åtskilliga gasarmer, alla för tillfället tända, hvarigenom belysningen är bländande.

På bordet ligga tidningar, alla väl ordnade. Vi finna deribland alla stadens tidningar utan undantag, vidare sådana från Göteborg, Malmö, Norrköping, och andra småstäder, samt äfven åtskilliga utländska tidningar, såsom danska, engelska, franska, tyska till och med en sådan från Rumäniens hufvudstad, Bukarest, hvilken tidning är tryckt på ett språk, som väl icke mången här i staden känner.

Der finns ännu ett annat liknande bord, hvarpå ligga alla slags nya böcker, som en af stadens bokhandlare har framlagt till påseende. Ett annat rum bredvid är ännu finare möbleradt, och kallas för konversationsrummet. I midten af detsamma står äfven ett stort rundt bord med tolf stolar.

Detta rum erhåller äfven sin belysning från en stor gaskrona,

med tjuγουfyra lågor, hvartil komma åtskilliga andra lågor efter väggarne. I detta rum sitter man och samtalar, likväl utan att röka, ty dertill har man ännu ett tredje rum, som äfven är afsedt till spelrum.

Möblemanget uti detta rum består af sex spelbord, tjuγουfyra stolar, två soffor, förgyllda speglar, samt äfven gaskrona, lika med den i konversationsrummet.

För tillfället äro endast fyra spelbord upptagna, och sex till åtta herrar sitta på sofforna och vänta på att flera skola anlända.

Man spelar whist boston, preference, wira, naturligtvis om pengar, och till och med ibland mycket högt. Stora vinster och stora förluster förekomma hvarje afton, och balancera med hvarandra.

I fjerde rummet finnes en biljard och i femte en matsal och ett kafé, allt elegant inrättadt efter nutidens fordringar, afsedt endast för fint folk.

Medlemantalet är omkring 500, som betala en kontingent af 20 kronor hvar till bestridande af hyra, böcker, gas och värme, m. m.

Vi kunna icke beskrifva alla personer eller saker som finnas härstädes, utan vilja endast något sysselsätta oss med det nödvändigaste, emedan vi behöfva detsamma till fullständigande af vår berättelse.

Vi börja således först i konversationsrummet.

Här finna vi två personer i ett lifligt samtal med hvarandra, och vi vilja något lyssna på hvad de sinsemellan ha' att säga.

Den ene är en hög figur, samt vacker och ung, omkring tju-goåtta år, har regelbundna och intagande anletsdrag, och heter assessor Otto af Werenberg.

Han är son till en adelsman, som tillika är brukspatron; har studerat i Upsala och fungerar numera såsom assessor i kriminalrätten.

Den andra personen är omkring fyrtioåtta år gammal, samt liten och mager. Hans ansigte är af pergamentlik färg, näsan spetsig och tunn, läpparne äro färglösa, samt ögonen kalla och gråa.

Hans namn är friherre Willy af Fersen och han är en rik privatman.

Den sista håller en liten figur, som är skuren af elfenben, i handen, och kastar ibland, så kärleksfulla blickar på densamma, som man aldrig kunde hafva förväntat sig honom vara i stånd till.

Han yttrade således: "är assessorn af samma mening som jag, att den är äkta, och ett egenhändigt arbete af den berömde mästaren Albrekt af Dürer?"

"Ja", svarade assessorn. "Jag anser det för ganska säkert, ty arbetets egenhet är omisskännelig. Albrekt Durer hade just sådana egenheter, sitt eget sätt att arbeta, och om hans initialer, A. D. också icke funnos på sockeln, så rubbade detta ändå icke min öfvertygelse, att han är den mästare, som med egen hand föärfärdigat densamme."

"Vill du sälja den åt mig, så skall jag betala dig ganska rundeligt därför. Jag bjuder genast 1500 kronor för densamma."

Friherre af Fersen skrattade och svarade: att assessorn kan ställa en sådan fråga till mig, som aldrig säljer ett dyrbart föremål från min samling! nej, har jag en gång fått tag uti något som är af värde, så håller jag det också fast. Det är nu en gång en en vurm som jag har; som kostar mig rätt mycket om året, ty det är sannerligen ett ganska stort kapital, som ligger nedlagt uti dessa rariteter, och det bär ingen ränta. Hur mycket kostar mig nu icke denna Kleopatra? Jo, om jag medräknar alla omkostnader, som den har vållat mig, för att få tag uti densamma, så öfverstiger den 1500 kronor."

"Ett ganska högt pris i sanning!" inföll assessorn, "men vacker är hon, det kan icke nekas."

"Ja!" fortfor friherren, "men är hon vacker, så kostar hon också mycket pengar. Jag skall berätta för assessorn, hur det gick till med köpet, det var ett riktigt äfventyr", och nu började han att berätta:

"Jag har mina agenter ute öfver allt. Sista hösten fick jag ett bref från den ena, att ett utmärkt exemplar af denna Kleopatra ett originelt arbete af den berömda Albrekt af Dürer, var till salu och fanns att tillgå hos en rik privatman i Nürnberg. Jag hade sedan ingen ro mera. Det var en sak, som jag länge hade saknat och svärmade för, ja riktigt längtade efter. Dag och natt låg det i mina tankar. Jag kunde icke afhålla mig från att se och om möjligt ega detsamma."

"Ha, ha!" inföll skrattande en löjtnant, som hade åhört den sista delen af samtalen, "och ändå var det bara en död fruntimmersbild."

Utan att afbryta sig, fortsatte friherren:

Nästa afton, afreste jag med nattnälltåget till Nurnberg, dit jag anlände dagen derpå.

Jag uppsökte redan samma afton den mig gifna adrässen på mannens bostad, och jag fann honom verkligen. Det var en optikus.

Nu öfvertänkte jag under natten en plan, hnru jag skulle skaffa mig tillgång till mannen för att påse denna Kleopatra, och sedan möjligen blifva i tillfälle att komma i besittning af densamma till så billigt pris som möjligt.

Jag kom till sist öfverens med mig sjelf att jag skulle nästa morgon omkring klockan tio, besöka mannen, under förevändning att köpa mig en lorgnett och derefter taga mina ytterligare mått och steg, så skedde äfven. Jag blef i tillfälle att tala med mannen sjelf. Han var mycket språksam och inom kort hade han sjelf om-talat för mig, att han var egare till en samling stenar, som vore egenhändigt arbetade af berömda mästare. Nu talte äfven jag om för honom, att jag hade en sådan liten samling, som jag sade mig vilja afyttra vid passande tillfälle. Det var blott en list för att föra mannen bakom ljuset. Sedan jag hunnit afsluta mitt kop af lorgnetten, bjöd han mig att stiga in, för att titta på hans rariteter, och det gjorde jag naturligtvis med nöje.

Han egde verkligen rätt många intressanta saker. Jag frågade efter priset på en eller annan sak, men längtade med otålighet efter att få se hans Kleopatra. Ändtligen framkom han äfven med den. Ett utmärkt vackert exemplar, det märkte jag straxt. Jag sökte att få det i handen, för att kunna granska detsamma och snart var jag öfverens med mig sjelf, att köpa det till hvad pris som helst. Men nu måste jag använda ytterligare en list, för att komma i åtnjutande af det billigaste priset.

Det var klokt handladt, inföil assesorn.

Hör vidare! afbröt friherren honom. Jag låtsade draga äktheten i betänkande. Der fanns intet A. D. på sockeln, Albrekt Dürers bekanta bokstäfver. Derefter kritiserade jag den venstra armen, den var icke välformad genmälde jag. Så kom turen till ormen, den var för kort och tjock; äfven den ena skuldran var att klandra. Nej, nej! ropade jag, ju mera jag betraktar densamma, desto flera missfälligheter uppstå. Jag blir allt mer och mer öfvertygad om att det icke är något original af Albrekt Dürer, ty

en så berömd mästare, kunde aldrig hafva begått sådana fel. Det är endast imitation, en efterapning.

Nu skulle ni bara hafva sett den lille optikern. Han blef hvit och röd.

Han började strida emot, framdragande alla möjliga skäl. Jag motsade honom. Han förnyade sina skäl, och jag mina. Ändtligen efter en hård strid, fick jag honom att misstro sin egen utsago.

Under stridens hetta hade jag frågat honom, hvar han hade köpt densamma. Han svarade: i Düsseldorf af en adelsfru — enka efter en rik man. Den kostade honom 1200 kronor sade han.

"Det betviflar jag icke" sade jag; "men priset är under nuvarande förhållanden, såsom imitation, alltför högt. Ni har sjelf blifvit narrad."

"Tror ni verkligen att hon är oäkta?" frågade han. "Ni beröfvar mig dermed hela min stolthet och gör mig mycket ledsen att ega henne. Hvad tycker ni då, att hon är värd?"

"Icke hälften så mycket, som ni begär" svarade jag. Nu var mannen toltat slagen, nära vid att utbrista i gråt. Han försäkrade mig om och om igen, att jag tog fel, upprepade på nytt allt hvad han hade anfört till försvar för äktheten; men jag fortfor äfven med mina skäl deremot, och så disputerade vi bra länge.

"Den stackars karlen!" inföll assessorn, "men ni gick också allt för hårdt åt honom."

"Hvad skall man göra?" fortfor friherren. "En hvar kämpar för sitt eget väl, och i affärer känner man ingen vänskap, alla uttänkliga knep användas dervid. Men hör vidare! och han fortfor: "Således skulle ni icke en gång vilja gifva mig sexhundra kronor för densamma, om jag tillbjöd den därför?" "Nej," svarade jag, icke utan att besinna mig ty hvad värde har en imitation?"

"Ni gycklar väl endast" svarade han. "Det kan icke vara ert allvar", och så började vi resonnera om samma sak igen. Jag tror att vi på sådant sätt disputerade bort öfver fyra timmars tid. Ty när jag kom hem med min Kleopatra i handen, visade mitt ur på half fyra. I ett ögonblick af missmod och svaghet bjöd han mig densamma för sexhundra kronor.

"Och detta anbud tog ni naturligtvis genast fast på?" yttrade assessorn.

"Ja straxt;" fortfor denne. "Jag köpte den för sexhundra kro-

nor", och han skrattade allt hvad han kunde. "Jag skulle gerna ha gifvit honom femtonhundra, ja, om så hade erfordrats adertonhundra kronor, ty som sagdt, allt hvad jag angaf mot oäktheten var endast påhitt, utan minsta grund.

Jag beundrar ert affärsgeni, anmärkte assessor Derenberg. Vacker är figuren — en prydnad för hvarje konstkabinett så att jag som sagdt gerna ville ega henne.

I detsamma kände han att någon vidrörde honom bakifrån, hvarför han hastigt vände sig om, för att se hvem det var.

"Åh! Herr Baron af Wertheim!" ropade assessorn. "Jag visste icke att ni var närvarande och intresserade er för vårt samtal."

Den tilltalade, som hade befunnit sig i en lutande och lyssnande ställning, tätt bakom assessorn, bet sig i läpparne och blef synbarligen flat af öfverraskningen, han framstammade: "Jag kom just nyss, herr assessor, och sökte efter en tysk tidning. Och se der på stolen ligger den. Får jag lof att låna den?"

Assessorn räckte honom tidningen utan att yttra ett ord. Baronen tog emot den, bugade sig och gick till läsbordet.

Friherren kunde icke afhålla sig från att fråga: "Ni tycker väl icke synnerligt om honom?"

"Uppriktigt sagdt, nej," svarade assessorn. "Han är för mig en mycket motbjudande person."

"Af hvad skäl?" frågade Friherren!

"Åh! Jag påminner mig hafva hört någon hviska om, att han är min konkurrent", svarade assessorn.

"Hvarför det?" fortfar Friherren. "Jag skulle finna det till och med helt naturligt om så vore. Ty om assessorn också har en stor svaghet för antiqviteter, så är det icke mindre, uti naturens ordning, att också finna behag i lefvande exemplar af qvinnoslägtet, och hvarför skulle en ung man som är af gammal adelsfamilj, rik, och har eröfrat sig en god plats i samhället, med briljanta framtidssigter, inte kunna vara konkurrent till Baron af Wertheim, när det gäller, att hemföra fröken Helena af Pernau? Hon är ju dessutom en riktig guldfisk!"

"Det är endast tomt prat, försäkrar jag", svarade assessorn:

"Jag vet hvad jag vet", fortfor Friherren, "jag önskar assessorn bättre lycka med henne, än med min Kleopatra", och dermed bugade han sig och lemnade lokolen,

Assessorn deremot blef ännu sittande qvar en stund, och såg efter honom. Han var förargad i sitt sinne och brummade i skägget: — Den gamle narren, huru skamligt han har bedragit den stackars optikern; Jo! jo! sådan är han, Jag tror han vore i stånd att lura sin egen bror eller syster på samma sätt, när hans enskilda fördel dervid kommer i fråga. Det föreföll mig som en vanhelgd att höra Helenas namn ur en sådan smutsig girigbuks mun.

Utan tvifvel skulle det äfven roa honom om han kunde uppväcka oenighet mellan mig och Wertheim. Ah, se der sitter Wertheim ännu vid läsbordet och låtsar läsa. Men jag håller tio emot ett att han lyssnade bakom min stol, då jag vände mig om, och att han lägger an på att utspionera mina handlingar. Min gamle husvärd, Petterson, har redan för 14 dagar sedan omtalt för mig, att Wertheim på ett temligen närgånget sätt, hade försökt att utforska vissa förhållanden angående mig. Qm jag hade svagheter? När jag kom hem? och så vidare. Af honom fick han dock just icke reda på något, som kunde skada mig hos Helena. Men bra obegripligt blifver det ändå för mig, att Helena om hon också önskade erhålla upplysningar om mig, just gifver honom i uppdrag att förskaffa sig dem.

Under sina samtal med mig, uttryckte hon sig hårdt och förklenande om honom, hvartill hon äfven hade skäl, ty han är en rumlare och spelare af värsta slaget. Många vilja påstå, att han har en mycket låg karakter.

Genom detta samtal med sig sjelf hafva vi blifvit i tillfälle att lära känna många personer med hvilka vi sednare komma i beröring, och denna förkunskap blir oss då till stor nytta. Öfver baron Hans hafva våra läsare och läsarinnor väl redan bildat sig ett begrepp.

Assessor Derenberg reste sig upp från stolen för att lemna rummet. Han passerade dervid förbi baron Hans, som ännu satt qvar och låtsaoe läsa i en tidning. Han kastade i förbigående en föraktlig blick på honom och gick sedan in i spelrummet.

IV.

Vi vilja äfven följa honom dit in och orientera oss litet derstädes, för att så grundligt som möjligt sätta oss in i förhållandena.

Vid vårt inträde är det redan sent på natten, klockan är nämligen tolf. Men ännu äro några af spelborden upptagna. Efter ytterligare en timmas förlopp begifva en del personer sig hem, hvar efter de återstående församla sig kring det stora bordet för att spela Faraos, i hvilket spel i synnerhet baron Hans är mycket bevandrad, ty han är ofta med om detsamma; ja, han existerar till en del deraf.

Då assessor Derenborg lemnade rummet satt baron Hans ännu kvar vid läsbordet.

När han såg honom inträda i spelrummet, sade han för sig sjelf: "Han tyckes äfven i afton vilja försöka sin lycka, men vänta blott litet, min plan är snart uppgjord, och sedan skola vi se till hvem som blir den segrande. Jag skall låta dig se hvad det vill säga att börja konkurrens med baron Hans af Wertheim och våga korsa hans vägar. — Jag skulle önska, att han i afton hade god tur i spelet, ty då kunde leken snart börja. Men jag måste hålla ögonen noga på honom. — Derpå reste han sig upp och begaf sig in i spelrummet.

Då han inkom hade de vid småborden placerade personerna upphört att spela, samt församlat sig omkring det stora runda bordet. Spelet hade nyligen börjat, så att de ännu icke voro riktigt "varma i kläderna" och insatserna voro endast obetydliga. Det gick tyst till väga; allas uppmärksamhet var riktad på den som hade "banken", en kamrer vid namn Willman. Han upplade korten och utropade: Tvåan och damen — esset och trean — femman och knekten.

Baronen vände sig till en af personerna som tagit plats vid ett fönster litet afsides, och frågade:

"Huru går det?"

"Åh", hviskade denne, "spelet är nyss börjadt och banken har hittills endast vunnit.

"Går det på det viset, så kommer Willman att göra affär i afton", svarade baron Hans.

"Har ingen annan haft tur att vinna någon gång?" fortfor han:

"Nej ingen, men Brand har förlorat ganska mycket."

"Det tål hans kassa vid!" svarade baronen, "och skulle den taga slut, kan han låta sin far skicka sig mera."

Genom detta och dylika korta samtal med en del personer försökte baronen sätta sig in i ställningen och skaffa materiel till sina planer. Han trädde sedan närmare spelbordet och deltog inom några ögonblick i spelet.

"Fem kronor på damen!" utropade han till den som hade banken.

"Antages!" svarade denne.

Kort derefter uppvisades damen till fördel för baronen. Han vann nu tio kronor, hvilka han lät kvarstå såsom ny insats.

"Tio kronor på damen!" utropade han ånyo.

"Antages!" ljöd svaret.

Damen uppvisades ånyo och nu är summan tjugu kronor han vunnit.

Han lät dem ännu en gång kvarstå och ropade:

"Tjugu kronor på damen!"

Samma jakande svar.

Denna gång vann likväl banken, som följaktligen återtog hela summan.

Baronen slutade nu och mumlade endast i skägget: "Qvinnor äro alltid trolösa."

"Huru, har ni redan tröttnat?" tillfrågades han nu af en bekant. "Ni har ju knappt börjat!"

"Ja" svarade baronen, "hvad tjenar det till att försöka, när man icke ens har tur med damen!"

"Derpå förlorar man alltid", svarade den andre, "jag har äfven försökt dermed gång på gång en hel afton, men resultatet blef alltid förlust och derföre har jag helt och hållet slutat upp dermed."

"Det är visst det säkraste man kan göra", svarade baronen. I detsamma kom löjtnant Brand fram till honom.

"Ni har ju haft otur i dag!" tilltalade baronen honom.

"Ja, fördömdt!" svarade löjtnanten, "jag har förlorat ganska mycket, men nu är det gjort, och kan följaktligen icke ändras. Jag

måste skriva till farsgubben att han sänder mig en summa igen," hvarvid han utbröt i ett krampaktigt skratt.

Den som emellertid hade tur, det var Willman, honom var Fortuna, till mångas afvund, trogen.

"Han kommer allt att taga omkring femtontusen kronor med sig hem i afton", yttrade någon om honom.

"Ja, och ändå litet mera", inföll en annan. Esset var hans lyckliga stjärna.

"Så mycket har jag ju föriorat ensam!" utropade löjtnant Brand.

"Gör då icke så mycket väsen af denna bagatell!" utropade en annan som ville göra sig vigtig.

Af detta samtal har baronen fått reda på, hvem som i afton är mest värd hans uppmärksamhet, och han släpper honom sedan ingen gång ur sigte.

Sedan spelet upphört begifver Willman sig in i matsalen och äfven dit följer baronen honom. Han sätter sig midt emot honom, requirerar en portion mat samt öl, och söker att komma i samtal med honom, börjande med dagens händelser.

Då Willman slutat sin måltid och begaf sig hem, följde Baronen med honom.

Då de utkommo i yttre rummet sutto der ännu några personer qvar och konverserade; men Willman stannade icke utan gick ut till vaktmästaren för att erhålla sina ytterpersedlar. Baron Hans hade äfven gjort detsamma och lagat så att han kom ut på gatan på samma gång som Willman.

"Bor ni ännu qvar på Kungsholmen?" frågade baronen.

"Ja, det gör jag", svarade denne, "men hvarföre frågar ni det?"

"Hm, då har ni att passera temligen otrefliga gator och platser. Är ni icke rädd att blifva öfverfallen af några lösdrivare?"

"Nej", svarade Willman, "jag har under tre års tid passerat denna trakt och dessa gator hvarje dag men ännu har ingenting ondt hänt mig."

"Men det är en annan sak i natt, då ni har så mycket pengar på er," genmälte baronen.

"Hvem vet det?" svarade Willman. "I öfrigt har jag goda vapen med mig" tillade han, visande sina armar och händer.

Emellertid hade de kommit till ett hörn och deras vägar åtskiljdes. Baronen önskade honom god natt och klappade honom

samtidigt på axeln. Detta var signalen för Björn och norrmannen. Baron vände sedan om åt ett annat håll, som förde direkte mot hans hem.

Kamrer Willman styrde kosan rakt fram öfver torget. Då han passerat öfver detsamma mötte han en karl, som låtsade vara litet drucken och derföre raglade mot honom. I samma ögonblick skyndar äfven Björn fram och kastar ett rep öfver hans armar och tilldrager detsamma.

Norrmannen framtog genast en kaffe och stoppade den i munnen på honom, hvarigenom han blef oförmögen att frambringa något ljud. Härefter genomsöka de hans fickor. Sedan detta var verkadt, gifvo de kamrern ett hårdt slag öfver hufvudet och kastade omkull honom, hvarefter de började springa af alla krafter.

Allt detta var utfördt på fem minuters tid, och med en sådan talang, att Willman sjelf icke kunde annat än på det högsta förundra sig deröfver.

Kort derefter sammantäffade de båda bofvarne tillsammans med baron Hans på ett tarfligt, mindre väl känt ställe, beläget i en gränd i staden.

Baron Hans hade genast efter det han skildes från Willman, begifvit sig dit, och hade reqvirerat sexa för de andra båda föröfvarne af brottet.

Efter det de tillfredsställt sina behof af de framsatta lifsförnödenheterna började de räkna de penningar de röfvat, hvilka nu skulle enligt öfverenskommelse, delas på tre man hand. Totalsumman utvisade 1,735 kronor, som fördelad lika mellan alla tre, utgjorde pr man något öfver 578 kronor — en god fångst.

Baron Hans har uträttat mycket sedan han skiljdes vid Willman. Han gick först hem och visade sig för att afleda alla misstankar, omklädde sig till sjöman och skyndade sedan till samlingsstället.

V.

Detta nya rån väckte stort uppseende i staden. Klubblokalen var derföre nästa afton talrikt besökt. Alla kommo dit för att af Willmans egen mun höra omständigheterna vid våldet.

Han hade minst tjugu gånger upprepat detsamma och ändå funnos många, som icke hade hört det utan önskade att han ånyo måtte delgifva förloppet dervid, hvarföre han tröttnade dervid och lemnade lokalen för att få vara ifred.

Saken begrundades det oaktadt de andra emellan. En del lade icke synnerligen stor vikt dervid, men en del andra åter funderade öfver om icke de tvenne våldsbragderna, som nyligen blifvit begångna, kunde hafva något gemensamt med hvarandra, ty som vi veta hade tvenne dylika kort förut blifvit begångna.

För att delgifva våra ärade läsare något af detta resonnemang vilja vi låta några af personerna sjelfva tala:

"Det förefaller ganska märkvärdigt, att baron af Wertheim varit i sällskap med alla tre kort innan rånet föröfvades", sade notarien Klok.

"Det bevisar ju alls ingenting, det kan ju vara blott en tillfällighet", svarade en annan.

"Mig tyckes tvärtom, att det talar till baronens fördel", svarade ännu en annan, ty baronen gick ju åt ett helt annat håll och hans betjent har omtalat att han var hemma vid den tid rånet skedde.

"Någon måste dock finnas, som känner våra förhållanden", svarade en af de samtalande, "ty det har ju alltid inträffat att den, som haft mest med penningar, varit den, som blifvit utsatt för våldsbragderne."

"Löjtnant Wenden, den förste som blef rånad, uppskattar sin förlust till 600 kronor och bokhållaren Wulffing, den andre i ordningen, uppgifver sig hafva haft 1300 kronor.

Det är icke någon tillfällighet att det träffat dessa personer, ty det hade lika lätt kunnat träffa dig eller mig och man hade då icke funnit saker af något värde."

Mig synes som om någon af medlemmarne bland oss hade sin hand med i detta spel, men hvilken det är, är naturligtvis svårt att säga. Bästa sättet att utröna detta torde väl vara, att vi gemensamt så mycket som möjligt gifva akt på hvarandra, så torde vi till sist nog utröna huru härmed förhåller sig.

Härtill förklarade allesammans sig villiga, särskildt baron Hans.

"Vi vilja nu följa Willman till polisvaktkontoret, hvarest han

sanningsenligt berättade hela förloppet vid rånets utföfvande. Han berättade huru en person kom raglande emot honom, till utseendet liknande en soldat; den andra som öfverföll honom bakifrån hade han icke sett i ansigtet. Han kunde derföre endast omtala att denne var en ovanligt stark karl, ty han hade fasthållit honom så hårdt att han icke förmått röra en lem. Den som undersökt hans fickor hade visat sig vara en öfvad, vig tjuf, ty allting var utfördt på några minuter.

Sedan bofvarne aflägsnat sig med sitt byte hade Willman qvarlegat omkring tio till femton minuter, innan någon person passerat honom så nära att han kunnat varseblifva honom. Den första person som kom och fann honom liggande på marken var en guldsmed.

Denne befriade honom från repet hvarmed han var bunden och frantog honom den kaffe han hade i munnen, hvarefter han hjälpte honom upp samt följde honom hem. Slaget i hufvudet var icke tillfogadt af något hårdt föremål, ty han förmärkte icke några stora smärtor, men blef dock deraf bedöfvad, hvarföre han antog att det medel de begagnat sig af innehöll några bedöfvande ingredienser.

Efter denna dag besökte baron Hans klubblokalen oftare än vanligt, ända till två gånger om dagen, för att noga utforska allt hvad som samtalades och förhades angående våldsbragden.

En afton var han beväpuad med en dubbelpistol och käpp med värja. Han visade dessa försvarsredskap för alla och erbjöd den som vore rädd att blifva öfverfallen att få låna desamma. Tvenne af medlemmarne begagnade sig äfven af detta tillbud, och att de äfven kommo lyckligt hem behöfva vi väl knappast tillägga. Han lät nästa afton ett par andra låna vapnen, och nästa afton ytterligare ett par andra, tills allesammans hade använt dem.

De fortforo likväl en tid att vara mer eller mindre vaksamma, och de som hade samma vägar gjorde vanligtvis sällskap hem.

Vi finna en afton assessor Derenberg med tvenne vänner, en revisor i kammarrätten och en notarie i sällskap, i ändamål att spionera på baron Hans då han begaf sig hem ifrån klubben, emedan han af någon anledning förekommit dem misstänkt. Polisbeskickningen hade äfven blifvit förstärkt, men allt spanande visade sig fruktlöst.

Genom baron Hans hade Björn och norrmannen erhållit alla

nödiga underrättelser om hvad som föregick på klubben och huru de derföre borde förhålla sig.

Baron Hans hade ålagt dem att så mycket som möjligt afhålla sig från Knorrs lokal och i öfrigt iakttaga största möjliga försigtighet, och icke företaga något, förrän de erhöilo order från honom. Han lofvade snart skaffa dem sysselsättning, men i någon annan riktning.

VI.

Under tiden baron Hans är sysselsatt med uttänkande af nya planer vilja vi äfven vända vår uppmärksamhet åt ett annat håll och formera litet bekantskap med vår förut omnämnda adliga fröken Helena af Pernau.

Hon har sin bostad vid Kungsträdgården uti ett stort elegant hus.

Hon är dessutom arftagarinna till ett par stora herresäten i en af provinserna.

Hennes föräldrar dogo innan hon var tio år gammal, hvarföre hon sedan denna tid har varit hemvisad till sig sjelf. Hennes förstånd har derigenom vunnit en ovanlig grad af utbildning.

Vid den tid vi sysselsätta oss med henne, bor hon hos sin farmor, en gammal sjuklig gumma af omkring sjuttio år, som nästan alltid, i följd häraf vistats inne i sin våning en trappa upp i samma hus.

Vintern tillbringa de sin tid i hufvudstaden, men sommaren vid något af sina herresäten.

Fröken Pernau är ung, vacker och rik, hvarföre vi icke behöfva omtala att hon ständigt är föremål för en mängd personers beundran, men hon hade hittills icke gifvit någon person något särskildt företräde utan visade sig lika vänlig och god emot alla.

Baron Hans af Wertheim är kusin till henne, hvarföre han har rättighet att vara hennes dagliga gäst. Assessor Derenberg och den förstnämnde baronen tros dock hafva största utsigterna att

med tiden erhålla hennes hand. Dessa båda täfla derföre om att visa henne sin tillgifvenhet.

Vi börja vår bekantskap hos fröken Pernau i hennes mottagningsrum en morgon några dagar efter det förut omnämnda rånet på Willman. Detta rum är efter nutidens fordringar högst elegant möbleradt, vettande utåt den vackra trädgården.

Vid ett litet sybord nära fönstret sitta tvenne fruntimmer, flitigt sysselsatta med handarbete.

Den ena af dem är högväxt, med gratiös hållning, vackra ansigtsdrag och mörkt hår, som vi härmed presentera såsom fröken Helena.

Den andra är en liten figur med ett finbildadt ansigte, hvars stora blåa ögon med tillit och belåtenhet skåda omkring sig; det är fröken Helenas sällskapsdam, en borgerlig fröken med namnet Matilda Haglund.

Fröken Pernau lät sin hand sakta nedsjunka från det på hennes knän hvilande broderiarbetet och kastade en blick ut genom fönstret mot den gråa och mulna himmelen och yttrade härvid:

”Ack Mathilda, hvad jag längtar efter våren!”

”Hvarför det?” frågade Mathilda.

”Hvilken besynnerlig fråga”, fortfor Helena. ”Jo, derför att jag längtar efter att få lemna staden och få flytta ut till min älskade landtegendom.”

”Mig tyckes likväl som om stadslifvet med dess baler, fester, soaréer, teatrar m. m. äfven skulle falla dig mycket angenämt”, svarade Mathilda, ”hvarföre du inser att icke min fråga är så alldeles oberättigad.”

”Jag trodde likväl, att du i detta fall tillräckligt kände mig”, svarade Helena. ”Tror du kanske att jag tillhör det fjärilslägte, som endast finner sitt nöje i glans och glimmer, musik och nöjen och som betrakta ensamheten såsom oförenlig med sin existens.”

”Nej, kära Helena!” inföll Mathilda, ”jag känner tillräckligt ditt goda hjerta, och att det finner sitt största nöje i att kunna göra godt.”

Är jag icke sjelf det bästa bevis derpå, ty har du icke upptagit mig stackars varelse, som var öfvergifven af alla, och utan vänner, uti ditt hus, och behandlar mig icke som en tjenarinna, utan som jag vore din syster. Nej, jag förundrar mig endast öfver att

alla dessa fester och nöjen låta ditt eljest så lifliga och möttagliga temperament förblifva så kallt och likgiltigt att du redan längtar härifrån. Derute på landet är du endast anvisad till enslighet och har endast mitt sällskap att räkna på."

"Ack, Mathilda!" svarade fröken Helene. "Hur många personer påträffar man väl här i lifvet på dessa baler och tillställningar som visa sig hafva något inre verkligt värde, så att man kan betrakta dem såsom sympatiserande med våra egna åskådningar? Försvinnande få! Och finna vi verkligen en gång den ena eller den andra, så varar det endast en kort tid, ty snart uppdragar man eller kommer under fund med hvad som hvilar på botten hos dem; eller den sanna anledningen till detta öfverensstämmande, — nemligen egennyttan; och ett närmare förtroende blifver derigenom omöjligt. Huru trött, huru otillfredsställd med mig sjelf och hela världen återvänder jag icke i de flesta fall från alla dessa sällskaper! Du borde nog hafva märkt det."

"Det har jag också gjort", svarade Mathilda. "Men min kära Helena, våra tankar stämma ändå icke fullt öfverens i denna sak, nemligen hvarför just så är fallet? Jag tror nemligen att du bär en stor del af skulden dertill inom dig sjelf och hufvudsakligast, när det blir frågan om, hvarför du icke kan finna, hvad du längtar efter att finna i dessa sällskaper. Ja, se du förundrad på mig med dina vackra ögon!"

Eftersom du sjelf nu en gång har bragt detta ämne på tal, så ser jag helst att vi litet grundligare behandla detsamma och jag skall säga dig min mening, utan förbehåll.

Låtom oss nu helt och hållet åsidosätta allt hvad vänskapsförbund med dina så kallade vänninor vidkommer, ty af kvinnliga exemplar är du kanske icke i behof. Din lefnadsställning är ju nu en gång sådan, att du har svårt att finna någon verklig vännina, och i öfrigt hvad sällskap beträffar, så har du ju mig — och jag hoppas att min obetydliga personlighet i allt hvad beträffar tillgifvenhet till dig bjuder till att uppfylla allt hvad du kan önska. Du eger i hemmet ett troget, dig älskande hjerta, fullt af öfverensstämmelse med dina ädla åsigter om lifvets ändamål, och fullt af varm beundran för dig sjelf, samt medkänsla af allt hvad som rör dig. Inte sant?"

Helena svarade ingenting härpå utan omfamnade Mathilda, och tryckte en innerlig, varm kyss på hennes läppar.

"På vänskap af damer", fortfor Mathilda, "kan du således hafva nog. Sådana saknar du icke; deremot finns stort behof af ett vänskapsförbund med en likasinnad man och hvad detta vidkommer — så anser jag, att det är din egen skuld, om du icke finner en sådan som är passande."

"Hvad, Mathilda, min skuld?" inföll fröken Helena.

"Ja det är säkert!" fortfor Mathilda, "ty du är allt för nogräknad. Hos hvarje man, som bringar dig sin hyllning, förutsätter du egennyttiga motiver eller, att han endast söker din förmögenhet, deremot icke din person."

"Och handlar jag deruti så oriktigt?" frågade fröken Helena.

"Ja, Helena, det gör du!" fortfor Mathilda, "ty om också flertalet göra så får man icke tro det om alla, utan undantag. Det finns nog berömvärda exemplar äfven."

"Till exempel? . . . låt mig höra!" svarade fröken Helena.

"Grefve Hohman!" svarade Mathilda."

"Ja, det är en charmant och aktningsvärd man!" svarade fröken Helena; men han har ett fel, han är häftig, och då jag sjelf har samma fel, så fruktar jag, att vi icke skulle kunna föra ett lyckligt äktenskap."

"Så tag då major af Brillung!" svarade Mathilda.

"Han förtjenar äfven all aktning", svarade fröken Helena, "men han är just motsatsen tiil grefve Hohman; hans kallsinnighet behagar mig lika litet. Dessutom har han anlag till korpulens och någon sådan önskar jag icke till man, ty personer med denna egenkap hafva vanligtvis endast magen till vän."

"Jag medgifver det", svarade Mathilda. "Hvad skulle du då tycka om Regeringsrådet af Blümer?"

"En mycket treflig, till och med vacker man", svarade fröken Helena, "men han synes mig alltför inbilsk. Han har en ganska hög tanke om sig sjelf, och hur blifver det då med mig?"

"Jag har ännu en annan", svarade Mathilda, "hvad tycker du då om assessor Derenberg?"

"Om honom?" — svarade fröken Helena spotskt! "Om honom tycker jag ganska godt, blott du kan gifva mig ett säkert bevis på, att han icke tycker om mig, derföre att jag eger den gamla

rustkammaren med alla sina rariteter, och att han kunde få sitta der hvarje dag! Hvad bryr han sig om lefvande personer? Nej, Mathilda! hos honom lefva de döda forntidsmenniskor, de lefvande deremot äro döda. Hans hjerta har fäst sig vid gamla relikier från forntiden, och sådana älskar han, i sådana är han kär, och sådana önskar han att ega — för att sedan gå och titta på desamma med ömma blickar hvarje dag."

"Är det din allvarliga tanke hvad du nu säger?" inföll Mathilda.

"Ja, som jag sagt."

"Du misstänker alla. Hvarje småsak letar du fram, för att dermed ingifva dig anledning till misstroende mot en hvar, som närmar sig dig. Det är sannt att hans samlande af antiqviteter har urartat till en vurm, men likväl står han icke ensam deruti utan har bra många likasinnade. Hans hjerta känner sig likväl icke tillfredsställt deraf. Öfverallt hvar han sammanträffar med dig, ser jag att han visar dig sin varmaste uppmärksamhet. Jag för min del tycker att detta bevisar nogsamnt, att hans tankar också kunna hvila hos dig, och icke behöfva vara sammanhängande vid sina antiqviteter. Jag tror för öfrigt att dina tankar och vanor, åsigter om lifvet, och familjelifvet, i synnerhet stämma godt öfverens med hans, och att han således borde kunna göra dig lycklig."

"Tror du verkligen det Mathilda?" frågade fröken Helena skratande. "Du talar ganska varmt för honom; men i all din ifver glömmes du en annan mycket viktig person, min kusin baron Hans af Wertheim. Han är ju äfven en varm och trogen tillbedjare."

"Han?" inföll Mathilda, och hennes ansigte blef på en gång allvarligt. "Honom har jag med afsigt glömt, ty jag tror mig hafva viktiga skäl dertill."

"Och hvilka äro dessa; låt mig äfven få höra dem?" sade fröken Helena.

"Du skall få del af dem;" fortfor Mathilda. "För det första tror jag att han blott längtar efter dina rikedomar, och andra förmaner, och för det andra så hyser jag en mycket stark antipati emot honom, ja, så stark, att jag till och med formligt fruktar honom."

"Ah, din toka! så farlig är han väl icke", inföll fröken Helene.

"Ja", fortsatte Mathilda. "Nog är det bra dumt af mig, men

ändå talar jag sanning. Så fort han kommer in i dörren, eller jag råkar i hans sällskap, så kommer en tryckande känsla öfver mig, och hvarje gång hans gråa, ilskna ögon hvila på mig, känner jag liksom ets ormstyng och jag börjar att darra."

"Åh, hur kan du vara så barnslig", inföll fröken Helena. Nog är det sant, att hans rykte och lefnadssätt, icke äro klanderfria, men det oaktadt håller jag honom för mera lättsinnig än elak eller dålig. Jag tror, att om han finge en god hustru, som egde energi och vilja och kunde göra dessa gällande mot honom, så borde hon kunna lyckas att omvända honom till en ganska god äkta man."

"För Guds skull, Helena!" inföll Mathilda, "du tänker väl icke att öfvertaga detta kärleksverk?"

"Nej, Mathilda," svarade fröken Helena. "Var lugn hvad mig beträffar. Jag känner ingen böjelse dertill, likväl tyda åtskilliga tecken på, att en kärleksförklaring af honom är nära förestående."

"Så gif honom då en korg!" inföll Mathilda. "Gör denna gång hvad jag ber dig om, eljest blir du olycklig för hela ditt lif. Men eftersom saker har framskridit så långt, anser jag mig förpligtigad, att framkomma med ännu ett tredje skäl; eljest skulle jag hafva förteogat det."

"Hvad är det då? du verkligen kittlar min nyfikenhet," svarade fröken Helena. —

"Jo," svarade Mathilda, "den nyheten tänker du icke alls på. Han underhåller bakom din rygg, en hemlig förbindelse med Elisa."

"Hvad? med min kammarjungfru?" ropade fröken Helena.

"Ja, just med henne," svarade Mathilda. "De två hafva hemliga möten med hvarandra, så fort du är borta. Hittills har jag ansett denna vänskap, såsom betydelselös och ville icke ens besvara dig med att omtala det en gång. Det är nemligen ingenting annat, än att din kammarjungfru, Elise, som ju mycket noga är underderrättad om allt hvad du gör, och låter helt enkelt sälja dessa nyheter åt din kusin mot kontant erkänsla."

"Skamligt i sanning;" inföll fröken Helene. "Men huru vet du det?"

"Jo, eftersom det låg i ditt intresse, har jag icke dragit i betänkande att lyssna åtskilliga gånger", svarade Mathilda.

"Alldeles oförklarligt. Hvilket intresse kunna sådana nyheter då hafva för min herr kusin?" sade fröken Helena.

"Det är väl vid liten eftertanke, temligen klart", inföll Mathilda. "Han fruktar att någon viss person skall blifva hans medtäflare, och för att förhindra, att densamma möjligtvis kunde erhålla några fördelar, söker han att hålla sig väl underrättad om ditt görande och låtande, och dertill är Elise ju mycket passande."

"Fy, sådant spioneri!" sade fröken Helena. "Emellertid tycker jag icke om, att hafva sådana falska personer omkring mig. Jag vill straxt låta kalla Elise, och fråga henne derom, och gifver hon mig icke tillfredsställande upplysningar, så skiljer jag henne från sin befattning hos mig."

"Det vore ganska oförsigtigt", svarade Mathilda. "Hon kan ju helt enkelt neka härtill, och huru ville du då öfverbevisa henne derom?"

"Genom att säga det jag lyssnat på henne."

"Det vore ju icke rätt handladt. Nej, Helena, låt oss vänta ännu några dagar, och då taga henne på bar gerning, på detta sätt får du bästa beviset."

"Näväl", svarade fröken Helena. "Jag samtycker dertill, oakadt jag dock helst hade skiljt mig vid henne genast",

Härmed blef samtalet tills vidare afbrutet af en gammal tjennare, som kom in genom hufvuddörren och frågade om herr baron af Wertheim finge ha äran göra sin uppvaktning?

"Han kommer såsom vargen i fabeln!" hviskade Mathilda åt Helena. — "Tillåter du att jag går?"

"Ah, din fjolla! — för min skuld gerna", svarade fröken, och sedan sade hon, vänd till betjenten: "han är välkommen."

Samtidigt som Mathilda aflägsnade sig genom sidodörren, inträdde baron Hans genom hufvuddörren, och sade i öm ton till Helena:

"God morgon, kära kusin!"

"God morgon!" svarade Helena.

"Hur befinner du dig i dag?" fortsatte baron Hans. — "är du vid godt eller dåligt humör?"

"Hvarföre det? är detta så viktigt för dig att veta?" svarade Helena.

"För att kunna rätta mig derefter i mitt samtal!" svarade baronen. "Jag kan derefter välja mitt ämne."

Han framdrog en stol samt satte sig derpå i närheten af fröken Helena.

"Hm, hm!" brummade baron Hans, "således mycket onådigt stäm — mycket dåligt humör" — och hans gråa kalla ögon sökte att noga utforska hennes ansigtsdrag.

"Jag hoppas att jag inte har gifvit anledning dertill; det vore åtminstone alldeles omedvetet."

Fröken Helena hade ordet redan på tungan och ville börja med att förebrå honom, hans skamliga förhållande till Elisa, men hon kom då ihåg Mathildas varning och därför svarade hon i spottsk ton: — "Nej, min kära kusin, öppet sagdt så tänker jag icke så mycket på dig, att det kunde inverka något på mitt lynne."

Baron Hans bet sig i läpparne, för att smälta pillren; derefter sade han: "Af ditt svar skulle jag hafva allt skäl att känna mig mycket nedslagen, om jag icke samtidigt kunde antaga, att ditt dåliga lynne till en del varit anledningen dertill. Jag har åtminstone flera gånger förut hört från dina läppar de ljufva orden att du ofta tänkte på mig under min frånvaro."

"Skulle det då verkligen kunna vara så särdeles angenämt för dig, om jag gjorde det?" frågade fröken Helena.

Hon lade dervid en mycket stark tonvigt på de sista orden, så att baron Hans på nytt blef villrådig. Han bet sig åter igen i läpparna, och hans gråa kalla ögon hvilade på henne för att utgrunda ordens riktiga mening.

Men Helena tittade honom fritt och ogeneradt i ansigtet, så att han ingen grund fann att bygga på, och därför lät blicken skyggt och tvekande glida ned på golvet.

"Helt visst skulle det vara mig mycket angenämt, det vet du alltför väl!" svarade han derefter.

"Välän!" sade fröken "så lofvar jag dig, att sysselsätta mina tankar med dig i närmaste framtiden."

"Ack, Helena!" utropade baronen, "om jag finge tyda detta på det sätt jag önskade!"

"Det må du gerna göra!" sade Helena.

"Och gifver du mig äfven tillåtelse, att tala till dig i öfverensstämmelse med den uppfattning som jag väljer?" frågade baronen

Hvad fröken Helena kunde hafva svarat derpå, få vi för tillfället icke veta, ty en jungfru trädde in genom sidodörren, och

sade till fröken: "Fru af Halder anhåller att få göra fröken sitt besök."

"Bed henne vara välkommen! Jag skall straxt komma!" svarade fröken Helena åt jungfrun.

Derpå vände hon sig emot baron Hans och sade:

"Mormor har låtit sända sig prof å nya klädningstyger och nu önskar hon rådfråga sig med mig, om hvilket hon bör välja. Att låta henne vänta kan jag icke, och därför måste du ursäkt mig en kort stund."

Dermed gick hon med lätta graciösa steg ut ur rummet genom sidodörren, och baronen såg efter henne med brinnande blickar.

"Hm, hm!" sade han derefter till sig sjelf, "hon måste väl ändå hafva hört något skadligt om mig! Bara jag kunde komma under fund med, hvad det varit. Bah! Hon har troligtvis hört något om en eller annan kärlekshandel och förargar sig deröfver. Det vore för öfrigt just icke så dåliga tecken, ty endast sådana fruntimmer som tycka om en, blifva förargade när de få höra, att man äfven hyllar andra. Skulle hon kunna vara svartsjuk?" och hans ansigte klarnade. "Ja, hvad eljest kunde det vara. Men det oaktadt kan jag icke känna mig lugn, förrän jag har fått säkerhet derpå. Det är mig icke likgiltigt, huru hon tänker om mig. — Skulle jag våga att göra henne en kärleksförklaring med det samma? — Ja, hvem vet! — Hon är en riktigt söt och vacker flicka och dertill — det är hvad jag vet — med hennes hemgift kunde jag lefva som en furste, också utan att man behöfde . . . Ja, dessa förhållanden måste taga ett slut. Jag är redan ledsen vid desamma, ty man sväfvar jemt i faror och känner ingen ro eller trefnad inom sig. På klubben törs man under inga omständigheter göra sig vidare förhoppningar. Denne af Derenberg! — Nåväl! nätet hvaruti han skall fångas, blifver färdigt i dag eller i morgon, och har jag en gång narrat honom deri så skall han nog få sprattla innan han kommer lös igen. Ännu tror jag icke att han har gjort synnerligt stora framsteg hos Helena; åtminstone visste kammarjungfrun ingenting derom att berätta. Men ändå så fruktar jag hans konkurrens. Han är den enda, som jag anser såsom farlig, och jag måste skaffa honom ur vägen."

"Ah, der kommer Helena redan tillbaka!"

Sidodörren öppnades och fröken Helena inträdde. Glad och skrattande kom hon fram till honom och sade:

"Seså! nu är det undagjort, nu har hon gjort sitt val och är belåten. Hon bestämde sig på mitt tillstyrkande för mörkgrått."

"Det är äfven den mest passande färg för äldre damer!" sade baron Hans. "Men säg mig, Helena! — Jag har under tiden förgäfvets sökt att utforska hvad dina gåtlika ord hafva att betyda."

"Hvilka gåtlika ord?" frågade Helena.

"Om det skulle vara dig angenämt att i den närmaste framtiden sysselsätta dig med mig?" svarade baronen.

"Nåväl! hvad ligger då för gåtlikt deruti?" frågade Helena.

"Emedan du alltför väl vet, att jag skulle finna mig oändligt lycklig, om dina tankar ofta sysselsatte sig med mig."

"I god eller ond riktning?" frågade Helena.

"Naturligtvis endast i god mening!" ropade Hans.

"Men goda Hans, är du också riktigt säker, att hafva gjort dig förtjent deraf?" frågade Helena.

"Ja, när du dermed syftar på mina afsigter emot dig, då är jag säker derpå!" svarade Hans.

"Men ser du, deraf beror icke allt," genmålde Helena.

"I hvarje fall blifver det dock hufvudsaken", sade baronen. För öfrigt ligger det ju i dina händer att mina öfriga handlingar också i framtiden kunna värdigt bestå proffet af dina stränga ögon. Jag kan icke neka till att jag nu för tiden begår en eller annan dumhet! Jag tillstår det öppet för dig! Men Helena, hvilken ung, liffig kavaljer vid min ålder gör icke sådant? och i våra sällskapskretsar finner ju ingen något att anmärka deremot. Derföre borde äfven du visa dig öfverseende med sådant.

"Som sagdt, du håller det ju alldeles i dina händer att äfven detta tar ett slut för framtiden."

"Det vill då säga med andra ord", inföll fröken Helena, "att du har utkorat just mig, under vissa förutsättningar, att omdana dig till ett mönster af soliditet och anständighet?"

"Ja, ja," ropade baronen glad, "det är min uppriktiga mening".

"Och hvilka äro då dessa förutsättningar? låt mig höra dem?" sade Helena.

"Rent och kort sagdt! Blif min hustru!" ropade baronen.

"Se bara hvilket förslag!" svarade fröken Helena. "Då måste

du i hvarje fall hafva förutsatt, att jag hyser en rätt stor längtan efter att se dig omvänd, eljest kunde du omöjligt anlita mig om, att bringa ett så stort offer, som det är, att skänka dig min hand."

Baron Hans blef vid detta svar ömsom röd, ömsom blek; blodet arbetade våldsamt inom honom.

Hans ögonpar slungade vredgade blickar på Helena.

Han insåg att hon gjorde narr af honom. Emellertid var han tvungen att beherska sin vrede. Hon ville icke låta påskina, att hon hade sårat honom. Han framtvungade därför ett leende på sitt ansigte och sade:

"Nå ja! jag har verkligen varit inbilsk nog, att hysa en sådan förhoppning, men nu finner jag dessvärre af dina ord, att jag storgligen har misstagit mig deruti, men lät ingen fiendskap därför råda oss emellan!"

"O, nej! Ingen fiendskap därför!" svarade fröken Helena. "Jag anser dig för klok nog att endast lägga den betydelse uti mina ord, som jag önskade hafva lagd deri och intet vidare."

"Jag förstår dig fullkomligt!" inföll baron Hans. "Emellertid beder jag dig vara öfvertygad, att jag med förslaget afsåg både ditt och mitt väl. För följderna som ditt afslag således kommer att hafva, blifver jag icke ensam ansvarig."

Den bedröfvade, nästan sorgliga ton hvaruti han framsade dessa ord, föranledde fröken Helena att förundrad kasta sina ögon på honom.

"Slika mörka, gåtlika antydningar", sade hon derefter, "inverka icke alls på mig." En hvar människa är efter min mening herre öfver sig sjelf, och sin egen lyckas smed, och hon är sjelf ansvarig för allt hvad hon gör och låter. Jag hoppas att du, Hans, icke heller glömmet detta, och aldrig öfverskrider de gränser, hvilka lagen här fastsatt, för att upprätthålla den sociala ordningen."

Härpå svarade Hans intet.

Han stod med blicken sänkt på golvet, tyst liksom förstenad.

Fröken Helene såg på honom en lång stund. Derefter skakade hon på hufvudet samt ryckte på axlarna. Kanhända, att i detta ögonblick den anmärkning hennes sällskapsdam Mathilda hade gjort om honom, att han bar något ohyggligt inom sig, genomför hennes tankar.

Efter en lång ömsesidig tystnad, sade hon till honom: "Jag

känner verkligen icke igen dig i dag, ty eljest är du så pratsam, glad och liflig, och i dag har du slagit om, till det mest ombytliga sinne. En sådan förändring! —

”Man kan icke alltid vara sig lik”, brummade han.

Härefter inträdde en lång paus.

Nu reste baron Hans sig upp, hans anletsdrag blefvo klarare och helt lugn fortfor han:

”Du har rätt, Helena! hvartill tjenar det att man känner sig förkrossad i sina förhoppningar! hvad gagnar det till att vara modfälld. Bra dumt är det i sanning! Du befäller mig att se glad ty igen! Välan, jag skall vara glad ty din vilja är min lag.”

Således låt oss tala om något annat, om något nytt. Har du hört nyheten, att lilla Willman äfven har blifvit öfverfallen förliden natt, och rånad alla pengar som han hade på sig, under hemgåendet från klubben, omkring kl 2? Han hade hållit bank i klubben, och derigenom vunnit betydliga summor, men hvartenda öre han hade på sig fråntogo de honom.”

Det är förskräckligt att sådana brott kunna ostördt passera i vår eljest så fredliga stad; och jemt träffar det sådana personer, som hafva mycket penningar på sig. Jag tycker det är bra påfallande och att man lätt kunde komma på den tanken, att banditerna hade bundsförvandter inom klubben.”

”Ja, Helena! deruti har du rätt. Jag är sjelf af samma tanke”, svarade baronen.

Fröken Helena fixerade honom skarpt och länge. Någon förskräcklig aning aftecknade sig i hennes ansigtsdrag.

Baron Hans teg emellertid och stod synbarligen förlägen, omkring hans mun spelade ett trotsigt leende, äfven hos honom öfvertänktes någon plan till någon nedrig handling.

Efter en kort stunds tystnad började han halft förtroligt:

”Om jag vore säker på, att du kunde tåga Helena, skulle jag meddela dig mina misstankar!”

”Ja, jag kan tåga!” svarade Helena.

”Nåväl!” fortfor Hans, ”efter sista öfverfallet anser jag Derenberg som denna medhjelpare!”

Nu kom turen till fröken Helena. Hennes ögon vidgade sig plötsligt af förundran, derefter blef hennes ansigte blodrött af vrede, så reste hon sig upp till hela sin längd och utropade i högsta vrede:

"Du ljuger! din eländige baktalare. Förr, ja tusende gånger förr är det du sjelf, som bedrifver ett så eländigt, gement yrke."

"Helena!" ropade baronen.

En vild vrede rassade inom honom. Han var likblek, bet sig i läpparna, ansigtsdragen förvredo sig och han gick hastigt fram och tillbaka i rummet. Det dröjde länge, innan han kunde blifva herre öfver sig sig sjelf igen, och lugna sina känslor. Ändtligen lyckades det honom, och han kunde framstamma:

"Tack för din goda mening om mig! Hvad Derenberg emellertid beträffar, honom som du försvarar så varmt, så hoppas jag att kunna innan kort bringa dig sådana slående bevis, att dina höga tankar om honom skola förändra sig."

"Dumt prat!" svarade Helena. "Hvad skulle kunna föranleda honom, en man som åtnjuter det bästa rykte i staden, och är dessutom rik, drar hög lön af staten, att blifva gemena skurkars medbrottsling?"

"Det är icke allt guld som glimmar!" svarade baron Hans. "Hur kan du veta hvad hans samling antiqviteter kosta honom?"

"Ren galenskap," Hans! svarade fröken Helena. "Nej, en sådan beskyllning är rent af löjlig! Hvarpå grundar du då dina misstankar? kanske på rakt ingenting?"

Det finnes många anledningar till misstankar. Han ödar stora summor på sin samling, och dessutom har han på den sednare tiden börjat spela, och har nästan hvarje afton varit sista man i klubben. Han, som förut aldrig spelade, är icke detta besynnerligt?"

"Kanhända är det något ovanligt", svarade Helena, "men likväl finner jag just ingenting deri, som kunde berättiga dig till att framslunga sådana skamliga beskyllningar mot honom."

"Nåväl! så tänk tillsvidare hvad du vill", svarade baron Hans. "Jag, för min del, skall emellertid noga öfvervaka alla hans gerningar."

Dermed blef samtalet afbrutet, ty Johan, den gamle trotjenaren kom in genom hufvuddörren och anmälde.

"Herr assessor af Derenberg låter fråga, om fröken vill mottaga honom?"

"Han kommer såsom kallad", svarade Helena.

"Och jag går min väg! Var emellertid så god och kom ihåg

hvad jag har sagt dig om honom, samt var på din vakt", sade baron Hans.

Derefter bugade han sig för Helena och tog afsked, hvarefter han gjorde en kall bugning för den genom hufvuddörren inträdande Derenberg, och gick ut genom hufvuddörren.

"Min nådiga fröken, jag har den äran att önska eder en god morgon!" sade Derenberg.

Helena såg ett ögonblick pröfvande på honom, denne unge ståtliga man, med sitt öppna, ädla ansigte. Nej! der mötte hon ingenting doldt eller hemlighetsfullt. Hennes ansigte upplarnade åter och hon räckte honom handen till välkomsttecken.

"Jag hoppas att jag icke kommer olägligt, eller att jag har bortjagat baronen", sade Derenberg.

"Hvarför det?" frågade fröken.

"Han såg ju missnöjd ut, då han gick ut", sade Derenberg.

"Ah nej, det var på grund af något annat", svarade Helena.

"Men säg mig en gång uppriktigt, hvad hafva herrarne egentligen med och emot hvarandra?"

"Det är just ingenting", svarade Derenberg. "Min antipati emot honom har ingen särskild anledning."

"Huru?" svarade fröken Helena — "En så upplyst och fördomsfri man, som ni herr assessor, skulle låta en aning gälla?"

"Hvarför icke, min nådiga?" svarade Derenberg. "Den inre rösten, tar äfven ut sin rätt och genom denna blifva vi ofta ledda mycket bättre, än genom sjelfva förnuftet.

Något orätt kan det vara, att dömma efter första intrycket. Jag menar dermed, att antaga det såsom tvärsäkert! — Men när man sedan vid närmare bekantskap och granskning icke förmår att afskaka sig det första intrycket, utan till och med stärker deri, då vore det orätt emot sig sjelf att icke lyda denna inre stämma, som varnar."

Helena hegrundade länge detta yttrande, derpå nickade hon sitt samtycke och sade: "Deruti gör assessorn fullkomligt rätt! Jag tänker sjelf så och skulle handla likadant! — mina sympatier och antipatier väckas mycket starkt och hastigt — ty jag låter mig mycket lätt hänföras af mina känslor.

Äfven jag har ibland funnit, att första intrycket har besannats, Likväl önskar jag ännu en gång att återvända till min kusin, och

jag beder assessorn, att besvara mig en öppen fråga, angående honom."

"Med nöje, fröken Helena, om jag förmår det!" svarade assessorn.

"Skulle assessorn, kunna anse honom för mogen att kunna begå en gemen gerning? Jag menar något infamt!" frågade Helena.

"Åh, Herre Gud!" ropade assessorn skrämnd. "Hur kan ni framställa denna fråga?"

"Låt skälet förblifva utanför, och svara mig rent och uppriktigt", sade Helena.

"Nej! min fröken", svarade Derenberg. "Det kan ni icke begära af mig på allvar — så långt låter jag ändå icke leda mig af min aning, att jag beskyller någon öppet för något gement, utan att ega beviset af hans skyldighet i mina händer."

"Jaså, assessorn undviker, att svara mig", sade fröken Helena, just derigenom måste jag tro, att ni samtycker."

"Gör icke det, min fröken, jag ber eder", sade Derenberg. "Låt oss språka om något annat, som är trefligare!"

"Välän!" svarade Helena, "så berätta för mig allt hvad ni vet om sista öfverfallet på Willman! Hur dermed har gått till, och så vidare."

"Hvad, har ni då redan hört något derom?" frågade Derenberg helt förvånad.

"Ja, genom min kusin", svarade Helena.

"Genom honom? utropade assessorn i högsta förundran.

"Just af honom! och numera har jag fångat eder herr assessor, och har fått svar på min fråga", sade Helena.

"Det är honom, som ni antager vara den hemliga bundsförvanten i klubben."

Assessorn blef likblek, af öfverraskning, men svarade ändå:

"Min nådiga fröken! akta er för sådana beskyllningar. Ni framstötter desamma, utan att ega bevis."

"Det gör jag", svarade Helena. "Men jag förmår icke, att beherrska mig."

"Allsmäktige Gud!" ropade assessorn. "Hvad är anledningen till detta? säg!"

"Det kan jag icke säga", svarade Helena. "Det måste förblifva min hemlighet."

"Finns då intet bevis?" frågade Derenberg.

"Nej! ingenting annat än min moraliska öfvertygelse", sade Helena,

"Nåväl! då besvär jag eder, att icke straxt tro det värsta. Det vore ju fasligt om edra farhågor besannades."

"Utan tvifvel" genmälte fröken Helena, "men jag är stark i det afseendet och jag fruktar icke för följderna."

"Har ni då också verkligen betänkt dem alla utan undantag?" frågade assessorn.

"Jag ämnar just låta desamma ännu en gång passera revue för mitt minne", sade Helena. Han blifver upptäckt, dragen inför rätta, öfverbevisad, dömd och hans namn blifver offentliggjort i alla tidningar. Det är väl allt som kan hända honom?"

"Så är det!" svarade assessorn. "Men ett har ni ändå glömt nämligen att ni, såsom slägt med honom, kommer att blifva delaktig i hans vanära."

"På sätt och vis riktigt", svarade Helena, "och mera än sannolikt är det, att alla skola visa sig fränstötande, samt draga sig för mig. Det vore sannerligen bra kränkande."

"Det vore det utan tvifvel", sade Derenberg. "Men säg icke *alla*, fröken Helena, ingen regel utan undantag. Alla sådana, som äro förnuftiga, de göra det icke. Men hvarföre plåga sig med sådana grillor i förtid? För öfrigt sakna vi, Gud vare lofvad, både fakta och bevis; allt är blott ett hjernspöke."

Helena genomfors af en rysning och sade:

"Jag anar intet godt, herr af Derenberg. Jag fruktar, att jag skall komma att genomgå stora och svåra obehag och förödmjukelser och kan endast göra bäst deri, att väpna och styrka mig, mot desamma i tid."

"Kanhända", sade assessorn. "Förmår jag, med mina svaga tjänster, att stödja och hjälpa, så är jag till eder tjänst, med råd och dåd."

"Jag har icke tviflat derpå", svarade Helena. "Jag tackar eder emellertid upprigtigt, och antager edert tillbud. Vi ingå således ett troget förbund, i nöd och lust", och hon räckte honom sin hand.

"Ack", suckade assessorn, "om jag tordes tolka detta, såsom jag önskade och edert hjerta finge följa med."

"Hvarföre icke?" svarade Helena skrattande. "Jag har redan

länge, varit fördelaktigt stämd emot eder, och jag anförtror mig åt eder med full tillförsigt."

"Helena!" utropade assessorn som ännu alltjemt icke riktigt förmodade fatta hela vidden af sin lycka. Han drog den icke motsträfviga, vackra flickan, till sitt bröst och tryckte några varma kyssar på hennes läppar.

"Denna lyckliga vändning af mitt öde" sade han efter en stund, "hade jag icke väntat mig, då jag kom hit i dag. Gud gifve att du aldrig får anledning, att ångra ditt förtroende."

I det samma öppnades sidodörren och Mathilda inträdde.

Hon märkte emellertid denna omfamning, och ville blygt draga sig till baka.

Men fröken Helena hade sett henne och ropade på henne.

"Kom bara hit!" sade hon till Mathilda. "Allt är redan i ordning och du som nyss så varmt och ifrigt har talat för honom, har verkligen den största och bästa rätt till att vara den första, som får veta om det och komma att lyckönska oss till vårt förbund."

Mathilda slog, med tårar i ögonen, sina armar kring Helenas hals och sade:

"Ja *honom* unnar jag dig *helst* af alla. *Nu* är jag säker att du blifver lycklig och går en god framtid till mötes. Jag lyckönskar dig af hela mitt hjerta och äfven herr assessorn."

VII.

Under det att förhållandet mellan fröken Helena och assessor Derenberg tog en så oförväntadt lycklig vändning, befinner sig vår hjälte baron Hans på väg till sitt hem.

Han är förargad på sig sjelf, på sitt öde, och att hans frieri, hos den vackra Helena så snöpligt hade misslyckats.

Han anade att Derenberg är den gynnande rivalen, och fruktar att han genom sitt försök att vilja göra honom misstänkt, äfven har skadat sig sjelf.

"Den sakramenskade karlen!" mumlade han inom sig. "Kanhända

han ändå slår mig ur brädet, och hvad skall det då blifva af dig, Hans? du med alla dina skulder och din förspilda framtid?"

"Nej, ännu uppgifver jag icke hoppet. Jag måste hafva henne och hennes penningar. Det är min framtid som beror derpå: Jag måste våga inlåta mig i kampen med Derenberg, om hennes besittning och jag måste angripa honom ju förr, desto hellre. — Låt mig se; hvilka vapen äro mig af nöden? Först svar ifrån Amanda och sedan sakerna ifrån Gustaf. Nå, begge delarna komma troligtvis redan i qväll. Då kan spelet börja i morgon afton. Fersen skall jag nog narra ut ur rummet och uppehålla någonstädes med prat. Lyckas måste det och det gör det nog också. Vi hafva ju god tid att arrangera saken, så det kommer nog att gå bra. Men dumt är det, att man i klubben slår ett så fasligt allarm. Jag fruktar verkligen, att man har börjat misstänka mig. Men huru bevisa det? Ja, se deri ligger knuten, mina herrar. Björn pratar icke ur skolan, men den andra? På honom litar jag just icke mycket, bah! Hans, var icke rädd och vankelmodig! Börjat har du en gång, således framåt! och jag litar på ditt goda hufvud. Segra måste du, och derföre kamp på lif och död om Helena, motgångar möter man vid allting."

Emellertid hade han hunnit till hemmet, der han bodde. Han upptog en nyckel ur fickan, läste in sig uti paterr-våningen, hvar rest han bebodde tre vackra rum — alla elegant och väl möblerade efter nyaste mode.

Vi äro redan bekanta med desamma, genom Björns äfventyr. Baronerna drog i klocksträngen, och kort derefter inträdde hans betjent Henrik, en bondgosse som nyligen hade kommit från landet, och som ännu icke hade kunnat aflägga sina gamla bondfasoner, utan såg mycket enfaldig ut.

"Har någon varit här och sökt mig?" frågade baronen honom.

"Ja, herr baron, flera," svarade Henrik med en bugning.

"Först var den lilla mamsellen här — hon som redan flera gånger har varit hos baron. — Hon frågade om baron var hemma, och då jag svarade nej, lemnade hon mig det här brefvet. Sedan var här en simpel karl, med en fasligt stor näsa. Han frågade äfven om baron var hemma. Jag svarade honom tvärt nej, ty jag trodde att han ville tiggas, och så brummade han något i skägget, om att

återkomma, men gick ändå sin väg, hvad skall jag säga, när han kommer igen?

Baronen tog emot brevet, bet sig i läpparna efter gammal vana; funderade litet och sade:

"Godt, — jag vill icke tala med karlen, känner icke till honom. Du kan säga honom det, när han återkommer, nu kan du gå."

Derefter gick Henrik ut igen för att vänta i vestibulen.

"Hm, hm, brummade baronen, den karlen var norrmannen, derom finnes intet tvifvel. Hvad ville han? Jag har strängt förbjudit honom att komma hit, och ändå gör han det!

Skulle något viktigt hafva händt? Nej, äfven då är skriftligt meddelande anbefaldt. Nej, det är ingenting — idel ömkliga farhågor! — Emellertid är det bäst, att jag allvarsamt talar med honom och frågar, om han vill lyda order eller icke? — inga svagheter! — Rakt på saken.

En stor lycka är att Henrik är så dum! ty eljest kunde han hafva anat oråd då han sett att sådana karlar besöka mig. Men låt mig se, hvad Amanda skriver!" sade han och öppnade brevet.

Detta var pryddigt utstyrdt, präntadt på rosenrödt papper och lydande sålunda:

"Min älskade Hans!"

Jag ämnar uppsöka dig, — men för den händelse -- att jag icke skulle träffa dig hemma, så skriver jag dessa rader och lemna dem åt din betjent. Jag vill endast låta dig veta att jag numera har haft tillfälle att blifva bekant med den omtalade mannen och att jag är villig att utföra allt hvad du har uppdragit åt mig när du vill, och väntar jag snart ditt besök. Många kyssar af

Din trogna

Amanda.

"Ah, det är bra," sade baronen, numera behöfver jag endast invänta sakerna ifrån Gustaf och i morgon är allt klart. Den narren Fersen, skall jag nog hålla sysselsatt någonstädes under tiden, och med honom skall jag aftala allt redan i afton i klubben.

Betjenten Henrik öppnade dörren och stack in hufvudet.

"Hvad vill du Henrik?" frågade baronen.

En polissergeant är här, och frågar om baronen vill taga emot honom? svarade Henrik.

"Ja, låt honom komma in", svarade baronen. "Men hör på Henrik, tag den här nyckeln, gå ned i källaren och hämta upp en flaska vin med rödt lack, samt servera oss densamma på en bricka med två glas."

Henrik gick. Baronen har just hunnit att stoppa brevet och något annat i fickan, då polissergeanten Brockman inträder.

Baronen har påtagit sin gladaste min, är liflig och munter och tager emot honom mycket hjertligt och vänligt.

"Ah! god dag herr Brockman! Gläder mig att se eder. Nå hvad nytt har ni att berätta? — Var så god slå er ned här i länstolen — så kunna vi prata med hvarandra — såvida ni har tid?"

Baronen räcker fram cigarrlådan, bjuder densamma åt Brockman, som bugar sig och tager en cigarr, tänder densamma, och sätter sig uti länstolen.

"Utmärkt goda cigarrer som baronen röker! En riktig njutning för mig, hvar gång jag kommer hit", sade Brockman.

"Åhja, äkta Havanna är det, köpta i Bremen", svarade baronen.

Emellertid inkommer Henrik med vinflaskan och glaset, samt sätter det på bordet, återlemnar nyckeln till baronen, och väntar på vidare befallning.

"Godt," sade baronen åt honom, "intet vidare för tillfället. Jag är upptagen i fall någon frågar efter mig."

Henrik aflägsnar sig. Baronen tager vinflaskan, slår deraf i de två glaset och vänder sig till Brockman sägande:

"Nå! Herr sergeanten försmår väl inte heller ett godt glas vin? Var så god smaka på det!

Brockman tackar så mycket, sväljer ett glas, och klingar derpå med baronen, som säger:

"Skål herr Brockman! God framgång åt den påtänkta kriminalromanen! Hur är det? Har ni något nytt material, att bjuda på, att jag kan göra något deraf?"

Brockman smuttar på sitt glas smacker med tungan och sade:

"Ah! det smakar godt herr baron. Ett superbt vin! Baronen bortskämmer mig med sådana läckerheter!"

"Jo! Herr baron jag har något helt nytt i dag att berätta, något riktigt intressant."

"Och det vore?" svarade baronen. "Jag är bra nyfiken; låt mig få del deraf strax."

"Med största nöje!" svarade Brockman. Han sätter sig ned i ländstolen, smuttar ännu en gång på vinet och börjar sålunda:

"I går afton kl 11 kom en betjent från bankir Flott, springandes till kontoret och requirerade hjälp af 2 eller 3 män, för att företaga en arrestering af en person, som hade insmugit sig uti bankirens kontor och der blifvit öfverraskad, under försöket att uppbryta kassaskrinet. Kommissarien Utterborg hade vakt och af honom blef jag och en annan beordrad att följa honom åt. Vi begåfvo oss åstad och under vägen berättade betjenten för oss alla detaljerna."

"De nya uppfinningarna äro ändå superba", fortfor Brockman: "Hade bankir Flott icke haft, den nyss uppfunna elektriska säkerhetsapparaten, hvem vet huru det hade gått? men nu blef resultatet omvänt, ty knappt hade tjuften börjat att röra vid skrinets å började apparaten att slå larm. Bankir Flott, som just sitter vid aftonbordet med sin familj, blifver derigenom varskodd att något ovanligt är på färde i kontoret. Han beväpnade sig i en hast med en 6-pipig revolver, ropar på betjenten, och begge begifva sig ned på kontoret, der man mycket riktigt uppdagar, en obekant karl, som är i färd med att uppbryta kassaskåpet. Han blifver med detsamma gripen på bar gerning.

Vid vår framkomst funno vi bankir Flott ännu kvar. Han bevakade sjelf karlen, med revolvern i handen och bevisade ett verkligt hjeltomod.

Karlen togs emellertid i förvar af oss och befanns vara en nybörjare. En smedsgesäll, som genom brist på arbete, råkat i nöd och tvungits att öfverträda lagen. Den stackars karlen darrade i alla lemmar, han lät taga sig utan motstånd och berättade, att han hade en medbrottsling.

I dag har assessor Tvång hållit första förhöret med honom. Han vidhöll allt, hvad han förut bekänt, och tillkännagaf att en viss skräddare Håkanson vore hans medbrottsling.

Detta är nu en person, som vi känna mycket väl till och veta hvar vi skola uppsöka honom. Han är redan efterspanad.

Nå, hvad tycker herr baron om saken? Kan den begagnas till romanen?" frågade Brockman.

"Ah! den är superb, alldeles såsom skapad dertill, svarade baronen skrattande.

"Det kunde jag tro", sade Brockman och skrattade hjertligt. Den är nog värd ett extraglas och lite till ändå? Eller hur herr baron?

"Jo, det är säkert", svarade baronen och han slår på nytt i glaset, samt bjuder på en cigarr till.

Brockman är mycket glad, han vrider sina mustacsher och känner sig mycket viktig, tack vare smickret. Han smuttar af glaset och drager några bloss på cigarren, med ett sjelbelåtet leende.

"Det var en briljant fångst", sade baronen, "och kommer väl till pass för polisen, för att upprätta densammans renomé. Jag ville önska, att den andra karlen blefve gripen i natt."

"Åh! honom hafva vi så godt som säkert", sade Brockman. Han kommer fast i natt, vi veta hvar han är.

"Jaså! herrarne hafva redan korn på honom!" svarade baronen. "Polisen är sannerligen utmärkt här i staden. Knappast har något brott blifvit begånget, förrän polisen redan har uppsnappat gerningsmannen. Det är förvånande! alldeles obegripligt för oss civila. Men hur går det med sista öfverfallet från klubben? dervid har man väl ännu inte kommit på något spår?"

"Nej! herr baron, ännu icke" svarade Brockman. "Man bör ju egentligen icke tala derom, men oss emellan kan det ju icke skada något, och så kan jag väl i förtroende säga så mycket, att vi spana efter två karlar som likna den oss uppgifna beskrifning, men att vi ännu icke lyckats, att få tag uti dem. Kanhända att vi i natt, under den förestående razzian efter den der Håkansson, hafva tur med oss och äfven komma öfver något i den vägen. — Den allmänna meningen herr baron, är emellertid temligen öfverens derom, att dessa karlar måste hafva medhåll af någon person i sjelfva klubben."

"Åh! hvad säger Brockman!" ropade baron Hans. "För öfrigt alldeles mina egna tankar, jag har redan suttit och funderat på saken, men sannerligen jag vet på hvem misstanken rätteligen borde falla. Låt mig ännu en gång samla mina tankar", och han lutade sig tillbaka i stolen, lade handen öfver ögonen, lät hufvudet sjunka litet nedåt, och låtsade grubbla. Mellan fingrarne satt han emellertid och betraktade Brockman

"Jo, jo!" fortfor Brockman emellertid mycket pratsam. "Han blifver värst att uppdaga! Der är ingen, som är att misstänka, hvart man vänder sig, finner man välbergade personer, innehafvande väl aflönande platser och sådana herrar är icke skal att slå ned på. Ha vi icke tur med oss, då vi gripa de två karlarne och om dessa icke vilja prata bort sig, ja då kunna vi sannerligen bra länge få myror i hufvudet."

Under detta prat, satt baronen ännu allt jemt kvar. Han bet sig i läpparne, så att blodet kom ut, och är nära deran, att falla i vanmakt. Hans ansigte var likblekt och än var han feberhet än iskall.

Efter en stund, återvann han emellertid sin sjelfbeherrskning. Han började röra på sig, han hemtade sig af förskräckelsen, småningom lät han glida händerna ned från ögonen och sade:

"Nej, nej! — dft är omöjligt att uppdaga någon, om icke den — och äfven denne vågar jag icke att nämna — det är allt för riskabelt — alltför osannolikt — man skulle skratta åt mig!

"Hvad?" inföll Brockman med ifver "skulle herr baron hafva uppdagat något särskildt misstänksamt? Var då så god och lät mig ändtligen få närmare besked derom.

Jag skulle blifva oändligt tacksam för hvarje vink i denna sak.

"Åh nej!" svarade baronen, väl kunde det hända! Men nej! det är allt för vågadt. En man i sådan ställning, nej, det är bäst jag tiger, kära Brockman, ty jag riskerar som sagdt, att blifva utskrattad.

"Jo, jo," sade Brockman, "jag sade ju det straxt, att det vore bra svårt att våga sig på någon af herrarne.

Vi hafva redan haft listan framme å alla medlemmarne af klubben, och genomögnat densamma. — Alla äro de förmögna. — de flesta till och med rika, och hvem vågar sig på sådant folk?

Derföre vore baron bra snäll, om ni ville meddela mig edra tankar! Kanske att vi andra, ändå derigenom kunde få någon vägledning.

Till baronens omdöme och hederskänsla hyser jag ett oinskränkt förtroende.

För resten äro ju vi två så goda vänner och gamla bekanta så om jag också skulle skratta litet, så finnes det ju ingen här, som ser det, och det skadar ju ingen ty det blifver oss emellan.

"Jag törs sannerligen icke våga mig fram dermed", sade baronen på nytt. "Något säkert är det ju icke — nej, långt derifrån — bara gissningar — något som kunde vara möjligt — kunde hända — torde kunna vara förklarligt."

"Jo, jo! herr baron" sade Brockman. Det är rätta sättet, således måste man försöka leta sig fram i labyrinten. Jag ser nog att baronen har ett superbtt hufvud — vore klippt och skuren till poliskommisarie, men var nu äfven god, och säg mig på hvem baronen syftar! Jag skall vara tyst som muren, det försäkrar jag — icke omtala det för någon kristen själ."

"Näväl, låt gå för vänskapens skull!" sade baronen, och han bugade sig ned till Brockmans öra, höll handen för, och hviskade ganska sakta in i detsamma: assessor Derenberg.

"Hvad han?" ropade Brockman i det han rusade upp ifrån stolen, med båda händerna omkring sig och började gå af och an i rummet. Han som är i rätten? Jag kan icke tro det! mannen har ju sextusen kronor fast lön, är dessutom rik, och är allmänt bekant, såsom en fast och redbar karakter.

"Sade jag eder icke förut?" genmälde baronen, "sådana voro äfven mina tankar i början, likväl kan jag säga Brockman i förtroende, att han depenserar stora, ja kolossala belopp — på sina samlingar. Jag vet från trovärdigt håll att han, ensamt under sista året, har gjort inköp för femtontusen kronors värde och folk som hafva sett hans samlingar, påstå att hela kapitalet, som han nedlagdt deruti, skall kunna beräknas till fyrtiotusen kronor."

"Oh!" ropade Brockman. "Hvad säger baronen?"

"Mannen har fått samlingsvurmen — svärmar för antika saker", fortfor baronen. "Ser han något som han tycker om, så ger han sig ingen lefvande ro förrän han fått köpa det, kosta kvad det vill."

"Då är han ju galen!" inföll Brockman.

"På sätt och vis, ja!" fortsatte baronen, "jag sjelf har varit vittne, att mannen bjöd för en liten pjes, så stor som en fot — emtonhundra kronor, och jag tviflar på, att ni eller någon annan förnuftig människa, skulle ha varit nog dum att betala ens fem kronor för densamma."

"Det är ju fasligt", ropade Brockman.

"Nu blifver det frågan:" fortsatte baronen. — "Är mannen då

verkligen så rik. att han kan begrafva så stort kapital i sådana bagateller, som inte afkasta någon ränta? — och kan han bestrida sådana lyxutgifter ensamt af sin lön?"

"Mycket riktigt, mycket riktigt! herr baren", sade Brockman. Jag är ännu ganska förbryllad i mitt hufvud, sannerligeu mitt förstånd står stilla, efter allt hvad jag har hört."

"Och ännu en sak till — kära Brockman — som är misstänklig hos honom", sade baronen. "Förr spelte han aldrig, vare sig kort eller annat spel! Nu i en hast — sedan fjorton dagar tillbaka — började han att ifrigt deltaga i alla slags spel, och hvarje natt är han vid spelbordet, samt en af de sista som lemnar det."

"Hm, hm!" brummade Brockman, "hvem kunde tro något sådant? — Det är sannerligen något som vi aldrig kunnat ana."

"Nog tror jag sjelf", fortsatte baronen, "att han har en redbar karaktär."

"Det ryktet har han då allmänt", inföll Brockman.

"Men lät oss nu antaga", fortsatte baronen, "att hans svaghet för antiqviteter har förledt honom till att utgifva mera pengar, än han borde hafva nedlagdt deruti, förstär Brockman? — och att han derigenom kunde hafva kommit i penningeförlägenheter. Se så få vi något som kunde förklara oss saken. Icke sant Brockman?"

"Jo! herr baron — så kunde det blifva möjligt", sade Brockman, som under tiden hade nickat sitt bifall.

"Välän", fortfor baronen, "hur skall han då godtgöra denna balans? — sälja det gamla skräpet igen? Nej! det gör han icke, ty det är ju hans vurm.

Pengarne skola således anskaffas på annat sätt, men på hvilket då? — jag har ju redan omtalat för Brockman, att han har börjat att spela! — detta är *ändå ett bevis*, att hans karaktär har blifvit demoraliserad. Vidare vet jag, att han med mycken ifver söker att gifta sig till rikedom. Han har på sednare tiden, varit mycket efterhängsen hos min kusin, fröken af Pernau. Han besöker henne hvarje dag. Hon tycker inte alls om honom, hon kallar honom tokig i antiqviteter, säger att han omöjligen kan älska en lefvande varelse, och därför vill hon inte hafva honom."

"Nej", inföll Brockman, "det tror jag nog. Hvad behöfver en så vacker och rik dam att gifta sig med en man, som är renons på kärlek till henne, så är det ju endast hennes *pengar* som han

jagar efter, och dessa kan hon väl använda på bättre sätt, än att köpa sig en man, utan genkärlek."

"Detsamma har jag äfven sagdt åt henne", svarade baronen. Men sergeanten vet väl af egen erfarenhet, hurudana flickorna nu för tiden äro! Sanningens ord lyssna de aldrig till. De vilja hafva fri dispositionsrätt öfver sig sjelfva — öfver sitt hjerta, som de kalla det — och jag hyser verkligen jemnt fruktan för att det ändå kunde lyckas Derenberg. en vacker dag att genom sin öfvertalningsförmåga, genom sina hala ord och försäkringar, aflocka flickan hennes ja och samtycke. Då blef hon — som nu har det så bra — ofantligt olycklig för sin återstående lifstid. Jag försäkrar, att mina ögon fyllas af tårar, när jag tänker på all den olycka, som deraf skulle komma."

"Hvarföre tager baronen då icke heller *sjelf* henne? en snällare och hyggligare man, kunde hon ju icke önska sig", sade Brockman.

"Åh nej! det går icke kära vän", svarade baronen, "jag är ju endast en fattig sate emot henne, och hur kunde jag våga, att lyfta mina ögon, så högt upp som till henne."

"Bah!" sade Brockman, "baronen är allt för b'ysam." Derpå tog han upp sitt ur, såg derpå och fann att klockan var nära half ett. Han reste sig upp och sade:

"Nu är min tid förliden. Jag måste infinna mig på kontoret, till rapporten och blifver tvungen att afbryta samtalet med baronen, så intressant det också kunde hafva varit, att fortsätta dermed ännu en stund; men pligten framför allt."

"Jo, jo, så lyder lagen", sade baronen.

"Vi stackars polismän", fortfor Brockman, "hafva det i sanning bra svårt. Hur skola vi kunna reda oss i så intrasslade förhållanden som dessa, utan att förolämpa den ena eller den andra.

Ingen vill yppa något för oss, eller leda oss på riktiga spåret. Men begå vi en gång ett fel i vår ifver, eller göra ett misstag, då utskrattar hela staden oss såsom dumbommar och håna oss."

"Så är det verkligen!" svarade baronen. Likväl är det icke värdt att fälla modet för så litet, utan bära sitt hufvud lika högt, i medvetandet att hafva fullgjort sin pligt.

"Baronen uttalar mitt eget hjertas tankar", sade Brockman, "vi stämma uti allt så godt öfverens".

"Emellertid tackar jag herr baron, så mycket för det vänliga

och gästfria mottagande jag har rönt, och skall så snart min tid tillåter mig det, fortsätta mina berättelser.

"Så driick ännu ett glas vin, och tänd en ny cigarr på vägen!" sade baronen och han fyllde i glasen, samt räckte fram cigarrlådan. Derefter sade han: "Skål herr Brockman! Jag önskar er god framgång i natt."

"Tackar så mycket, herr baron", svarade Brockman. "Får jag litet tid öfver i morgon innan jag måste infinna mig på kontoret, så skall jag kila hit, för att meddela baronen utgången. Kanhända jag då har något intressant att bjuda på!"

"Charmant, bästa Brockman", sade baronen. "Jag är verkligen bra nyfiken, att höra resultatet, så kom för all del, kära vän," och nu tog han ett hjertligt afsked af Brockman, som aflägsnade sig under många bugningar.

Efter att hafva stängdt dörren väl efter honom, kastar baronen sig ned i sin länstol. Han drager djupt efter andan, samt säger pustande:

"Åh, hvad det var väl! det är precis som om en sten fallit från mitt bröst. Det kännes skönt att åter kunna få andas fritt, ty jag var nära att qväfvas. Bra viktiga nyheter har jag emellertid fått veta, men de äro tillika äfven farliga. Hvad skall jag nu göra för att varna Björn och den andre. Jag måste försöka att tillställa honom ett bref, och det skall ske straxt." Han satte sig ned vid skrifbordet, tog fram penna bläck och papper sam skref:

Till *B.*

"Stor fara är på färde! man spanar efter misstänkta personer, och äfven efter eder. En allmän genomsökning af alla krogar blifver företagen i natt. Håll eder för all del från Knorrs lokal. Varen ytterst försigtiga! I morgon natt kl. 12 församling i gropen.

H.

Derefter förseglar han brefvet med lack, och skrifer utanpå:

"Till Arbetskarlen Björn.

Angeläget."

Derpå tager han fram ett konvolut, och instoppar brefvet deri förseglar äfven detta med lack, och skrifer utanpå:

"Till Herr *Winrot*, Korffabrikant.

Angeläget."

"Seså nu är detta undanstökadt! Bäst är att jag lemnar det åt ett stadsbud, och att han straxt framlemnar det. Ty det är kanske rådligast att jag sjelf äfven bestyr om detta, emedan Henrik då slipper veta om det. Sedan går jag att spisa middag och derefter hem igen för att vänta om Gustaf icke kommer. Till klubben kan jag gå ännu efter kl. 10 samt försöka att få tala med Fersen.

"Hårt arbete är det", suckade han, "och hvarför sker allt detta? Jo, för *Helenas skull*. För att ega henne och hennes penningar, allt är en följd af att Derenberg försöker korsa mina planer på henne. Jag blifver tvungen dertill, och jag måste göra honom ännu värre skada, tilldess jag har lyckats. Vänta bara tills i morgon! då kan jag sätta maskineriet i gång, och du skall få erfara, att det icke är så lätt och behagligt att konkurrera med mig." Dermed stoppade han brevet på sig och gick ut.

VIII.

Omkring klockan 8 finna vi vår baron igen sittande på samma plats. Brevet är aflemnadt och middagen förtärd. Han röker nu en cigarr och inväntar Gustafs ankomst.

För att väl använda tiden, skynda vi litet i förväg, samt gifva våra läsare här en liten beskrifning om hvem Gustaf är, och hvad hans väntade besök handlar om?

Gustaf är en betjent. En lång mager karl, omkring 25 år gammal. För 2 år sedan var han i tienst hos baronen, han innehade då samma plats, som den Henrik nu har. Gustaf var, då han gjorde baronens bekantskap, äfven nyss kommen från landet, dum och enfaldig såsom Henrik. Hos baronen lärde han sig emellertid bra mycket, just icke mycket godt, men desto mera dåligt och detta sista föll i riklig god jord. Efter ett års förlopp var Gustaf förvandlad till en illmarig, lögnaktig och falsk slyngel, samt blef afskedad af baronen på grund af dessa olater. Han fick dock sedan plats hos en ryttmästare, baron af Holstein. Hos denne man var han endast sex månader. På grund af en eller annan oärlighet blef

han bortkörd utan rekommendation, och en lång tid efteråt strök han ännu omkring på gatorna utan att hafva kunnat få en ny plats. Han kom i sin nöd äfven till baronen, och bad om att få sin gamla plats igen. Men baronen var icke hågad att uppfylla hans önskan genom att taga honom till nåd igen.

Emellertid hände sig att Derenbergs betjent plötsligt insjuknade och assessorn omtalade det i klubben. Baronen fick äfven höra detta, och eftersom han redan den tiden önskade att låta spionera hos Derenberg, blef Gustaf efterskickad och underrättad om saken. Baronen försedde honom med ett vackert betyg, och nu sökte Gustaf platsen, samt blef antagen.

Gustaf är således nu för tiden betjent hos Derenberg, och står bakom sin herres rygg i hemligt förbund med baronen. Ty liksom Elisa, kammarjungfrun hos fröken Helena, är han köpt af baronen att spionera. Baronen har anmodat Gustaf för några dagar sedan, om att förskaffa sig ett sigill, som Derenberg eger, och han väntar nu på, att Gustaf skall bringa honom detsamma.

Klockan half nio träder Gustaf också mycket riktigt in i rummet. Vi hafva nu presenterat honom, och behöfva endast tillägga, att han bär ett simpelt livré af ljusblått kläde med hvita knappar.

"God afton herr baron", sade han helt ogeneradt, i det han smög sig genom dörren.

"Nå!" svarade denne, "det har dröjt bra länge, innan du kom."

"Det var icke mitt fel — herr baron", sade Gustaf, "som baronen vet, har jag bra svårt att komma ifrån. Jag har jemt att hålla vakt hemma, ty assessorn vill ju hafva det så. Först just nu — gick assessorn bort till klubben — och jag sprang genast hit."

"Har Gustaf då den der saken med sig?" frågade baronen.

"Ja vasserra!" svarade Gustaf.

Han framdrog ur västfickan ett litet föremål, och öfverlemnade det åt baronen, som tog ifrigt det i sin hand, och granskade det noga.

Det befanns vara ett litet sigill af agatsten, icke större än att det såsom berlock kunde hängas vid en urkedja. På foten fanns ingraverade bokstäfverna *O. af D.*

"Utmärkt", sade baronen i det han reste sig, gick till sitt skrifbord och återvände sägande:

"Här Gustaf äro de utlofvade hundra kronorna De äro lätt förtjenta eller hur?"

"Som man vill taga det, herr baron", svarade Gustaf. "I fall baron täcktes taga i betraktande, att det var jag, som strax, då baron uttalade sin önskan, att komma i besittning af en liten pjes med min herres namnbokstäfver, tillbjöd detta lilla sigill, samt att jag för öfrigt under en lång tid troget rapporterat för baron allt hvad min herre har företagit sig, så torde arvodet just icke vara så särdeles tilltaget."

"Hm, Hm, godt!" brummade baronen. "Jag tänker för öfrigt att jag hade ännu åtskilligt annat att tillgodoräkna mig från fordna dagar."

"Ack, börjar baron nu att friska upp gamla minnen igen!" mumlade Gustaf.

"Ja, jag ser att jag behöfver uppfriska dem litet", fortfor baronen. "Hvem var det till exempel som lade sig ut för er hos ryttmästaren, den tid då vissa små tillgrepp uppdagades, och hvem hjälpte er ur knipan, så att ryttmästaren afstod ifrån att anlita rättvisans biträde, utan nöjde sig med att helt enkelt jaga er på porten? — Jag tror att det var jag! — och sedan! Hvem förhjälppte er till ett ordentligt betyg? . . . Hvem förskaffade er platsen hos Derenberg? — Jag tror att äfven det var jag! —

"Ja, ja! herr baron, det eger allt nog sin riktighet, men se! att baronen redan då hade sina bialsigter dermed — det är då alldeles klart för mig. — Nå ja! det var i det hela tagit ett uppdrag, som passade bra för mig, och många smekord från baronens sida behöfdes icke för att jag skulle åtaga mig detsamma. Men se, herr baron, för intet får man igenting här på jorden, om icke till sist döden."

Under detta långa tal, hade Gustaf helt ogeneradt slagit sig ned i en länstol, tagit den på bordet kvarstående vinflaskan, samt druckit ett glas ur densamma. Derefter undersökte han cigarrlådan, framtog en cigarr, tände densamma och utbläste röken i virflar — en konst som han mästerligt kände till.

Baronen såg med af raseri blixtrande ögon Gustafs ogenerade sätt. Han kände stark lust att störta sig öfver den slyngeln samt örfåla upp honom; men han öfvertygade sig sjelf om, att hans egenomliga ställning icke tillät honom detta.

Han insåg att Gustaf endast drog fördel af situationen, som han sjelf hade inledt honom uti, och att ingenting torde kunna företagas emot honom, af så kallade "politiska" skäl. Derför vore det bäst att hålla god min i elakt spel och så gjorde han äfven. Han antog en skämtande ton samt sade:

"Jag ser att det icke behöfs särskild inbjudning från min sida för att förhjelpa er till både vin och cigarrer."

"Åh nej!" svarade Gustaf. "Jag vet ju från gammalt att baron tillåter sina vänner och bundsförvandter dylika små friheter! För öfrigt har jag ännu en stor nyhet i säcken, som väl borde vara värd ett lumpet glas rödvin och en cigarr!"

"Det var tusan!" ropade baronen "Hvad då?"

"Åh!" svarade Gustaf, "jag är bara inte säker om densamma kommer att glädja baron."

"Bah, gör ingenting alls, ut dermed bara" ropade baronen.

"Nå, nå! sakta i backarne!" sade Gustaf. "Den ena tjensten är ju den andra värd. Så alldeles för inte vill jag icke gerna arbeta. Åtminstone tänkte jag att kunna utbyta min hemlighet emot en annan, till exempel: Om baron vill meddela mig hvartill sigillet skall användas?"

Baronen bet sig i läppen, derefter sade han:

"Det trodde jag, att ni sjelf kunnat gissa er till!"

"Åh, det kan jag nog också!" sade Gustaf. "Det sker för att kunna spela assessorn ett fult spratt dermed. Men hvilket? se deri ligger knuten."

"Hm!" svarade baronen, "det vill jag icke gerna sqvallra om i förtid, kanske att det derigenom kunde misslyckas. Sednare... redan i morgon afton, skall ni få del deraf."

"Nå det låter höra sig! Men hvarför icke nu strax?" sade Gustaf.

"Af brist på förtroende, sker det icke", svarade baronen, "derom kan ni vara öfvertygad. Vi äro uu en gång vänner och derigenom att ni har *undansnillat* sigillet, äro vi numera medbrottslingar. Det skulle därför vara dumt af mig, om jag spelade den hemlighetsfulle emot min kamrat. Men å andra sidan är det icke rådligt att allt för många veta om detaljerna på förhand; det hela kunde derigenom lätt slå fel. I morgon afton skall jag meddela er allt."

"Nå, gerna för mig!" svarade Gustaf. "Jag skulle för öfrigt just ha varit den siste att hindra sprattets utförande. Dessutom äro mina dagar snart räknade hos min nuvarande herre."

"Åh, se der hafva vi nyheten!" ropade baronen! "Men hvad har då hänt? detsamma som hos ryttmästaren?"

"Bah! skälet lemna vi derhän!" sade Gustaf, "endast det vill jag tillägga, att hvad det också måtte vara, som baron ämnar utföra emot honom... På mig kan baron räkna."

"Ah!" inföll baronen "det låter höra sig. — Riktigt bra! Men hvarför antog ni då det vara tvifvelaktigt huruvida denna nyhet skulle glädja mig eller icke?"

"Åh! det var icke heller derom tviflet gälde!" svarade Gustaf. "Det finns ännu något helt annat kvar i nyhetssäcken."

"Nå, för f—n — så fram med det!" ropade baronen.

"Välän!" sade Gustaf. "Assessor Derenberg har förlofvat sig i dag med... fröken Helene af Pernau."

"Aj, aj! — Hvad för slag? För tusan! Det kom oföväntadt!" ropade baronen, och han stirrade som förstenad med en förvånad uppsyn Gustaf i ansigtet.

"Jo, jo! det är allt säkert", svarade denne.

"Hur vet ni det?" frågade baronen.

"Helt enkelt af det här", sade Gustaf och framdrog ur bröstfickan ett kort, hvarpå stod skrifvet af Derenbergs hand:

"Förlofvade:

Assessor Otto af Derenberg

Helene, friherrinna af och till Pernau."

"Jag har fått order att bära det till Dagbladets och Aftonbladets kontor, att införas tre gånger."

"Det var oföväntadt, ett hastigt beslut!" mumlade baronen. Hur kan dermed förhålla sig? Det måste kammarjungfrun Elisa kunna förklara mig. Det måste hafva skett efter mitt sista besök, så snart hade jag ändå icke förväntat mig detta."

Efter en kort stunds nedslagenhet syntes han emellertid glad och tillitsfull igen.

"Bah!" ropade han, "det kan just göra detsamma, kanhända bättre att kommit till utbrott. Nu släpper jag mitt batteri löst

och det *spränger det hela sönder*. Då blifver hon *tvungen att slå upp* samt att taga *mig* till nåder igen.

Under tiden hade Gustaf suttit kvar i länstolen, dragit stora bloss från cigarren, samt öfvat sig i konsten att tvinga röken ut genom näsan. Han hörde dessa ord, som baronen framstötte samt såg på hans anletsdrag att lynnet klarrade.

"Det är rätt!" utbrast han, "att aldrig förlora modet. Gå bara på i ullstrumporna! Gif honom det glatta laget så att det svider, och tvinga honom att stryka flagg.

Derefter reste han sig upp bortkastade cigarrstumpen, tog sig en ny cigarr ur lådan samt lät 3 à 4 andra cigarrer försvinna i fickan. Han tände helt ogeneradt cigarren och sade:

"Seså! nu vill jag gå till kontoret, eljest blifver det för sent, och så slår man allarm igen öfver mitt slarf, skulle jag ännu ytterligare få höra något intressant, så skall jag strax meddela baronen det."

"Ja, gör det", svarade denne, "och glöm icke att hålla er hemma i morgon afton oafbrutet."

"Nej, det skall ske!" svarade Gustaf. "Adjö herr baron", och smidig som en ål smög han ur dörren.

Baronen såg en stund i tanken efter honom, han befann sig i ett mycket dystert sinnelag.

Ändtligen började han igen att gå af och an samt att prata för sig sjelf:

"Det blifver i sanning ett snyggt sällskap som jag ingår kompaniskap med så småningom. Björn, norrmannen förut och nu äfven denna slyngel. Den ena öfverbjuder den andra i oförskämhet. Hur skall detta sluta?

Det var då också en dag full af idel obehag motgångar på motgångar. En riktig Tycho Brahedag, allt går på tok. Nu gäller det att hålla couraget uppe och framför allt, att sätta kriget i gång mot Derenberg. Jag törs icke dröja dermed längre. Hvad är klockan? Tio redan! Nåväl, då går jag i klubben, hör hvad nytt man har fått veta i den Willmanska affären, samt uppsöker Fersen för att tala med honom och söka att locka honom ur hemmet i morgon afton. Derefter till Amanda och till sist till sist till Björn. Dermed är allt undanstökadt och leken kan börja."

"Men", invände han för sig sjelf: "skall resultatet också verk-

ligen komma att svara mot mina förhoppningar?" (Han sjönk tillbaka i sin gamla melankoli). "På senaste tiden har allt gått mig emot, det är tyvärr sannt, men jag *måste* framåt! Utan framgång ser jag en bottenlös afgrund för mina fötter, så mycket är säkert.

Vågar jag deremot spelet nu, så finns kanske ännu räddning för mig, genom Helenes hand och hennes penningar. Derför mod Hans! Ordspråket säger: "Lyckan står den djerfvom bi! således: Våga vinna — våga tappa."

IX.

Klubblokalen var i afton äfven talrikt besökt, allt gick der sin jemna gång. Öfver Willmanska saken talade man ännu, men något egentligt nytt visste ingen derom att berätta. Friherre af Fersen fans äfven närvarande.

Baron Hans sökte och lyckades att komma i samtal med honom. Han inviterade friherren till ett whistparti hemma hos sig i morgon afton.

Men friherren beklagade mycket, att han måste neka, han var redan engagerad förut hos baron Hagelberg.

Detta var just hvad baron Hans ville veta. Således var i Fersens hem intet till hinder efter kl. åtta, allt var i ordning.

Kl. två på natten lemnade baron Hans klubblokalen och gick att uppsöka mamsell Amanda, för att äfven med henne träffa närmare aftal till följande dags afton.

Vid hans ankomst syntes ljus ännu brinna i hennes rum. Det var således säkert, att hon var uppe och inväntade honom. Han slog porten i lås bakom sig; och vid sitt inträde i hennes rum fann han henne sitta vid thébordet och läsa en roman.

Efter en hjertlig välkomsthelsning sade Amanda:

"Jag visste att du skulle komma och därför är jag ännu uppe. Jag har kunnat se det af korten och det slår aldrig fel. Kom, skall jag för ro skull en gång lägga ut korten. De ligga ännu kvar här och sedan du har förfriskat dig med en kopp thé skola vi roa oss dermed."

Amanda var en snäll, arbetsam och äfven vacker flicka. Hon fabricerade blommor åt åtskilliga modister och arbetade desamma mycket smakfullt och väl, ty hon hade lärt yrket i Paris, der hon vis'ats under expositionstiden. Hon talade franska språket flytande. Under två års uppehåll i Paris hade hon tillegnad sig mycket af franska lifvets egendomligheter — så att hon gick, för att vara en veritable fransyska. Hon är likväl född i Sverge, i Carlstad i Werm-land. Hennes far var en handlande, men det gick bakut för honom, genom borgensförbindelser för falska vänner.

Kort derefter slutade fadern sitt jordiska lif, och för att lätta moderns bördor, blef Amanda tvungen att arbeta och förtjena sitt eget bröd.

Baron Hans hade gjort hennes bekantskap på en maskeradbal i kungl. operahuset, och derigenom hade vänskapsförhållande så småningom utvecklats sig. Numera hade detsamma egt bestånd i två år.

Amanda är en högväxt, junonisk gestalt, med mörka lockar och vackra anletsdrag, hon är tjugutvå år gammal — af lifligt temperament och jagar följaktligen ifrigt efter nöjen. Hon svärmar för teatern, Blanch och Berns salong, läser romaner samt lägger bra gerna kort. En vidskepelse som dessvärre ännu är mycket inrotad hos den sämre arbetsklassen i Frankrike. Madame "la Fleure", rue set Faubourg — är en berömd spåqvinna och hos henne hade Amanda — under sitt vistande i Paris — ofta nedlagt sin franc. Men madame "la Fleur's" spådomar hafva besannats och Amanda tror blindt på korten.

Hennes rum är beläget på ladugårdslandet, uti ett snyggt hus, två trappor upp.

Detsamma är temligen stort, har två fönster ut åt gatan, emot solsidan.

Möblemanget är sammansatt af gamla pjeser, köpta än här än der efter hand vid lägliga tillfällen för godt pris. Men allt är mycket väl ombonadt, så att det ser prydligt och inbjudande ut. På väggarna finna vi vackra oljetryckstafior, infattade i guldlistramar — väl bekanta premiestycken till romaner. Golfvet är beklädt med mattor. Vidare se vi ett klädskåp, en byrå, sex stolar, en snygg och renlig säng, full med goda sängkläder, en soffa, och ett stort rundt arbetsbord framför detsamma.

För tillfället är bordet beklädt med en snygg hvit duk, och på detsamma står en bricka, hvarpå äro placerade ett fotogénkök och en simpel, men snygg och väl konserverad théservice af porcelin, samt smör och bröd.

En stor lampå med glaskupa upplyser hela rummet.

Under det att baron Hans tar af sig öfverrocken och slår sig ned i soffan, framtager Amanda ur skåpet ett par koppar, thésked, en ren deserttallrik, med passande knif och gaffel, samt inbjuder baronen att hålla till godo med hvad huset förmår.

Baronens lynne hade klarnat — han syntes hafva återvunnit sitt humör och sitt sjelfförtroende, ty här visade han sig pratsam och skämtande, samt lät maten sig väl smaka.

"Du vet väl, att jag har varit och sökt dig?" frågade Amanda efter en stund. "och mitt bref har du väl fått?"

"Ja! jag har fått det", svarade baronen, "och jag är här, för att träffa med dig ett närmare aftal, samt att instruera dig i detaljerna."

Och nu började de två att samtala i en hviskande ton, mycket länge och liffigt med hvarandra.

Hvad de samspråkade om, kunna vi icke förstå — framtiden kommer att avslöja oss det genom händelsernas gång.

Äntligen syntes de vara på det klara med det; baronen drog upp sin plånbok, tog ut en hundra kronsedel, samt lemnade den åt Amanda, dels till bestridande af omkostnaderna, dels såsom honorarium.

"Seså Amanda!" sade han, "nu hafva vi afslutat våra affärer, låtom oss nu offra en stund på glädjens altare. Kom, tag af bordet, och fram med korten, samt lät mig höra mitt öde — af din mun. Jag är sannerligen bra nyfiken, att få veta, hvad du kommer att profetera."

Amanda efterkom gerna hans önskan — brickan flyttades undan i en hast och kortleken togs fram igen.

Amanda begagnar vid kortläggning franska sättet, med alla femtiotvå korten. Hon började med att invitera baronen att med slutna ögon draga tre kort ur leken.

Baronen drog: första draget, ruter kung — andra draget, spader nio. Tredje draget, spader fem.

"Jaså!" sade Amanda, "du vill gå i ruter. — Fy! de äro för öfrigt tråkiga kort."

Numera började hon att upplägga korten i fyra rader, tretton kort i hvarje, jemnt från högra sidan åt venster, och tillbaka från venster till höger igen.

Sedan detta var gjordt, sökte hon skaffa sig upplysning om, hvar hufvudpersonen låg — hans tankar — hans lyckas stjerna — hans motgång.

Hennes små fingrar äro i oafbruten rörelse, än upp än ned, upphörligt räknande och granskande, och det dröjde en god stund, innan hon hade fått en klar öfersigt.

Ändtligen öppnade sig hennes lilla mun och hon sade:

"Åh se Hans! ett ovanligt sällskap — som ligger rundt omkring dig. Så många damer och andra fruntimmersbekantskaper du har! Alla fyra knektarne, betyder polissak, och eftersom äfven spaderkung ligger åt venster om dig, — att äfven en högre embetsman deltagar deruti således — en *stor* polissak.

Tre sjuor i en rad — se här äro de! — betyder att dina tankar äro mycket upprörda, samt arbeta oroligt på stora planer.

Men låt mig granska detaljerna!" hon funderade igen en stund — sedan fortfor hon: "Till höger om dig — hafva vi här: Hjerterdam i femte — rutertia i sjunde — hjerter sjuan i nionde och hjertertia i trettoude. Det betyder: en dam som är mycket rik och förnäm, har mörkt hår, är både ung och vacker. Du intresserar dig mycket lifligt för henne — är kär i henne — tänker till och med på giftemål. Du har redan friat — eller ämnar att göra det snart.

Dina tankar angående henne äro än fulla af tvifvel öfver framgången än fulla af lysande förhoppningar.

Hon sjelf — här ser du hennes tankar — är dig just icke obenägen; men här — hon pekade på spader två — och här — klöfver fem — ligga oklara kort. Deraf synes framgå, att något rykte om dig har kommit till hennes kunskap, samt har på sednare tiden omstämt henne till din nackdel.

Detta något har varit föranledt genom ett oklart, mörkt förhållande, som du har med ett annat fruntimmer under samma tak — en tjenande person. Se här är hon — och här hennes ställning. Hon — det tjenande fruntimret — ligger här, — Amanda

pekade på klöfver dam. Hon är sjunde kortet till höger om dig och din dam — hjerter dam ligger i nionde om henne.

Der finnes ännu en annan dam under samma tak som de andra begge. Hon är halft tjenande, halft oberoende. Se här har du henne under spader dam. Hon är jemt i hjerter dams följe.

Här visar oss spader trean hennes tankar. Hon är afvogt stämd emot dig, och hennes inflytande har gjort sig gällande vid förutnämnda förhållanden.

Se här hafva vi hennes person, hjerter dam, uti 7:de kortet, till venster om dig, och här hennes tankar i 9:de kortet till venster. Men så mycket är då säkert att dina utsigter hos hjerter dam hafva varit bra mycket bättre förr än hvad de nu äro.

För att avsluta dina dambekantskaper med detsamma finnes här ännu en fjerde i 16:de kortet till höger om dig, se här ruter dam. Hon älskar dig innerligt, och är dig mycket tillgifven. Ruter ess ligger här vid hennes sida, och bådär för henne bekymmer, och som ruter kung — det är du — upptager ruter ess i 15:de kortet framkomma dessa bekymmer genom dig."

"Det är säkert du själf," sade baronen.

"Kanhända", svarade Amanda, "om du icke har andra som hafva större rättighet till dig.

Af herrar" — fortfor Amanda, "synes ingen till på högra sidan, eller till förmån för dig, jag menar härmed trogna vänner. Se här hela sidan, det finnes hvarken kung eller knekt, ty alla som ligga till venster eller emot dig, äro fiendtligt eller minst sagdt likgiltigt stämde emot dig.

Den här klöfver kung, som ligger närmast dig uti 11:te kortet betyder: en mörklagd ung man, som äfven är ogynsamt stämd emot dig. Han lägger an med sina tankar, spader sju och sina gerningar, spader fem, på samma föremål som du på hjerter dam, hon som är både rik och vacker, och för hvilken du slår.

Den ljusa damen, spader dam, ligger i hans 7:de kort till höger om honom. Det vill säga till förmån för honom, och här ser du hans lyckas stjärna, hjerter sex ligger rakt öfver hans hufvud, och här fins vidare ruter sex, som äfven bådär honom godt, samt upptages yttermera genom 25:te kortet af hjerter dam.

Hans inflytande sker på hjertats eller venstra sidan, och ställer sig derigenom bra förmånligare än ditt. Som dina tankar här

visa, vet du mycket väl om hans framgång och du är därför äfven afundsjuk samt hästkt sinnad emot honom.

Här ligga äfven två andra karlar — ruter knekt och spader knekt — som jag inte tycker om. Du har förbindelser med desamma, mera än önskvärdt är. Den ena är groflemmad, har rödt hår. Den andra är liten, spenslig samt mörklagd.

Fy! sådana menniskor!

I följd af spader sju och ruter nio båda dessa dig intet godt. I sanning bra otrefliga bekantskaper för dig.

Här finns ännu genom trettonde kortet, till venster om dig, en annan — klöfver knekt.

Detta är en riktig skälm — illmarig, falsk och trolös. För honom bör du äfven akta dig, han vill gerna förråda dig.

Såväl han som de två andra karlarne, spader och ruter knekt samt äfven klöfver dam lägga an på din kassa.

Dessa penningar äro sammanhållningslänken emellan er.

Du borde bryta med dem alla."

Amanda hopsamlade korten, blandade dem väl och ordnade dem för andra gången.

Derefter funderade hon litet och fortfor sedan.

"Denna gång ligger här något godt för dig! — något som bådard dig framgång.

Nemligen: ruter sju bredvid dig och tre nior i samma rad med dig, betyder framgång åt dina tankar eller att ditt förhållande lyckas.

Den mörka mannen — din rival — klöfver kung har förflyttats afsides längst ned. Han har derigenom mistat sin betydelse. Det mörka fruntimret — klöfver dam — har äfven förflyttats hit, längst bort i fjerde raden. Hjerter dam är äfven omgifven af ljusare kort, det betyder att hennes sinnelag emot dig har förbättrats, åtminstone ligga hennes tankar friare.

Allt annat är lika som förut.

Nu skall jag lägga slutet i stjernan med 35 kort.

Hon hopsamlade korten, blandade och utgallrade desamma väl, samt upplade stjernan.

Denna tager sig briljant ut på bordet, består af 34 kort, det 35:te betäcker kortet i midten och blifver sist afflyttadt.

Amanda behöfde ännu en liten stund till att orientera sig, och

hennes ögen och fingrar rörde sig genomsökande och beräknande allt.

"Allt nästan oförändradt lika som förut", sade hon till sist.

"Det ena fruntimret är borta... Här synes ett annat i stället; åtminstone räknar jag henne för en ny person. Hennes tankar äro icke heller gynsamst stämda mot dig. Hon känner dig väl men något egentligt samband finnes icke eder emellan... Här ser du ruter tre, bådard inte godt för dig... falskhet, bedrägeri, förräderi... Här ligger äfven hjerter fem i trettonde kortet, och då kan jag lika så gerna säga med detsamma, att hon kommer att skada dig... hon angifver dig, och genom henne korsas alla dina planer!... Se här denna väg till hjerter dam.

Ah! der träder genom trettonde kortet äfven spader fyra med i förbundet... Fy, hvilken stygg qvinna! Hon kommer att störta dig i förderfvat... Och här kommer äfven spader sju, som alltid bådard ondt, hvilket bestyrkes ännu mer genom spader nia — här under dig.

Ah, Hans!" ropade hon, "det tyder på en mycket mörk framtid för dig.

Ännu en gång vill jag i hast lägga om korten", sade hon ifrigt, kanske komma trefligare kort fram denna gång."

Hon rafsade korten tillsamman, blandade och lade ut dem igen.

Denna gång funderade hon blott litet

"Nej", ropade hon, "alla äro der igen! Och nu är klöfver kung också framme. — Klöfver knekt har du tätt bredvid dig och spader knekt äfven och här... Ack, store Gud!

Jag vill icke se mer!" skrek hon med förfärad uppsyn, slog ihop korten, kastade sig till baronens bröst och lindande sina armar kring hans hals brast hon ut i gråt.

Efter en stunds paus, under hvilken baron Hans försökte att lugna henne, sakta förebrående henne sin vidskepelse och svaghet, lyckades det honom slutligen, att återbringa henne till fattning.

Hon återhemtade sig och sade:

"O, Hans! Gud gifve att det vore idel dumheter; jag skulle tacka honom därför af hela mitt hjerta. — Men jag beder dig så innerligt — afstå från dessa företag! De äro farliga, och störta dig i olycka!"

"Jag har redan gått för långt för att rygga tillbaka", svarade baronen. Min framtid är hotad och jag måste försöka allt för att

göra vägen fri från hinder. Det är en tvingande nödvändighet. Jag måste göra ett försök, och du vill väl icke genom dåraktig tro på kort, svika mig uti ditt gifna löfte?"

"Nej, Hans!" svarade Amanda. "Dertill har du gjort mig allt för mycket godt. Jag står i för djup tacksamhetsskuld till dig, och vet icke hur jag skall kunna återgälda dig derföre, om icke genom min tjenstvillighet. Men jag önskar äfven att bevisa dig en *verklig* tjenst, att utföra något som länder till ditt bästa, och icke till ditt förderf och olycka."

"Hur kan du veta, Amanda, om det icke kommer att lända till mitt bästa?" frågade baronen. "Förlitar du dig ännu på korten? de erbjuda dig väl ingen garanti?"

"O, nej", svarade Amanda, "de kunna slå fel! garantien ligger icke deri. Men ändå så tror jag derpå, och skulle handla derefter. De ha allt för ofta besannats för mig. Jag vill icke göra dig emot Hans, ty det skulle smärta mig!"

"Bekymra dig om ingenting", svarade baronen. "Anförtro ledningen förtroendefullt i mina händer. Jag försäkrar dig att det måste lyckas — hindren måste rödjas ur vägen — och att jag begär denna tjenst af dig, är för att hjälpa mig. — Menniskans öde styres icke genom kort. Jag tror förr att det beror på slumpen och att en hvar är sin egen lyckas smed. Gör du din skyldighet så gör vår Herre sin. Handlar du omvänt, slarfaktigt och likgiltigt, så försummar du ditt väl och begagnar dig icke af den fördel, som ödet bjuder dig. Framför allt här: Gör din pligt — sedan hoppas på Gud! Såsom jag bar förestafvat dig din roll, blifver du mycket litet engagerad i sakens farligheter, Håll dig derför noga till min instruktion, ty jag önskar, att du icke vidare än nödvändigt är, deltagar i saken. Misslyckas jag — nå väl, då står du fri från allt ansvar, ty ingen känner till dig. Men lyckas jag deremot, så faller äfven en ljusstråle deraf på din lefnadsstig. — Nej, Amanda! inga svagheter! — gör din pligt emot mig och låt ödet hafva sin gång. Jag förlitar mig fullt och fast på dig i allt hvad du har åtagit dig."

"Välän, Hans!" svarade Amanda "eftersom du begär det af mig, så skall jag uträtta allt, som aftaladt är — lita på mig!"

"Jag tackar dig och tviflar numera icke på framgång", sade baronen. Dermed tog han afsked och begaf sig hemåt.

Klockan var fem på morgonen. Morgonrodnaden började redan skingra nattens dimmor och en ny dag grydde, inneslutande så mångens ve eller väl.

X.

Sedan baron Hans njutit några få timmars hvila, finna vi honom omkring klockan tio förmiddagen sittande vid sitt skrifbord, för att lägga sista handen vid attentatet emot Derenberg.

Det gällde nemligen ännu att få ett samtal med Björn innan mörkret inbröt.

Han skref derföre ett bref hvori han anordnade ett extra möte till klockan tre, hvilket han tillsände Björn på samma sätt som i går.

Vi behöfva icke att ledsaga honom dit, utan kunna afvakta, och genom berättelsen vidare få del af hvad der blifvit aftaladt.

Emellertid har klockan blifvit sju på aftonen och mörkret inbrutit.

Assessor Derenberg har redan upphört med arbetet och nedläst alla papper i skrifbordet.

Han längtar efter sin unga brud, och ämnar nu begifva sig till hennes boning. Omkring en quart öfver sju öppnas porten i huset hvaruti han bor och han träder ut på gatan.

Samtidigt afskiljer sig en skugga, ur mörkret af det midt emot liggande huset, samt närmar sig honom tvärs öfver gatan. Den samma aftecknar allt tyligare gestalten af ett fruntimmer, bärande en tät slöja öfver ansigtet och insvept i en vinterkappa.

Efter att hafva kommit tätt intill Derenberg tilltalade hon honom sålunda:

"Har jag kanske äran att tala med herr assessor Otto af Derenberg?"

"Jo, det är riktigt!" svarade assessorn.

"Då har jag ett mycket angeläget ärende att uträtta till eder", sade hon.

"Och hvori består det?" frågade assessorn.

"En bön att följa mig till en väninnas dödsbädd. Hon har anmodat mig om att hemta eder", svarade fruntimret.

"Men, min nådiga! ni tager då säkert fel på person, ty jag är icke någon läkare", svarade Derenberg.

"Nej, Nej!" sade fruntimret. "Jag söker icke heller någon läkare utan begär af eder endast en tjänst af sann människokärlek."

"Jag torde då få anmoda eder om några upplysningar", svarade Derenberg.

"Eftersom ni önskar det! — Gerna! sade fruntimret. Assessorn känner väl till en baron Hans af Wertheim?"

"Ja, det gör jag", svarade Derenberg.

"Nå, väl! Min väninna har på ett skamligt sätt blifvit narrad och bedragen af honom. Derefter har han nesligen öfvergifvit henne. Nu ligger hon sjuk af sorg och innan hon dör, önskar hon meddela assessorn några mycket viktiga upplysningar."

"Men hvaraf vet då eder väninna, att jag — —"

"Det vet jag verkligen icke", afbröt honom fruntimret. "Hon har nyss låtit kalla mig, och meddelat mig med svag röst sin sista önskan, och bad mig så ifrigt att skynda till er för att hemta er — Läkaren har sagt henne, att om hon hade något jordiskt att ombestyras, gjorde hon bäst uti att uträtta det, ju förr desto hellre. — Och som det är mycket angeläget, beder jag på nytt assessorn på det enträgnaste å hennes vägnar, att uppfylla denna hennes sista önskan, så att hon måtte få kunna dö i ro."

Den unga mannen var emellertid ännu villrådig. Han längtade efter sin fästmö, och var mycket obenägen att blanda sig i saker, som icke vidkom honom. Å andra sidan kände han medlidande med den stackars qvinnan, och nyfikenheten att få veta något om baron Wertheims förhållanden, verkade äfven till förmån för henne.

Efter en liten paus genmälde han:

"Jag tycker i sanning att det är bra obegripligt, att vilja draga mig in i en sak, som icke angår mig och..."

"Kanhända är det icke på sin plats", afbröt honom fruntimret. "Jag känner icke till skälet. Men kom ihåg att hon bad mig så innerligt derom."

Åter funderade assessorn en stund. — Något ovanligt fann han icke mera deri. Hans lust att höra hvad det var, hade fått öfver-

hand, han var mera benägen att villfara den döendes bön. Det kunde ju icke upptaga så mycket tid, kanske en halftimme, senare kunde han ändå befinna sig hos sin trolovade, med vissheten i sitt hjerta att hafva uppfyllt en olycklig qvinnas bön.

"Hvar bor hon då?" frågade han.

"Åh! det är i förstaden, bra långt bort", svarade fruntimret, "bäst vore att taga en droska och eftersom der just kommer en sådan körande skall jag anhålla densamma."

"Hallo! kusk, är du ledig?" ropade hon åt kusken.

"Ja vassera!" svarade denne. Han höll stilla, sprang ned och öppnade vagnsdörren. Derenberg gaf en vink med handen åt fruntimret att stiga in. Hon gjorde så. Han följde efter. Kusken slog dörren i lås och frågade:

"Hvart skall jag köra herrskapet?"

"Till Nya Q—gatan nr 182", svarade fruntimret, "men skynda på."

En minut senare är droskan satt i fart, och rullar bort.

Under sjelfva färden talade dessa två personer mycket litet sins emellan. En hvar satt stillatigande tillbakalutad i sitt hörn och funderade på saken. Assessorn försökte en eller annan gång att framställa ytterligare en fråga, men fruntimret bad honom att lugna sig endast några få minuter till, så voro de framme.

Efter en god kvarts timmas fart stannade droskan. Assessorn steg först ut och såg att han befann sig på en trång och smal gata, som han icke kände till. Tarfliga små träruckel syntes der på ömse sidor och sjelfva gatan var smutsig. Det var allt hvad han i en hast förmådde uppfatta.

Under tiden hade fruntimret betalt droskkusken, samt närmat sig dörren till huset och sade:

"Här är det herr assessor, var så god och stig in."

Assessorn vände sig ännu en gång om till kusken, tillsade honom att invänta hans återkomst, det skulle icke dröja länge, och derefter följde han fruntimret genom en tarfligt upplyst korridor, uppför en smal och brant trappa.

Anländ till första våningen öppnade fruntimret dörren till ett rum och sade till assessorn:

"Var snäll herr assessor och invänta mig här några ögonblick,

Jag vill endast i hast se efter den sjuka, och om allt är i ordning för edert emottagande samt förbereda henne på eder ankomst."

Assessorn som icke anade något försåt, samtyckte och steg på. Men knappt hade han hunnit öfver tröskeln, förrän dörren blef slagen i lås efter honom, af någon som varit gömd i rummet bakom densamma och två jernstarka armar fattade tag i honom, samt kastade omkull honom innan han hann uppgifva ett rop om hjälp, stoppade en kaffe i hans mun, och fjettrade honom till händer och fötter och stel som ett lik låg han utsträckt på golvet. Han förmodade icke att röra sig ur fläcken.

Intet ord hade blifvit yttrat under hela proceduren.

Han hörde endast att personer funnos i rummet samt numera aflägsnade sig ur detsamma, att dörren stängdes och tillästes och derefter blef allt tyst och stilla omkring honom.

"Hvad har allt detta att betyda?" frågade han sig sjelf. Han uppdagade strax att han hade blifvit narrad — fallit i en snara. Hvem har varit upphofsmannen dertill? Härmed var han strax på det klara, nämligen baron Hans. Man hade ju äfven nämnt dennes namn under affären och användt detsamma såsom lockmat.

"Men hvad är meningen med allt detta?" Han förmodade icke att förklara sig det. Endast nöjet att spela honom ett fult spratt? Eller skulle det vara meningen, att låta honom ligga kvar här för att dö hungersdöden och sedan att undanskaffa honom.

Omöjligt kunde detta vara baronens mening! Väl ansåg assessorn honom i stånd till en sådan nedrighet, men ändå var han klok nog, att icke utsätta sig för de följder som hans, (Derenbergs) försvinnande kunde medföra.

Nej! hvad ett mord angick, var han lugn. "Men ändå ... Hur länge vill man hålla mig kvar här? och framför allt, hvad vill man göra med mig?" Allt detta befanns omöjligt för honom att besvara.

Emellertid hade väl omkring fem timmar förflutit. Han hade åtskilliga gånger försökt att röra sig, men det var omöjligt. Han försökte ännu en gång att vända sig, ty hans rygg började att smärta honom. Äfven detta misslyckades. Han ansträngde alla krafter för att slita sina bojor. Nej det lyckades icke. Derefter försökte han att afstryka desamma, äfven det gick inte. Således blef honom intet annat öfrigt, än att tåligt foga sig i sitt öde.

Han lugnade sig, tillslöt ögonen och tänkte på sin brud, huru hon stod och väntade på hans ankomst. Hvad skulle hon tänka om hans uteblifvande, utan att han låtit ursäktas sig? Ändtligen blef han uttröttad af allt grubblande samt föll i en tung dvala. Han uppvaknade derur, genom att någon kom in genom dörren. Man rörde vid honom, han kände att man lade en bindel öfver hans ögon, att man lyftade honom upp vid fötterna och tog honom under armarna, han slöt deraf att der fanns två personer. Derefter började man bära honom ned för trappan. Han kände sig blifva lyftad in i något, och satt upprätt på ett stoppadt föremål. Detta sattes i rörelse. Han hörde hästarnes hofslag, kände att han åkte i en vagn. Det dröjde en god kvarts timma och vagnen började köra sakta.

Karlen som hade suttit inne i vagnen bredvid honom, hviskade honom nu i örat:

”Nu skall jag befria eder från kaflen och bryta edra fjettrar. Men akta eder för att rifva bindeln af ögonen eller att ropa på hjälp eljest är ni dödens man.”

Detta yttrades uti en mycket allvarsam och bestämd ton, så att assessorn beslöt att lyda, i den glada förhoppning, att inom några få minuter få sin frihet åter.

Vagnen höll. En hand grep honom under armen och hjälpte honom ut. Han kände sig åter stå på terra firma. Karlens närvaro gaf sig icke längre tillkänna. Han hörde deremot vagnsdörren slås till och att vagnen rullade sin väg i stark traf.

Assessorn stod ännu några ögonblick tvekande utan att röra sig, men eftersom allt förblef tyst omkring honom, kände han sig allt mer och mer öfvertygad att karlen hade kört sin väg med droskan. Han vågade att röra på sig, ref bindeln ifrån sina ögon och så! han befann sig stående framför sitt eget hem. Ljuset i hans privatrum brann som vanligt.

Han grep i fickan efter sin portnyckel äfven den fanns kvar. Numera läste han sig in i porten, släpade sig med besvär uppför trapporna. Han uppnådde sina rum, och här sjönk han utmattad ned i sin länstol. Vägjuret gick ännu och utvisade att klockan var tre på natten.

Han öfverlade om det vore rådligt att kalla på sin betjent Henrik, nej! kanhända att den slyngeln vore med om komplotten,

Derför beslöt han att tyst gå och lägga sig, sofva några timmar och att under tiden öfverlägga med sig sjelf, huru han skulle göra.

Han kom allt mer och mer på det klara derom, att under hela anslaget måste ligga ännu en hund begrafven.

Men hvilken? Han grundade och tänkte, men omöjligt att blifva klok derpå. Nåväl, så måste han afbida sakens vidare gång. Han tviflade icke på, att redan morgondagen skulle lösa honom gåtan.

Nästa morgon vaknade han temligen sent, klockan var redan öfver nio. Hans första tanke var Helene! Gud vet hvad hon skulle tänka om honom? Han beslöt att stå upp, kläda på sig i hast och att strax efter frukosten begifva sig till henne innan han gick på kontoret.

Efter att hafva klädt sig, ringde han på sin betjent, för att begära frukost, och Henrik, som låtsade om ingenting, kom också strax derefter in med densamma.

"Har du varit hemma i går hela aftonen?" frågade honom assessorn.

"Ja, det är säkert", svarade Henrik.

"Har då någon varit här och frågat efter mig?"

"Ja herr assessor, fröken af Pernaus gamla betjent. Han frågade om assessorn var hemma? Jag förklarade honom då, att assessorn hade som vanligt gått hemifrån litet efter 7, och så gick han igen."

"Nå ja, godt!" svarade assessorn. Men hör, jag vill samtidigt meddela dig att min nya betjent tillträder sin befattning den första i nästa månad."

"Godt, herr assessor", svarade Henrik.

"Om du vill söka dig någon annan plats gör du bäst i att icke åberopa dig på mig eller min rekommendation, eljest kunde jag blifva tvungen att förklara sanna förhållandet, hurusom du i allt har visat dig mycket opålitlig och slarfvig, icke aktat min egendom och varit en otrogen skälm. Jag sjelf vill enligt mitt löfte icke göra sak med dig, men jag kan icke rekommendera dig åt någon. Du kunde uppföra dig på samma sätt emot honom, och jag vill icke skada min nästa. Nu kan du gå in i min sängkammare och hämta mina kläder. Jag har genom en olycklig tillfällighet

nedsmutsat desamma mycket och önskar att desamma måtte grundligt renborstas."

Henrik hade under hela talet icke rört sig ur fläcken.

Han bugade sig, gick in i rummet, hemtade klädespersedlarne och gick dermed ut genom sidodörren.

"Så ödmjuk den slyngeln har blifvit", mumlade assessorn. "Eljest har han hela tiden varit ett praktexemplar af högsta oförskämhet. Åh ja, han vet att jag hvilken dag som helst kunde utlemna honom till polisen, och därför håller han sig nu vackert i skinet. Jag erfor beklagligtvis allt för sent, att Hauseman endast på särskild anmodan af Wertheim, hade så ifrigt rekommenderat denne slyngel åt mig. Hade jag innan engagementet skedde fått under rättelse derom, så hade jag på inga vilkor tagit honom. Hvem vet, om icke denne skälman har sina händer med i det gemena spratt, man nu har spelat mig."

"Nå, hvad är det frågan om?" ropade han plötsligt, då betjenten stack in sin näsa genom dörren.

"Jo, herr poliskommissarien Witgman är derute, och begär att strax få tala med assessorn", sade Gustaf.

"Åh, han kommer som han vore efterskickad. Bed honom stiga in", svarade assessorn.

Gustaf försvann igen och strax derefter inträdde en lång, mager man med skarpa, stränga drag. Det var den anmälda kommissarien Witgman, klädd i civila kläder.

Assessorn reste sig upp och gick honom till mötes samt sade:

"Åh, herr kommissariens besök kommer mig väl oföväntadt, men tillika bra till pass. Törs jag fråga hvad som föranleder edert besök?"

Kommissariens ansigte förblef kallt och strängt och han svarade:

"Jag kommer för att personligen förskaffa mig några upplysningar i en viss sak hos eder."

"Åh!" svarade assessorn, "då handlar det väl ännu en gång om det der öfverfallet på Willman? Undertiden har jag sjelf upplefvat ett dylikt — ännu mera romantiskt — förliden natt."

"Hvad för något? Har assessorn äfven blifvit öfverfallen?"

"Ja, och hvilket öfverfall sedan!" fortfor assessorn. "Men var

så god herr kommissarie tag plats och gör sig hemmastadd. Får jag lof att bjuda på en cigarr", och han presenterade cigarrlådan.

Kommissarien gjorde emellertid en afvärjande åtbörd med handen och sade under det att han slog sig ned:

"Jag tackar; men jag föredrager att icke röka."

"Som det behagar er!" svarade assessorn förundrad öfver kommissariens fortfarande stelhet. "Det generar väl icke, om jag tillåter mig att röka?"

"Åh nej, på intet vis!" svarade kommissarien. "Men låt mig få höra assessorns äfventyr?"

"Med nöje", svarade Derenberg. "Jag var dessutom nästan på väg till poliskontoret för att anmäla detsamma, samt att anropa om hjälp, att uppdaga dessa gemena skurkar." Och nu började den unge mannen att berätta för kommissarien hela äfventyret, som vi redan känna till.

"Nå, hvad säger kommissarien om detta nya skälmstycke?" frågade han, sedan han slutat sin berättelse.

"Således var det till nya Q-gatan n:o 182 man skulle hafva kört assessorn?" svarade embetsmannen. "Nå då hafva vi ju redan deruti en hållhake? Hur är det? Skola vi straxt göra ett gemensamt besök på stället och rekognosera terrängen noga?" Han fixerade dervid assessorn på ett egendomligt sätt.

Denne varseblef detta och frågade helt förundrad:

"Huru? Skulle kommissarien möjligtvis inte sätta full tro till min berättelse?"

"Nej, herr assessor, af det enkla skäl, att deribland finnes en del orimligheter."

"Huru skall jag förstå detta? sporde assessorn.

"Åh! det skall jag lätt förklara," svarade kommissarien.

"Först och främst finnes på nya Qvartersgatan intet hus med n:o 182. Husnummerna börja med ett och sluta med 132 eller 133 Vidare är sjelfva gatan icke trång, smutsig med förfallna träruckel utan består af idel vackra nya egendomar."

"Hvad?" ropade assessorn. — "Således är jag äfven dervidlag narrad! — Kusken har således varit med i komplotten och allt var aftaladt på förhand! Då blifver det sannerligen bra svårt, att reda sig i saken, ty honom ansåg jag för att vara den enda person, som var utan del i komplotten.

"Men", fortfor kommissarien, "lätom oss tala om något annat. Säg mig herr assessor, känner ni händelsevis igen denna lilla pjes?" och han tog upp sigillet ur fickan, samt räckte det åt assessorn.

"Ja, naturligtvis!" svarade Derenberg. "Det är ju mitt eget sigill! Jag har begagnat det länge vid min urkedja, här på detta ställe har det sutit, till dess det för några månader sedan har afbrutits, hvarefter det förvarats här i denna lilla låda, och jag har ofta begagnat detsamma att dermed försegla bref och andra småsaker. Här ur lådan har det försvunnit, som jag ser, och nu är det min tur att fråga eder, på hvad sätt det har kommit i edra händer?"

"Således erkänner ni det för edert eget sigill?" frågade kommissarien.

"Utan allt tvifvel! se sjelf," svarade Derenberg under det han visade på bokstäfverna *O. af D.* och här finna vi lacket ännu kvar på ett aftryck deraf, som jag gjorde för några dagar sedan. Var så god jemför sjelf!"

"Nåväl!" fortfor kommissarien, "jag kan då öfvergå till detaljerna! I går afton mellan kl. 9 och 11 har en inbrottsstöld blifvit begången hos friherre Fersen, boende i huset 328 Kungsgatan, 2 trappor upp. Mannen var under tiden frånvarande på en bjudning. Han har uppgifvit, att han just icke saknar några saker af stort värde. Men han håller på att närmare undersöka förhållandet. Hufvudsakligast synes inbrottet hafva varit riktadt mot hans konstkabinett, ty der har han funnit allt flyttadt från sin plats, huller om buller.

Friherren har uppgifvit sig äfven sakna några vackra stycken, såsom till exempel, en liten pjes af elfenben föreställande, "Kleopatra med ormen och...

"Hvad!" afbröt assessorn hans talan, "den vackra Kleopatra är stulen! —

"Ja!" svarade kommissarien, "just densamma, som ni tyckte så mycket om och förgäfves försökte att få köpa."

"Ja, svarade assessorn, jag ville bra gerna hafva blifvit egare af densamma och jag bjöd Fersen en ganska rundlig summa för henne."

"Jag har hört berättas derom," fortfor kommissarien. "Men eme-

dan den icke var till salu, kom ni väl på den tanken, att förskaffa er densamma på annat vis?"

"Herr kommissarie!" ropade assessorn blossande af vrede, "hur skall jag tyda dessa ord? Jag är i sanning högst förvånad öfver edert uppförande!"

"Nåväl!" svarade kommissarien, "så vill jag gifva er nyckeln till gåtan. Man har funnit detta sigill uppe i Fersens konstkabinett liggande på golvet."

"Ack! allsmäktige Gud!" ropade assessorn "är jag vaken eller drömmer jag? Nu börjar jag begripa saken! Och kommissarien antager numera, att jag har varit med bland tjuvarne och förlorat sigillet deruppe och edert besök gäller att öfvertyga er derom."

Kommissarien nickade jakande dertill och sade:

"Så är det verkligen och när det icke lyckats eder, herr assessor, att bevisa mig klart och tydligt, genom vittnen, eder oskuld, det vill säga, att ni under tiden för inbrottet har uppehållit eder på ett annat ställe, så måste ni finna eder uti att jag uppfyller min pligt, det vill säga antager dessa fakta såsom talande och följaktligen handlar derefter. Ni känner ju till lagen och dess bud lika så bra som jag, och inser väl äfven, att jag inte kan handla annorlunda."

"Fullkomligt!" svarade assessorn. "Här har jag således upplösningen på gåtan, nämligen att det spratt man spelade mig, står i sammanhang med denna stöld. Det är numera för mig klart att en hand, som känner till lagen och densammans bud, är med i spelet, och att ändamålet har varit, att beröfva mig alla möjliga bevis, samt göra mig misstänkt, det är utan allt tvifvel."

"Nå, välan! herr kommissarie. Jag fogar mig i nödvändigheten och skall såsom en god medborgare icke lägga hinder i eder väg, utan hjälpa till så godt jag förmår, genom att framställa den nakna sanningen."

Välan! törs jag fråga hvad ni begär af mig? tala utan förbehåll."

"Hufvudfrågan gäller", svarade kommissarien, "att ni uppgifver för mig, hvar ni har uppehållit eder under timmarne från nio till tolf i går afton."

"Det har jag ju redan gjort", svarade assessorn "men jag skall upprepa det ännu en gång. Klockan half åtta gick jag ifrån mitt

hem, omkring klockan åtta åkte jag uti en droska till nya Quar-
tersgatan eller någon annan gata och har varit tillfångatagen der
tills i dag klockan tre på morgonen. *Bevisa det kan jag icke*, nog
fins der folk, som hafva sett det, men jag är ur stånd att namn-
gifva desamma och att de skola anmäla sig frivilligt är icke an-
tagligt."

"Nåväl", brummade kommissarien. "Ni *kan* eller *vill* således
icke bevisa detta?"

"Jag vill det gerna", inföll assessorn "men jag kan det icke."

"Låtom oss icke göra oss skyldiga till någon ordstrid", yttrade
kommissarien. "Då måste jag taga mina mått och steg. Således
tror jag det blifver bäst att jag så väl i edert eget som sjelfva sa-
kens intresse strax skrider till en husvisitation."

Han gick till dörren öppnade den på glänt, samt vinkade åt
en utanför stående poliskonstapel. Denne kom in i rummet åtföljd
af ännu en annan, derpå vände kommissarien sig till assessorn och
sade:

"Allt är i laga ordning! Vi kunna börja visitationen.

Assessorn såg mycket brydd och ledsen ut, det nya dröjsmålet
med besöket hos Helene, så väl som det skymfliga i hela procedu-
ren smärtade honom, men han syntes för öfrigt vara besluten, att
låta ransakningen gå sin gilla gång och att icke lägga det ringaste
hinder i vägen för förrättningen.

"Jag står till eder tjänst, herr kommissarie. Hvar önskar ni
att börja?" sade han.

"Så låt oss börja här med secretären!" genmälte embetsmannen.

Assessorn framtog nyckeln dertill och öppnade dermed alla
läsen.

Kommissarien genomsökte egenhändigt alla lådor. Han hade
framdragit ur fickan ett papper hvarpå friherre af Fersen hade an-
tecknat som hastigast alla saker som han saknade och han sökte
derefter biträdd af de två konstaplarne.

Konstapeln gick tillväga dervid såsom en gammal och van em-
betsman ty det skedde grundligt och säkert, men ändå fort. Han
hade sina ögon fästade på allt, och öfver allt, än letade han efter
hemliga gömmor, än riktade han skarpa blickar på den unga asses-
sorn för att granska det intryck som visitationen gjorde.

I chiffonieren fans emellertid intet. Derefter kom ordningen till skrifbordet, soffan, kakelugnen, skåpet; öfverallt fans ingenting.

Derefter gick man till sängkammaren. Man undersökte sängen, byrån bordslådorna väggarna, alla sängkläder, kakelugnen.

Vidare på samma sätt i tredje rummet. Allt vändes upp och ned, men ingenting misstänkt upptäcktes.

"Nu komma vi till fjerde rummet", sade kommissarien.

"Häruti förvarar jag min antiqvitetsamling", svarade assessorn — men låtom oss gå ditin. Han öppnade dörren, som var väl låst med både ett vanligt och ett säkerhetslås, och alla herrarne trädde in.

Assessorn gick förut och öppnade alla skåp och gömmor, samt sade derunder:

"Här är svårare arbete, herr kommissarie, och det blifver icke så lätt att taga reda på allt. Här i detta rum kan för öfrigt icke finnas något ty jag har under hela tiden haft nycklarne till begge låsen på mig, så att intet har kunnat in- eller utsmugglats och bättre och säkrare borde det vara, att låta Fersen sjelf genomsöka kabinettet efter sin egendom."

"Det börjar jag inse sjelf", svarade kommissarien. "Det är omöjligt för mig, att efter dessa korta notiser, som Fersen i hast upptecknat, igenkänna sådana småsaker. Låtom oss därför uppskjuta visitationen och kalla Fersen hit. Herr assessorn torde därför vara god och låsa till allt igen, stänga dörrarne i dubbla lås, och öfverlemnna nycklarne åt mig, de komma då i säkra händer."

Assessorn villfor kommissariens önskan. — Derefter frågade den sednare.

"Disponerar assessorn ännu några flera rum?"

"Nej, endast en kammare hvari min betjent bor."

"Hvar hafva vi då betjenten?" frågade kommissarien.

"Jag skall ringa efter honom!" svarade assessorn i det han drog i klocksträngen.

Gustaf kom in.

"Ni är betjent här hos assessorn?" frågade kommissarien.

"Ja!" svarade Gustaf.

"Hur heter ni?"

"Gustaf August Kinmanson född i S..." svarade Gustaf.

Kommissarien antecknade namnet och frågade vidare:

"Fins här ännu flera lägenheter, som höra till våningen, än dessa fyra rum?"

"Endast den kammare, som jag bebor", svarade Gustaf.

"Då är det bäst att sergeanterna Andersson och Björkbom straxt undersöka densamma."

De två sergeanterna samt Gustaf utträdde, och kommissarien stannade hos assessorn.

Han gick af och an i rummet och assessorn stod vid fönstret tyst och orörlig.

Efter tio minuters förlopp återvände begge sergeanterna samt betjenten.

"Ingenting har funnits", rapporterade sergeant Andersson.

"Nåväl!" sade kommissarien, "så hafva vi då slutat här. Som sagt, herr assessor — den närmare visitationen uti antiqvitetsrummet förbehåller jag mig i Fersens egen närvaro. Assessorn kan vara säker om, att densamma skall blifva utförd med behörig grannlagenhet och aktsamhet. Finnas de eftersökta sakerna der, nåväl så skola vi förenade, nog uppdaga dem, och bäst vore i sådant fall om assessorn straxt bekände kort. Ännu kunna vi tysta ned saken; betrakta tillgreppet såsom föröfvadt under förmildrande omständigheter — såsom förvillelse, svaghet, sjukdom, förseelse. Jag behöfver väl icke att försäkra eder, om min böjelse att vända allt till edert bästa — om återställningen sker frivilligt."

"Herr kommissarie!" svarade assessorn, "jag behöfver väl inte med ed bestyrka mitt ord och den försäkran, att jag intet har i värjo af dessa saker — och inte heller vet något om desamma. Jag förmår dessvärre icke, att afvärja den skamliga misstanke, man genom en komplott har velat vältra på mig, utan måste jag trösta mig med, att framtiden skall uppdaga min oskuld."

"Nåväl!" svarade kommissarien, "eftersom ni vidhåller edert nekande, så hafva vi slutat här." Han drog i klocksträngen och Gustaf kom in.

"Gustaf förblifver hemma, och har att bevaka våningen. Nycklarna tager jag med mig. Gustaf kommer intills vidare under polisens uppsigt. Det vill säga: har att hålla sig inne, får inte ombyta bostad, och har att hålla sig alltid hemma till polisens dispo-

sition. *Kom väl ihåg det!* Hemta nu en droska! Herr assessor torde följa med oss!"

Nu bröt vreden lös hos assessorn, han grep Gustaf i kragen och ruskade honom dugtigt, under det han sade till honom:

"Se så! din slyngel, allt detta är en följd af ditt bedrägeri. Måtte följderna deraf äfven komma att återfalla på dig sjelf, din skurk!"

Han skulle kanske äfven hafva förgått sig ännu längre och örfilat upp Gustaf, om icke kommissarien hade lagt sig emellan och sagt:

"Lugna eder, herr assessor — inga utbrott af vrede, sådana passa icke för en bildad person. Är ni verkligen oskyldig, nå då ligger edert öde säkert förvaradt uti mina händer. Var öfvertygad derom! Intet orätt skall vederfaras eder. Men lagen *måste* hafva sin gång obehindradt. Var lugn och allt skall snart bli klart! Jag lofvar eder att taga kraftigt itu med saken och full rättvisa skall vederfaras eder.

Hvad har ni för öfrigt emot Gustaf?" tillade han.

"Åh!" svarade assessorn, "ingenting mindre än att jag miss-tänker honom vara med i komplotten. Han har alltid varit en slyngel, full med illmarighet och falskhet, samt har bestulit mig, så att jag ämnade att anmäla honom i polisen."

"Åh, nej!" utbrast Gustaf och började att gråta och jemra sig. Tro honom icke, herr kommissarie! Jag har aldrig förorättat honom, allt är påhittadt för att skada mig."

"Eger assessorn då bevis på saken?" frågade kommissarien.

"Nej!" svarade assessorn. "Nog är det sant hvad jag säger, men hvad han har fränstulit mig, är mest små penningebelopp, och jag har intet bevis därför. Jag litar för öfrigt helt och hållet på kommissariens försäkran och förbehåller mig fortfarande fri och öppen talan."

Gustaf var glad att slippa så lätt ifrån saken. Han sprang efter en droska och assessorn gjorde sig i ordning att följa kommissarien.

"Får jag lof, att med några rader underrätta min brud, fröken af Pernau, om detta nya hinder?" frågade assessorn.

"Inte nu", svarade kommissarien, "men kanske senare."

"Det var för öfrigt min mening, att kommissarien skulle läsa brevet", sade assessorn.

"Nåväl! det förändrar saken", svarade kommissarien. "Skrif då och lemna brevet i mina händer. Jag skall besörja dess befordran så fort som möjligt."

Assessorn satte sig ned och skref följande rader:

"Min älskade Helene!

Efter att hafva råkat uti händerna på ett band af skurkar i onsdags afton kl. half åtta, just då jag var på vägen till dig, har jag varit inspärrad tills i dag kl. tre på morgonen, ånyo på väg att uppsöka dig, kommer en ny olycka öfver mig. Man arresterar mig på grund af misstanke för stöld. Att försäkra dig om min oskuld, och att äfven detta är ett gement försåt, behöfver jag väl icke. Låt oss emellertid hoppas att de verkliga brottslingarne blifva uppdagade, och att jag snart får min frihet åter. Då skyn-
dar jag till dig, för att sjelf få berätta hela äfventyret.

Din trogne
Otto.

Han nedlade brevet i ett kuvert samt skref adressen:

"Till fröken Helene af Pernau."

Derpå lemnade han det åt kommissarien. Denne tog emot det samt stoppade det i fickan, under förnyadt löfte om snar befordran.

Nu kom Gustaf och underrättade att droskan var framme och alla fyra herrarne begåfvo sig åstad. Derenberg läste sjelf dörren och sade:

"Herr kommissarie, kanske det vore säkrast både för mig och rätten om ni ville sätta ett sigill på dörren, ty som jag redan sagt eder, litar jag icke på min betjent, och jag skulle känna mig mycket lugnare om ni villfor min begäran."

"Som ni behagar", svarade kommissarien. "Sergeant Anderson kan blifva här och hålla vakt samt invänta sergeant Björnboms åter-

komst, hvarefter förseglingen genast företages. Det skall ske här öfver dörren, derefter återkomma ni, för att afgifva rapport till protokollet.

Kommissarien, åtföljd af assessorn, bestego droskan och åkte till polisvaktkontoret. Sergeant Björnbom gick till fots, för att hemta materialerna till förseglingen.

En halftimme senare var förseglingen gjord, och assessor af Derenberg i arrest, såsom misstänkt för att vara delaktig i inbrottsstölden hos friherre Fersen.

XI.

Medan Derenbergs äfventyr utvecklar sig, sitter baron Hans hemma. Hans tid att personligen deltaga uti handlingarne har ännu icke kommit.

Klockan åtta får han besök af sin vän Brockman, som helsar på som hastigast, för att meddela honom i hemlighet, att razzian under sista natten har medfört det önskade resultatet, nämligen: att man gripit den af smedsgesällen såsom kompanjon angifne skräddaren Håkansson.

Som vanligt visar baronen sig höflig emot honom, beder honom sitta ned och röka en cigarr, samt dricka ett glas punsch, och han uppbjuder hela sin förmåga att förmå honom att squallra ur skolan så mycket som möjligt.

"Ni hade således redan förut uppspanat hans gömställe?" frågade baronen efter en stunds förlopp.

"Ja, det kände vi till, så säkert som något", svarade Brockman. "Ty ni skall veta, att vi äfven bland sådane herrar hafva spioner och medhjelpare, och genom dessa hafva vi samtidigt fått veta ännu en del andra nyheter, som äro rätt intressanta.

"Vill sergeanten då icke meddela mig namnen på några af dem, för vår roman?" frågade baronen.

"Åh jo," svarade Brockman, "kanske, eftersom baronen endast använder mina berättelser för ro skull, kan det ju icke skada någon, och kan jag gerna meddela baron, att vi hafva en lokal

här i staden, som uteslutande är besökt af endast sådana kunder, som hafva skäl att sky dagsljuset."

"Åh! hvad s ger ni? Här i staden? Hvar är den då belägen? om jag får fråga", inföll baronen.

Nära skeppsbron i en gränd, en restaurationslokal, hvars innehafvare heter "fader Knorr", svarade Brockman.

"Då borde polisen taga ifrån honom hans rättigheter", sade baronen.

"Åh, nej! det göra vi icke", svarade Brockman, "så länge de hålla sig tysta och stilla. Det är ju alltid en stor fördel för oss, att veta hvar vi hafva att söka upp sådana herrar; det underlättar vårt arbete betydligt. Honom, fader Knorr, hafva vi ju alltid i vårt våld. Han hjälper oss äfven i andra afseenden, och vi hafva derigenom också haft tur med oss i natt. Tänk eder, herr baron, vi hafva fått så godt som säker kunskap om, hvilka dessa två karlar äro som öfverfalla folk, och att desamma äfven besöka lokalen, samt hålla sina sammankomster der, med ännu en tredje person, som skall vara en finare herre. Han är troligtvis anföraren eller hufvudmannen.

Man beskriver oss densamma såsom af mindre växt, omkring fem fot, eller af lika längd med baron. En riktig kartusch efter parisermönster, ty han förkläder sig alltid och utför det med sådan "chic" att man tror sig se en ny person för hvarje gång.

Så höra vi berättas än om en engelsk betjent med stora engelska polisonger och klädd i lackerade stöflar med bruna skaft — än som en muraregesäll. En annan gång som en försupen skrivare — en lindansare — positivspelare — och till och med som en gammal munkbromadam med en korg på armen, hvaruti ligga knappnålar, tvål, m. m.

Tänk eder en röfvaranförare i kjortlar! Ha, ha, ha!"

"Åh, hvad säger ni!" ropade baronen. "Det vore sannerligen pikant! — Jag skall straxt notera det."

"Jo, jo!" svarade Brockman, ännu allt jemt skrattande. "Så långt hafva vi hunnit, och vi komma nog ännu längre, innan vi lägga vantarna på honom ha, ha, ha!" skrattade han på nytt.

"Ha, ha, ha!" inföll nu äfven baronen, med ett låtsadt skratt. Men snart genomförs han af tanken på egen fara. För f-n

mumlade han mellan tänderna, och plötsligt for han upp från stolen.

"Hur står det till, herr baron?" frågade Brockman. "Ni ser ju dödsblek ut."

"Åh! just ingenting", svarade baronen stammande. "Jag lider af ett gammalt ondt från barndomen, hvarje gång jag låter förleda mig att skratta allt för häftigt, får jag kramp i bröstet, som hotar att qväfva mig — men var lugn, det gifver redan med sig igen — ett glas punsch till och så är jag återställd."

"Det var märkvärdigt", sade Brockman och skakade på hufvudet, "jag har aldrig hört talas om slikt."

"Det tror jag nog!" svarade baronen, "det är som sagdt medfödt. Min far ljöt döden deraf och hos mig har det äfven så småningom utvecklats sig, kanhända att äfven jag en vacker dag faller offer deraf. Men hvar stannade vi? jo riktigt, hos den nye Kartusch. Har ni ännu flera nyheter att berätta om honom?"

"Nej!" svarade Brockman, "men i en snar framtid torde jag nog få veta ännu mera om honom, och då skall jag straxt meddela eder detsamma."

"Ja! gör det, min käre vän", svarade baronen, "ty just sådant ger något extra pikant stoff åt romanen, och vore värdt en extra premie."

"Jag förstår, herr baron", svarade Brockman, "jag har sjelf en gång tänkt att utgifva en historisk roman öfver kejsar Napoleon III och hans regering. Puffar och knalleffekter! krigsförklaringsmed mera dylikt lockar. Jag känner nogsamman, att jag kunde hafva haft talang dertill. Jag tror baronen har äfven redan yttrat något liknande om mig en gång förut. Men se, jag saknar tid — dagarne äro för korta. Jag är upptagen från morgon till qväll och platsen hemma är äfven för trång. Sex små barn leka ständigt omkring mitt skrifbord förvilla tankarna och distrahera mig."

"Det tror jag nog!" ropade baronen gapskrattande.

"Akta sig, herr baron!" ropade Brockman. "Nu är baronen oförsigtig och skrattar igen. Man bör icke utmana sjukdomsanfallen, deraf var tyst och lugn för all del. Helsan i första rummet."

"Aj, aj! der har jag det igen", inföll baronen. "Förb... ondt, man törs aldrig mera vara glad, utan att straxt blifva straffad deraf. Det är väl, att det icke står länge på — så, nu kommer jag

mig redan igen! Ett glas punsch eller vin häfver det onda genast. Men farväl käre vän, — tack för rapporten, och glöm mig icke med ytterligare nyheter.

Baronen erbjöd en ny cigarr, och vi afbryta härmed samtalet och låta Brockman aflägsna sig. Baron Hans blir allena, han går af och an i rummet och söker att lugna sig, samt mumlar för sig sjelf:

”Det var då ganska många nyheter, i sanning bra farliga, tänk om jag nu icke haft en sådan tur att finna denna bundsförvandt, huru skulle det hafva gått för mig? Men nu har jag icke tid att bry mig synnerligt mycket derom.

Hufvudsaken blir för närvarande hur attentatet emot De-
renberg lyckas. Börjat måste leken hafva gjort vid denna timma, och allt eftersom händelserna gestalta sig, får jag vidtaga ytterligare försigtighetsmått. Men hvad har jag att göra nu? Hvad är klockan? Nära nio, då kan jag vänta första signalen snart, och bäst är det att hålla mig färdig. Dessförinnan ännu som hastigast ett glas vin och en smörgås, sedan kläder jag mig såsom en muraregesäll, och när det är gjort, väntar jag på de tre slagen, såsom signal.”

Som ofvan blifvit sagdt gjorde han, och litet derefter se vi en karl uti hvita linnebyxor, en blå vadmalsjacka, grof skjorta samt halsduken lindad löst om halsen, gå otåligt fram och tillbaka i rummet, afvaktande signalen. Det dröjde också icke länge förrän man hörde tre slag i händerna och derefter ett skärande hvisslande. Baronen grep efter en gammal pelsmössa, satte den på hufvudet släckte lampan och gick. Utkommen på gatan vek han af åt höger, allt under det han gick raskt framåt.

Snart sällade sig en annan karl till honom, en groflemmad och robust sjöman, och tog honom under armen. De veko af in på en sidogata och fortsatte hastigt sin färd under lifligt samtal. Vi behöfva väl icke att omtala hvem den nykomne är, och hvart färden gäller. Det är Björn, och de ämna sig till friherre af Fersens våning. Der möttes de af norrmannen, läsen blefvo uppdyrkade och baronen skyndade genom de två första rummen till konstkabinetets dörr. Äfven denna öppnade sig för norrmannens dyrk och nu inträdde muraregesällen. Han upptände ljus i en liten lykta, och började att söka efter ett föremål. Dervid flyttade han i hast alla pje-

ser upp och ned, samt kullkastade hvad som stod i vägen. Ändt-
ligen uppdagade han föremålet — Kleopatra, och hon försvann straxt
i hans ficka, hvarvid äfven några andra småsaker måste göra henne
sällskap. Nu kastade han ett litet sigill på golfvet och allt är nu
färdigt. Ändamålet af besöket var vunnet, och man tog hastigt till
reträtten, samt lät dörrarna stå öppna, blott för att hinna undan fa-
ran att sammanträffa med någon.

Björn som under affärden hade hållit vakt vid dörren, betäckte
reträtten. Lyckligt hunna ned på gatan, togo de den första dro-
ska som kom i deras väg. Alla tre hoppade in i densamma och
åkte till Södermalmstorg.

Der håller droskan på befallning, alla tre stiga ur. Muraren
betalar åkaren, derpå skynda de upp åt Hornsgatan, följande vägen
till Derenbergs hem. Der inväntade Gustaf sällskapet. Norrman-
nen började på nytt sina konster med låsen. Man inträdde i De-
renbergs rum; men låsen till hans konstkabinett voro dyrkfria och
norrmannens konst strandade på desamma. Man beslöt att hålla
sig till sofkbabinetet. Norrmannen nedtog röret till kakelugnen, och
man stoppade i en hast småsakerna dit in, satte allt åter på sitt
ställe och skyndade derifrån.

Allt är tyst igen, igen skillnad är synlig, ingenting saknas.
Nej något har i stället kommit till, om det också icke nu kan ses,
och då Derenberg samma natt kl. tre kommer hem igen efter äfven-
tyret, samt ligger och funderar på sprattets ändamål, anade han
icke det ringaste, att upplösningen af gåtan låg honom så nära.

När de tre karlarne hade hunnit ut på gatan, uppsökte de en
fri plats och blefvo der stående en kort stund, ifrigt samtalande med
hvarandra, hvarunder muraregesällen tryckte ett papper i handen
på sjömannen, derefter aflägsnade han sig.

Den groflemmade sjömannen trädde under närmaste gatlykta
granskade papperet noga och brummade något om tio kronor.

Derefter följde begge karlarne samma riktning till krogen
och snart försvunno de på en krog.

Kort efter dessa tilldragelser inträder baronen igen i sitt hem.
Han smyger sig in i sitt sofrum och tio minuter senare kommer
han ut igen, omklädd i svart frack och vit halsduk, samt doftande
af eau de cologne, för att straxt derefter lemna hemmet och begifva

sig till klubblokalen. Klockan på skrifbordet visar half elfva på aftonen.

Han upphann snart den omnämnde lokalen, befann sig vid det briljantaste lynne, helsade åt alla håll, vaxlade några ord med flere och efter att hafva genomvandrat på detta sätt alla rummen, försvann han slutligen i matsalen för att uppfriska sig. Han stannade midt ibland sällskapet tills sent på natten.

Af hvilka skäl? Jo, för att visa sig öfverallt, ifall att man kom att misstänka honom såsom delaktig uti brottet, ty då blef det lätt för honom att framföra tjuvtals vittnen, som hade sett honom på annat ställe under samma tid.

Emellertid gick tiden framåt. Omkring kl. tolf på natten kom friherre Fersen hem från sällskapet. Han fann alla dörrar till sina rum stå öppna; med förvåning såg han straxt, att något ovanligt hade förefallit under hans frånvaro.

Han anlände till konstkabinettet, men då han blickade in, utstötte han ett skri af fasa öfver den oordning som der Lerrskade. Han vakade hela natten, för att ställa i ordning igen, men o, vel sin Kleopatra kunde han ej finna, äfven några andra småsaker saknade han. Han ansträngde sitt hufvud för att finna gerningsmannen, men förgäfvdes. Plötsligen stötte hans fot emot något, som låg på golvet. Han böjde sig ned för att upptaga detsamma, samt får i sin hand ett litet sigill af agat. Han granskade detsamma nogare, och upptäckte bokstäfverna *O. af D.*

"Ah! der hafva vi gerningsmannen, en sådan ndrighet!" utropade han, blek af vrede.

Utan att sansa sig, påtog han sin öfverrock igen, grep efter hatt och käpp, och oakadt det var midt i natten, bar det likväl af till polisvaktkontoret för att anmäla förhållandet. I sin harm lät han förleda sig till de mest skarpa uttryck öfver assessorn och hans karakt'er, hvilken vi redan hafva haft tillfälle att lära känna, afspeglade sig äfven här i alla dess svagheter.

Klockan slog sex på morgonen då polismännen aflägsnade sig från Fersens bostad.

Vid denna tid ligger baron Hans ännu i sin säng och sofver, samt drömmar om Derenbergs äfventyr, hvilket vi redan hafva skildrat.

Hos honom äro vi mer hemmastadda, ty först kl. tio följande

dagen var det, som kommissarien lät anmäla sig hos honom, och hela uppträdet i hans hem försiggick.

Deremot hafva vi blifvit något efter på alla andra håll, och vi föreställa oss att höra läsaren fråga: "Hur är det med fröken Helene? den stackars Filip, Karin samt fader Knorr? Låt oss nu äfven få höra något om dem!"

Så smickrade vi än känna oss af denna nyfikenhet, måste vi ändå bedja läsaren gifva sig litet till tåls. Vår penna flyger flitigt öfver papperet, för att äfven uppteckna dessa situationer. Men en god sak behöfver tid.

För att emellertid hinna fortare framåt, lemna vi den berättelse som friherre Fersen har afgifvit till polisen alldeles å sido och bedja läsaren åter förflytta sig till baronens hem, ty han är ju hufvudpersonen i vår berättelse.

Klockan är elfva på förmiddagen. Baron Hans har nyss druckit sin chokolad, samt intagit en lätt frukost, och han går nu af och an i rummet.

Ännu ingenting, mumlade han mellan tänderna. Han borde nu kunna vara här! Märkvärdigt hvad alla menniskor äro lata, slarfviga och likgiltiga; sannerligen, det måste vara ett af helvetets qual att låta en menniska vänta under så spännande omständigheter, som dem, i hvilka jag nu befinner mig. Jag är så uppskakat att jag kunde göra, jag vet icke hvad — för att genombryta dessa töcken, och få slut på denna ovisshet. Men ingen själ har förbarmande med mig, och långsamt som en snäcka skrider tiden framåt och ingen fot rör sig fortare för att göra slut på mina qual, jag kunde hänga den slyngeln Gustaf, därför att han icke kommer.

Han vet mycket väl att jag väntar honom otåligt, nyfiken som jag är, att få veta utgången.

Men nej! — han gör allt sitt till för att pina mig, ty han är densamme, som förstår att vända allt till sin fördel."

"Han går allt fortare och fortare af och an, än står han stilla vid fönstret och tittar ut åt gatan, än återtager han sin afbrutna promenad, alldeles likt ett lejon som har mistat sin frihet och är inspärrad i en bur.

Han gick åter fram till fönstret och spejade, men plötsligt ropade han:

"Ah! ändtligen!"

Han skyndade emot dörren och öppnade den hvarefter Gustaf inträdde långsamt i rummet.

"God morgon, herr baron!" sade han. "Men hvad ser jag? — En sådan ära! Min själ tror jag icke att baronen egenhändigt öppnat dörren åt mig? En sådan heder har säkerligen aldrig förr vederfarits någon betjent."

"Jo, jo, så är händelsen", svarade baronen förlägen, ty han insåg att han hade gått för långt.

"Det kommer sig deraf", fortfor han, "att jag skickat Henrik ut, för att desto bättre och ogeneradt kunna emottaga er. Under nuvarande omständigheter är det icke rådligt, att någon ser oss tillsammans."

"Ja, det eger nog sin riktighet", sade Gustaf. "Baron är alltid så försiktig och öfverlägger allting väl och noga på förhand. — Utmärkt vackert väder i dag, det känns riktigt angenämt att låta vårvindarne genomfläta sig.

"Ja, jag tror det är så!" svarade baronen. "Men hur står det till hemma? Ha de varit hos honom?"

"Ja", svarade Gustaf. "Han är afhemtad för ett par timmar sedan. Poliskommissarien kom sjelf med två man — de åkte tillsammans upp till stationen. Jag står äfven under bevakning och är befalld att hålla mig hemma till polisens disposition. Jag har blifvit tillsagd att bevaka våningen under min herres frånvaro — får icke lemna huset — och Gud vet allt hvad de icke hafva pålagt mig. Emellertid öfverraskades vi af påhelsingens just under det assessorn som bäst höll på med sin frukost.

Att jag sjelf skulle få en bit i mig, derpå tänkte hvarken poliskommissarien eller min herre. Jag fick springa efter en droska, och hungrig som en varg, befinner jag mig ännu på fastande mage.

Ah, se der! — utropade han, i det han varseblef chokoladkannan, smör, bröd och ost på brickan — och utan vidare krus undersökte kannans innehåll, hällde deraf i en kopp åt sig och slog sig helt ogenerad ned vid frukostbordet, som nästan var orördt.

Baronen bet sig i läppen och betraktade med harm hans tilltag, men så otålig han än var, vågade han dock icke göra någon anmärkning.

Han låtsade som han icke såg det och frågade vidare:

"Huru gick det till vid arresteringen? Gjorde han inga invändningar?"

"Jo", svarade Gustaf. "Baron kan tro, att han blef förargad. Invändningar mot kommissarien gjorde han äfven, men det hjälpte intet.

Men jag stackare fick sitta emellan och umgälla för alltihop. Öfver mitt oskyldiga hufvud urladdade assessorn hela sin vrede.

Här uppstod en liten paus, under det Gustaf med full aptit åt en stor smörgås med en tjock skifva ost på.

Så snart han slutat fortfor han:

"Han gjorde de gemenaste beskyllningar emot mig — kallade mig för både tjuf och skurk — drog mig i håret, gaf mig tre eller fyra starka stötar för bröstet och åtskilliga örfilar. Han grep äfven efter sin käpp och tilldelade mig med densamma tre hårda slag öfver armen — det svider ännu — och han skulle hafva gått ännu längre om icke poliskommissarien hade gripit in och hejdat honom."

"Ah, hvad säger Gustaf!" utropade baronen, "sjelfva kommissarien — det var snällt af honom."

"Ack!" smackade Gustaf med tungan, "hvad det gör godt att få sig litet i västen. Jo, jo, herr baron, — det gick hårdt till. Men jag skall nog anföra besvär och väcka åtal emot honom. Jag har ju sjelfva poliskommissarien och två konstaplar till mina vittnen och han skall nog komma att plikta för våldet, samt gifva mig ersättning för sveda och värk. Sjelfva kommissarien har uppmanat mig dertill och sagt att han fann assessorns uppförande rent af skamligt."

Baronen blickade förvånad på honom.

Gustaf fortsatte:

"Jo, jo, herr baron! så sade han tydligt och klart! Ett sådant uppförande passar sig föga för en bildad man. -- Det var bra skarpa ord han der använde — eller hvad tycker baron? Och hvad har väl assessorn att anmärka emot mig? Hvad rår jag för att hans förlofning med fröken ännu icke blifvit införd i tidningen? Inlemnade jag icke genast annonsen på kontoret? Och hvilken olycka har väl inträffat derigenom att densamma ännu inte utkommit? Han eger ju hennes ja, och då kan han ju vara lugn samt afvakta tiden, tills bladet hinner kungöra det. Det hela går ju åt

h—e ändå, och han borde önska att det alldeles inte blef offentliggjordt för att icke sedan blifva en driftkuku."

Under detta långa tal hade Gustaf hunnit göra sitt bästa äfven inne på frukostbordet. Chokoladkannan var tömd och smöret, brödet samt schweitzerosten voro försvunna.

Han såg sig längtansfullt om efter cigarrlådan, men kunde icke upptäcka densamma.

Baronen hade dragit fördel af hans missbruk samt inlåst densamma och Gustaf måste slå röklusten ur hågen.

"Seså herr baron", sade han. "Nu har jag vederqvickt mig igen och gör bäst i att återvända på min post. Bara jag visste hur jag skulle få middag och qvällsvard. Hos assessorn har jag att bekosta mig sjelf. Min lön har jag ännu inte fått ut och matsäcken hemma är skral för tillfället. Baron skulle väl inte vilja vara så snäll och hjälpa mig utur knipan med ett litet förskott? Balsam för mina sår måste jag då absolut hafva."

Glad som baronen var, och då hans medlidande blifvit väckt genom pinohistorien, genom dessa slag, som aldrig blifvit utdelade, pungade baronen ut med modiga 25 kronor, hvilka Gustaf med god smak nedstoppade i fickan samt sade:

"Tackar ödmjukast herr baron. Nu är likväl bäst att jag kilar hem igen. Polisen kunde möjligen sakna mig. Välan jag har varit efter mat, det kunna de icke förbjuda mig.

I morgon bittida skall jag sända baron min rapport skriftligen, öfver hvad som vidare förefaller, samt kastar brevet i breflådan. Att jag personligen rapporterar synes mig mindre rådligt."

"Ja, gör som du vill!" svarade baronen, som emellertid ännu icke hade fått veta nog, ty han frågade på nytt:

"Men ännu ett! Har visitationen redan egt rum, och hur gick det dermed? Hafva de funnit sakerna?"

"Jag har just inte varit inne i rummet hela tiden", svarade Gustaf, "men genomsökt hafva de redan. Äfven i min kammare hafva de varit.

För öfrigt är rummet läst och dörren förseglad — vidare visitation kommer ytterligare att ega rum, så hörde jag kommissarien säga. Funnit hafva de ännu icke något af sakerna, men det göra de nog med tiden. Jag kommer väl att vara närvarande under ransakningen och jag skall nog laga så, att de träffa på de

samma. Adjö, herr baron! tackar så mycket", och sakta på tåspetsarne smög han sig till dörren och ut genom densamma.

Nu var baronen vid bättre humör; allt hade hittills gått öfvermåttan lyckligt och han gned händerna skrattande samt tände en cigarr.

Matlusten hade nu kommit åter han saknade numera den af Gustaf uppslukade frukosten, och gick in i matrummet för att uppfriska sig med ett glas vin m. m.

Derefter uppstod frågan hos honom, huru han borde förhålla sig emot Helene? Naturligtvis spela skrymtare, den ovetande, sörjande, deltagande.

Men när skulle han våga att besöka henne, strax, eller vänta ännu litet?

Han funderade deröfver en stund, mönstrade alla skäl för och emot och stannade vid beslutet att afbida offentliggörandet af hennes förlofning i Aftonbladet, samt att med anledning deraf aflägga sin första visit hos henne.

Under tiden tills i morgon förmiddag klockan tolf kunde han ännu få höra bra mycket nytt och då känna marken fastare under sina fötter. Det låg ju öfver hufvud taget numera i hans intresse att låta sakerna först ha sin gång och sedan följa efter för att kunna bygga på säker grund -- sakta, men säkert befrämja sina syften att intet fel begicks, som kunde förderfva alltsammans.

Så kände han sig väl belåten, lätt om hjertat, fullt öfvertygad om framgång, och han styrde modigt rakt på målet.

Han gick och åt middag, drack sitt kaffe och klockan sju på aftonen finna vi honom hemma igen för att vara till hands om någon besökande skulle komma.

Omkring klockan half 9 ringde det på och Henrik kom in för att fråga om sergeant Brockman kunde få ett samtal.

"Ja, bed honom stiga in!" svarade baronen, och strax derefter kom Brockman fram med glad och viktig min.

Genast efter sitt inträde ropade han:

"Nu ha vi honom, herr baron, Victoria! Han är redan fast".

Baronen såg förundrad på honom, han kunde icke strax fatta hvilken honom frågan gällde, och detta gaf Brockman anledning att fortfära:

"Jo, jo, herr baron! det är sannt. I förmiddag klockan elfva

har han blifvit arresterad. Jag sade det ju genast i morgse att så skulle det gå. Polisen kan ingen undkomma. Vi äro allt för kloka, jag tackar för öfrigt herr baron hjertligt för upplysningarna, desamma hafva besannats."

"Nå, men hvem är det frågan om?" frågade baronen.

"Om hvem? Naturligtvis om vår kartusch, — den fina anföraren af bandet", svarade Brockman.

"Ah, hvad säger ni, är han redan uppdagad och gripen?" ropade baronen. "Det var väl, men säg mig å ändtligen hvem det är."

Brockman såg helt förundrad på baronen för att utforska meningen af denna fråga.

Men det såg inte ut som om baronen dref gyckel med honom och han fortfor:

"Naturligtvis *Derenberg!* Baronen hade rätt med sina observationer, men tillåt mig att berätta det hela för eder i en hast."

Och nu började han sålunda:

"I natt klockan tre kom friherre af Fersen till kontoret samt anmälde en inbrottstöld och requirerade hjälp. Den blef honom beviljad, en kommissarie och två konstaplar följde med honom hem, och der uppdagades mycket riktigt ett djerft inbrott. Friherren saknade just ingenting i sina boningsrum, der var allt orördt, deremot fanns i konstkabinettet allt vara kastadt huller om buller.

Friherren saknade åtskilliga saker, och tillfrågad om han hyste någon särskild misstanke emot någon viss person, framvisade han ett litet sigill, hvilket han funnit liggande på golvet, ett sådant som man plägar hänga vid en urkedja såsom berlock, och derpå voro ingraverade bokstäfverna O. af D., således initialerna till assessor Otto af Derenbergs namn. Med anledning af åtskilliga andra omständigheter, hvilka Fersen antydde, har kommissarien redan på förmiddagen klockan tio begifvit sig till assessorns hem, för att inleda rättslig undersökning.

Derenberg har inte kunnat befria sig från misstanken, genom att bevisa sitt alibi, utan har han framkommit med en lång berättelse om något våld, som skulle hafva blifvit begånget emot honom. Men denna historia fann kommissarien full af osannolikheter och oriktiga uppgifter, och han ville icke erkänna desamma för giltiga. Nog af, assessorn är inmanad i häkte och ransakningen går sin jemna gång."

"Jag anser det utom allt tvifvel, att vi hafva fått tag i rätta personen. Som sagdt allt är klappadt och klart!"

"Kommissarien har lofvat att omnämna mig särskildt i rapporten såsom varande den, hvilken var den förste, som har fått väderkorn på den rätta personen, och den så länge efterlängtade högre platsen med högre lön är jag numera så godt som säker. Jag har således särskildt att tacka baronen!

"Hvad för slag?" ropade baronen. "Har Brockman då omtalat för kommissarien något om våra enskilda samtal?"

"Ja! herr baron", genmälde Brockman. "Jag trodde mig dermed endast uppfylla min embetsmannapligt; men jag har blott antydt grunddragen. Jag hade god tur med mig, ty det är en stor ära, att vara den första som . . .

"Naturligtvis!" afbröt baronen hastigt. "Nå ja, så lät gå! Det gläder mig uppriktigt, om det länder eder, en så duktig sergeant till bästa. Men tillåt mig ännu en fråga, hur är det egentligen med de stulna sakerna? Har man äfven fått tag på dessa i hans bostad?"

"Nej! inte ännu herr baron", sade Brockman. "Genomsökningen är ännu icke afslutad, men den kommer att fortsättas i afton och då kommer friherre Fersen att vara närvarande samt hjälpa till vid visitationen. Jag har äfven fått i uppdrag att infinna mig, för att medverka och eftersom sakerna utan tvifvel finnas hos honom, så skola de nog upptäckas, derom kan baron vara säker."

"Åh ja, utan tvifvel", svarade baronen. "När så ifriga och pålitliga män komma att leda saken, då är Derenberg förlorad det är klart! — den olycklige! Vet sergeanten för öfrigt hvar jag skulle söka efter sakerna, framför allt?"

"Nej, herr baron. — Hvar då?" frågade Brockman och stirrade honom i ansigtet.

"Uti rören till kakelugnen!" svarade baronen.

"Åh! baron skämtar", sade Brockman, "det är ju så fasligt smutsigt. Hvem skulle väl falla på den tanken att stoppa något dit?"

"Just därför, käre vän!" svarade baronen. "Just därför är det ett säkert gömställe. Framför allt söken der! långt in med armen! Riktigt djupt in! — der är förmånligaste stället att gömma tjufgods."

"Åh nej! herr baron", sade Brockman. "Nej, då nedsmutsade jag ju hela skjortärmen, och skulle komma i gräl med min gumma. Det tror jag ändå icke att jag gör. Jag får nog tag i dem ändå."

Men nu måste jag skynda bort, jag har redan uppehållit mig för länge här. Adjö! herr baron. I morgon bittida skall jag kila hit och rapportera hur det har aflupit. Farväl så länge."

Han gick, och baronen utbrast i ett hjertligt skratt, något som han sedan länge inte hade gjort. "Allt går väl", mumlade han. "Passa på Hans, och du vinner!"

XII.

Fortsättningen af visitationen i Derenbergs hem blef utförd redan samma afton klockan åtta.

Kommissarien höll sitt ord, han var åtföljd af en manstark personal, och friherre af Fersen var äfven inbjuden samt närvarande. Han deltog i eller rättare sagdt företog sjelf under kommissariens uppsigt visitationen. Men oaktadt densamma varade i hela fyra timmar med en så talrik personal, fanns intet. Kommissarien var redan i färd med att avsluta visitationen, då Brockman, som befann sig med ibland personalen, smög sig intill honom, hviskade honom i örat och frågade:

"Jag vet icke om kommissarien har låtit genomsöka kakelugnarne?"

"Jo!" svarade kommissarien, "det har jag redan i förmiddags låtit göra."

"Äfven uti rören?" frågade Brockman.

"Det vet jag verkligen icke, men det går ju an att fråga Andersson och Björkbom derom", svarade kommissarien. Han tillkallade de två konstaplarne, frågade dem derom och fick ett nekande svar.

"Åh, det behöfves icke", fortfor kommissarien. "Han skulle ju hafva nedsmutsat sig och så kan han ju icke ensam nedtaga eller uppsätta desamma."

"De äro (mellertid just därför ett säkert gömställe", vågade Brockman att anmärka.

"Nåväl! undersök rören!" sade kommissarien. "Brockman kan

ju befatta sig dermed. Bara nedtaga dem, i morgon kan sotaren ställa dem i ordning igen."

Der befans fyra ugnar. Tre deraf voro redan uundersökta, utan att man funnit något annat än dugtigt med sot. Brockman liknade nära på en veritabel sotare eller morian, så nedsotad hade han blifvit, och han var nu i färd med den sista.

"Herr kommissarie!" ropade han plötsligt, "här är något som tar emot, skall jag framrifva det?"

"Ja, för all del, gå på!" svarade denne.

"Var god och akta sig! nu lossnar det, idel småstycken", ropade Brockman. Han drog fram ett — och hurra! sjelfva "Kleopatra" kom fram.

Allmänt jubel och stor glädje. Fersen gladdde sig som ett barn under sjelfva julafton. Sex andra småpjeser följde tätt efter hvarandra under fortfarande jubel, och nu belåten med resultatet af slutade man förrättningen.

Fersen var öfver måttan glad. Hans misstankar hade besannats. Han hade utsigt att återfå sina pjeser, och ville straxt med taga dem. Men kommissarien ville ännu begagna dem vid ett annat tillfälle.

Närmast Fersen, kände vår vän Brockman sig både stolt och lycklig, ty hans utsigter till befordran och högre lön hade ytterligare ljusnat.

Emot sin vän baronen, kände han sig särskildt förbunden.

Morgonen efter Derenbergs arrestering undergick densamme ett nytt förhör — början till den riktiga rättegången.

Man uppläste för honom Fersens angivelse, kommissariens rapport intill förseglingen, och han hade att erkänna riktigheten. Derefter inlät kommissarien sig i ytterligare samtal och vi relatera deraf följande:

"Herr kommissarie!" sade Derenberg. "Jag har ingenting vidare att bekänna! Jag har ju erkänt att jag mycket beundrade denna "Kleopatra", men så gerna jag också skulle hafva velat ega henne, så har det ändå aldrig kommit i mina tankar, att förskaffa mig densamma på oärligt sätt."

"Nåväl", svarade kommissarien, "så komma vi ju genom undersökningen med tiden till detta resultat. Var lugn och afbida sakens fortgång!"

"Aldrig något ondt, som ej är till något godt", svarade Derenberg. "Ordspråket är kanske riktigt! men ändå så är det ju både obehagligt och smärtsamt för *mig* att befinna mig i arrest, och det ännu mera under mina nuvarande förhållanden. Jag inser fullkomligt, att kommissarien endast utför lagens bud — likväl söker *jag* ännu alltjämt, efter att finna en utväg, som kunde befria mig. Tillåt mig därför herr kommissarie, att ännu en gång upprepa situationen — sådan som *jag* sammansätter densamma, och *jag* hoppas att ni sjelf, då kommer till insigt om, att om också allt talar emot mig, — *möjligheten* af min oskuld ännu *förefinnes*. Att börja med tillåter jag mig anföra, att jag just i förgår afton, förlofvade mig med fröken af Pernaau. Notisen derom står att läsa såväl i afton- som morgonbladet. Jag skulle tro, att ensamt denna omständighet borde tala för *mig* — ty när man känner sig lycklig och vid sina önskningsars mål, såvida dessas uppnående är beroende af penningen, då tänker man väl icke på, att förskaffa sig dem på olofligt sätt. Tro mig därför när jag upprepar på nytt — att det är ett *gement sprått man har spelat mig*.

Jag önskade, att ni herr kommissarie, kunde genomskåda hela det gemena anslaget, så klart, som *jag gör det*. Först, anslaget emot min person! Hur fiffigt är detsamma icke anlagdt. Fruntimret *narrade* mig in i droskan — kusken är med i komplotten, karlarne som lurade på mig i rummet.

Sjelfva öfverfallet vittnar om öfvade händer; man håller mig inspärrad, för att *under tiden* utföra inbrottsstölden. Man har vetat att sätta sig i besittning af *mitt* sigill, och kasta det på golvet för att man bättre skulle finna det, för att rigta misstankarne på mig. Numera inträda vi uti lagliga formen.

Fersen är rasande öfver förlusten af sina konstföremål, han angifver mig såsom den misstänkte gerningsmannen och jag, som är beröfvad möjligheten, att bevisa mitt alibi — befinner mig numera fullkomligt hjälplös."

"Men då måste man ju kunna sluta till att der fans en fiende!" invände kommissarien.

"Den har jag också!" svarade Derenberg, "och jag tvekar icke att namngifva honom. Det är baron Hans af Wertheim!"

"Och hvarpå grundar assessorn hans fiendskap?" frågade kommissarien.

"Åh, der fins många skäl!" svarade Derenberg. "Afunden är ärans förföljare. Vi hafva redan under en längre tid, icke varit hvarandra synnerligen bevägna.

Dessutom har han varit min *rival* hos fröken af Pernau. Sedan denna dam numera öppet har förklarat sig för mig, känner han sig väl åsidosatt och vill hämna sig på mig. Sannolikt går hela anslaget ut på, att förstöra mitt goda namn och rykte hos fröken af Pernau. Och i fall att lyckan är honom god, föranleda en brytning emellan henne och mig. Derigenom kunde han komma i tillfälle att fiska i grumligt vatten och göra sig sjelf till min efterträdare hos fröken af Pernau. För öfrigt är han mig länge misstänkt, såsom den hemliga driffjädern till de tre väl utförda öfverfallen på klubbens medlemmar."

"Hm, hm!" brummade kommissarien. "Så syftade man då på honom, när såväl ni sjelf som några andra herrar gjorde anspelningar på en person inom sjelfva klubben, men vägrade att namngifva honom förrän..."

"Ja! så är det!" svarade Derenberg. "Numera generar jag mig icke längre att rent ut beteckna honom. Kanske att ni derigenom kunde fatta bättre tankar om mig, och börja att komma på ett riktigare spår."

"Fyra ögon se mer än två!" svarade kommissarien. "Godt! det föll i god jord hos mig. Sjung bara sanningen rent ut, och jag lofvar eder, att hålla ett skarpt öga rigtadt på honom, samt att spionera på honom! Vill han börja att leka med oss — nåväl, så må han försöka sin lycka. Skrattar bäst, som skrattar sist. Men tålmod måste ni öfva. I den ställning nu befinner er, är ni jäfvig att vittna emot honom. Allt hvad som föreligger, vittnar alltför starkt emot eder. Vi känna för ögonblicket ännu ingen annan, på hvilken vi kunna öfverflytta våra misstankar. Kanhända hafva vi tur med oss. Situationerna förändra sig ofta rätt snart. Jag önskar det sjelf, ty om det skulle besanna sig, att ni vore skyldig, så är des väl endast eder svaghet för antiqviteter, som har bragt eder i olyckan."

Härpå svarade Derenberg: "Jag uppgifver icke hoppet, att kommissarien snart skall återkomma på bättre tankar om mig."

Och dermed afsluta vi för denna gång förhöret.

XIII.

Samma dag på morgonen, klockan åtta, kom Henrik redan in till baronen i sängkammaren och anmälde att Brockman straxt önskade några ögonblick samtala med honom.

Inom få minuter var baronen iklädd morgonrock och kunde mottaga honom för att höra att han mycket riktigt hade uppdagat de stulna sakerna uti kakelugnsröret i Derenbergs sofkammare.

Baronen låtsade häpna öfver berättelsen och utropade:

"Aj, aj! den olycklige! — Efter glädje följer sorg. — Det är förfärligt i hvilken afgrund mannen, af begär till antiqviteter kan störta sig."

"Ah!" svarade Brockman, "han måste vara en förhärdad bof. Inför kommissarien nekade han ännu i går till allt. Han bedyrade sig icke veta det ringaste om saken, under det att vi samtidigt hemma hos honom funno de mest slående bevis på hans brottslighet. Jag undrar just, huru han kommer att bete sig, när kommissarien numera kan visa honom sakerna, och hvad han då kommer att svara."

"Barmhertighet! käre vän, man bör ej lägga sten på bördan", yttrade baronen. "Mannen är ju icke någon bedragare, slösare eller skälm, som förskingrat anförtrodt gods. Endast den olycksaliga vurmen för antiqviteter gjorde honom tokig, han visste icke hvad han gjorde då han begick stölden."

"Mycket vackert sagdt af er, herr baron", svarade Brockman, "men brott är brott! Så kunde ju en hvar förbrytare återopa sina svagheter och till sist finga vi aldrig mera någon fast, och alla fångelser kommo att stå tomma.

"Mycket sant, bästa Brockman", genmälte baronen, "och likväl ville jag gerna försvara honom, om jag blott kunde finna något som . . .

"Bah! sådant tjenar till ingenting", afbröt Brockman honom. "Jag känner till så många liknande fall, som jag en gång vid pas-

sande tillfälle skall berätta för eder, men nu farväl bäste baron! Jag måste skynda till Fröken af Pernau.

"Hvad har då Brockman att uträtta hos henne", frågade baronen.

"Jag har fått detta bref af kommissarien, som jag skall öfverlemnna åt henne", svarade Brockman i det han uppvisade brefvet, som Derenberg hade skrivit och lemnat i kommissariens händer.

"Det besväret kan jag bespara eder, gode vän", inföll baronen. "Hon är min kusin, och jag ämnar ändå just nu, före klockan tio besöka henne, och skall gerna åtaga mig, att egenhändigt lemna henne brefvet. Ty det vore kanske rådligast, att dessförinnan förbereda henne på det hårda siaget. Den stackars flickan! Så olycklig hon kommer att blifva.

"När så är fallet! nå gerna för mig", svarade Brockman. "Med henne känner jag medlidande och vill gerna skona henne. Hon måste trösta sig och kan ju lätt finna hundra andra, hvilka äro bättre än den, som hon nn förlorar."

Dermed låta vi Brockman avsluta sitt besök. Så fort baronen hade följt honom till dörren tog han det på bordet liggande brefvet samt satte sig ned i sin länstol för att fundera på, huru han bäst skulle använda detsamma till sin egen fördel.

"Att brefvet är från Derenberg är utan allt tvifvel! om det skulle innehålla något för mig ogynsamt?" frågade han sig sjelf. "Hvem vet? — Bäst vore kanske att se efter?" Han bröt utan tvekan polissigillet och fann Derenbergs bref, hvars innehåll vi förut känna.

Att aflemna detsamma som det var, ansåg han ej vara rådligt.

Nej, det måste försvinna!

Men om det blefve efterfrågadt?

Nåväl, han beslöt derföre, att gifva henne ett annat i stället.

Men hurudant?

Helena kunde ju känna till Derenbergs handskrift.

Bah! innehållet borde vara liknande — och Derenbergs handskrift visar inga egendomligheter och är således lätt att efterapa.

Amand måste hjälpa mig ur denna knipa, hon skall skriva ett dylikt redan i afton, och tills i morgon får Helena vänta.

Han beslöt vidare att genast kläda sig, för att begifva sig till

Helena. Det var fem dagar sedan han sist var hos henne, och många viktiga händelser hade under denna tid tilldragit sig.

Också öfverlade han hvilken toilett han skulle använda. Han valde slutligen svart, såsom bäst passande i stycket, till ett blekt ansigte, modstulen uppsyn, för att så mycket bättre kunna hyckla medlidande med Derenberg, då han skulle förbereda henne på brevet till morgondagen.

Sjelfva brevet skulle Amanda skriva på aftonen, efter hans diktamen.

"Allt artar sig bra! Slumpen gynnar mig!" mumlade han mellan tänderna. "Helena skall jag snart kureras, samt bringa henne på andra tankar. Lyckas jag endast uti att hålla Derenberg fast, tviflar jag icke på, att inom kort omvända henne samt vinna henne för mig sjelf. Allt går nog bra, men ändå... märkvärdigt nog känner jag ingen glädje, ingen belåtenhet med mig sjelf. Jag hade förväntat mig ett helt annat resultat af min seger! En riktig berusning af triumf! — Men hvaruti ligger då felet? — Kanske uti mitt samvete, uti medvetandet att hafva gjort något orätt? Bah, Hans! Inga svagheter, — spela icke bort dina höga trumf! Ingen hyser medlidande med dig och derföre behöfver du icke heller bekymra dig om någon annan. — Var din egen lyckas smed.

Men ännu en sak! Om Derenberg ändå till sist skulle finna utvägar att rädda sig ur knipan? — Men det är ju rent af omöjligt! allt vittnar emot honom. Ett alibi kan han icke skaffa — han måste blifva dömd om också endast half bevisning åstadkommes.

Björn, norrmannen och Gustaf sänder jag sedan till Amerika, så snart jag får pengar att röra mig med! Och det blifver så snart min förlofning med Helena blir eklaterad, jag kan då få så många jag vill, att låna mig så mycket pengar jag behöfver dertill. Derföre behöfver jag icke bry mitt hufvud med sådana bagateller. Hvar dag har sina egna bekymmer! och att draga desamma så småningom, går lättare än att bära dem alla på en gång.

Nu skall jag kläda mig och gå till Helena. Friskt mod Hans! Hon tillhör dig.

XIV.

Vi fortsätta vår afbrutna berättelse hos fröken Helena.

Vi börja vid den tiden, då assessor Derenberg lemnade sitt hem klockan sju på aftonen, för att begifva sig till henne, men på vägen dit blifvit hindrad af fruntimret.

Dagen förut var det som Helena hade ingått förbundet med honom och hvilken afton Derenberg redan hade tillbragt i hennes ljufva sällskap. De hade derunder känt sig ömsesidigt lyckliga, och kommit öfverens, att Derenberg numera hvarje afton skulle förnya sina besök, samt intaga sin qvällsvard hos honom.

Mathilda, som ständigt deltog i deras sällskap, hade därför redan ställt allting i ordning, och en munter brasa sprakade just nu i kakelugnen.

Det stora runda bordet framför soffan är belagdt med en stor hvit duk. En länstol hvaruti Derenberg skulle sitta, var redan framflyttad till detsamma, en stor och vacker bordslampa står midt på bordet på en broderad matta, och sprider sitt sken icke allenast öfver bordet utan äfven öfver hela rummet. På ett sidobord nära länstolen, finnas de sedaaste numren af Aftonbladet, Nya Dagligt Allehanda och Fria Ordet.

Ett cigarrställ, innehållande 4 à 6 cigarrer af den finaste Havanna, ett tändstickställ och en askkopp stå nära till hands. Allt är af Mathildas vänliga hand så omsorgsfullt ordnad, att Derenberg, vid sitt inträde, icke allenast skulle få ett intryck af att han var väntad utan äfven efterlängtd.

Helena sjelf har klädt sig smakfullt. Hon hade valt en brun sidenklädning, emedan hon ofta hört af andra, att den klädde henne så bra. Mathilda Hager, hennes sällskapsdam och väninna, hade äfven gjort en utvald toilett, men dervid ändå inte glömt det hvita förkläde, som hörde till hennes ställning, och aldrig lemnade henne.

Helena hade redan tagit plats i soffan och Mathilda satt vid hennes venstra sida. En liten vacker engelsk hund af king charles racen, låg på en kudde i soffan vid Helenas sida. Damerna syssla

med handarbete, Helena med att kroka en plaid åt Derenberg medan Mathilda sydde för hushållet.

Derenberg hade lofvat att komma tidigt, men ännu hördes han icke af. Samtalet gick trögt, väl hade de språkat lifligt om ett och annat, men nu började Helena att känna sig orolig öfver Derenbergs långa uteblifvande, hon kunde göra klart för sig orsaken till hans dröjsmål; hennes tankar blefvo melankoliska och samtalet hade afstannat.

Mathilda försökte upplifva Helenas nedstämda lynne, men det ville icke lyckas, och efter en stund började äfven hon, att i tysthet undra öfver Derenbergs dröjsmål.

Bordstudsaren slog åtta då Helena framkom med den anmärkningen:

Det är besynnerligt, att Otto ännu icke har anländt. Han lofvade att komma tidigt, han måste hafva fått förhinder.

"Det tror också jag", svarade Mathilda, "det måste vara någon särskild anledning, som uppehåller honom. Vid sådana små förtretligheter, måste du försöka att vänja dig i tid, Helena, och icke strax förlora tålmodet."

"Ack ja!" svarade Helena, "det får jag väl göra. Det är också endast just nu i början, som jag längtar efter honom. Min lycka är så ny, så kort, och redan nu komma hinder i vägen."

"Han längtar nog lika mycket som du", anmärkte Mathilda, "derom är jag säker, och det skall icke dröja många minuter till, förrän du har honom här, och hör det bekräftas af hans egen mun. Nu ringer det på dörren och der ha vi honom."

Nu inträdde en paus.

Såväl Helena som Mathilda ansträngde begge sina hörselorganer, för att uppsnappa den förväntade signalen. Men nej! ingenting hördes af och båda sjönko tillbaka i sina grubblerier.

Ändtligen tyckte Mathilda sig böra sluta ovissheten. Hon reser sig och går ut genom dörren till vestibulen, för att se, om gamle Fredrik också är på sin vakt, samt höra efter hvad sista ringningen gällde.

Efter en kort stund, återvände hon, men var nedstämd, det syntes alltför tydligt på henne, att hennes förväntan hade blifvit gäckad. Hon intog sin plats vid bordet, försökte på nytt att inleda Helena uti ett samtal, men det ville icke gå

Emellertid går tiden obehindrad sin gång, klockan slår nio.

De båda damerna höra det, men våga icke att gifva sina tankar ord.

Mathilda ser på Helenas ansigte, der ett mer och mer tilltagande missnöje afspeglar sig. Efter en kort paus, tyckes hon hafva fattat ett beslut. Hon reser sig, går ut genom dörren, blifver borta en stund, och träder in igen, samt vill intaga sin plats och återupptaga sitt handarbete.

Hennes ögon foro pröfvande öfver Helenas ansigte, och hon varsnade tårar i hennes ögon. Detta gaf henne anledning att säga:

"Var icke ledsen, kära Helena! nog börjar jag tycka att det är bra besynnerligt att han inte kommer, men någon anledning till oro anser jag dock icke förefinnes. Han måste vara hindrad genom någon oväntad omständighet, och jag har för att göra slut på ovissheten, redan kallat på Sofi, att hon sköter Fredriks plats och har afsändt denne till Derenbergs hem, för att höra efter anledningen till dröjsmålet. Snart måste han vara här tillbaka och då få vi höra skälet."

"Jag är icke heller ängslig", svarade Helena. "Nej! jag känner mig endast så ledsen öfver min olyckliga stjerana, som synes vilja förfölja och aldrig öfvergifva mig. Så länge har jag nu ensamt genomvandrat min lefnadsväg, utan att besitta en enda kär anhörig. Ändtligen i går gjorde sig hjertats längtan gällande och förmådde mig till att ingå förbundet med Otto. Jag började känna den sällhet, hvilken en trogen vän och kärlekens sällhet skänka människohjertat, och redan nu, efter en så kort tid, resa sig hinder på min lyckostig, den vänliga solen börjar redan blekna, måhända för alltid. Ser det icke ut, som om ödet afundades mig hvarje minut af fröjd?"

"Bah! du får icke se allting så svart", svarade Mathilda. "Assessorns fel är det ju icke, han längtar säkerligen lika mycket som du. Emellertid måste Fredrik snart vara tillbaka, och då få vi ändtligen gåtan löst."

"Men finner du då icke sjelf, att det är bra besynnerligt, att han icke kommer?" frågade Helena. "Ottos fel är det icke, nej! men andras vilja göra sitt inflyttande gällande."

"Ändtligen ringde portklockan igen. Mathilda skyndade i sin

otålighet ut för att höra efter om det varit Fredrik som återkommit, och det dröjde en stund innan hon kom tillbaka.

Helena fann tiden under bennes bortvaro likna en evighet, men sel der träder hon in igen. Hon är synbarligen missnöjd med svaret, närmade sig bordet och sade långsamt:

"Återvändt har Fredrik, men utan att medföra ett tillfredsställande svar. Gustaf har varit hemma, samt svarat honom, att assessorn hade lemnat hemmet som vanligt litet efter kl. 7."

"Men hvar är han då?" utbrast Helene. "Inte behöfver han väl två timmar, för att gå hit? och inte heller kan han väl försumma sig två timmar i onyttigt prat på vägen?"

"Ack jag olyckliga!" fortfor hon gråtande, "mina aningar säga mig att det händt honom något illa, säg Mathilda hvad skall jag göra?"

"Lugna dig Helene!" genmälte Mathilda, "det blifver väl ingen annan råd, än att sända Fredrik på jagt efter honom."

"Ja," svarade Helene, "men säg honom att han först går till klubben, ty det kan ju vara möjligt att han är der."

Mathilda gick och återkom efter en kort stund. Helenes otålighet hade förbytt i en namnlös ångest, och hon hade ej längre ro att fortsätta med sitt arbete, utan reste sig upp från soffan och gick hastigt fram och tillbaka i rummet. Knappt har Mathilda kommit in, förrän hon utbrister:

"Är det icke märkvärdigt, Mathilda, hvad säger du om saken? Jag kan icke förklara det för mig."

"Jag vet sannerligen sjelf icke hur jag skall förklara det", svarade Mathilda, "Att det icke är assessorns eget fel, derom är jag fullkomligt övertygad. Men hvilken händelse har kunnat inträffa som uppehåller honom så länge, han som annars är så punktlig."

Efter en halftimmes förlopp återvände Fredrik, rapporterande att vaktmästaren på klubben hade svarat honom, att assessorn ännu icke hade infunnit sig

Fredrik lät sig icke nöja med detta svar, utan bad vaktmästaren att för säkerhets skull se efter i de inre rummen om han ändå icke vore der. Vaktmästaren villfor äfven denna hans begäran, men han återkom med svaret: "nej, han finnes här icke och har icke heller varit här i afton."

Med detta besked återvände Fredrik.

Såväl Mathilda som Helene visste numera icke hvad de vidare skulle företaga med anledning af dröjsmålet. Klockan visade redan på elfva.

De bestämde sig därför efter en kort öfverläggning, att ännu vänta en stund, i fall någon underrättelse skulle komma, men då något sådant icke hördes af, beslöt man att läsa porten och begifva sig till hvila.

Båda voro tysta och nedstämda, men Helene var full af den lifligaste oro, ty hon anade det värsta.

Äntligen blef det morgon på denna långa natt. Solen lyste klar och strålände från fästet, och kl. åtta hade Mathilda redan skickat gamle Fredrik till Derenbergs hem för att höra efter huru sakerna stodo.

Denna gång återvände han snart, ty Gustaf hade svarat honom: "att nog vore hans herre hemkommen bra sent på natten, men att han ännu sof, och förrän han hade ringt vågade han icke att störa honom,"

Mathilda skyndade med dessa nyheter till Helenes säng, väl var det besynnerliga i hans uteblifvande dermed ännu icke förklaradt, men ändå förmädde hon derigenom att lugna Helene.

Man väntade nu säkert hvar minut att en biljett skulle anlända från Derenberg, som bragte de efterlängtrade förklaringarne, men klockan blef 10 utan att något bref eller bud ännu hade anländt.

Helene började på nytt att återfalla i sina förra grubblerier, och gamle Fredrik fick ännu en gång gå till assessorns hem för att höra efter förhållandet. Denna gång med uttrycklig befallning att söka träffa honom sjelf, och att medföra ett bestämdt svar.

Åter förflöt en halftimme under pinsam afvaktan på Fredriks återkomst, äntligen kom han, men man kunde läsa i hans ansigte att det just icke var glädjande nyheter han medförde.

Helene har emellertid slutat sin toilett och i en elegant robe befinner hon sig uti mottagningsrummet, färdig att emottaga de gratulationer och lyckönskningar, hvilka i anledning af hennes förlofning snart infinna sig.

I detsamma öppnas dörren och gamle Fredrik inträder.

Knappt hade han hunnit att öppna dörren på glänt, förrän Helene varseblef honom, samt ropade till honom:

"Skynda dig Fredrik! Kom hit och säg mig svaret. Har du råkat honom?"

Gamle Fredrik åtlydde befallningen. Han närmade sig sakta, men dröjde alltjemt med svaret.

Helene fästade sina blickar på honom. Hon varseblef att han var blek och syntes upprörd och hon utropade förfärad:

"Gode Gud! Hvad är detta? Hvilken jobspost bringar du mig, Fredrik? Säg! Säg fort! Har du talat med honom sjelf?"

"Nej!" svarade gamle Fredrik.

"Sof han då ännu?" frågade Helene.

"Nej!" svarade Fredrik.

"Nåväl, hvarföre fick du då inte tala med honom? Säg ut! Är han sjuk? Är han sårad eller kanske redan död? Säg, tala! Så svara då!"

Således tvungen att komma fram med något svar, försökte gamle Fredrik att lägga sina ord så skonsamt som möjligt.

"Oh nej! nådig fröken, så illa är det väl ännu icke. Han är hvarken sårad eller död. Han är endast — häktad — arresterad — af polisen."

"Bah! Fredrik", inföll Mathilda. "Sådant dumt prat! och dermed låter du dig afspisas och kommer hem!"

"Jo, jo! mamsell", fortfor Fredrik, "det låter otroligt -- men är dessvärre sant. Han är arresterad för stöld!"

"Hvad för slag?" utropade både Helena och Mathilda på en gång.

"Fredrik! är du då rent af tokig?" fortsatte Mathilda.

"Så tala då äntligen en gång rent ut!" inföll Helena och ruskade på honom. "Säg! hvad är detta för dumheter?"

"Nej, nej! nådig fröken", svarade Fredrik. "Det är dessvärre den rena sanningen. I början, då jag hörde det, trodde jag sjelf på omöjligheten och frågade: "Hvad för något?" men husvärdens, den gamle snickaremästaren, har sjelf ömtalt för mig saken sålunda:

Ett rykte gick att i går afton, omkring klockan tio, hade en inbrottsstöld blifvit föröfvad hos friherre af Fersen. Fröken känner ju till den gamle narren och girigbuken. Denne Fersen har uppgifvit att han saknade åtskilliga antiqviteter af stort värde och att han hade funnit i rummet ett sigill, hvarpå bokstäfverna O. af D. voro ingrafverade. Allt detta har han anmält för polisen. Derpå

bar redan i dag, tidigt på morgonen en poliskommissarie med två man infunnit sig hos assessorn, och samtalet som dessa haft med honom, afslutades dermed, att assessorn blef tvungen att följa med till polisvaktkontoret."

En allmän paus inträdde. En hvar sökte göra sig saken klar.

"Hvad säger du om allt detta Mathilda?" frågade Helena.

"I sanning Helena! Jag förmår icke blifva klok på berättelsen", svarade Mathilda. "Den illa hör, han illa för! Men jag tror ännu icke på sanningen af allt hvad jag hört. Fredrik har hört orätt."

"Nej, nej! mamsell — det har jag icke!" försäkrade Fredrik.

"Jag har ju dessförutan äfven varit på sjelfva polisvaktkontoret och hört mig för äfven der, och man har stadfäst mig ryktet."

"Nåväl! då står mitt förstånd stilla", svarade Mathilda. "Sjelfgjordt är alltid välgjordt, säger ordspråket och jag tänker att begifva mig sjelf på jagt. Men för all del, kära Helena, lugna dig! Så uppskakad, som du nu ser ut igen, kan du icke mottaga gratulationsbesök. Kom låtom oss gå in i lilla rummet. Der lägger du dig på en soffa, försöker att sansa dig och att sofva. Jag förblifver emellertid härinne, för att mottaga möjligtvis kommande besök och att ursäkta dig så godt jag förmår. På eftermiddagen, straxt efter intagen middag, begifver jag mig åstad för att inhämta nyheter. Vid min återkomst skall du få flera och klarare upplysningar, det lofvar jag dig."

Derefter drog hon Helena, som ännu alltjemt grät, halft med våld med sig in i sidorummet och Fredrik begaf sig åter på sin vaktpost med order att afvisa kommande besök. Fröken var illamående och sängliggande.

Under det att Mathilda förde fröken Helena in i sidorummet, lade henne ned på soffan och höll henne sällskap der, uppstod följande samtal:

"Vet du, kära Mathilda", sade Helena. "Han uttryckte redan i förrgår afton under ett samtal, den önskan, att besitta ett föremål, som Kleopatra, som Fersen hade visat honom. Han formligt svärmade för henne."

"Ja, ja!" svarade Mathilda. "Lugna dig nu bara, tänk icke på någonting, förrän jag har hunnit skaffa dig behörigt ljus i saken."

"Men han kunde ju endast hafva behöft uttrycka sig litet tyd-

ligare, och jag skulle hafva köpt samt skänkt honom pjesen", fortfarande Helena trots varningen. Hennes tankar arbetade oafåtligt på gåtans lösning.

Mathilda såg förundrad på henne, skakade på hufvudet och svarade:

"Det kunde han visserligen, och skulle väl säkert äfven hafva gjort det, men säg mig, Helena, svara mig en gång uppriktigt! Tror du då verkligen honom vara skyldig till detta brott?"

Helena dröjde med att svara. Efter en stund sade hon:

"Jag vet icke hvad jag skall tro. Hade du hört, hur passioneradt han yttrade sig, beklagande att Fersen icke hade velat sälja den åt honom för något pris, så undrar jag hvad du skulle tänka i mitt ställe. Läger jag nu dertill Fersens egen utsago, samt beviset att han har hittat Ottos sigill uppe hos sig i konstkabinettet, så blifver jag ännu mer tveksam. Jag blyges att draga någon slutsats, ty i och med detsamma vore ju alla hans försäkringar om högaktning, kärlek och trofasthet endast ett tomt prat."

"Ack, Helena!" utropade Mathilda, "hvad du är upprörd. Du behöfver hvila. Gör mig till viljes, lägg dig ned och försök att sofva, annars blifver du sjuk! Detta är det bästa du kan göra, för att ej i din upprörda sinnesstämning yttra något om honom, som du sednare kunde komma att ångra. Jag tviflar icke ett ögonblick på, att du skall blifva tvungen att göra din brudgum afbön för din låga tanke om honom."

"Jag vet icke! — När jag till exempel sluter mina ögon och ser i minnet hans öppna, fria ansigte, huru han klart kunde se mig i ögonen, så att hans blickar trängde ned i mitt hjerta, då säger jag till mig sjelf: "han kan icke vara skyldig." Men när jag åter öppnar ögonen kommer jag på helt andra tankar; om jag också ser bort från det oförklarliga uti hans uteblifvande i går afton, utan att en gång hafva uppfyllt höflighetens första bud — att sända sin betjent med en ursäkt — och när jag betraktar allt annat som tomt prat, så blifver den omständigheten med sigillet ändå en verklighet, som icke låter sig bortresonneras."

"Nåväl, Helena!" svarade Mathilda, "det behöfves ju icke heller. Kan det hela då icke vara ett fult spratt, hvilket man söker att spela honom?"

"En gemen intrig menar du?" utropade Helena. "Men då måste

det vara af någon, som mycket väl kände till alla detaljer — en riktigt slipad skälm.

"Ja, jag känner likväl en som det mycket väl passar in på", svarade Mathilda.

"Bah, inte är det väl han, som du kanske tänker på", genmälte Helena.

"Jag tänker på Hans", sade Mathilda, "ty han är i stånd till allt, när det gäller att uppnå ett föresatt mål. Han är både listig och djerf nog, att utföra ett sådant bofstreck och detta så mycket hellre, då det gäller att slå två flugor i en smäll.

"Hvad menar du?" frågade Helena.

"Nå, det är ju lätt begripligt", svarade Mathilda. "Först hans hämnd på Otto, derföre att han lyckats vinna dig, och för det andra hans begär att nedsmutsa honom, för att derigeom förmå dig att slå upp förlofningen."

"Ja", svarade Helena, "jag tror nästan honom om att kunna det, men ändå så är det bra osannolikt. Det finns skäl som tala till hans försvar, och jag vill icke gerna tro, att han är delaktig deri."

"Åh! lät mig höra dina skäl för ro skull", sade Mathilda.

"Ja, du skall få del deraf", fortfor Helena. "Först och främst öfverraskade jag honom i förgår afton, i ett ifrigt samtal med Elise. Hade det verkligen varit hans afsigt, att utföra denna intrig mot Derenberg, så hade han väl icke bortspilt sin tid; genom att höra på allt onyttigt sqvaller hon förde om mig."

"Detta skäl urskuldar honom icke", svarade Mathilda. "Det kunde vara nyfikenhet, att höra af Elise hur det förhöll sig med din förlofning. Men vidare! dina andra skäl?"

"Nåväl!" fortsatte Helena. "För några dagar sedan sade jag honom rent ut, att jag misstänkte honom för att vara i komplott med gemena gatstrykare. — Jag tycker att försigtigheten borde ha manat honom att vänta lite längre, innan han företog sig något nytt."

"Det medgifves", svarade Mathilda, "men nödvändigheten hade ju kunnat tvinga honom, att i förtid ingripa i detta. — Och hvad har du mera att anföra, kära Helena?"

"Såsom det tredje skälet: att Otto vet, hvad han hade att vänta sig af Hans", svarade Helena. "Han borde ha kunnat akta sig,

och om det också skulle lyckats Hans att narra honom in i någon suara, så är han klok nog att kunna befria sig derur. Nej, Mathilda! du skall få se, att Hans icke har någon del i denna sak."

"Och likväl står jag ändå fast vid min nyss uttalade åsigt", svarade Mathilda. "Hoppet att kunna öfverbevisa dig måste jag deremot uppgifva."

"Ack, Mathilda, hvad jag känner mig olycklig!" utropade Helena i det stora tårar runno utför hennes kinder.

Det knackade på dörren, och strax derpå inträdde gamle Fredrik och anmälde att baron Hans önskade företråde, och hade sändt honom in för att fråga om förbudet också gällde honom?

"När man talar om trollet är det icke långt borta!" sade Mathilda.

"Åh!" ropade Helena. "Låt honom komma in, så kunna vi utspionera om han är delaktig i saken; i hvarje fall få vi veta något nytt."

Fredrik bugade sig och gick ut. Helena borttorkade hastigt sina tårar, och efter några ögonblick inträdde baron Hans af Wertheim i rummet.

Han var iklädd svart frack och hvit halsduk — chapeau claque — såg mycket blek och allvarsam ut, och talade mycket långsamt och sakta.

"Min kära kusin!" började han, "jag behöfver väl icke särskildt omnämna för dig anledningen till mitt besök. Låt mig därför strax berätta för dig huru jag har erfarit allt. Dina förebråelser uppfyllde mig med sann ånger, och jag beslöt att bevisa dig, genom att undergifvet underkasta mig din vilja, att jag kunde bära mitt öde med hjertemod. Jag ville bevisa dig, att de numera så förändrade omständigheterna icke i ringaste mån förmått försvaga min högaktning för dig och mitt varma deltagande i ditt öde. Följaktligen begaf jag mig i dag på morgonen till assessor Derenbergs våning, för att bringa honom min hjertligaste lyckönskan och fullständigt försona mig med honom, samt att derefter i sällskap med honom begifva mig till dig, för att presentera oss såsom försonade vänner och äfven bringa dig mina lyckönskningar. Men tyvärr kunde jag icke utföra mitt försoningsverk! Ty anländ till Derenberg fann jag han våning förseglad, och hans betjent Gustaf berättade för mig, den förkrossande nyheten, att hans herre

hade blifvit arresterad. Hvarför? derom kunde ingen gifva mig fullständig upplysning. -- Jag dröjde naturligtvis icke en minut längre, utan begaf mig direkt till poliskontoret. Der omtalade man hela tilldragelsen för mig. Jag tyckte det vara omöjligt, och ansåg mig för din skull vara förpligtigad att skaffa mig visshet i saken. Lyckligtvis känner jag några herrar, tillhörande dedektiva polisafdelningen, dessa uppsökte jag och fick ändtligen efter stort besvär tillstånd att tala med fången."

"Hvad säger du Hans?" ropade Helena. "Berätta mig allt om honom, och hvad han har sagt!"

"Han var ganska lugn", fortfor baron Hans, "och tackade mig hjertligt för mitt deltagande, och försäkrade mig om sin oskuld, på ett så uppriktigt sätt, att jag strax lät hvarje misstanke falla om hans brottslighet."

"Verkligen!" utropade Helena. "Du har en upphöjd karaktär! Fastän jag har misskänt dig!" Hon fattade hans hand och tryckte den smekande.

"Men fortsätt, Hans!" bad hon otåligt.

"Nåväl", började baronen igen. "Han omtalade vidare för mig att han i går afton, just som han var på väg till dig, på gatan hade träffat en ung, vacker flicka — en skådespelerska — med hvilken han vid åtskilliga tillfällen, tillsammans med andra vänner hade blifvit bekant."

"Hvad?" utropade begge damerna förundrade.

"Nå ja," fortsatte baron Hans helt lugn, "du kommer väl icke att visa dig svartsjuk eller mista humör öfver sådana oskyldiga små bekantskaper? För öfrigt har jag också varit försiktig nog, att förskaffa mig behöriga bevis på sanningen af min utsago. Men låt mig fortsätta: Denna flicka", fortfor han, "tilltalade mig och syntes vara mycket upprörd.

Hon frågade mig nästan gråtande, huruvida ryktet om min förlofning vore sannt, och detta bejakade jag naturligtvis. Då hon fick höra detta, började den token att jemra sig och då jag ville lösgöra mig från henne samt gå vidare, började hon att gråta samt hotade mig med att ifall jag totalt ville bryta med henne, så skulle hon begifva sig till min brud, samt tillställa en scen hos henne.

Jag försökte att lugna henne, men förgäfves! Hon talade så högt, och gestikulerade så häftigt, att folksamling uppstod, och jag

måste uppbjuda all min förmåga för att lugna henne. Jag följde med henne ett stycke och under vägen förklarade hon för mig helt enkelt, att det var hennes mening att icke släppa mig. Jag skulle följa henne hem och tillbringa aftonen hos henne. Jag vägrade naturligtvis. Då började samma scen igen, och för att slippa gräla och larma på gatan, måste jag samtycka, samt följde ännu ett stycke med henne. Jag gick till och med upp i hennes rum, för att der riktigt lexa upp henne, och, derefter åter aflägsna mig."

Här afbröt baron Hans sig sjelf med utropet:

"Men Helene, hvad går åt dig? Du mår säkert icke väl?"

Helene hade verkligen skiftat färg. Hon var nu dödsblek och förmådde knappt att hålla sig upprätt.

"Du kan väl begripa Hans", svarade hon derefter, "att denna din historia om honom, måste göra på mig, hans förklarade fästmö, ett starkt intryck, men låt deraf icke hindra dig, utan fortfar helt ogeneradt att berätta oss slutet. Jag förutsätter emellertid", tillade hon, med en egendomlig blick på baronen, och under det hennes läppar lätt darrade, "att du icke blifver mig skyldig det lofvade beviset på sanningen af din utsago."

"Det är klart", svarade baronen. "Välän så hör vidare: jag anlände således med denna unga flicka till hennes hem, och till min förvåning fann jag der ett litet väl dukadt bord för två personer med en fin supé. Återigen försökte jag att slippa ifrån henne, och började att taga henne i upptuktelse, men förgäfves, åter upprepades samma scen som förut. Hon tyckte att jag väl kunde offra henne ännu en sista afton, åter var jag tvungen att gifva mig på nåd och onåd. Jag satte mig ned, höll god min i elakt spel, och åt samt drack några glas vin. Först nu fick jag så mycket bugt med henne att jag kunde börja med att svagt förebrå henne sitt uppförande, samt att göra klart för henne, att ett dylikt uppträde hotade mig med att kompromettera mig, såväl för min brud, som för hela världen.

Men detta gjorde ingen inverkan på henne. Hon förklarade på nytt för mig att hon var dödligt förälskad i mig, och ämnade icke afstå mig åt någon annan.

Jag försvarade mig så godt jag kunde emot hennes angrepp, och försökte att göra det klart för henne att brytningen måste ske och att inga förbindelser löften eller dylikt oss emellan existerade,

men allt utan framgång. Jag kände plötdigt en stark sömnlust komma öfver mig. Mitt hufvud sjönk ned på bröstet. Jag lade armarna på bordet, hufvudet nedsjönk derpå, så mycket kommer jag ihåg, och jag föll i en tung sömn. Då jag åter uppvaknade, satt flickan ännu kvar midt emot mig och skrattade åt min dumma sömniga uppsyn. Jag trodde i början att jag endast slumrat några få ögonblick. Men då utbröt hon i ett riktigt gapskratt. Hon frågade mig hur långt jag trodde det vara lidet på natten? Jag drog upp mitt ur, och som klockan visade nära ett, blef jag rasande, så mycket mera då hon helt öppet erkände sig hafva tillagat åt mig en sömndryck, för att hindra mig från besöket hos min brud. Detta skulle vara hennes hämnd emot henne, därför att hon hade bortsnappat mig från henne. Men dermed skulle också allt vara slut oss emellan, och efter detta skulle hon icke vidare förstöra min lycka. Dermed gaf jag mig tillfreds och lemnade henne temligen nöjd med att slippa för så godt pris ifrån affären. Jag kom hem klockan två i natt, lade mig i min säng och beslöt i dag på morgonen, att strax begifva mig till min brud, för att förklara allt för henne och att ursäkta mig bäst jag kunde. Dess värre blef det åter omöjliggjordt genom min arrestering. Naturligtvis hade jag strax förklarat för kommissarien min oskuld i den omtalade affären, samt erbjudit att bevisa mitt alibi. Jag har meddelat honom såväl adress, som namn på flickan och han har låtit uppsöka henne. Men nu förklarade denna elaka person, än skrattande, än låtsande sig vara förnärad, att hela historien vore rent af upp-diktad. Hon kände mig icke alls, tog icke emot några herrbesök på sitt rum, och ännu mindre bjöd hon herrar på fina supéer eller sömndrycker. Det hela vore en gemen osanning, upp-diktad för att skada henne. På sådant sätt är jag ur stånd att kunna bevisa alibi. Poliskommissarien förklarade, att de bevis han hade i handen, genom hittandet af ett litet sigill, hvilket jag förklarar tillhöra mig, vore så graverande, att han såg sig nödsakad att anse det samma som talande bevis emot mig, och att han därför såg sig tvungen att inmana mig i häkte tills vidare. Derföre befinner jag mig här!

Allt detta har assessor Otto af Derenberg förklarat för mig och för att lemna dig det lofvade beviset, öfverlemnar jag härmed

denna skrifvelse af hans egen hand." Han gjorde en djup bugning och framräckte det bref, hvilket han hade emottagit från Brockman.

Fröken Helena tog emot brefvet, läste igenom dess innehåll, och öfverlemnade det derefter stillatigande åt Mathilda. Hon syntes lugn och sansad, såg emellertid skarpt baronen i ansigtet och sade:

"Jag känner just icke herr af Derenbergs egenhändiga handstil, men jag betviflar intet ögonblick, att detta bref är äkta. Tror du icke detsamma, Mathilda?"

Mathilda nickade sitt samtycke.

"Således tror herr Otto af Derenberg", fortfor Helena vänd till baronen, "att denna mamsell har varit i komplott med röfrarne?"

"Så är det!" svarade baronen.

"Och hur förklarade han då att sigillet hade hittats uppe hos Fersen?" frågade Helena.

"Derom har han ännu icke bestämt yttrat sig", genmålde baronen. "Under vårt samtal yttrade han, att antingen någon måste hafva förstätt sätta sig utan hans vetskap i besittning af detsamma, eller ock, att han redan under ett föregående besök hos Fersen torde ha tappat det."

"Har han då inte alls låtit någon misstanke falla på sin betjent? Densamme kunde ju vara otrogen samt stå i förbund med skälmarne", sade Mathilda.

"Nej! mamsell Mathilda", svarade baronen. "Jag framkastade just samma misstanke, men han uttalade sin fasta tillit till Gustaf och dennes trogna tillgifvenhet."

"Hm, hm! Det var då för märkvärdigt!" yttrade Mathilda.

"Nåväl!" inföll Helena. "Då blifver det rent af oförklarligt, hvarför skälmarne just utvalde honom till offer för sitt elaka spratt."

"Deröfver befann han sig äfven i största förvåning", svarade baronen. "Jag frågade honom, om han hade sig bekant en hemlig fiende, som kunde hafva anlagt försåt emot honom? Han svarade mig härpå med ett bestämt, nej! För öfrigt, anmärkte han, hade han under hela uppträdet varit så uppskakad, och var ännu alltjemt långt ifrån lugn och tillräckligt sansad för att kunna göra sina reflexioner. Så fort han började att fundera inställde sig en stark hufvudvärk och han blef tvungen att vända sina tankar på andra likgiltigare ämnen. Han bad mig gifva honom anstånd tills

i morgon, då skulle han närmare besvara alla dessa frågor. Nu kände han sig uttröttad och sömnig. Derför lofvade jag honom, att förnya mitt besök i morgon, och vi skiljdes åt såsom riktigt goda vänner."

"Således är du alldeles öfvertygad om hans oskuld?" frågade Helena.

"Naturligtvis", svarade baronen. "Är du icke det kanske?"

"Jag?" sade Helena öfverraskad. "Jag vet sannerligen icke hvad jag skall tro."

"Helena!" utropade Mathilda i förebrående ton. "Hur kan du yttra dig så om din trolofvade?"

"Alltså anser fröken Mathilda assessor Derenberg vara oskyldig?" frågade baronen.

"Ja fullkomligt, herr baron!" svarade Mathilda djerft.

"Bravo! Det gläder mig att höra!" sade baronen. "Men af dig, Helena, hade jag verkligen väntat mig en större tillit till din fästman."

"Ack ja, herr baron", svarade Mathilda. "Jag är öfvertygad om, att denna tillit fins, fastän den för ögonblicket gömt sig undan, i följd af sårad egenkärlek. Den återvänder nog snart; var säker derpå."

"Det hoppas jag äfven", svarade baronen, "och jag skulle blifva er mycket tacksam, fröken Mathilda, om ni ville försöka att ställa allt till rätta igen, ty det skulle blifva allt för hårdt för Derenberg, om till alla andra olyckor skulle sälla sig förlusten af hans älskade fästmö."

"Det behöfver han ju heller icke frukta", utropade Mathilda. "Icke sant Helena?"

Helena sammanpressade hårdt sina läppar, utan att yttra ett ord till svar.

Det blixtrade till i baronens ögon, hvilket förrådde ögonblickets triumf, som han försökte dölja, i det han helt lugnt yttrade:

"Var förständig Helena, och glöm dessa små förtretligheter. Jag skall med det snaraste begifva mig till von Fersen, för att utaf honom höra, om han under tiden fått säkrare kännedom om de verkliga förbrytarne, hvilket jag skall meddela dig i morgon. Och nu, mina damer! — au revoir!

Han aflägsnade sig.

"Nåväl?" frågade Mathilda efter en kort stund. "Hvad tror du nu om saken, kära Helena?"

"Jag tror", svarade Helena, "att min kusin är lika säkert öfvertygad om Derenbergs brottslighet, som jag, fastän han icke ville tillstå det af fruktan att såra mig."

Du tror således på din fästmans brottslighet?" frågade Mathilda.

"Hur skulle jag väl kunna betvifla den, efter alla de bevis som föreligga?" svarade Helena.

"Helena!" utropade Mathilda, och skakade sorgset på hufvudet, i det en djup suck banade sig väg öfver hennes läppar. "Helena! hur kan du ha en så låg tanke om honom, och hur vill du en gång finna ursäkt för dina tvifvel?"

"Åh". svarade Helena, "han kommer nog att mycket lätt bära förlusten af mitt förtroende och min person. Han delar sin kärlek mellan sina antiqviteter och helt andra personer. Dessutom, om han äfven vore oskyldig, skulle jag ändå icke kunna försona mig med honom, ty huru skulle jag väl kunna hysa samma tillitsfulla förtroende till honom, sedan jag fått kännedom om hans mystiska förhållande till det der unga fruntimret, som utan tvifvel delar röfvarnes intresse."

"Men Helena!" utropade Mathilda igen. "Hvad du är lättrogen! Hur kan du så säkert veta, om allt hvad baronen sagt öfverenstämmar med verkliga förhållandet?"

"Hur enfaldigt du pratar, Mathilda", genmälte Helena, liksom jag icke höll hans bref, hvori han gör sin egen bekännelse, i mina händer!"

"Deruti talar han endast om en skamlös list", svarade Mathilda, "i följd af hvilken han varit fängslad under några timmar."

"Det är väl sant", svarade Helena, "men det förändrar ju ingenting i sjelfva saken. Nej, Derenberg har varit en hycklare allt igenom. Så till exempel betygade han för några dagar sedan för mig sitt djupa förakt för Hans, och i dag har han icke desto mindre fullkomligt försonat sig med honom. Hur kan du förklara det? — Att det är sanning bevisas tydligt deraf, att Otto egenhändigt anförtrott sitt bref till Hans — till och med oförseglat, för att derigenom ännu mer betyga sitt fulla förtroende för honom. Nej, Mathilda! allt detta talar ett allt för tydligt språk!"

"Något besynnerlig synes saken, det medgifves", sade Mathilda. "Likväl kan baron Hans möjligen hafva begagnat sig af omständigheter, dem en lycklig slump erbjudit honom, för att uppnå sitt mål. Och att han har förstått att lägga sina ord så väl, att han dermed har gjort ett fördelaktigt intryck på dig — mig har han dock icke ännu lyckats öfvertyga, och min tro på Derenbergs oskuld är ännu fullkomligt orubbad. Ja, om också du Helena öfvergifver din trolofvade och lemnar honom i sticket — nåväl, så bliver jag *ensam* hans trogna bundsförvandt i det längsta. Jag vill försvara honom så godt jag förmår med mina svaga krafter, samt efter vunnen seger, återföra honom i dina armar, äfven om du fortfar att spjerna deremot. Med mig skall lögnen icke så lätt få magt. Seså Helene, nu har jag bigtat min bekännelse inför dig. Jag vill strida med öppet visir, allt efter ingifvelsen från ofvan. Med Guds hjälp bliver segern min. Han bliver äfven min bästa bundsförvandt hos dig och åter ingjuter i ditt bröst det rubbade förtroendet till din brudgum.

"Nu beder jag dig med detsamma om lof att aflägsna mig för att göra toilett, ty strax efter middagen börjar jag mina efterforskningar. Önskar du att jag sänder Sofie efter någon annan person, för att hålla dig sällskap under tiden?"

"Nej!" svarade Helene. "Skona mig derifrån. Jag är för närvarande icke hugad att se främmande personer omkring mig."

"Nåväl!" fortfor Mathilda. "Då lemnar jag dig allena. Men du måste lofva mig att icke ytterligare uppjaga din fantasi, utan försöka att hålla dig stilla och lugn i afvaktan på de nyheter, som jag kommer att medföra åt dig. Bäst vore om du kunde slumra en stund."

"Jag skall försöka!" svarade Helene. "Men säg, vill du icke hellre begagna mitt ekipage? Fredrik såväl som hästarne hafva godt om tid och behöfva komma i rörelse."

"Åh nej, tack!" svarade Mathilda. "Jag tycker inte så mycket om onyttig ståt, kanske skulle det till och med komma att generera mig. I morgon kunna vi gemensamt företaga en promenad, så framt vädret bliver vackert och du är hågad därför."

"Nåväl, som du vill!" sade Helene.

"Välän! så lemnar jag dig i Herrans namn, senast klockan åtta

är jag åter tillbaka. Hon tryckte en kyss på Helnes panna, nickade åt henne och gick ut genom dörren.

XV.

Efter aflagd visit hos fröken af Pernau är baron Hans på väg att återvända till sitt hem.

Han känner sig öfvermåttan belåten med det vunna resultatet och jublade inom sig af segerfröjd.

Förb... dt bra det der! mumlade han. Ha! ha! Hos min kusin drog den spiken förträffligt. Hon tror numera så fullt och fast på hans brottslighet, att hon skulle kunna styrka det med den lifligaste ed. Men den andra? den der Mathilda, hop gick deremot *icke* i fällan. Hm! Hm! det är en bra *farlig* qvinna! Hela tiden höll hon sina ögon skarpt fästade på mig! Jag kände mig bra generad och liksom inklämd i ett skrufstäd. Hade jag icke haft så stor makt öfver såväl mitt minspel, som min röst, så tror jag verkligen att denna qvinna hade kunnat genomskåda mig, samt upp-daga att allt var idel lögn och bedrägeri. Bah! hon skall nog äfven gifva med sig med tiden. I morgon middag besöker jag Helene igen och berättar då för henne, att man har funnit sakerna i hennes trolofvades sängkammare. Det skall göra susen! Och då måste äfven hon, denna näsvisa Mathilda, uppgifva sitt *envisa* motstånd.

Men se! utropade han, der hä vi ju Fersens bostad! Om jag skulle göra en liten afstickare till honom? Hvarföre icke? Jag är vid bästa lynne och känner mig säker. Således framåt! Och han ringde på hos Fersens.

Friherrn var hemma. Baronens blef anmäld och mottagen.

"Åh! Herr af Wertheim", ropade af Fersen emot honom vid hans inträde i rummet. "Välkommen, nå det är just snygga affärer som vår vän Derenberg befattar sig med."

"Ja, min sann", svarade baronen. "Förfärliga nyheter, jag är

som fallen från skyarne, och är ännu icke återkommen från min förvåning!"

"Jag är", fortsatte friherren, "sannerligen bra tacksam öfver att baronen kommer och uppsöker mig i min förlägenhet. Inom klubben har denna tilldragelse bragt alla i eld och lågor. Saken är i allas mun. Men åsigterna äro tyvärr delade. Det är bra många som hålla med mig, — men, dessvärre äfven en hel del som klandra mig och finna att det gått för fort. Jag kan komma i behof af barons vittnesbörd, att assessorn en afton förgäfves har bjudit mig 1500 kronor för min Kleopatra."

"Jag står när som helst till eder tjänst!" svarade baronen.

"Jag tackar er på förhand därför", sade friherren, "det kan vid tillfälle komma mig väl till pass. Men hvad tycker baron sjelf om saken?"

"Jag är sannerligen mycket bedröfvad deröfver", svarade baronen. "Jag kommer just från min kusin fröken af Pernau. Som friherrn troligtvis har inhemtat af tidningarne har den stackars flickan just dagen förut på eget bevåg begått den oförsigtigheten att förlofva sig med assessor Derenberg och nu börjar hon efter upptäckten af hans usla ställning att hysa medlidande med honom. Förebråelser och samvetsagg rasa nu i hennes bröst. Jag kunde ha bra god lust att piska upp den skälmen, bara jag hade honom här. Skamligt att genera en stackars enfaldig flicka på sådant sätt och att göra henne till en visa i hela staden. Sannerligen är det icke bra gement. Naturligtvis har det varit hans mening att undanröjda alla graverande omständigheter med hennes penningar. Men se! krukan går så länge till brunnen, att hon *en gång* går sönder. Det smällde denna gång på allvar och upptäckten skedde innan han anade det. Af just detta skäl kunde jag ha önskat att ni icke dragit saken inför offentligheten."

"Bah! hvad bryr jag mig om förlofningen", svarade friherren.

"Han har röfvat ifrån mig min Kleopatra och ett halft dussin andra småpjeser och dem vill jag ha igen, samt se honom straffad för denna sin bedrift, till varnagel för andra."

"Jo! jo! jag förstår", sade baronen. "Men hur förhåller det sig egentligen? Har ni strax från början misstänkt honom?"

"Gud bevars! nej", ropade Fersen. "Hur kunde jag tänka mig

att en assessor i kungliga rätten kunde förläda sig till något sådant? Det vore ju precis desamma som att misstänka eder om . . .”

”Åh! jag tackar så mycket för komplimangen”, afbröt honom baronen skrattande. Men strax derefter bleknade han, vid tanken på att allvar möjligen kunde ligga under dessa ord.

Emellertid fortfor friherrn: ”Eller mig sjelf, för att icke förnärma eder genom en så gemen misstanke. Nej, det faller mig verkligt icke in! Jag hyser högre begrepp om adelskapet och anser detsammas heder och ära som er sköld, hvilken bör hållas spegelblank utan minsta fläck. Jag skulle aldrig ha vågat ens en tanke i den vägen. Nej! först efter att hafva hittat det lilla sigillet, började jag att ana sammanhanget, och då kunde jag icke tvifla längre, utan vågade mig djerft fram, för att återfå min egendom.”

”Jag förstår”, sade baronen. ”Men ändå var det bra vågadt! Antag att han vore oskyldig.”

”Hva, bah?” utropade friherrn. ”Hur skulle det gå till? Att det är hans eget sigill har han ju redan erkänt, och detta kan väl icke af sig sjelf spatsera till mitt konstkabinett, utan att den som bär det sjelf är med. Detta är då klart som dagen.”

”Jo pytt!” inföll baronen. ”Nej, visst icke. ”Någon annan kunde ju ha burit det för tillfället.”

”Hvad befalls?” ropade friherrn och stirrade honom bestört i ansigtet.

”Jo, jo! det är icke omöjligt”, fortfor baronen. ”Han sjelf nekar ju äfven fortfarande och säger att han inte alls har kännedom om saken. Man har ju äfven sökt hos honom och icke funnit något.”

”Bah! dumt prat!” ropade friherrn. ”Det kommer nog med tiden i dagen! Var lugn. Han har nog sakerna, det är säkert. Hvem eljest än han, kunde intressera sig för desamma i den grad att . . .”

”Kanhända!” sade baronen. ”Men då måste han i alla fall mycket väl kunnat inse, att han aldrig skulle kunna våga taga fram pjeserna. Och hvilken glädje kunde desamma då erbjuda honom?”

”Käre vän”, svarade friherrn. ”Man hör af allt, att ni icke någon samlare, eljest kunde ni icke påstå något sådant. Nej! en riktig samlare kan begå ännu större dumheter. Så till exempel jag sjelf! Hvad har jag icke gjort för att komma i besittning af denna Kleopatra? Jag skall berätta eder historien: Genom en

af mina agenter fick jag nyligen väderkorn på densamma. Samma natt reste jag enkom etthundrafemtio mil, var hemifrån i fyra dygn, depenserade tvåhundra kronor", och nu upprepade han igen den gamla historia hvilken vi förut hafva omtalt. "Men hos Derenberg har vurmen varit ännu större, eftersom jag icke ville sälja densamma åt honom för något pris, hvad gör han? han våldför sjelfva lagarna och sätter sig i besittning af densamma."

"Förfärligt!" sade baronen. "Men ändå hade jag i edert ställe icke strax vändt mig till polisen. Först skulle jag ha gjort ett försök att göra saken upp i godo."

"Jaså! utropade Fersen, som nu började att blifva het. "Kanske att ni med eder kallblodighet kunde ha handlat så. Men icke jag! Nej! då jag om natten, klockan två, kom hem och fann alla dörrar på vid gavel, äfven den som leder till mitt dyrbara kabinett, blef jag ursinnig, och hvem skulle icke ha blifvit det i mitt ställe, när jag till på köpet saknade diverse dyrbara pjäser, som jag sjelf har betalat med fyra à femtusen kronor. Jag kan försäkra eder, att den natt jag derefter tillbragte har varit den oroligaste i mitt lif. Jag hade icke fått en blund i mina ögon, och var ständigt i fara att qväfvas af bara harm. Hade jag icke i förväg velat öfvertyga mig om något saknades, då hade jag på minuten anropat polisens hjälp."

"Jag kan just tro det", svarade baronen. "Men hur gick det då hos polisdirektören? Var han genast villig att gå Derenberg in på lifvet?"

"Åh nej, för all del!" sade friherrn. "Han gjorde tusen invändningar. Jag ryckte likväl fram med alla de grundade misstankar jag hyste, och hvad som gjorde slag i saken, det var mitt påstående att ingen annan än just han kunde hafva intresse för dylika saker."

"Jag vet just icke", anmärkte baronen och såg fundersam ut. "Oaktadt alla edra skäl och bevis kan jag likväl ännu icke riktigt få för mig att Derenberg är den rätte gerningsmannen. En person som förlofvar sig aftonen förut med en rik flicka, går väl icke redan nästa afton i stället för att begifva sig till henne, ut för att öfva inbrottsstöld. Det förefaller mig bra otroligt. Sigillet kan han ju hafva tappat i sjelfva konstkabinettet under ett tidigare besök?"

"Bah! endast tomt prat!" ropade baronen. "Det är länge sedan han var här, och då skulle jag nog förr hafva trampat på det, ty jag är ju derinne hvarje dag. Och det låg just framför glasskåpet, hvori Kleopatra stod förvarad. Der har Derenberg aldrig varit, så vidt jag vet. Hvad förlofningen beträffar, så är min tanke derom, att Derenberg endast gifter sig med fröken af Pernau för att komma i besittning af den gamla rustkammaren, som finnes på slottet Pernau. Af kärlek till fröken Pernau kan det icke vara. Sedan jag numera har lärt känna honom och sett djupet af hans karakter, så är jag säker, att han är färdig att bortsvärja sin eviga salighet, om han dervid kunde komma i besittning af någon värdefull antiqvitet."

"Håll!" ropade baronen. "Jag kommer allt mer och mer till den öfvertygelsen, att ni, herr von Fersen, icke förmår bekämpa er fördom mot den stackars Derenberg. Då har jag ingen annan tröst qvar än att önska, det utgången af den nu pågående ransakningen måtte sluta så, att edra bättre känslor måtte göra sitt inflytande gällande. Tillåt mig endast gifva eder ett godt råd, min herre: undvik tills vidare att visa er i klubben, ty der fins säkerligen många, som hysa samma tankar som jag. Och skulle ni tillfälligtvis råka samman med baron af Werden eller löjtnant af Ribbing, båda Derenbergs intimaste vänner, kunde det lätt leda till obehagligheter, som jag tror er icke vilja vara med om."

"Tror ni det, herr baron?" frågade Fersen. "Nåväl, jag vill lyda ert råd och hålla mig undan. Jag är dessvärre häftig och envis, och vet af erfarenhet, att jag mycket lätt öfverskrider gränssorna. Kanhända att ni ville göra mig den tjensten, att rekognosera terrängen, samt rapportera för mig om ställningar och förhållanden derstädes."

"Det gör jag med nöje", inföll baronen. "Således — au revoir!"

Dermed skildes de åt såsom goda vänner och bundsförvandter.

På detta sätt hade baron Hans äfven hos denne man beredt framgång åt sina gemena planer, samt lyckats genom sin hala tunga förskaffa sig ett slags herravälde öfver honom. Inom sig jublade han och resonnerade sålunda:

"Det blir allt bättre och bättre, åter igen en bundsförvandt! Så fort jag fått kännedom om hans uppfattning, var det en lätt sak, att anlägga masken af protektor för Derenberg. Det blef väl

utfördt, därför lyckades jag äfven. Nu har jag äfven honom i mitt våld och kan leda honom efter mitt behag. Den angifvelse han aflagt inför rätten måste han vidblifva för att skydda sig sjelf, vill jag sedan ytterligare använda honom, så eggas jag upp honom och gjuter derigenom olja på den slocknande elden. Sannerligen hade icke min gamle farbror rätt då han sade: "Verlden är full af svaga karakterer, och om du, Hans, endast vinner ett fullkomligt herravälde öfver din tunga, och vet att med kallblodighet bruka densamma till det ändamål du afser, kommer du snart att inse, hvilken ofantlig styrka, ja öfvermägt, du eger öfver dessa svaga viljor."

"Ha! ha! ha!" skrattade han och gnuggade förnöjd sina händer. "Gubben hade minsann rätt, det var ett godt råd — välsignad vare derföre hans lära."

XVI.

Samma dag de i det sista kapitlet skildrade tilldragelserna timade på förmiddagen, är klockan nu omkring sex på eftermiddagen.

Kommissarien Witzman gaf befallning åt en konstapel, att framföra arrestanten Derenberg. En kort stund derefter inträdde fången på kommissariens byrå. Protokollet öfver sista förhöret upplästes för honom och kommissarien frågar om han erkänner riktigheten af detsamma.

"Ja!" svarade Derenberg med en bugning.

"Nåväl!" sade kommissarien. "Hvad säger ni då om detta?" och med detsamma aftog han en grön duk, som betäckte ett sidobord och undangömde de stulna småpjeserna, hvilka nu blefvo synliga.

"Ah!" utropade Derenberg med ett gladt leende. "Gud vare lofvad! Der hafva vi ju stridsäpplena. Nu kan det blifva fred i landet. Nå väl, hvar hafva de funnits?"

"Ja, gissa!" sade kommissarien.

"Det torde blifva svårt nog, ja, nästan omöjligt", svarade Derenberg. "Bäst vore om ni sade mig det rent ut."

"Det går äfven an", genmälte kommissarien. "Hemma hos er, i sängkammaren, instoppade i kakelugnen."

Derenberg förblef helt lugn, endast ett drag af missmod blef synligt i hans ansigte.

"Herr kommissarie!" sade han. "Var god och upphör med detta gyckel. Saken är alltför allvarsam och oangenäm att skämta med."

"Ja, det tycker äfven jag", svarade kommissarien. "Likväl är det rena sanningen hvad jag säger, ty jag har med mina egna ögon sett, huru en konstapel dragit dem fram ur kakelugnsröret, och har ytterligare sex vittnen derpå.

"Allsmäktige Gud!" utropade Derenberg. "Så illasinnade hade jag ändå icke trott mina fiender vara. De hafva derigenom vunnit skenet helt och hållet för sig."

"Det skulle jag också tro", sade kommissarien. "Nu tjenar det till ingenting att längre neka."

"Herr kommissarie!" svarade Derenberg. "Jag försäkrar er ännu en gång, att jag vet ingenting om saken och jag har icke instoppat föremålen dit. Är det sant att desamma hafva funnits der, så hafva de dit insmugglats af någon person, som dermed haft för afsigt att skada mig.

"Således nekar ni fortfarande?", frågade kommissarien. "Bättre vore, att bekänna allt och icke narra mig längre."

"Herr kommissarie", uppbrusade Derenberg i sin harm, men lugnade sig strax och fortsatte modfäld: "Det är sant, jag glömmar min sorgliga ställning och att jag måste tåla snart sagdt hvilken förödmjukelse som helst."

"Således vidblifver ni verkligen edra afgifna förklaringar?" frågade kommissarien, "och vill ingen frivillig bekännelse afgifva?"

"Jag har allt ifrån början talat sanningens ohöljda språk", sade Derenberg, och kan derföre icke förändra något deraf. Jag åberopar mig på allt hvad jag förklarar för eder, och anhåller ännu en gång, att ni ville uppfylla min framställda begäran.

"Det vill säga", sade kommissarien, "att baron af Wertheim och

eder betjent Gustaf i förening med fruntimret och två andra skålmär hafva spelat eder detta spratt?"

"Ja! så är det", svarade Derenberg, "numera är jag fullkomligt öfvertygad derom.

"Nåväl", yttrade kommissarien, "då måste vi fortsätta våra undersökningar. Få se hvem som vinner till slut."

Derenberg blef återförd till sin cell och kommissarien försjönk i djupa tankar.

"Skulle han då verkligen vara oskyldig?" frågade han sig sjelf. "Jag vet icke rätt hvad jag skall tro; än tror jag det ena, än det andra. Den öppna glädje, hvilken han synbarligen visade öfver att sakerna voro återfunna, var väl dock verklig. Eljest måste han vara en mästare i förställningskonsten, och kanhända han här använder den uti ett elakt ändamål, en förhärdad bof, nej, nej, det är han icke, dertill känna vi alla honom för mycket väl.

Men då måste följderna ju blifva att han är oskyldig, och att allt hvad han har sagt är sanning? Jag kan sannerligen icke komma på det klara härmed. Men ändå så vill jag börja låta spionera äfven på baronen och betjenten samt förnya min befallning om gripandet af de två misstänkta karlarne. På något håll måste räffen slutligen krypa fram."

Han ringde på den vakthafvande konstapeln, och då denne strax derefter inträdde, beordrade han honom att hemta sergeanterne Andersson och Björnbom.

Äfven dessa två inträdde efter en kort stund och fingo i uppdrag att utvälja åt sig hvar sitt biträde, samt att oafbrutet spionera såväl på baron Hans af Wertheim, som på Derenbergs betjent Gustaf.

XVII.

Vi komma i dag att sysselsätta oss med Mathilda, samt att följa henne på hennes färd. Hon känner mycket väl sin egen svaghet och det vågade i ett begifva sig ut ensam i all sin oerfaren-

het bland idel främmande personer och detta till förmån för en man som är henne föga bekant.

Hennes karaktär är nu en gång för alla helgad åt det ädla och godas tjänst, och dit måste vi väl äfven hänföra att stå den svaga angripna bi i nödens stund.

Hon liknade sig self vid David, som oförfärad gick i kamp mot Goliath, och hennes tro på Gud och goda menniskor har blifvit ytterligare styrkt genom en kort men varm bön om framgång.

Hon har klädt sig i en enkel svart dräkt och icke glömt det snygga hvita förekläde, som är så vanligt för den tjänande klassen.

Sin lilla en-tous-cas håller hon i handen, och med raska steg skyndar hon framåt till snickaremästaren Pettersson, hos hvilken Derenberg bor.

Det dröjde en god halftimme innan hon var framme.

Hon ringde på.

En jungfru kom ut och öppnade.

Mathilda frågade: "Är herrn hemma?"

"Ja", svarade jungfrun.

"Kan jag få tala med honom?" frågade Mathilda.

"Mycket gerna", svarade jungfrun, "var så god och stig in. Jag skall anmäla eder."

Några minuter, och derefter inträdde en tjock man, omkring fentiofem å sextio år gammal, stort hvitt skägg, klädd i sin arbetsdräkt, in igenom dörren.

Han bugade sig och frågade:

"Hvarmed kan jag stå till tjänst?"

"Der är väl herr Pettersson, med hvilken jag har den äran att tala?" frågade Mathilda.

"Ja, till er tjänst, min bästa fröken", svarade snickaren. "Och med hvem har jag den äran att tala?"

"Mitt namn är Mathilda Hager. Jag är sällskapsdam hos fröken af Pernau, och kommer å hennes vägnar för att söka vinna upplysning angående den sista dagens händelser hos assessor Derenberg."

"Ack ja, den stackars herr assessorn", svarade mästern Pettersson. Jag är ännu liksom fallen från skyarna, och begriper ingenting af allt detta sammelsurium. Men var så god och sitt ned.

Det är mig ett stort nöje att finna någon, med hvilken jag kan samtala derom, och allt hvad jag vet skall jag gerna meddela eder."

Och nu började dessa två personer, till hvilka ytterligare snart sällade sig frun i huset, att meddela sig med hvarandra angående sina erfarenheter.

Vi kunna icke återgifva samtalet i sin helhet utan anföra endast enstaka delar deraf.

Så säger till exempel herr Pettersson slutligen: "Således tror lilla fröken att herr Derenberg är aldeles oskyldig, och att det hela endast är anlagdt på att ställa till skandal. Ett elakt spratt, anstaldt af baron af Wertheim, i komplot med några andra skälmar, och att äfven assessorns betjent Gustaf är med om saken?"

"Ja, herr Pettersson", svarade Mathilda, "det är min fullkomliga öfvertygelse, och utgången kommer säkert att gifva mig rätt."

"O, du gode Gud!" inföll fru Aurora. "Det vore då ett gement spratt, och sådant skulle till på köpet hända oss, med en så innerligt snäll och beskedlig hyresgäst som assessorn är. Nu känna vi redan till honom i hela åtta år och vi hafva då aldrig haft en mera tyst och stilla samt reel herre inom vårt hus. Således måste det smärta oss, att han fallit i sådana händer och är utsatt för en dylik anläggning. Der borde du, Henrik verkligen göra hela ditt inflytande gällande, såväl hos borgmästaren som hos polismästaren och alla de andra höga embetsmän, hos hvilka du är så väl känd och ansedd."

"Ja, Aurora!" sade snickaren. "Det skall jag äfven göra. I morgon förmiddag klockan tio skall jag strax begifva mig ut och inlägga mitt vittnesbörd till assessorns förmån. Det lofvar jag lilla fröken på mitt hedersord. I nödens stund skall assessorn lära känna sina vänner, och allt hvad jag förmår skall jag med innerlig glädje göra för att befria honom."

"Det är ju beklagansvärdt", inföll fru Aurora, "att fröken Pernau är så skygg, att hon inte sjelf kan kraftigt uppträda till hans försvar."

"Ack, frun bör ej räkna henne det till last", inföll Mathilda, alltid redo att försvara sin vänninna och välgörarinna. "Hon har stått ensam i världen sedan sitt nionde år. Detta är anledningen till hennes tillbakadragna lynne och vankelmödigas väsen. Baktalarer — baronen, som är hennes kusin, har äfven smugit sig till henne,

och ingjutit sitt gift i hennes själ genom att belacka fastmannen, som icke kan försvara sig under nuvarande omständigheter. Hennes hjerta är godt och dygdigt. Det är endast för tillfället vilseleddt."

"Så måste det väl vara", inföll fru Aurora. "Hvad skulle jag icke kunna våga, för min gubbe om han skulle råka ut för ett dylikt äfventyr. Nej, jag skulle genast slå allarm och försöka att befria honom. Herrarne skulle nog nödgas släppa sitt rof. Lik en lejoninna skulle jag strida för det käraste jag har — min man."

"Jo, jo! Aurora lilla", inföll snickaren, "du har mod och hjerta på rätta stället." Han klappade sin kära maka smekande på kinden.

Alla tre personerna utbrusto med anledning af detta intermezzo i ett hjertligt skratt.

Fru Aurora ville numera på inga vilkor släppa ifrån sig den lilla muntra fröken, innan hon hade tittat in i hennes förmak, hade slagit sig ned i soffan, druckit af hennes utmärkt goda mocca-kaffe med fint bröd till.

När Mathilda äntligen lyckats slita sig lös, kände hon sig glad öfver det vänliga emottagande hon rönt, samt öfver de goda bundsförvandter hon förvärfvat Derenberg.

Derigenom ännu mera styrkt i sin föresats, begaf hon sig till baron Adolf von Werdens våning för att äfven der försöka sin lycka.

Baron Werden bodde den tiden i ett hus vid Drottninggatan två trappor upp, och efter en god halftimmas promenad var hon framme.

Hon ringde på.

En betjent kom och öppnade.

Hon frågade om baronen tog emot.

"Ja", blef svaret. "Var så god och stig på — denna vägen.

Hvem har jag den äran att anmäla?"

"Matilda Hager. Jag kommer för assessor Derenbergs räkning."

Det dröjde några minuter innan betjenten kom tillbaka, bad Mathilda att sitta ned och vänta litet. Baronen skulle strax infinna sig.

Knappt hade Mathilda hunnit att se sig omkring, förrän en ung ståtlig dandy, af omkring tjugusex eller tjuguaåta års ålder, med svart vackert hår och dito mustacher, klädd i full dragonlöjtnants

uniform och ridstöflar med silversporrar, inträdde och bugade sig artigt för Mathilda, samt bad om ursäkt för sin försumlighet, att hafva låtit henne vänta så länge.

"Jag hör", fortfor han, "att jag har den äran att tala med fröken Mathilda Hager, och att besöket sker med anledning af min vän Otto. Således mycket välkommen!"

"Så är fallet, herr baron", svarade Mathilda blygsamt. "Herr baron har endast gått litet för långt i artighet, ty jag är icke någon fröken utan endast sällskaps- eller husmamsell hos fröken Helena af Pernau, eder väns fästmö."

Detta mitt besök aflägger jag hos eder i nämnda vänninnas intresse. Dels för att af baronens egen mun få erfaras rätta sammanhanget, dels för att tala med baronen om hvilka mått och steg som lämpligast böra vidtagas, för att försvara den stackars angräpnings sak.

"Då helsar jag eder tusende gånger välkommen! min fröken", utropade baronen. "Jag har just i samma ämne varit i ett ifrigt samtal med min vän löjtnanten Axel af Ribbing, hvilken ju äfven är Ottos vän.

Med frökens tillåtelse, kallar jag härned äfven honom in för att strax kunna deltaga i vårt samtal om saken."

Mathilda nickade sitt bifall.

Derefter gick baronen till sidodörren, öppnade den på glänt och ropade in en annan ung man, hvilken äfven var klädd i full dragonlöjtnants uniform, och hvilken han presenterade såsom baron Axel af Ribbing.

"Numera äro vi tre personer, hvilka äro besjälade af varmt intresse för vår gemensamme vän", fortfor baron af Werden, och ett lifligt meningsutbyte egde rum.

Mathildas klara förstånd och inblick i det verkliga förhållandet, hennes förtroende till Derenbergs öppna och hederliga karakter, föll äfven här i god jord och, hennes antydan att baron Hans icke vore främmande för saken, samt att Derenbergs betjent Gustaf utan tvifvel vore med i komplotten, vann allas fulla bifall.

Såväl baron Werden, som baron Ribbing lofvade att strax göra sig närmare underrättade i klubben, om Gustaf och baron Hans voro bekanta. Äfven lofvade begge i likhet med snickarmästaren Pettersson, att begifva sig i morgon förmiddag klockan elfva till

poliskommissarien, för att lägga in sitt ord till förmån för assessorn.

Vidare erbjödo sig båda herrarna, att uppsöka Mathilda i fröken af Pernaus hem, för att bättre kunna rådgöra om saken.

Och man hoppades att snart kunna återvinna Helena, samt att hos henne tillintetgöra intrycket af baron Hans gemena insinuationer.

Under upprepade varma tacksägelser till Mathilda, för det hon så hjeltomodigt åtagit sig deras väns sak, skiljdes de åt, med löfte att redan aftonen derpå klockan sju infinna sig i fröken Helenas hem i ofvan angifna ändamål.

Med en ännu större känsla af framgång trädde Mathilda åter ut.

Hon beslöt nu att gå direkte till polisstationen, för att uppsöka kommissarie Witzman eller sjelfva polisdirektören.

Äfven här hade hon lycka med sig, det var som om en engel gick före henne, och öppnade för henne både dörrar och hjertan.

Hon träffade kommissarien, sade sitt namn och begärde företräde. Hon blef strax derpå insläppt i hans enskilda mottagningsrum.

Den lagliga förrättningsstimmen var just nu afslutad. Kommissarien hade god tid samt befann sig vid särdeles briljant lynne.

Han frågade efter anledningen till hennes besök.

Mathilda omtalade sin ställning hos fröken af Pernaus, assessor Derenbergs trolofvade, och att hon hade kommit å hennes vägnar, för att inhemta underrättelser om sanna förhållandet, med afseende på de tilldragelser som under de sednaste dagarne öfvergått assessor Derenberg.

Kommissarien bad henne sitta ned, och inlät sig uti följande samtal med henne:

"Jag hör, att fröken redan fått del af detaljerna, jag behöfver därför endast bestyrka desammas riktighet uti hufvudsaken. Litet mer eller mindre, som ryktet tillagt eller glömt, naturligtvis obereknadt.

Jag kan äfven tillägga, att vi hafva återfunnit de stulna sakerna, och derigenom har friherre von Fersens angivelse, till alla delar blifvit bestyrkt.

Vi hafva upptäckt dem i assessorns sofrum, nedstoppade i ett

kakelugnsrör. Misstankarne mot honom äro derigenom ännu ytterligare styrkta."

"Men herr kommissarie, ni kan väl aldrig på fullt allvar tro, assessorn vara brottslig?"

Kommissarien såg förvånad på henne i det han svarade: Det är i sanning ett djerft språk, ni för, min fröken, gent emot våra fulla bevis."

"Huru, har assessorn då erkänt sig skyldig?"

"Nej, det har han ännu icke, han nekar alltjemt på det kraftigaste, men med så klara bevis, är det ju endast en tidsfråga, en formularitet."

"Men herr kommissarie, han skall väl icke tvingas att påtaga sig ett brott som han aldrig begått. Det strider ju emot all rättvisa."

"Vi hafva nu en gång vunnit dessa fakta, och vi hålla oss till desamma. Vi stödjade oss äfven på dem, till dess ett nytt uppslag i saken inträffar, genom att någon öfverbevisar oss om, att vi ha misstagit oss."

"Men herr kommissarie, hur skall assessorn då kunna skaffa sig underrättelser rörande komplotten, eller kunna tillintetgöra sina fienders planer, när man på detta sätt inspärar honom" Derigenom betager man ju honom hvarje möjlighet dertill."

"Kanhända — men jag kan ingenting göra deråt. Såsom lagen bjuder och våra instruktioner föreskrifva, så handla vi."

"Nå, då är det i sanning i grefvens tid, som jag och några af Derenbergs öfriga vänner komma för att antaga oss hans sak, och förhindra en så stor orättvisa att ske. Kan jag då icke få tala med assessorn?"

"Nej, min fröken, det är omöjligt. Lagen förbjuder all beröring mellan fången och den yttre världen, så länge undersökningen varar."

"Hur skall jag kunna förklara mig det? Har man då i rättvisans förgärd, så stort anseende till personen?"

"Förklara er tydligare, min fröken. Hvad menar ni?"

"Jo, jag menar, hur är det möjligt för baron Hans af Wertheim, att få tillåtelse att samtala med honom, men icke för mig."

"Jag försäkrar er, att det är lika omöjligt för honom som för någon annan."

"Det blir en oförklarlig gåta! Han har ju sjelf i fröken Helenas närvaro, omtalat för mig sitt besök hos Derenberg samt till henne öfverlemnadt ett bref ifrån honom."

"Hvad för något? Ett bref från Derenberg? Omöjligt."

"Likväl försäkrar jag, att jag talar sanning. Jag har till och med brefvet på mig, och kan derföre framvisa det. Vi ljuga icke och vilja ingen bedraga.

Här är det!" sade hon och framräckte brefvet, som baron Hans hade lemnat Helena."

Kommissarien genomögnade brefvet och utbrast: "Men detta bref är ju detsamma, som jag mottog af Derenberg innan han häktades, att tillställas hans trolovade. Hur har detsamma kunnat råka i baron Wertheims händer, då jag öfverlemnade det åt en sergeant, för att egenhändigt framlemnas åt fröken. — Saken synes något mystisk."

Han ringde.

En sergeant inträdde.

"Hör efter om Brockman är kvar!" befalldes kommissarien.

"Nej, det är han icke", svårade sergeanten. "Jag såg honom nyligen gå ut."

Kommissarien vände sig till Mathilda i det han sade: "Då kan jag icke strax gifva er förklaring derpå, men i morgon. — Märkvärdigt är det emellertid, att baronen kunnat få brefvet i sina händer, och söker utsprida osanna uppgifter, ty att han har talat med Derenberg är osanning."

"Ah, herr kommissarie, han är en stor skälm, det är ingen annan än han, som ställt till denna förfärliga intrig, och Derenbergs betjent, Gustaf, är troligtvis med i komplotten. Hafva sakerna verkligen funnits i assessorns sofkammare, så är det utan allt tvifvel Gustaf, som på baronens föranstaltande har instoppat dem dit. Huru han har fått dem, är lätt förklara."

"Min fröken, ni har stor talang att draga slutsatser. — Men att han sätter ihop osanna historier för att söka lura er, det är då säkert, och han lägger nog an på att söka vilseleda äfven mig. Men jag lofvar eder, att undersöka förhållandet, beträffande såväl brefvet, som det andra. Mera kan jag icke göra. Hafva vi tur med oss, kunna vi kanske komma att göra öfverraskande upptäckter, som kunna gifva det hela en ny vändning, och jag skulle san-

nerligen glädja mig om så skedde. Jag tackar för mamsell Hagers besök, samt upplysningarna. Var snäll och titta upp i morgon afton vid sextiden, då kan jag kanhända meddela något af intresse angående brevet. Egde assessorn flera så ifriga försvarare som mamsell, då vore det kanske ingen fara med honom."

"Det har han nog. De skola äfven nog komma fram, det fanns bara ingen som ville vara den förste, som fattar lögnens djefvul i hornen, så att han icke kan stånga ihjäl sitt oskyldiga offer."

"Rätt så, lilla mamsell! friskt mod. Kanhända blifver ni den som vinner. Adjö tills i morgon."

Således kunde Mathilda äfven härifrån begifva sig vidare. Hon hade numera aflagt hela sin skygghet och hoppades allt mer och mer på Herrans hjälp. Han är med mig, tänkte hon för sig sjelf, och hvem kan då stå emot.

Numera var klockan nära åtta och för i dag ville hon upphöra med sina besök, samt begifva sig hem till Helena. I morgon ville hon redan på förmiddagen fortsätta gårdagens besök.

Vid sin hemkomst fann hon Helena ännu hvilande på soffan.

"Hur står det till?" frågade Mathilda.

"Åh tack, mycket bättre", svarade Helena. "Jag har lyckats lugna mig, sofvit litet och känner mig nu mycket bättre. Hur har det gått för dig? och hvilka nyheter medför du?"

Mathilda gjorde nu reda för allt, och samtalet fortgick en bra lång stund. Till sist framkom äfven Helena med den nyheten, att hon sjelf hade något intressant att meddela.

Hon berättade nämligen:

"Äfven jag har tillfälligtvis gjort några upptäckter. Sedan du hade lemnat mig, sjönk jag tillbaka i mitt mellankoliska grubbereri.

Jag jemrade mig och grät af hjertans grund. Vid mörkrets inbrott, således omkring sextiden, voro mina näsdukar så genomdränkta att jag behöfde nya. Jag ville icke tillkalla Elise, utan beslöt att i all tysthet smyga mig uppför trappan samt sjelf hemta hvad jag behöfde. Jag hade knappast hunnit upp för trappan, tagit fram några stycken näsdukar ur byron, samt stod i begrepp att begifva mig ned igen, då jag hörde två personer komma uppför trappan. Jag ville undvika att möta någon och gömde mig i kabinettet.

De två personerna hade emellertid snart hunnit upp. Jag hörde af hviskandet tydligt att det var Elise, samt en karl, och då han litet sednare äfven talade något högt, att det var min kusin Hans.

Elise förklarade för honom att jag vore i lilla röda rummet, låg och sof, samt att det vore bäst att stanna här, ty ifall att jag skulle vakna och ringa efter ljus, så kunde hon höra det.

Af detta skäl stannade båda i korridoren just utanför kabinetsdörren och jag fick numera ganska tydligt höra deras samtal. Detsamma rörde sig uteslutande om mig. Elise fick bigta alla bagateller, deribland äfven att du var ute sedan klockan tre och ännu icke hade återkommit.

Hela samtalet som vi fört oss emellan och som vi trodde utan alla vittnen, blef nästan ordagrant återgifvit af Elise, och deraf framgår alldeles klart och tydligt, att hon lyssnar på oss bakom dörrarne här hemma. Men resultatet af samtalet var, att Hans slutligen sade: "Här öfverlemnar jag Elise de utlofvade hundra kronorna och ett liknande bidrag skall följa, såframt det önskade målet uppnås."

Nå hvad säger du derom?"

"Åh", svarade Mathilda. "Jag har ju redan bra länge vetat om dette spioneri. Emellertid är det mig kärt att du själf har fått tillfälle att öfvertyga dig om det grundade i mina misstankar."

"Men hvad skall jag göra med Elise?" frågade Helena. "Hon är ju en förräderska emot sin matmor."

"Ja, det är alldeles solklart", svarade Mathilda. "Bort måste hon, men låt oss nu gå till hvila, jag är trött och har bra mycket att tänka på. I morgon är åter en dag. Under natten lugnar du dig och öfvertänker äfven händelsernas sammanhang, och i morgon efter toaletten uppsäger du Elise till afyttning genast. Skälet kan du ju icke behöfva uppgifva. Finner du någon lämplig förevändning, nå väl! så begagna den, eljest kan du säga henne sanningen rent ut. Men ur huset måste hon redan i morgon afton. Om det nu sker med eller utan ersättning för kost, beror på dig själf. Hela skilnaden gör tio å tjugu kronor och du är ju eljest alltid gifmild. Jag kan ju redan i morgon förmiddag besöka kommissionsbyrån för att bedja dem skicka upp en ny kammarjungfru."

Så slutade denna afton. Man sade hvarandra god natt och hvar och en begaf sig till hvila.

XVIII.

Vi befinna oss ännu hos fröken Helene. Under nattens tysthet har hon haft tid att reflektera öfver gårdagens händelser samt att fatta sitt beslut.

Under morgontoiletten, medan Elise håller på med att upplägga hennes hår, inledde fröken sjelf samtalet sålunda!

"Har min kusin Hans inte varit här i går afton?"

"Nej fröken", svarade Elise, "jag har icke sett till honom."

"Hm! besynnerligt", sade Helene, "han lofvade så bestämdt att komma. Är Elise *säker* på sig?"

"Ja fröken, jag har varit hemma hela tiden", svarade Elise.

"Obegripligt!" genmälte Helene. "Men hvem var det då, Elise talade med i går afton, omkring klockan sex?"

"Hvem jag talade med? frågade Elise.

"Säg nu bara sanningen Elise", sade fröken Helene. "Jag har hört, att du samspråkade med en karl uppe i galleriet. Säg bara ut *hvem* det var?"

"O, min Gud! så olycklig jag är!" ropade Elise och kastade sig ned framför fröken Helenes fötter, gömde sitt ansigte i sina händer och började gråta

"Ärligt handladt emot mig är det just icke", anmärkte Helene, "när du försöker bedraga till och med mig, din matmor, och intrigerar bakom min rygg."

"Ack nej!" snyftade Elise. "Men hvad skall jag olyckliga menniska säga till mitt försvar."

"Det bästa är att öppet bekänna sanningen", svarade Helene. "Således först och främst: hvem var karlen?"

"Det var... baron... *Hans*", stammade Elise.

"Näväl! hvad ville han *dig*?" frågade Helene.

"Han kom för att... höra... efter några nyheter!"

"Hvad? intresserar han sig då så mycket för dig?" frågade Helene.

"Ack nej! d. t. är fröken sjelf, han intresserar sig för", svarade Elise.

"Det var då alltför märkvärdigt", sade Helene. "Han besöker mig sjelf om dagen, för att samtala med mig och ändå behöver han vända sig ytterligare i smyg till dig? Hur skall det förklaras?"

"Ack!" suckade Elise. Detta är äfven för mig en gåta. Men jag försäkrar fröken, att jag har aldrig utspridt något elakt förtal om fröken, utan endast hållit mig vid rena sanningen."

"Det tror jag nog", svarade Helene. "Jag har icke heller hört något annat än sqvaller. Men jag förmår endast icke att fatta *hur* baron Hans kan intressera sig för *dylikt* sladder? Han måste då ovilkorligen ha en *biäfsigt*. Hvilken är den och på hvem är den afsedd?"

"Derom kan jag icke heller upplysa", sade Elise. "Han har en gång för kort tid sedan ifrigt anmodat mig derom, under föregifvande att en stor fara hotade fröken och sagt mig, att det var hans pligt, såsom den närmaste släktingen, att söka afvända den samma."

"Nåväl!" frågade Helene. "Hvari bestod då *denna* fara?"

"Det vet jag icke", svarade Elise "han ville *icke* förklara sig närmare, utan ålade mig att noga vaka öfver *allt* hvad fröken företog sig. Hvem fröken tog emot m. m. och att rapportera alltsammans för honom. Det har jag gjort fröken och deruti ligger väl *intet ondt*."

"Åh nej!" sade Helene. "Om detta vore *allt*."

"Något annat har jag *icke* gjort", snyftade Elise.

"Om verklig omtanka för mig hade varit driffjedern, men du har emottagit *mutor* af honom och *löfte om vidare betalning*" fortfor Helene. "Du har spionerat bakom dörrarne på mina enskilda förtroliga samtal med Mathilda. *Sådant* är då sannerligen icke vackert gjordt."

"Min Gud! har fröken äfven reda *derpå*!" ropade Elise.

"Jo jo men! jag har känt till det sedan länge", fortfor Helene "och derföre är det *bäst att vi skiljas*, ty jag vill icke längre ha dig i min tjänst. Mathilda skall aflöna dig i afton, med *full lön*

och ersättning, så att du icke har skäl att beklaga dig. Men ur huset *måste du* redan i afton."

"Barmhertige Gud!" ropade Elise, "och allt detta får jag lida för min trogna omsorg för frökens bästa."

"För det att du *lätit köpa dig*", svarade Helene. "För öfrigt blir det så, som jag sagt, det är mitt fasta beslut, och du har att rätta dig derefter. Jag skall icke vidare bereda dig obehag, men jag begär såsom vilkor, att du *icke vidare* inlåter dig med min kusin, baronen, utan strax bryter med honom. Du får icke engång omtala för honom, hvad som förefallit oss emellan."

Härmed avsluta vi denna scen och följa fröken Helene, som numera är i full toilett och begifver sig ned uti salongen.

Strax efter middagen kom Fredrik och anmälde baron Hans.

Helene tog emot honom och han inträdde klädd i samma dräkt som sist och med samma lugna och afmätta väsen.

Sedan de öffiga helsningarna blifvit utbytta, uppstod följande samtal:

"Näväl?" frågade Helene. "Har du varit hos friherre af Fersen och har du talat med honom?"

"Ja!" svarade baron Hans, "och dessvärre äro de sednare underrättelserna just icke gynsamma för Derenberg."

Här kastade han sina matta ögon på Helenes ansigte, för att utforska det intryck, som hans senaste ord borde frambringa.

Han hade räknat på en förkrossande verkan, men till hans förmodan blef Helene lugn och kall.

Hon var redan i går afton såsom våra läsare torde erinra sig, genom Mathilda blifvit både underrättad om och förberedd på saken.

Baron Hans förundrade sig öfver hennes kallblodighet men tillskref detsamma andra känslor och fortfor:

"Jag hörde af friherrn, att han personligen i går afton hade deltagit uti visitationen af Derenbergs konstkabinett. Man har letat öfver allt, men icke funnit något misstänkt. Till sist kom man på den idén att undersöka sjelfva kakelugnarne och uti ett rör till den som fans uti Derenbergs sängkammare, har man slutligen hittat alla de sex pjäser på hvilka friherrn blifvit bestulen."

Här afbröt han sin egen berättelse, han önskade att gå varsam tillväga, för att desto bättre kunna studera de intryck hans ord gjorde på Helene.

Åter fixerade han henne skarpt, men äfven denna gång utan resultat. Helene satt tyst och sluten med nedslagna ögon ögon och hennes ansigtsdrag förrådde icke den ringaste rörelse.

Han visste icke huru han skulle förklara hennes uppförande. Var det verkligen total likgiltighet eller undergifvenhet för sitt öde. Han beslöt att för i dag icke forcera fästningen hårdare utau så småningom kringgå fiendens förskansningar.

Han fortfor högt:

”Jag ser att denna upptäckt äfven hos dig har framkallat en djup bedröfvelse och smärta. Hos mig har intrycket varit öfvervändigande. Jag försäkrar dig emellertid på nytt om mitt varmaste deltagande, allt hvad jag förmår att göra för dig är jag beredd att när som helst utföra. Men efter deenna sista vändning i saken, kan jag icke inse att något låter sig göra. Du måste söka att finna dig i ditt öde och glömma det felsteg som du har begått. Tiden läker ju alla sår. Du är ännu ung och under det långa lif som väntar dig, skall du snart, ledd af en vänlig och erfaren hand, lära dig att glömma det förflutna. Uti mig besitter du i hvarje fall en trogen vän, beredd till allt när det gäller att hjälpa och stödja dig.”

På detta långa tal svarade Helene ingenting. Hon rörde sig icke ur fläcken.

Först då baron Hans reste sig för att taga afsked, räckte hon honom sin hand, men denna var känslolös, hennes ögon voro fortfarande rigtade nedåt och hennes läppar fast sammanslutna.

XVIII.

Torsdagen den 20 Mars 18... gick kommissarien Withman såsom vanligt klockan tio förmiddagen upp på sin byrå, för att sköta sin svåra tjänst.

Den förste person, hvilken anhöll om ett samtal med honom, var snickaremästaren Petterson.

Densamme uppträdde enligt sitt löfte varmt för Derenbergs sak, han framhöll att densamme, numera under åtta år hade bott hos

honom och under hela denna tid uppfört sig som en gentleman i alla afseenden för hvilken en hvar borde hysa aktning och förtroende. Hur det hängde ihop med den ifrågavarande affären kände han visserligen icke till, men om han genom att gå i borgen för assessorn kunde hjälpa honom ur knipan, vore han gerna villig dertill och då skulle han nog anskaffa den andra borgesmannen.

Kommissarien försäkrade honom om, att han sjelf vore af samma tanke som mästaren hvad Derenbergs karakter vidkomme, men att han på den punkt sakerna nu stodo, inte kunde antaga borgen. Det enda, som kunde inverka vore att de medbrotslingar, om hvilka mästaren talade, blefvo uppdagade och att dessa kunde träda i stället för den nuvarande arrestanten.

Det fanns bra många som talade om andra gerningsmän, men det behöfdes bevis eller åtminstone något mera än tomma ord för att rätten dervid kunde fästa något afseende.

Härmed måste herr Petterson låta sig nöja. Väl styrde han ytterligare sina steg till sjelfva polisdirektören och borgmästaren men den förstnämnde tröstade honom med att undersökningen ledde af mycket skickliga och erfarna händer och den senare förklarade, att han beklagade mycket assessor Derenbergs belägenhet, men att ingen obehörig borde inblanda sig uti rättegången. Han hoppades på en snar och gynnsam vändning, genom ertappandet af de sannskyldiga gerningsmännen.

Med detta besked kom snickarmästaren hem.

Men till hans stora förvåning var hans kära maka, fru Aurora, som eljest fann allt hvad han gjorde utmärkt, denna gång ingalunda belåten med resultatet. Hon förklarade för sin kära hälft att det resultat hvartill han kommit var lika med noll, och hon tyckte, att när polisen sjelf var för maklig och lät de vittnesbörd, som hedervärda personer afgåfvo inför rätta, ohörda förklinga, så borde man sjelf taga och spionera på de misstänkta personerna. Dessa voro utom allt tvifvel de af lilla fröken utpekade. Hufvudmannen, denne baron, hvilken för att hämnas på sin gynnade rival, lade an på att få honom i klämman och att derigenom afkyla fröken Helenes bevågenhet för honom och omöjliggöra hennes giftermål med en person, hvilken hade varit tilltalad för brott och icke fullkomligt kunnat rentvå sig från hvarje misstanke. "Du måste väl kunna inse min lilla gubbe, att assessorn icke har sådana

dambekantskaper som den af lilla fröken omnämnda personen och utan tvifvel är det en af baron Hans många väninnor, som har utfört rolen.

Hvad Derenbergs betjent Gustaf angår, så tycka vi ju alla här i huset som känna till honom, rakt icke om denne late, näsvis, opålitlige och lögnaktige slyngel och han torde godt kunna vara den Judas, som sålde sin mästartare för silfver och guld, det lider intet tvifvel.

Men hur Gustaf kunnat blifva bekant med baron Hans och om dessa ligga i affärer med hvarandra m. m., se det känna vi ju icke till."

"Nej", sade snickaremästaren, "Gustaf har alltid varit mycket sluten, så snart det har varit tal om hans föregående, och därför känner ingen här i huset till något derom.

Men vänta!" sade han "kanske att vår gesäll, Johanson, den rödhårige, kan bringa något ljus i saken, han har varit ute och viftat med honom åtskilliga gånger och kanhända han har något mer att meddela. Jag vill tala med honom genast."

Efter en half timmes förlopp kom han in igen och berättade att gesällen just icke heller kände till några detaljer, men att han ihågkom, att Gustaf en gång hade sqvallrat ur skolan och omtalat att han tjent hos en ryttmästare vid husarerna, som bodde i eller nära Haga. Namnet kunde han icke minnas, nog hade Gustaf nämnt något derom, det hade varit likt ett land, såsom Pommern, Preussen, Schlesvig eller liknande, men noga kunde han icke angifva det. Vidare hade Gustaf omtalat, att han kommit i tvist med denne herre och att de vore skilda i ofred för omkring 6 månader sedan.

"Hm, hm!" brummade fru Aurora, "det var just icke mycket. Men låna mig din adresskalender, käre Henrik, och låt oss leta efter."

Herr Petterson gjorde sin kära maka till viljes och fru Aurora fann snart, att bland alla ryttmästarenamn endast tre passade till landsdelarna Halland, Lauenborg och Holstein. Den sednare bodde på Emilienlund, i närheten af Haga.

"Tänk, gode Henrik, om det vore samma man, som vi råkade under sommaren, då vi reste ned till Waxholm och voro i sällskap med hos Lindqvistens. Hans fru talade om för mig, att de bodde på landet, nära Haga, och reste nu ned för att bada."

"Ja, kanhända", svarade gubben. "Jag tycker äfven att mannen talade något om husarerna m. m., som passar väl in."

"Så lät mig bara hållas, gode Henrik", sade fru Aurore. "Jag känner ju till herrskapet likaväl som du, och jag skall fara dit, samt noggrannt skaffa dig upplysningar om allt, innan solen går ned, och bättre än dem, som du har låtit afspisa dig med min gubbe. Jag kläder mig i största hast, medan du är snäll och säger till åt Petter att han spänner för kaleschen och håller allt klart till klockan två. Vägen är allt för lång att gå och så mycket kan du väl bestå för din hustru och din vän Derenberg."

"Ja, ja!" svarade mästaren "och mycket mera till, om det behöfves."

"Tack!" sade fru Aurore. "och bringar jag goda nyheter hem med mig, så skall gesällen Johanson få smaka på en middag i morgon, hvars make han aldrig förr har varit med om."

Men nu måste jag skynda på, så att allt blir undanstökadt till middagstimmen."

Under det att frun är sysselsatt med sina förberedelser och åker till Haga, vända vi ännu en gång vår uppmärksamhet till polisbyrån.

Baron af Werden, åtföljd af sin vän af Ribbing, äro just i kommissariens privatrum och utlägga sig äfven kraftigt för Derenbergs sak.

De förklara sig vara vänner och bekanta till herr Otto af Derenberg sedan barndomen, och försäkra att de aldrig hafva funnit honom annat än sanningsenlig, öppen, varmhjertad och fri från all förställning, men mycket godtrogen och deraf kunde man lätt förklara, att han låtit narra sig uti den snara baron Hans — ty någon annan var icke gerningsmannen — hade lagt eller låtit lägga ut för honom.

Baron af Fersen var en narr, en dumbom, som äfven låtit narra sig af baron Hans och han var enfaldig nog att icke kunna upptäcka det han gick skurkars ärenden och tjenade såsom ett blindt verktyg för ett gement ändamål, nämligen att smutskasta en öppen och hederlig karakter. Väl vore det sannt, att sakerna hittats i Derenbergs sängkammare, men dermed var ju gåtan ännu icke löst, huruvida han sjelf hade ditlagdt dem, eller ens hade gifvit

befallning derom, eller om någon hade ovetande spelat honom detta fula spratt.

Begge herrarne bådo kommissarien på det ifrigaste att höra på dessa hederliga och välfredade personers råd och lägga deras afgifna förklaringar till protokollet, samt derigenom bereda möjligheten af en snar och rättvis lösning af saken, som ytterligare skulle påskyndas genom tillåtelsen att få samtala med assessorn.

Men kommissarien förblef envis; han förklarade ånyo, att det gjorde honom ondt att icke kunna villfara deras anhållan, men så länge inga andra bevis blefve företedda, vore det stridande mot lagen att handla annorlunda än hvad han gjorde.

De båda baronerna förklarade för kommissarien att de ämnade begifva sig direkte till friherre af Fersen och förmå honom att återkalla sin angifvelse.

Kommissarién bad dem att icke vidare intrassla härfvan, han kunde äfven i den händelse att friherren ville återkalla sin angifvelse ändå icke afskrifva målet. Det vore nu en gång uti allmänna åklagarens händer och kunde endast få sin lösning genom slutlig dom eller också derigenom att de andra gerneringsmännen, om hvilka så mycket talades, blefvo upptäckta.

Derefter lemnade begge vännerna kommissarien, föga tillfredsställda med samtalets utgång. Deras förbittring mot friherrn var mycket stark och de uraktläto icke att uttala densamma öppet i klubblokalen.

Emellertid begaf sig fru Aurora ut på upptäcktsfärder. Det egde sin riktighet att ryttmästaren och hans fru voro gamla, förut omtalade bekanta. Fruen mottog sin gäst mycket vänligt, och sedan fru Aurore bragt saken på tal får hon veta, att Gustaf verkligen varit i tjänst hos hennes män, och der begått temligen många oärligheter, och då han slutligen blef allt värre och värre, måste afskedas. Gustafs meritlista var så lång att den aldrig ville taga slut.

Ryttmästaren hade tänkt öfverlemlna honom i polisens händer, men blifvit hindrad derifrån af baron Hans, hvilken lagt sig ut för honom och således nedtystat saken. Hennes man hade emellertid bestämdt nekat att skrifva aflyttnings- och rekommendationsbetyg till honom och hon kunde icke förklara, huru han kunnat erhålla plats hos assessorn. Härpå framgick ju tydligt, att Gustaf

och baron Hans måste vara gamla bekanta och möjligheten att dessa spelade samma rol, låg mycket nära vissheten.

Fru Aurora var en dugtig diplomat. Ryttmästaren fick hvarken ro eller fred förrän han hade satt sig ned vid skrifbordet och afgifvit en skriftlig förklaring öfver Gustafs meriter, och om aftonen då frun lyckligt hade återvändt, var det med icke så litet skryt hon kunde berätta om sina upptäckter, samt räcka sin man den skriftliga förklaringen, hvori ryttmästaren betryckte hennes utsago.

"Seså min gubbe", fortfor hon, "det är svart på hvitt och det är något annat än tomma ord. Numera skall kommissarien nog stämma en anuan sträng på fiolen. Men jag skall strax skynda till lilla fröken och öfverraska äfven henne med dessa nyheter."

Och hon aflägsnade sig.

Frankommen dit, var Mathilda icke hemma. Hon hade begifvit sig till polisbyrån, på den af kommissarien utsatta tiden, och hade ännu icke återkommit. Fru Aurora satte sig ned för att invänta henne.

Kommissarien hade efter dessa förnyade besök och kraftiga argument till förmån för Derenberg, fått ännu flera myror i hufvudet, och så snart han fick tillfälle dertill, sände han bud efter sergeant Brockman.

Denne infann sig genast.

"Erinrar ni er", frågade kommissarien, "att jag för några dagar sedan gaf er ett bref att framlemna till fröken af Pernau?"

"Ja mycket väl", svarade Brockman, "det var i fredags förmiddag vid tiotiden.

"Nåväl! Har ni personligen öfverlemnat det?" frågade kommissarien.

Brockman stirrade förvånad på kommissarien. Ett svar måste han emellertid gifva, och därför sade han:

"Nej, herr kommissarie, på vägen till fröken af Pernau kom jag som hastigast att gå in till baron af Wertheim, och då han sade att han just nu skulle göra ett besök hos henne, som är en hans kusin, erbjöd han sig att öfverlemna brefvet åt henne och..."

"Således har ni svikit er embetspligt, och låtit beförtra brefvet genom en annan?" afbröt honom kommissarien.

"Ja, så är det verkliga förhållandet!" svarade Brockman.

Kommissarien skakade på hufvudet i det han yttrade:

"Det var allt annat än klokt, att anförtro brevet åt folk, som ni intet riktigt känner. Vill ni nu ikläda er ansvaret därför?"

Brockman stod förstummad och sökte samla sina tankar.

Kommissarien fortfor: "ni har förut varit en pligtrogen man i tjensten, som hvarken varit lat eller rädd om besväret, när det varit fråga om att fullgöra er skyldighet."

Brockman tog nu mod till sig och sade:

"Ja, herr kommissarie, det har jag varit och det är jag ännu. Jag inser till min stora ledsnad, att jag gjort mig skyldig till ett groft tjenstfel. Men baronen var så angelägen derom, emedan han sade sig gerna vilja vara den förste, som erfor det intryck, den sorgliga underrättelsen skulle göra på hans kusin. Han fruktade nemligen att detta bref från Derenberg kunde innehålla något, som kunde förorsaka henne ännu större smärta, och jag kunde ej annat än lemna honom brevet."

"Detta låter väl urskuldande, men anstår likväl icke en gammal, med tjensten förtrogen polissergeant, ty som sådan borde ni strängare hålla på tienstreglementet. Hur har ni blifvit bekant med baron af Wertheim?"

"Jo, derigenom att han en gång skickade bud efter mig", svarade Brockman.

"I hvilket ärende då?" sporde kommissarien. "Säg mig sanningen rent ut."

"Han sade sig vilja skriva en bok om kriminalförbrytelser, och önskade att jag, en erfaren man i tjensten, skulle lemna bidrag till arbetet."

"Och har ni gjort det?"

"Jag har emellanåt besökt honom af denna anledning", svarade Brockman, "och berättat för honom små — ordet oskyldiga höll han på att säga, men sväljde det igen — saker, hvilka han då har antecknat, för att begagna såsom material dertill. — Intet vidare."

"Åh, jag tycker det redan är bra mycket. Det behöfs i sanning icke mer, ty för mindre förseelser ha sergeanter blifvit afskedade. Jag begriper icke att ni tar saken så lätt."

"Men... herr kommissarie... kan väl icke tro, att en baron skulle behålla brevet och icke framlemna det lika ordentligt som jag?" framstammade Brockman.

"Åh nej", svarade kommissarien, "brevet har kommit fram, men öppet; vårt polissigill var brutet och han har läst innehållet!"

"Är det möjligt!" ropade Brockman. "Dertill har han icke fått min tillåtelse och det hade jag icke heller någon aning om. Det skall han minsann få stå till svars för. Nu är det slut oss emellan, herr baron. Jag skall strax begifva mig till honom och säga honom min mening rent ut."

"Åh nej! det finner jag ändå icke rådligt", sade kommissarien. "Det ser nemligen ut som om han hade använt innehållet till eget bästa, samt söker draga fördel deraf, genom att förvrída mennigen."

"Aj, aj!" ropade Brockman, "det var värre."

"Och jag önskar dessförinnan att utforska, hur dermed förhåller sig", fortfor kommissarien. "Bäst torde vara att taga saken i betraktande, men att tills vidare låtsa om ingenting. Men akta eder för ytterligare fel, ty i motsatt fall ämnar jag icke låta det passera opåtaladt. Jag gifver eder härmed en välförtjent varning. Glöm den ej! Eftersom ni nu har blifvit så bekant med den der baronen och hans betjent, så vill jag åt eder lemna ett särskildt uppdrag. Ni skall nämligen bevaka honom och hans betjent, allt hvad de göra och låta, samt rapportera derom åt mig hvarje afton. Ni får derigenom ett godt tillfälle att reparera edert begångna embetsfel och jag skall gifva eder en vink, när jag har hunnit så långt att jag kan lägga vantarna på honom i lagens namn. Då skall ni söka locka honom i fällan. Men vakta eder tunga, att inga dumheter mera halka öfver densamma, ty han är en klok räf."

"Ni kan lita på mig i detta afseende", sade Brockman. "Numera har jag fått mina ögon öppna och eftersom jag vet med hvem jag har att göra, så skall han nog finna sin man både i list och förslagenhet."

Embetstiden var nu tilländalupen och kommissarien höll just på att gå in i sitt privatrum, då Mathilda anmäldes.

Han tog mycket vänligt emot henne, samt frågade:

"Säg mig, lilla mamsell, räckte baronen vid det der tillfället brevet under polissigill eller öppet? Jag kommer icke ihåg det."

"Öppet, herr kommissarie, eljest hade vi ju strax upptäckt be-
drägeriet", svarade Mathilda. "Han berättade oss samtidigt ordagrant ett långt samtal, hvilket han personligen sade sig hafva haft

med Derenberg uti cellen och fröken Helena tror dessvärre fullt och fast på riktigheten deraf."

"Jaså!" sade kommissarien, "mamsell ville väl icke vara så snäll och gifva mig del af denna berättelse. Den innehåller väl endast sådana saker som jag kan höra. Privathemligheter emellan fästmannen och sin betrodda kunna gerna uteslutas."

"Ack nej! sådana fins inte heller", svarade Mathilda, och nu började hon att upprepa hela talet som baron Hans hade hållit hos Helena och hvilket vi redan veta.

Kommissarien lät henne hålla på. Än for ett leende, än ett uttryck af vrede öfver hans önsigte. Då Mathilda hade slutat, sade han:

"Jo, jo! det är som jag förväntade det. Nog är det något liknande, som Derenberg äfven har förklarad för mig, men der fins ändå en bra stor skillnad i många fall, vi skola senare tala derom mera öppet. Hälsa fröken af Pernau emellertid från mig och säg henne i all tysthet, att brevet verkligen var äkta. Derenberg har egenhändigt skrivit detsamma innan jag häktade honom. Men allt annat var utan garanti — egen komposition. Brevet hade baronen genom falska förespeglingar narrat ifrån en sergeant. Då baronen mottog detsamma var det försegladt med polissigill — när det framlemnades, öppet. Der fattades endast konvolutet. Men se innehållet låter förfalska sig. Man kan läsa mellan raderna, och därför bed fröken af Pernau, att vara på sin vakt emot örontasslare. Jag säger eder allt detta i förlitande på eder tystlåtenhet, yppar ni något deraf genom ord eller åthäfvor, då sviker ni det förtroende jag har satt till eder och den goda saken."

"Herr kommissarie", svarade Mathilda. "Jag gifver eder min hand på att vara tystlåten och försiktig i alla afseenden.

"Välän", sade kommissarien "räck mig eder hand. Seså, ni är en bra flicka, som har hjertat på rätta stället och eger mod att visa det, och Gud gifve att vårt gamla Sverige egde många sådana qvinnor. Sådana karakterer äro sällsynta, men jag värderar dem. Nu vill jag ännu ytterligare meddela eder att i dag hafva snickarremästare Pettersson, samt baronerne af Werden och Ribbing varit här och talat mycket ifrigt till förmån för Derenberg. Jag lutar allt mer och mer åt eder sida. Men ännu fins bra mycket kvar, som är oklart och det måste först arbeta sig mera klart fram i

dagen. Kanhända vi hafva tur med oss, och att mörkret snart skingras. Kom uu väl ihåg, tyst som muren, och har ni någon vigtig nyhet att meddela mig, så vet ni hvar jag finnes och att ni är välkommen. Adjö!"

Vid sin hemkomst blef Mathilda hjertligt omfamnad af fru Aurora, och man pumpade sig ömsesidigt så mycket som möjligt på nyheter.

Derpå aflade Mathilda sin rapport för fröken Helena och när ändtligen allt detta var undanstökadt och hon befann sig ensam på sin lilla kammare, var hon alldeles uttröttad af dagens ansträngningar och sjönk magtlös ned på sin soffa.

Likväl kände hon sig lycklig öfver det uppnådda resultatet och hennes hopp på en slutlig seger var ytterligare stärkt.

Eftersom fru Aurora hade hört berättas om Mathildas djerfhet att våga sig ensam upp uti sjelfva poliskommissariens byrå, beslöt hon att icke gifva henne efter deruti, utan personligen begifva sig dit upp. Väl blef hon litet trång om hjertat och litet ängslig till mods, då hon steg upp för trapporna, men hon ville icke rygga tillbaka.

Dörren öppnades.

Hon trädde in.

Kommissarien tog mycket artigt emot henne och derigenom repade hon snart mod, så att hon icke alls kände sig brydd, under det hon berättade sina nyheter om Gustaf. Slutligen räckte hon honom ryttmästaren af Holsteins skriftliga förklaring, hvare densamme erbjöd, att ytterligare infinna sig personligen, om så behöfdes.

Genom alla dessa påtryckningar kom kommissarien allt mer och mer till insigten att äfven han hade råkat ut på falskt spår och han började nu på allvar att se saken med andra ögon.

XX.

Baronerna af Werden och Ribbing hade, trots kommissariens afstyrkande, begifvit sig till friherre af Fersens hem för att förklara

sig. Densamme hade, sedan han af baron Hans blifvit varnad, icke besökt klubblokalen, utan föregifvit opasslighet och hållit sig inne.

Båda baronerna läto anmäla sig, men blefvo icke mottagna, och derigenom växte deras vrede ännu ytterligare.

Baron af Werden, såsom Otto af Derenbergs intimaste vän, omtalade Fersens uppförande högt och öppet för alla sina vänner och bekanta, samt generade sig icke alls att stämpla detsamma med namnet feighet.

Baron Hans rapporterade samvetsgrant allt för Fersen och slutligen beslöt friherrn att trotsa faran, samt bad baron Hans att anmäla att han numera vore så pass återstæld, att han i morgon afton ämnade besöka lokalen.

Som sagdt, så gjordt.

Den så länge både efterlängtade och fruktade sammanstötningen emellan Derenbergs begge vänner och friherre af Fersen var numera oundviklig och klubbens medlemmar hade med anledning deraf mangrant infunnit sig.

Hvarje gång dörren öppnades fick intresset för kortspelet gifva vika för nyfikenheten.

Ändtligen kom friherrn.

Ett allmänt mumlande och spänning.

Friherrn låtsade om ingenting, han helsade på bekanta och vänner, och satte sig ned vid läsbordet, för att börja läsa.

Men innan det kom dertill, hade Derenbergs begge vänner närmat sig honom, den ene från venstra den andre från högra sidan och bakom friherrn stol sammanträffade de.

Nu börjar det!

Kom låt oss höra, och liknande yttringar hördes bland medlemmarne.

En hvar skyndade, för att få en god plats i närheten.

Allt kortspel hade afstannat och omkring 300 à 350 personer hade samlat sig.

Baron af Werden tilltalade friherrn, gratulerade honom till hans återhemtning, sade att han, åtföljd af sin vän af Ribbing, hade uppsökt friherrn i sitt hem för att samtala med honom, men att man icke hade mottagit deras visit, därför anhöll han nu om ett samtal.

Friherrn samtyckte och man började nu helt lugnt att sampråka.

Men länge dröjde det icke, förrän samtalet urartade till en häftig ordvexling.

Allt flera och flera af de kringstående blandade sig i dispyten.

Den ene tog parti för Werden, den andra för Fersen, en stor del höll sig ännu neutralt man kallade dem för centrumpartiet.

Men innan någon visste ordet af, voro känslorna i en sådan gäsning, att man icke mera hade makt öfver sina ord, utan skarpa stickord haglade från alla kanter.

Man hörde benämningar af ränksmilare, bakdantare, åsna, kuckon, fjeskare, bulvan för gemena intriger, en skamfläck för adelsklubben och andra liknande ord.

Såväl baron af Werden, som friherre af Fersen, voro så upphetsade, att deras vänner endast med största möda kunde förhindra handgripligheter.

Det Werdenska partiet växte emellertid mer och mer.

Nästan allmänt var man redan ense derom, att friherrn väl haft full rätt att anmäla sjelfva fakta på poliskontoret, men att hvarje gemen häntydning emot Derenberg hade bort undvikas.

I samma mån som Werdens parti växte, minskades Fersens skara.

Centrumpartiet eller de neutrala voro så godt som upplösta, alla hade tagit parti.

Friherrns vänner började draga sig tillbaka och de få anhängare som blifvit trogna sin fana, voro glada när de hade lyckats att bringa Fersen välbehållen utur lokalen.

Men densammes heder och goda rykte voro så starkt komprometterade, att han omöjligt kunde låta en sådan skamfläck vidlåda sin hittills så spegelblanka vapensköld, hvars valspråk var: "för allt hvad rätt och ärligt är."

Han måste göra något för att rädda äran, och eftersom Werden hade lyckats att med sin krigslist, föra skadan öfver på fiendens grund, var det numera Fersens sak att handla. De få, som blifvit honom trogna, trädde samman till öfverläggning, och man fann, att den enda utvägen som var öppen, bestod deri att Werden skulle återkalla sina ord.

Han skulle beskickas genom två vänner.

Dessa blefvo utvalda af Fersen och begåfvo sig till af Werdens bostad, samt uppfordrade honom att återkalla sina ord, eller stå till ansvar.

Werden skrattade dem midt upp i ansigtet och svarade:

"Ja bevars, jag är redo när som helst."

Således var en duell beslutad.

Detta var just hvad Werden önskade och hade lagt an på. Han lofvade att ännu samma eftermiddag sända två af sina vänner, för att ordna detaljerna.

Den fjerde dagens morgon, såg man sju herrar, alla tillhörande adelsklubben, afresa med jernbanans morgontåg, och samtalet i staden rörde sig uteslutande derom.

Hvilka voro dessa herrar? frågade man allmänt.

Baron af Werden, baron af Ribbing, ryttmästaren baron af Holstein, bildade den ena partiet.

Det andra partiet bestod af friherrn af Fersen, baron Hugo af Strang och kapten Bonoivant, begge vid kavalleriet.

"Och hvem var då den sjunde?"

"En chirurg."

"Hvart gällde färden?"

"Till riksgränsen."

"Och ändamålet?"

"Att aftvä fläcken på den Fersenska skölden, att återupprätta hans ära."

"Hans ära!"

"Ja! ett bra litet ord af endast tre bokstäfver. Många människor sätta blott föga värde på densamma. På andra ställen gäller den för rakt ingenting. Men här se vi motsatsen. Två äresjuka karlar äro på väg att stå för sina ord med vapen i hand, samt sätta hela sin framtid på ett kort.

"I sanning fasligt!"

"Hur blifver utgången?"

"Hvem kan säga eller ens ana det förut."

"Blifver duellens resultat en bagatell, eller gäller den ett människolif, allt beror på omständigheterna."

"Baron af Werden är den utmanande honom, tillhör således valet af vapen."

"Men såsom vi veta, är han en gentleman, en praktig karakter.

Han har icke af egen drift bragt saken så långt. Det är för att försvara sin vän Ottos ära, emedan densamma icke sjelf förmår göra det."

"Hvad tycker du om situationen?" frågade den ene af Fersens sekundanter sin kamrat under färden.

"F—dt kinkig! ledsamt att det har gått så långt."

"Medgifves, men vi ha ju icke kunnat förhindra det. Han får stå sitt kast för sin oförsigtighet."

"Ja, ett utslungat ord kan ofta icke tagas tillbaka när man sjelf vill det. Nu går det honom skarpt på lifvet."

"Ja, hans lif är sannerligen icke mycket värdt för närvarande."

"Nej! om Werden lägger an på allvar, då är han förlorad. Du har väl sett honom skjuta på mötena?"

"Många gånger, han är säker i den saken. Men ändå vill jag parera med dig, att saken får en lycklig utgång! Jag räknar nämligen på Werdens karakter. Han vill icke döda honom, endast märka honom, för att visa att han har gjort något för sin vän Ottos' ära, och icke varit en kujon."

Och den siste talaren fick rätt.

Det var liknande tankar som arbetade sig fram i Werdens bröst.

Såsom vi veta, hörde han till dragonerna, sabeln är hans krigsvapen. Han väljer pistoler, emedan Fersen är en god pistolskytt. Han gifver åt sina sekundanter den mest lämpligaste fullmagt, att antaga allt hvad Fersens vänner föreslå.

Sekundanterna trädde tillsamman, och man bestämde tolf stegs afstånd.

Desamma undersöka terrängen och markera platserna.

Man anländer.

Sekundanterna undersöka pistolerna rensa och ladda dem.

Alla formulariteter genomgås.

Man är färdig på begge sidor.

En garde! heter det.

En dödstynad herrskar, alla rikta sina ögon på Werden.

Fersen har såsom student duellerat förut. Han skrufvar sin kropp samman, så smal som möjlig och den förut så spinkige mannen är ännu obetydligare.

Werden lägger an.

Han sigtar.

Allmänna spänningen har nått sin höjdpunkt.

Första skottet smäller.

Fersen är sårad, blod sipprar genom hans kläder. Han sjunker samman.

Alla sex herrarne springa till för att hjälpa honom.

Såret blifver undersökt! Blodet flöt i ymnighet, men chirurgen hade alla nödiga bandager till hands.

Man tvättar såret rent och äntligen får man veta, att kulan har inträngt uti högra höften och splittrat benet i små bitar.

Fersen känner svåra smärtor och förmår icke att hålla sig upprätt. Den eljest så svage mannen visar sig nu som en hel karl. Han pressar läpparne tillsamman för att hindra något klagoljud att framtränga.

Han försmädde hvarje hjälp, begärde att få blifva ensam med läkaren och uppfordrade enträget de andra herrarne, att skynda öfver gränsen, innan ryktet om duellen hunnit till ordningsmagtens öron. Han vore belåten, blott man lemnade honom chirurgen, och ville sända honom den bästa vagn som fans att få i en hast, så att äfven han med läkarens hjälp snart kunde få återvända till fäderneslandets jord.

Så skedde äfven.

Redan samma dag på aftonen såg man fem af herrarne återvända till staden.

Det dröjde länge innan Fersen och chirurgen kunde komma efter, såret var nemligen farligare, än man hade antagit.

En lång tid måste Fersen ligga helt och hållet orörlig, inbäddad i gips, läkaren ville på inga vilkor tillåta flyttningen till staden.

Äntligen slog äfven denna timma.

Han återvände till sin bostad.

Men ännu den dag som är, går han med styft ben, hvilket hindrar honom mycket; såsom ett straff därför, att han ej vetat hålla tungan rätt i munnen.

Men är då allt sådant rätt och tillåtet?

Att besvara denna fråga hör icke till en romans uppgift, utan har sin rätta plats i sedeläran.

XXI.

Vi få nu åter tid och tillfälle att återföra våra läsare till gamla bekanta, hvilka vi under en lång tid hafva lemnat åsido.

Under vårt bemödande att bringa den Derenbergska affären på en punkt, der densamma skulle framstå i ett tydligt och klart ljus, hafva vi varit nödsakade att iakttaga tystnad med afseende på andra tilldragelser, hvilka under tiden timat, och som äfven utgöra en länk i kedjan af vår roman.

Numera befinner sig den Derenbergska saken i en sådan ställning, att densamma godt kan hvila sig tills vidare.

Vi stiga in till fader Knorr, i den gamla bekanta restaurationslokalen.

Det är bra länge sedan vi sist voro der, men allt befinner sig i samma skick, som då. Såväl gubben, som Karin befinna sig vid god helsa, och i blomstrande pekuniära omständighete.

Öfverallt der bränvinsfloden strömmar, finnes guld på dess botten blandadt med eländets slagg.

Karin hade som vanligt på slaget sex om morgonen öppnat lokalens dörrar, genom hvilka kunder i mängd strömmade in, för att offra sina, med svett och möda förvärfvade penningar på bränvinsgudens altare.

I sitt anletes svett förtjenar arbetaren sin knappa dagspenning.

Men i det ögonblick han sitter på krogen och har sin tarfliga frukost med bränvinsflaskan framför sig på bordet, då mår han som en prins i en bagarbod.

Han älskar friheten och bekymrar sig icke det minsta öfver sina tillgångar och håller icke sina lidelser tillbaka.

Ögat och magen, dessa två fiender, hvilka människan beständigt har med sig, förleda honom alltför ofta från måttlighetens väg.

Han glömmet då ofta det lilla ordet "lagom" och ser icke så noga på slantarne.

Kroghållaren — fader Knorr — känner lidelsernas styrka, han är botad för länge sedan. I hans grundlag står med stora

bokstäfver skrifvet: *pengar först, sedan varan*. Stöter han någon gång på hinder, eller träffar en person, som bestrider principen, så heter det genast: *erlägg penningarne först, eljest gå ni miste om bränvinet*. Arbetaren är för dum, att kunna begripa det han gifver penningar med lagligt stadgadt värde mot en vara, på hvilken såväl krögare som säljare förtjena tre hundra procent, eller endast gifva en tredjedel i utbyte af den valuta, arbetaren i rena penningar öfverlemnar åt dem.

Ja, hvad skall en arbetare göra? Skall han svälta och helt och hållet afhålla sig från mat och dryck?

Ack nej, vi önskade endast att han icke glömde ordet måttlighet, och att densamma hölle medelvägen i allt. Erfarenheten kommer då att visa honom att han mår bäst derigenom.

Omkring klockan nio kom gubben Knorr hem från torget, der han gjort sina uppköp af födoämnen.

Han återvänder i dag icke ensam.

Han har en ung man i sällskap, hvilken han förer omkring med sig öfverallt.

Han visar honom köket och källaren, låter honom få en inblick i skafferiet och till sist presenterar han honom äfven för Karin, såsom hennes kusin, Karl Orange från Örebro.

Karin niger, och besvarar hans helsningar.

Mycken tid till att prata lemna kunderna för tillfället henne icke, ty oupphörligt knacka de i bordet och ropa: "Hit med bränvin! Hit med konjak!" och så går det undan för undan.

Gubben Knorr sjelf, en temligen korpulent person, omkring sextio år, med hvitt hår, ett koppärrigt, rödbrunt ansigte, samt en respektabel bränvinsnäsa. Han bryr sig i dag icke alls om, att hjälpa Karin med serveringen.

Han trädde lugnt in i ett litet sidorum, satte sig ned vid ett bord, som var placeradt så, att han derifrån kunde noga iakttaga allt, som tilldrog sig i serveringsrummet. Han inbjöd den nyssnämnde unge mannen att sitta ned och språka en stund.

Det måste vara ugglor i messen, tänka förmodligen våra läsare.

Rätt gissadt mitt herrskap, så är äfven fallet. Ingen rök utan eld.

Karl Orange, är den unge man, hvilken gubben har utsett till

måg. Han har ämnadt honom att blifva den lilla arbetsamma Karins beherrskare.

Fader Knorr hade strax efter dispyten med Filip, skrivit till sin släkting i Örebro, Karl Orange's far, hvilken derstädes drifver den lönande affären som pantlånare, och hade erbjudit honom ett litet kompanjonskap.

Dessa två affärsmän, gubben Orange och gubben Knorr, hafva för en lång tid tillbaka räckt hvarandra handen, och gubben Knorr var den tiden den svagaste parten.

Det var då Knorr som mest var i behof af penningar. Orange var då en ung man, med vackra anletsdrag, och hade tur, i det han gifte sig med en bondflicka, hvilken hade kontanta sex tusen kronor i hemgift. Det hjälpte upp hans ställning betydligt, och bragte honom på säkra fötter.

Då Knorr, hvilken vid denna tid äfven var en yngling, och som sagdt en god vän till Orange, fick syn på dessa sex tusen, började hans hjerta brinna af längtan efter en liknande summa. Då var det Orange fick tilfälle att hjälpa Knorr.

Anna Anderson, den nuvarande fru Orange, egde nemligen en syster. En vacker flicka, som hade ett lika stort arf efter fadern, insatt i sparbanken i hennes eget namn: Petrina Andersson.

Fader Orange, hade genom sin Anna temligen säker kunskap derom, och han berättade det åt vännen Knorr.

Nu kunna våra läsare gissa sig till en stor del af det öfriga.

Men vi fortsätta:

Knorr längtade efter sparbanksboken.

Orange lofvade att hjälpa honom.

Petrina följde naturligt med penningarne.

Fader Knorr och Petrina blefvo presenterade hos Orange.

De gjorde bekantskap.

Knorr hade ingenting emot, att taga såväl Petrina som sparbanksboken

Men Petrina då?

Ifrån hennes sida var det hinder. Hon hade blifvit kär i en yngling, och lofvat honom trohet.

Knorr var då ännu en oförderfvad yngling, han ville blygt draga sig tillbaka för äldre rättigheter.

Men Orange tänkte annorlunda.

"Hvad?" sade han, "tänker du visa lyckan på dörren för tomma skrupler! Ett löfte är ju ingen afslutad handling. Det är stor skilnad på hvad man *ämnar* göra och hvad man *har* gjort! Lika litet som en vaxel är penningar, förrän man har betalt penningar för densamma; lika litet är en flickas löfte annat än tomt prat, så länge icke presten sammanvigt henne med hennes vän, och sagdt amen dertill."

"Det tycker jag ändå inte", svarade Knorr.

"Bah, du är en kruka", svarade Orange. "Om du gifver mig fem hundra kronor af penningarne, när du kommer i besittning af dem, och nu genast en vaxel, som säkerhet derpå, skall jag undanrödja alla hinder."

Knorr gaf vika och skref vaxeln. Han gaf sin vän Orange fria händer att rangera om saken.

Hur gick det då?

Den stackars Petrine och ynglingen fingo snart erfara att en olycka på oförklarligt sätt var kommen öfver deras kärlek. Oförutsedda hinder uppstodo. De funno sig baktalade öfverallt och blefvo generade inom sina egna familjer. Tvedrägt uppstod snart emellan de båda älskande och det underblästes af Orange.

Inom tre månaders tid var bandet dem emellan slitet.

Petrina gick omkring blek och med brustet hjerta.

Hennes käraste reste till Amerika.

Knorr fördes allt oftare tillsammans med Petrina.

Orange talade jemt till hans förmån. Än hade Knorr sagdt det ena, än det andra smickrande om henne.

Den beskedlige Knorr deremot viaste alltid att uppfylla Petrinas önskingar, fastän han säkert visste, att hon aldrig yttrat ett ord till hans fördel.

Den väl betalade Orange förstod att ordentligt utföra sitt uppdrag.

Och slutligen, för att göra berättelsen kort, trodde Petrina sig hafva funnit den sanna, verkliga kärleken. Hon gaf vika och stred icke längre emot, utan lade frivilligt sin hand i Knorrs.

Allmän glädje och jubel vid punschbålen stadfäste deras förning.

I största hast ordnades till den kyrkliga ceremonien. Och redan tre veckor senare stod brölloppet.

Knorr fick Petrina samt sparbanksboken. Och Orange har för länge sedan fått sin Judas lön i reda penningar. Så slutades tragedien.

Vi upptaga vår afbrutna berättelse.

Gubben Orange kallade in sin son Karl, och gaf honom del af förslaget. Han framhöll allt fördelaktigt, men Karl förstod mycket väl hans afsigt. Karin, som skulle blifva tillgiften, blef omtalad i lysande dager. Hon var också i verkligheten en täck, snäll flicka, så att deruti talade gubben Orange rena sanningen. Nog af, samma afton afreste Karl, såsom personligt svar till St— och medförde de varmaste tacksägelser från sin fader till familjen Knorr.

Lika barn leka bäst tillsammans.

Vi återvända till Karl Orange.

Våra läsare! Få vi lof att presentera honom för eder.

Han är en yngling omkring tjugufem år, med ljust hår, kortklippt och omsorgsfullt friseradt. Hans ansigte är efter vår smak just icke vackert, ty det är temligen bredt med grofva drag.

Men vi vilja, med detta vårt omdöme ingalunda inverka på våra läsarinners enskilda tycke. Vi hylla den latinska satsen: "De gustibus non est disputandum." Om tycke eller smak bör man icke tvista.

"Vi fortfara med beskrifningen.

Med ett par små, plirande ögon blickar han ut i verlden, med en viss illmarighet parat med misstroende, och vi kunna i dessa ögon läsa både list och förslagenhet.

För öfrigt är han väl växt, af medelmättig längd, temligen smärt, men ser föröfrigt blasserad ut. Vi tro det, men våga icke påstå att han är en rumlare.

Han är klädd i en helkostym af blott kläde, samt har en fin linnekrage och manschetter med förgyllda messingsknappar. En stilig sjömanshalsduk med en prälig krånål fulländar den halfeleganta klädseln.

Se der hans konterfej, men vänta litet! Vi hade nära glömt det viktigaste. Hans karakter.

Den önska vi äfven att göra bekant för våra läsarinnor. Detta är så mycket nödvändigare, som karakteren alltid är mera värd, än ett vackert ansigte och ett polerat yttre.

Men vi låta honom tala för sig sjelf. Han börjar snart att yttra sig.

För ögonblicket ser han sig omkring i lokalen och kastar stundom spejande, halft smäktande blickar på sin tillkommande fästmö, och hvem kan hindra honom det?

Gubben sjelf ropade på Karin.

Hon kom fram och gubben gaf henne ett uppdrag.

Det är dumt, att han talar så sakta att vi icke kunna höra hvad det var han hviskade åt henne och alltså icke heller kunna omtala det.

Men gerningarne tala bättre än ord.

Gåtans upplösning kommer snart.

Efter en tio minuters förlopp, närmade sig Karin på nytt. Hon bar då en stor bricka, hvilken dignade under bördan af en smaklig sexa för två personer.

Hon satte brickan ned på ett sidobord, tog fram en duk och torkade af bordet vid hvilket gubben och Karl Orange sutto. Derefter bredde hon en ren hvit dsmastduk öfver detsamma samt flyttade hela sexan öfver på bordet.

Karl hade fått ett utmärkt tillfälle att betrakta henne under arbetet, och han begagnade sig nu af slumpen.

Hon aflägsnade sig på nytt men återvände snart ned en annan bricka, hvarpå stod en grann bränvinsflaska, utanh vilken ingenting serveras hos fader Knorr, men samtidigt följde äfven en hel butelj Scherry! Ja, Scherry är det, ty der står tydligt på etiketten: Superior old golden Scherry.

Bordet är serveradt, anmälte Karin.

Det hela tager sig minsann rätt gentilt ut. Vi skulle aldrig hafva trott att fader Knorrs etablissement kunde bjuda på dylikt.

På den unge mannen måste intrycket hafva varit något liknande, ty hans ögon lyste med af förvåning blandad glädje.

Han ansigte har förlorat sitt slappa uttryck, det visar numera ett soligt leende. Som han emellertid ännu icke har börjat att tala, måste vi åter taga vår tillflykt till gissningar beträffande orsaken till hans upprymdhet.

"Kanhända att han har tillbragt hela natten på jernbanan och nu är hungrig som en varg?" säger en röst.

"Bah!" säger en annan. "Han är förtjust öfver att Karin, hans

tillkommande, är en så duglig husfru, och förstår att tillaga en så läcker mat."

Vi upptaga begge gissningarna såsom väl grundade.

Gubben såsom den äldste hedersgästen börjar först.

Han åsidosätter ceremonierna.

Han slår i två bastanta supar, klingar med ynglingen och i ett nu tömmes helan.

Karl hade med heder bestätt profvet och gubben skrattar derät.

Nu börjar man med smörgåsbordet och dess rika urval af ost, renkött, kalfkött och köttbullar m. m., och först och sist den inlagda sillen, som utgör den raraste delikatessen i Knorrs lokal.

Karl är kännare. Han uppdagar snart något liknande, under pågående arbete. Man skall ju samspråka under tiden att halfvan, terzen och de tjugo dropparne inmundigas.

"En så delikat sill!" säger han till gubben. "Så välsmakande och samtidigt retande har jag ännu icke funnit den på något annat ställe."

"Jo, jo den konsten har Karin lärt af sin mor och hon håller den hemlig", svarade gubben.

Numera finner Karl sillen ännu smakligare och han slukar allt hvad som finnes qvar deraf. Ungdomen tänker icke på följderna af deras lättsinne.

Nå allt det der bådard ju godt för de ungas framtid.

De tu torde nog blifva ett.

"Jag slår vad att brölloppet kommer mycket snart att gå af stapeln."

"Jo pytt! nej sakta i backarne. Karin kommer icke att träda i brudstol med den der gunstig herr", säger en annan.

Under tiden har gubben börjat att slå i scherry.

Karl får aldrig ro, drifver gubben inte honom att dricka, nu så påminner sillen om sin rätt. Fisker vill simma. Fyra gånger har han redan tömt ett stort glas scherry, och det märkes allt tydligare att vinets kvalitet någorlunda svarar emot etikettens löften, ty Karls kinder börja numera att glöda och hans ögon blixtra af lif.

Han har bortlagt sin blygsamhet, ser gubben rakt in i ögonen och kastar emellanåt smäktande blickar öfver på Karin.

Men hvad gör Karin då?

Åh, ingen fara med henne. Hon lätsar inte alls se Karls fräcka blickar. Hon sköter sina åligganden och pysslar alltjemt omkring i rummet, än är hon här, än der.

"Nåväl Karl", sade gubben. "Hvad tycker du om Karin?"

"Åh, bra far lilla!" svarade Karl. "En mycket näpen tös, en riktig liten sötunge. Hon är bra flink och påpasslig och nog kommer hon att bli en god hustru och husmoder med tiden."

"Jo, jo!" sade fader Knorr. "Du är en kännare, din skälm märker jag. Du har icke så litet vistats ibland flickor."

"Åh nej farsgubben", svarade Karl skrattande, "nog har jag lärt något, det förstås."

"Hvad tycker du om lokalen?" frågade gubben.

"Rätt bra", sade Karl. "Den behöfver endast snyggas upp litet tycker jag. Borden kunde målas en smula och väggarne hvitrappas. Äfven ett väggur sku'le väl uppfylla sin plats."

"Bah! din dumbom", sade gubben. "Hvad tror du, att sådana kunder, som mina här, bryr sig om snygga bord och hvita väggar. Nej du, de komma hit för att dricka. Och du, som vill köra dem på porten med din stora väggklocka, det vore bra opraktiskt. För tjena pengar det är hufvudsaken, men icke att kortplottra schaberna på onyttiga saker. Nej du, lät du dem sitta i lugn och ro, och supa upp sina slantar. Tiden går ändå, utan väggur."

"Ja ja!" svarade Karl. "Far har allt rätt, när jag tänker närmare på saken. Jag har ännu bra mycket att lära af far."

"Hurudant har ni det derhemma hos eder?" frågade gubben.

"Jo, likadant som här", svarade Karl. "Jag tror endast att der går mera åt i matväg."

"Sådant bryr jag mig mindre om", sade gubben. "Det förorsakar så mycket besvär att tillaga mat och gifver så liten förtjenst."

"Åh! hvad förtjensten beträffar så är den rätt bra", genmålte Karl, "sina hundra procent har man alltid på mat, när man köper in billigt och använder allt som blir öfver till köttbullar och palt. Förlust gör man ju icke. Du kan tro att mor förstår att taga vara på Guds gåfvor."

"Jo jo! det tror jag nog", sade gubben. "Mor din är också en dugtig qvinna. Men på bränvin hafva vi ändå allt lite mera

vinst, modiga trehundra procent och deröfver anser jag allt vara ett strå hvassare."

"Och så blandar far väl också litet grand?" skattade Karl.
"Du känner nog äfven till dylika små knep kan jag tro?"

"Tyst pojke!" röt gubben vredgad. "Prata inga dumheter! vägarne kunde ha öron, kan du väl begripa. Håll tungan rätt i mun. Har far din icke lärt dig reglerna?"

Karl slog temligen flat ned sina ögon och teg. Hans hufvud var nu så oredigt af alla dricksvaror.

Gubben Knorr tyckte väl äfven att rätta tidpunkten till att öppna de andra förhandlingarna var inne.

"Näväl", började gubben. "Hvad det andra vidkommer, så är far din och jag ense derom med hvarandra. Du öfvertager min affär och gifter dig med Karin. Till mig betalar du en årlig lifstidsränta af tvåtusen kronor och allt hvad som blifver öfver tillhör eder gemensamt. Är du lika arbetsam och påpasslig som Karin, då kan de nog blifva en liten nätt behållning öfver, och ni få goda utsigter att blifva välbergade med tiden. Dör jag, så ärfva ni mig, och det är nog omkring etthundra eller etthundratjugutusen kronor, som jag har sammanskrapat. Är du nöjd med arrangementet?"

"Det tror jag det! Jag är allt belåten, bara Karin vill ha mig?"

"Ha, ha!" skrattade gubben. "En sådan dum fråga! Om hon vill ha dig? Hvilken flicka vill icke gerna ha sig en man, det är ju deras högsta åstundan."

"Ja visst!" svarade Karl. "Jag menar också bara om hon tycker om mig. Skulle vi icke tillkalla och fråga henne?"

"Bah! det behöfs icke", sade gubben. "Ju mera man frågar kvinnorna, desto mera sätta de sig på sina höga hästar. Hvarför skulle hon icke tycka om dig? Du ser ju ganska hyggelig ut! Nog är du lite spenslig och mager, men det kan nog hjälpas, så att du inom kort ser lika välmående ut som jag."

"Det är nog säkert", menade Karl. Bara hon tycker om mig så komma vi nog att blifva lyckliga."

"Ja, det är säkert" svarade gubben.

"Men ser du far", fortfor Karl, "jag är likväl rädd att hon säger nej. Hon är så stolt af sig."

"Prat! var du lugn i det afseendet", svarade gubben. "Hufvudsaken blifver, att du är på det klara med mig. Jag tycker om dig, du är en måg, såsom jag önskar mig densamme. Du är både qvick och slipad och i dina händer anförtror jag villigt mina penningar och min dotter. Tedrickare, nykterhetsvänner eller heliga skrymtare tycker jag ej om. Låt du mig bara hållas. Jag skall tala förnuft med henne och säga till henne som så: "Karin, här ser du Karl Orange, din kusin från Örebro. Hans far och jag har varit och äro ännu goda vänner. Ynglingen är skicklig till handelsman och klippt till mitt näringsyrke. Han har biträdt sin far under några års tid och känner branchen. Han är här för att öfvertaga min rörelse. Jag ämnar draga mig tillbaka till privatlivet och hvila ut mig. Du skall gifta dig med honom. Om trettio dagar skall brölloppet stå. Så mycket du vet det."

"Utmärkt väl taladt", sade Karl. "Det går till nerfverna."

"Ja, ser du!" svarade gubben, "det kallar jag rent språk och då måste hon lyda. Kanhända att hon i början visar sig för syns skull lite motsträfvig, men allt sådant är bara koketteri, det känna vi till förut, det gifver nog med sig med tiden. Då behöfver du bara att omfamna henne, trycka en kyss på hennes läppar och så är allt godt emellan eder igen."

"Jo, jo! Jag förstår mig allt på det", sade Karl. "Bra vore det, ty jag tycker mycket om henne. Men jag vet icke, jag tror henne icke mer än nått och jemt. Jag väntar mig svårigheter."

"Hvad behagas!" ropade gubben. "Hon skulle bara understå sig. Nej! nej! hon är lydig och gifver nog med sig."

"Men hon är ju myndig!" invände Karl.

"Nå, än sedan?" svarade gubben. "Hon är min dotter och har ju ingen annan friare."

"Hvem vet?" anmärkte Karl. "Innan jag råkade dig på torget i morse gick jag ett slag förbi här och, nyfiken som jag var, tittade jag in genom dörren. Då satt här en främmande karl, klädd i arbetskläder, och Karin stod bredvid honom vid bordet, samt talade lifligt och vänligt med honom."

"För f—n" utropade gubben. "Då var det Filip, kommer den slyngeln fortfarande hit, och jag har förbjudit honom att visa sig i mitt hus. Bah! det gör just ingenting, så snart du är gift med

henne, kan du ju sjelf visa honom på dörren. Du är väl nog karl för din hatt."

"Ja bevars", försäkrade Karl. "Jag fruktar icke honom personligen, nej! endast svärigheter från Karins sida just för Filips skull."

"Tror du det?" sade gubben. "Hon skall lyda mig, eller också — men der kommer hon ju sjelf — afbröt han sig. Nu skola vi strax vara på det klara i det afseendet."

"Karin", ropade han högt, "kom hit."

Karin närmade sig sin far, utan att ana orsaken.

"Titta engång lite nogare på denne unge man!" sade gubben skrattande.

Karin gjorde stora ögon och stirrade förundrad fadren i ansigtet.

"Icke på mig skall du se, utan på den der unge herrn", sade gubben.

"Hvad skall det vara bra för far?" frågade Karin.

"Det skall jag nog säga dig efteråt", sade gubben. "Men titta nu bara riktigt på honom."

Först nu riktade Karin ett par granskande blickar på ynglingen och såg honom rakt i ansigtet.

Gubben begagnade sig deraf och sade: "Det är som sagdt, Karl Orange, son af vår släkting i Örebro. Han är kär öfver öronen i dig och har anhållit hos mig om din hand, och jag har redan gifvit honom mitt löfte dertill."

"Oh, far!" ropade Karin, "hur kan du göra så?"

"Se så, kom nu inte bara med några invändningar, du vet att jag icke tål något sådant", sade gubben. "Jag kommer ännu mycket väl ihåg den dag då jag friade till din mor, och jag önskar icke att upplefva sådana scener med gråt och jemmer på nytt hos min dotter. Jag, din far, känner bättre till världen än du, och kan därför bättre bestämma om ditt bästa, samt rangera om din välfärd. Till tack derfor räknar jag på att du samtycker till mitt val. Om en månad står brölloppet och samtidigt afträder jag åt eder två min rörelse med allt hvad dertill hör."

"Det var då för väl far!" sade Karin, "att du ändtligen slutar upp med krogrörelsen och Karl kan ju äfven öfvertaga densamma mig förutan. Men hans hustru blifver jag icke."

"Hvad, vill du icke lyda din egen far?" röt gubben, blossande af vrede. "Du vågar att säga nej."

"Ja far, det gör jag", svarade Karin med kallt lugn. "Jag kan icke blifva Karls hustru och därför säger jag honom det rent ut."

"Hvarför icke då?" ropade fadern.

"Derför, att jag bortlofvat mig åt en annan", svarade Karin.

"Jaså, du har bortlofvat dig!" sade gubben med spotsk min. "Hvad vill det säga?"

"Det måste du väl kunna begripa utan förklaring", sade Karin helt lugnt. "Du vet ju mycket väl, att jag älskar Filip och har bortlofvat mig till honom och en annans hustru blifver jag der för aldrig!"

Åhå!" röt gubben igen. "Jo, pytt! förr stryper jag dig med mina egna händer, än så får ske"

Karl Orange fann numera för rådligt att blanda sig i saken. Han lade sin hand på gubbens axel och sade:

"Jag ber dig far! Hör upp med sådana skarpa ord, det uppeggar endast henne ännu mera. Aflägsna dig far och gif mig tillfälle att samtala med henne. Jag tror att jag bättre sjelf kan komma till rätta med henne."

"Hvad, tror du att jag icke sjelf kan bringa henne till lyd- nad?" skrek gubben. "Hon skall underkasta sig min vilja, eller jag skall lära henne det."

"Men när man med goda ord lugnt kan komma lika långt, samt uppnå samma resultat, hvarför skall det då ske med våld?" sade Karl.

"Nåväl! kanske du har rätt", svarade gubben. "Jag skall då gå min väg och du kan ensam tala med henne. Jag skall ändå besöka ett par goda kunder, hvilka hålla sig undan för polisen, och det tager allt en timmes tid. Adjö med eder."

Han hade redan hunnit till dörren, då han ännu en gång vände sig om och sade till Karin:

"Tag nu ditt förnuft till fånga mitt barn och gif med dig, så att allt är klart när jag återkommit och gör mig icke förtret."

Han gick sin väg.

De unga tu voro ensamma.

Liksom ett par engelska tuppar som äro retade mot hvarandra för att strida, förberedde sig båda på kampen.

Karl gick en stund af och an i lokalen för att samla sina tankar och öfverlägga med sig sjelf huru han skulle ställa sina ord, och Karin stod bakom disken med nedslagna ögon och teg.

Sålunda hade väl omkring fem minuter förflutit, då Karl plötsligt tycktes hafva fått en idé. Han ryckte till, ordnade sin halsduk, tummade på sina manschetter, gjorde höger om och styrde rakt mot Karin.

Karl hade så ofta förr lurat unga flickor genom artighet och granna ord att han äfven ville försöka sin lycka hos Karin.

Han bugade sig djupt för henne och sade:

"Mamsell Karin! Jag befinner mig midt emot eder i en ganska egendomlig belägenhet. Tillåt mig därför att förklara mig allt närmare för eder.

Eder far har för någon tid sedan tillskrifvit min far, och föreslagit honom ett giftermål emellan sin dotter Karin och mig, samt lofvat att på sjelfva bröllopsdagen öfverflytta på oss gemensamt sin rörelse såsom morgongåfva. Min far har upptagit förslaget med förtjusning, han har talat derom med mig och samma dag på aftonen for jag på tåget till Stockholm. Jag anlände hit i dag klockan fem på morgonen och drifven af nyfikenhet att få se eder, styrde jag strax mina steg hit.

Lokalen var ännu stängd.

Jag kunde strax förstå, att klockan ännu icke var slagen sex, därför beslöt jag att vänta i porten midt emot, för att få se en skynt af min tillkommande brud.

Efter några minuters väntan öppnades dörren och ni trädde ut på gatan för att öppna fönsterluckorna och jag fick det efterlängtade tillfället att se eder.

Väl hade min far en gång under ett besök hos er fader haft tillfälle att se er och, han hade äfven beskrifvit er för mig, såsom en ovanligt täck och snäll flicka. Men ack! hvad jag såg med mina egna ögon var mycket mera", här suckade han djupt. "Jag såg icke allenast en täck flicka, nej! en komplett skönhet stod för mina blickar och jag kände mig vid eder åsyn hänryckt, fasttrollad vid marken. Jag kunde ha störtat tvärs öfver gatan och kastat mig ned för edra fötter, samt tiggat om eder kärlek."

Här lät Karl en paus inträda. Han ville gifva Karin litet tid att besinna sig, kanhända hon skulle framstamma sitt, ja!

Men nej, intet tecken alls.

Han drog en djup suck och fortfor:

"Men ack! jag vaknade för sent ur min förtrollning. Då jag blifvit klart medveten om kärlekers himmelska låga i mitt bröst, slog jag upp ögonen och försvunnen var trollbilden. Ni hade gått in i lokalen. Såsom uppvaknad ur en skön dröm, stod jag länge kvar. Jag slöt mina ögon på nytt, i hopp att den ljuvva bilden åter skulle visa sig. Men nej! den kom icke åter.

Ack, mansell Karin! om ni kunde fatta djupet af min kärlek till eder! Kärlekens pil har träffat hjertats innersta punkt och aldrig, så länge jag lefver, ända till mitt sista andedrag, skall jag upphöra att tillbedja och älska er. Och nu, just nu, denna gång, då jag känner hvad verklig sann kärlek vill säga, just nu säger ni "ett beklagdt nej" på min fråga och öfver återstoden af mitt lif kastar ni derigenom förtviflans svarta dok."

Här afbröt Karl sig sjelf, djupt skakad af det långa talet stod han inför Karin och båda höllo sina blickar fästade på golfvet. Åter en djup suck. Han var verkligen bedröfvad, och hvilken yngling skulle icke varit det i hans ställning. På vippen att få sig en vacker och snäll brud, samt etthundratjugutusen kronor i perspektiv, och — ett bleklagt nej! det kan kallas otur, och icke underligt, att han arbetade emot, för att undanröjda hindret.

Karin hade stillatigande hört på hans tal. Hon hade sjunkit ned på en stol och lutade tankfullt hufvudet i handen. Derigenom var hennes ansigte gömdt och man kunde icke upptäcka om hon grät eller icke.

Karl Orange väntade ännu en liten stund. Han lät sina ögon fara öfver till henne, men han kan heller icke bli klok på fästningens tillstånd.

Vill hon kapitulera eller icke?

Intet tecken syntes, och han beslutade att fortfara med bombardementet. En djup suck arbetade sig åter ur hans bröst, han kände sig lättad och i stånd att börja den andra akten.

Så fort jag hade sansat mig och bringat klarhet i min tankegång, uppsökte jag er far, och som jag råkade honom på torget gjorde jag honom sällskap hem.

Er far har visat sig mycket vänlig emot mig, han har derigenom upplifvat mina förhoppningar; jag glömde min olycka, min mot-

gång och drömde på nytt om den sällhet jag skulle erfaras, vid att få kalla er min, min öfver allt älskade lilla täcka hustru!

Äntligen fattade jag mod och omtalade min kärlek till er för er far. Hvilken glädje genomför mig icke, då han gaf mig sitt bifall. Nu återstår mig endast ert samtycke, och jag anhöll att få mottaga detsamma från edra läppar.

Men i mitt sällhetsrus återkom på nytt tanken af min sorgliga motgång. Det var som om en engel hade kommit ned från himmelen med ett draget svärd, och ställt sig hotande i min väg. Jag bad er far göra sig underrättad hos er, om ni ville gifva mig ert samtycke. Men, min Gud, hvilket svar ni gaf! Säg, att ni endast gycklat med mig! endast lekt med min kärlek! och jag vill kasta mig ned för edra fötter, för att bestorma eder med böner, tills isen kring ert hjerta tinat upp, och ni gifvit mig ert ja."

"Han gjorde min af att falla på knä, men Karin reste sig hastigt upp och ilade ut i ett annat rum.

Men detta afskräckte icke Karl Orange att skynda efter henne, för att förmå henne att gifva vika.

Men Karin anade hans afsigt, och just som Karl trodde sig ha fått henne fast, så hade hon på ett knepigt sätt undandragit sig hans omfamning och befann sig ögonblickligen bakom disken.

Karl stod på andra sidan och fortfor att gifva eld på fästningen med söta ord:

Ack, mamsell Karin! Gör mig icke olycklig för hela mitt lif! Gif mig ert samtycke! Gör mig till den lyckligaste bland dödlige! Jag vill göra er lycklig, jag skall skaffa häst och vagn, hålla som-marnöje, och tillfredsställa alla edra önskingar! Tänk, hvilket lyckligt lif vi skola föra! Jag skall bära er på mina armar, och foga mig i alla edra minsta nycker, endast ni säger ja!"

"Men jag säger nej! nej! nej! min herre!" ropade Karin. Sluta derföre upp med edert prat, och plåga mig icke längre med en kärlek, som jag hvarken kan eller vill besvara. Jag har ju redan sagt er att jag bortlofvat mig och mitt gifna löfte bryter jag på inga vilkor."

"Det är då verkligen ert allvar att gifva mig korgen?" utropade Karl i hög grad uppretad.

"Jag skämtar aldrig i dylika fall", svarade Karin.

"Således är det äfven sanning att ni älskar en annan? frågade Karl.

"Ja, min herre, det är rena sanningen!"

"Då ropar jag ve öfver eder båda! Aktea er för min hämnd!" skrek Karl. "Upptäcker jag hvem den gynnade älskaren är, skall han nog få smaka mina näfvar, ty jag vill icke tåligt bära detta afslag. Jag försäkrar er, att ni aldrig skall blifva förenad med honom, förr skall jag döda honom!"

"Hvad säger ni?" ropade Karin. "Ni vågar hota mig? med hvad rätt, om jag får fråga? Ni måste vara en bra simpel person, som med alla edra kärleksförsäkringar endast skrymtar; ni förtjenar inte annat än mitt förakt! Aflägsna er härifrån, er usling!"

"Bra, min flicka! bra taladt! visa honom tänderna!" hördes en kraftig stämma ropa.

Det var Filip, som under stridens hetta oförmärkt hade inträdt och närmade sig. Han framräckte sin hand till Karin, och hon skyndade fram, samt smög sig intill honom.

"Se här!" sade hon till Karl, "är den man åt hvilken jag vill anförtro mig, och åt hvilken jag har lofvat kärlek och tro så länge jag lefver."

"Jaså!" sade Karl och såg Filip djerft in i ansigtet. "Men jag vill ändå gifva er ett råd: skynda er genast bort härifrån, ty gubben kommer strax hem igen. Skulle han träffa på er här, svarar jag icke för följderna."

"Tack för rådet", sade Filip. "Det blir väl icke så farligt, som ni tror. Jag är just icke rädd af mig. Eller skulle ni kanske tro att jag ämnar öfverlemna min flicka i edra händer. Nej, tro aldrig det! Jag har med mina egna öron hört, att ni hotat henne, och då lemnar jag henne icke, utan stannar kvar till hennes försvar."

"Då måste ni tänka, att få stanna här för evigt — eller hur?" inföll Karl.

"Åh nej", svarade Filip, "men en god stund, tills vidare, Kom Karin och gif mig en seidel öl, att jag må förvärfva mig rätt att sitta här."

"Ja, Filip, det skall du strax få", sade Karin.

Karin sprang glad bakom disken, slog öl i en siedel, och gick fram till honom i det hon sade:

"Här har du Filip! — 20 öre!"

Filip drog upp sin portmonnä, tog upp tjuvä öre, betalte och sade till Karin:

"Drick mig till, Karin, på gammalt svenskt vis!"

Karin fattade seideln och sade: "Din välgångsskål, Filip!"

Hon drack deraf, och återlemnade den sedan till Filip.

"Tack!" sade Filip, och tömde seideln nästan i botten.

Karl hade under detta deras samtal med sammanbitna läppar stått kvar vid disken och varit ett ofrivilligt vittne till sin rivals triumf. Nu kunde han icke beherrska sig längre utan sade:

"Men att uppträda på detta sätt och blanda sig i familjeförhållanden och skilja fader och dotter åt, är icke rätt gjordt af er, och uppmana en dotter till ohörsamhet emot sin far, anstår icke en främmande person."

"Jag ämnar icke heller att blanda mig i striden mellan far och dotter, genmålde Filip, det blir Karins ensak. Hon har, Gud vare lof, goda förståndsgåfvor och har ett klart begrepp både om sina skyldigheter och rättigheter. En främmande är jag icke heller, ty jag är Karins fästman. Vi hafva trolofvat oss af ömsesidig fri vilja och derigenom har jag en grundad anledning att försvara henne, när så behöfs."

"Men gubben Knorr är och blifver dock hennes far och är herre här", invände Karl.

"Medgifves", svarade Filip. "Han är herre öfver allt annat, men endast far för flickan. Hans rättigheter öfver henne hafva sina gränser. I sjelfva verket är ju Karin en fri person, som disponerar öfver sig sjelf, ty hon är myndig.

Dessa ord voro just uttalade, då dörren bakom disken öppnades och fader Knorr trädde ut.

Karl skyndade till honom och började ifrigt redogöra för resultatet af sitt frieri, medan Karin helt lugn och ogenerad blef quarsittande hos Filip.

Man rådgjorde nu å ömse sidor om hvad som var att göra.

Hos fader Knorr var man snart på det klara. Han närmade sig långsamt bordet, vid hvilket de två älskande sutto och samtalade. Karl följde tätt bakom gubben.

Fader Knorrs ansigtsfärg var för tillfället ännu mera röd än vanligt, en följd af den vrede, hvaraf han beherrskades och hans ögon sköto onskfulla blixtrar.

"Hvad har du här att beställa?" frågade han Filip.

Dricka en seidel öl, Fader Knorr!" blef svaret.

Gubben betvingade sin harm öfver det lugn, hvarmed Filip afgaf detta svar.

"Nåväl!" sade han, "det gläder mig, att det smakar dig. Det var en lycka för dig, att du finnes här, du kan nu få blifva vittne till, att jag förlofvar min dotter Karin med denne unge man, Karl Orange."

"Såå", sade Filip, fortfarande lugn. "Den ceremonien har jag verkligen god lust att öfvervara."

Gubben låtsade ej höra svaret. Han vände sig till Karl och frågade honom:

"Nå, Karl, hur långt har du kommit med flickan? Har du blifvit ense med henne?"

Karl ryckte stillatigande på axlarna.

"Således icke!" sade gubben. "Jag anade nog, att jag till slut skulle blifva tvungen att använda hela min faderliga myndighet."

"Den hjälper dig härvidlag icke", inföll Karin, "och du kan derföre bespara dig obehaget deraf. Jag kan icke bli herr Oranges hustru, emedan jag redan har bortlofvat mig åt Filip."

"Under alla omständigheter?" frågade gubben.

"Ja", svarade Karin med fast stämma.

"Äfven om jag dagligen pryglar dig och låter dig svälta?" frågade gubben.

"Ah, med sådant har det ingen fara!" inföll Filip.

"Hvem vill då hindra mig deri?"

"Jag!" sade Filip.

"Ha ha! Du är just den rätta!" svarade gubben. Han vände sig nu till Karin i det han sade:

"Nu frågar jag dig för sista gången: Vill du blifva Karl Oranges hustru?"

"Och för sista gången, svarar jag nej!" sade Karin.

"Din slyna!" skrek gubben, och höjde armen i den tydliga afsigten att slå henne.

Men innan slaget föll ned på henne, hade Filip sprungit fram och gripit gubben om armen, derigenom afvärjande det måttade hugget.

"Jag tillåter icke, att ni slår henne", sade Filip lugnt.

"Släpp mig, bof!" skrek gubben.

"Nej!" svarade Filip kallt, "icke förrän ni lofvat mig att icke slå henne, utan låta henne vara i fred."

"Akta dig, Filip!" ropade i detsamma Karin.

Som en blixst vände Filip sig om och såg Karl Orange, hvilken kastat af rocken och närmade sig bakifrån, i afsigt att gripa honom i ryggen.

Vig, som Filip var, undvek han det rigtade slaget genom en smidig rörelse och lyfte i stället den spenslige rivalen högt i luften samt kastade honom derefter handlöst ifrån sig på golfvet.

Karl föll ned ett godt stycke ifrån bordet, samt slog sig så illa mot kanten af spisen, att man sanslös blef qvarliggande på golfvet.

"Allsmäktige Gud!" ropade Karin. "Du har dödat honom, Filip!"

"Ut, ur mitt hus med eder båda!" skrek gubben af raseri, "och dig, din slyna, gör jag arflös samt förbannar dig. Träd aldrig mera öfver min tröskel!"

"Att göra henne arflös, det kan ni försöka, herr Knorr", sade Filip ännu helt lugn. "Hvad åter förbannelsen vidkommer, så hoppas jag att Guds hand vet att göra densamma oskadlig.

Fatta mod Karin!" sade Filip vänd till henne. "Gå upp på ditt rum och packa in i ett knyte de få saker, hvilka du eger, kom sedan hit igen. Jag väntar dig här och vi lemna din fars hus för alltid."

Karin lydde Filips råd, gick ut för att hemta sina saker och Filip närmade sig Karl, för att undersöka om han tagit någon allvarsam skada.

Men som han icke kunde upptäcka den ringaste blessyr, fattade han honom varsamt om lifvet, upplyfte honom samt nedsatte honom på en stol.

"Det är icke alls någon fara med honom", sade Filip till gubben. "Han har endast svimmat af. Tag hit litet ättika, så skall jag tvätta honom dermed. Det är allt hvad som behöfs."

Gubben hade sjelf icke blifvit så litet rädd för Karl. Han lydde mekaniskt befallningen och kom fram med ättika.

Filip badade dermed Karls tinningar och inom fem minuter

derefter började denne att slå upp ögonen och återhemta sig från vanmakten.

Gubben Knorr pysslade nu mera sjelf med Karl, och Filip slog sig ned på en stol för att invänta Karins ankomst.

Under tiden samspråkade de båda männen i en hviskande ton.

Plötsligen lemnade gubben Karl, gick bakom disken, hemtade sin hatt och var just i begrepp att gå ut.

"Stopp!" sade Filip och grep gubbens arm. "Det der tillåter jag icke. Förrän Karin och jag hafva lemnat edert hus, understår ni eder icke att gå ut."

"Hvad, vill ni nu äfven hindra mig att gå hvarvt jag vill?" skrek gubben. "Jag bryr mig icke om edert förbud, gif mig plats och låt mig gå."

"Nej, nej!" svarade Filip och grep gubben om lifvet, samt svingade honom in i rummet igen. "Jag vet, att ni rufvar på elakheter och ämnar hemta förstärkning af edra hvardagskunder."

Fader Knorr hade tumlat tillbaka mot disken. Der stod han och stödde sig mot densamma för att hemta andan efter förskräckelsen.

Filip bevakade mistroget alla gubbens rörelser. Karl satt ännu kvar på sin stol i djupaste vanmakt.

Plötsligen började gubben långsamt att smyga sig fram bakom disken.

Filip lät honom lugnt utföra manövern. Han sprang och skuffade omkull gubben samt varseblef dervid en messingsknapp, som satt i golfvet och hvilken var orörlig.

"Åhå!" tänkte Filip, "nytt djefvulskap, en signalklocka. Men hvarvt går den? Hvad kommer att följa? Här gäller att vara på sin vakt!" Han såg sig om efter ett säkert gömställe, posterade sig bakom ett bord nära dörren och ordnade sig der till sitt försvar.

Knappt var detta utfördt förrän tre personer blefvo synliga.

Karin kom in, bärande en liten packe, innehållande hennes kläder med mera och genom en annan dörr, hvilken Filip hittills alltid ansett vara en skåpdörr, insmögo sig två karlar. Björn och norrmannen.

"Håll i henne!" skrek gubben åt de sednare och pekade dervid på Karin.

Men Karin insåg genast faran att blifva afskuren från Filip.

Hon kilade behändigt förbi norrmanen, innan denne riktigt fattat meningen af gubbens rop och hon upphann Filip, samt gömde sig bakom hans rygg.

Filip ansåg emellertid det icke vara skäl i att låta henne stanna på halfva vägen, han skuffade henne emot dörren och ropade efter henne:

”Skynda dig undan, jag skall nog reda mig.”

Hjelten Karl Orange hade hemtat mod igen genom den nyss anlända förstärkningen. Han hade stigit upp från stolen, samt smygande närmat sig kampplatsen.

Han varseblef att Karin nalkade sig dörren och han ville spärra vägen för henne.

Men Karin gaf honom en stark stöt för bröstet, så att han raglade tillbaka och nu var vägen ändtligen fri för henne. En stöt till och hon var utom dörren och sprang sin väg uppåt gatan.

Numera stod Filip ensam emot fyra karlar och minsann blef icke ställningen derigenom mycket farlig.

Men Filip var vid godt mod. Han hade som pojke varit med i många lekar och brottningar, samt var känd såsom ovanligt vig.

Björn och norrmanen bildade första linien, bakom stodo hjelten Karl samt gubben Knorr.

Filip insåg att det vore mindre rådligt att lemna dem tid till förberedelser, ty det var icke så godt att veta, om icke ännu förstärkning kunde inträffa och göra hans belägenhet ännu kinkigare.

Han grep därför fatt i en tung stol som stod nära honom, samt svängde den omkring hufvudet på norrmanen. Denne sökte samtidigt att undvika slaget, samt att gå Filip löst på lifvet.

Men Filip var för qvick och vig. Han hade svängt stolen tillbaka och just som norrmanen närmade sig med lutadt hufvud, gaf Filip honom med stolen ett slag i ansigtet så att han slungades tillbaka på golvet, hvarvid blodet ymnigt strömmade ur hans näsa.

Begagnande sig af den deraf uppkomna förvirringen, sökte Filip att uppnå dörren.

Men Björn hade fattat posten framför densamma och gubben samt Karl Orange skyndade äfven till hjälp åt detta håll.

”Låt mig slåss med honom ensam”, ropade Björn åt dem. ”Ingen har att blanda sig i enviget”, och vändande sig emot Filip till-

lade han: "kom hit Filip, förmår du att skuffa mig undan, nåväl då står vägen dig öppen, men icke förr."

Den unga Filip kände sig just som litet orolig. Han hade sig bekant att Björn egde en jättes styrka och att ännu ingen ensam kunnat besegra honom.

Uti en brottning törs jag då alls icke inlåta mig med honom tänkte han, ty då kommer jag att duka under. Nej! det enda som kan rädda mig är min vighet. Deruti är jag honom öfverlägsen, ty han är gammal och styf i lederna.

Midt under sina funderingar på bästa sättet att komma ut, fick han plötsligen en idé. Snabb som blixten gjorde han ett sidesprång, grep tag i en ny stol, släpade densamma efter sig på golvet och då han hade kommit nära intill Björn, grep han med beggä hinderna tag i stolen samt låtsade svinga den upp i höjden, för att låta den falla ned på Björns hufvud.

Liksom norrmannen gick nu äfven Björn i fällan.

Björn väntade sig slaget från höjden och han böjde därför hufvudet samt kroppen nedåt. Men genom en väl utförd hastig rörelse slungade Filip stolen med hela sin styrka i ansigtet på honom.

Björn tumlade baklänges, träffad af slaget. I sjelfva fallet störtade sig Filip ännu en gång öfver honom och ett nytt, väl måttadt slag med högra handens knytnäfve, träffade Björn denna gång midt i pannan, så att det slog tusen blixlar för hans ögon och han föll medvetslös ned.

Utgången var numera fri.

Filip begagnade sig skyndsamt deraf. Han öppnade dörren och med ett språng var han ute i det fria.

Hjelten Karl slungade i förargelsen ett ölkrus efter honom, men utan att träffa föll detsamma ned på gatan och gick sönder.

Filip skyndade upp åt gränden och då han hunnit till hörnet af Storgatan, fann han Karin ännu väntande på sig.

De skyndade tillsammans framåt, och under vägen berättade Filip för Karin sina sista bragder.

"Gud vare tack och lof!" sade Filip, efter slutad berättelse, "att vi äro väl ifrån hela det der sällskapet. Hända hvad som vill, så äro vi nu förenade, och skola icke så lätt skiljas åt.

Du följer mig till min värdinna, madam Hanson, hos hvilken

jag bor. Hon är en hygglig människa och när vi berätta henne sanna förhållandet, skaffar hon nog logis åt dig med.

I morgon går jag på mitt arbete igen, och du begifver dig till ett kommissionskontor, för att söka plats hos något fint herrskap. Jag skall tala med min mästare, och du kan sjelf rådfråga dig med mäster M—, huru det förhåller sig med dina arfsrättigheter. Jag tror att på din mors förmögenhet har din far inga anspråk.

Arbeta måste vi begge, allt hvad vi förmå, ty eljest kunna vi icke uppehålla oss, det öfriga hemställa vi åt Gud. Du skall få erfara att han icke öfvergifver oss, blott vi sjelfva göra vårt bästa.

Hvad tycker du om förslaget?'

"Jag är förtjust deröfver", svarade Karin, "och känner mig redan så lugn och lycklig vid din sida. Jag är så glad att jag är fri från min fars förderfliga inflytande och kroglifvet."

XXI.

Såsom Filip hade förväntat sig, var madam Haason, hans världinna, genast beredvillig, att antaga Karin.

Hon mottog henne i sitt eget rum och bevisade henne sitt varma deltagande.

"Att vara sysslolösa", sade hon, "det går icke an, nej, arbeta måste ni begge.

Filip bör fortfarande arbeta hos sin gamla mästare, och Karin gör bäst uti att taga plats hos något ordentligt herrskap, så får du tillfälle att lära dig mycket, som du kan få nytta af, när ni en gång få se bättre dagar.

Kom bara och låt mig hållas. Jag skall följa med Karin till fru Trivander. Jag känner henne, hon har kommissionsbyrå och många bättre familjer skänka henne sitt förtroende. Hon är här vid laget bäst egnad att vara mellanhand."

Detta samtal med fru Trivander medförde äfven ett godt resultat.

Mathilda Hager hade för en stund sedan varit der och sagt till om en kammarjungfru, och fru Trivander gaf Karin anvisning på platsen.

Väl tyckte hon att Karin var bra mycket främmande för en kammarjungfrus åligganden, men det var väl icke så svårt heller. Hvarje sak har sina sidor, och säkert är, att det som ingenting vågar kan ingenting vinna.

Derför rådde hon henne att försöka. "Fruentimret som var här", sade hon, "är en snäll och vänlig person, sök att få tala med henne, och fattar hon tycke för dig, tror jag äfven du lyckas hos fröken af Pernau och att du får platsen.

Visa dig framför allt ödmjuk, artig och höflig, ty på det sätter man stort värde i det huset."

Så gjorde äfven Karin.

Hon begaf sig genast till fröken af Pernaus hus. Fredrik var på sin plats i porten. Karin frågade efter fröken Mathilda, och det dröjde icke länge förr än hon stod framför henne i förmaket.

Karin upplyste henne om, att fru Trivander hade sändt henne dit, för att söka den lediga platsen som kammarjungfru.

"Det var väl", svarade Mathilda. "Hvar har jungfrun tjenat förut? Låt mig se betygerna?"

"Jag har ännu icke konditionerat", svarade Karin, "utan jag har varit hemma hos min far."

"Hvar bor han? och hvad är han?"

"Han bor här i staden och har krogrörelse."

"Fy då! ett sådant yrke tycker jag icke om", sade Mathilda, "det är en dålig rekommendation."

"Ja, det kan jag väl tänka", svarade Karin, "jag sjelf har aldrig tyckt derom, och har derföre lemnat hemmet och brutit med min far."

"Nå det var väl", sade Mathilda, "och nu vill ni hellre taga plats såsom kammarjungfru?"

"Ja, jag tror mig trifvas bättre bland hederliga människor."

"Det låter höra sig, och stämmer mig strax till er fördel", yttrade Mathilda. "Men kammarjungfrubefattningen hos en förnäm dam, är icke så lätt, som ni kanske föreställer er. Dervid har man nu för tiden stora pretentioner. Det gäller att kunna friserå väl, och jag vet ju icke huruvida ni är skicklig i det."

"Jag syr just icke så fort, men väl", svarade Karin. "Frise-ring har jag icke lärt, men nog vet jag temligen hur det går till. Viljan är ju hufvudsaken, och den har jag. Om herrskapet vore snälla och försökte med mig en liten tid på prof, så skall jag göra allt hvad i min förmåga står, för att blifva hemmastadd inom denna prof-tid.

"Ja! jag vet icke", svarade Mathilda. "Kanhända att det lyckas. Det är ju för öfrigt icke mig, som jungfrun kommer att tjena, utan fröken af Pernau sjelf och hon har att bestämma derom. Jag skall tala med henne derom och ni kan ju följa med upp till henne så får hon se eder med detsamma. Tycker hon om er, så kanhända ni kommer att stanna."

Sagdt och gjort.

Helena tyckte om Karin, för det hon var så snyggt och enkelt klädd och resultatet af samtalet blef, att Karin antogs på prof under en månads tid. Visade hon sig under tiden vara påpasslig, trogen och allvarsam, så att förhop ning fens om att hon skulle blifva fröken till framtida belåtenhet, så skulle hon derefter få plats på allvar.

Karin antog med tacksamhet förslaget och tillträdde genast sin tienst.

Att Karin uppförde sig väl och gjorde allt för att värdigt fylla sin plats, behöfva vi knappast nämna. Hon kände sig öfver måttan lycklig i sin nya ställning, ty nu hade hon ändtligen kommit bland fint och bildadt herrskap och slapp att handskas med bränvin och sådana personer som begagna sig af dylika njutnings medel.

Med sin vanliga öppenhet, dolde hon icke sitt förhållande till fadern och Filip. Hon omtalade sanningsenligt de strider hon haft att bestå med fadren, och å andra sidan hade hon snart fått reda på frökenas Helenas omständigheter.

Hon fick således äfven veta att densamma var förlofvad med en assessor Derenberg och att fästmannen för närvarande var i arrest och hon fick äfven veta den gemena intrig, hvilken haft detta sorgliga resultat med sig.

Karin kände ju förut till dylika saker från egna öden och hon var mycket bedröfvad öfver, att hennes nya matmor skulle vara träffad af dylika motgångar.

Som hon stundom hade syslor att uträtta i fröken Helenas förmak, dröjde det icke länge förrän hon fick se baron Hans, hvilken fortfarande mycket ifrigt dagligen aflade sina besök hos Helena, väl ihågkommande det gamla ordspråket: "man måste smida medan jernet är varmt."

Hon hörde honom tala och gestikulera, och hon grubblade i tysthet öfver hvar hon förut hade sett denne man, ty han förekom henne som en gammal bekant. Det är då alldeles säkert, sade hon för sig sjelf, att jag har hört denna stämman förut, samt detta egna sätt att skratta.

Hon frågade derföre Mathilda hvem denne herre var, med mera.

Men af Mathildas svar kom intet ljus i saken. Hon kände ingen baron Hans af Wertheim, sådana fina herrar hade aldrig besökt hennes fars lokal.

Likväl ville hon bestämdt erinra sig hafva hört flerfaldiga gånger detta kiknande skratt, och denna egna torra hosta.

Karin hade nyligen erhållit några af Mathildas begagnade kläder, så att hennes frisyr och toilett var alldeles förändrad. Hur kunde väl baron Hans ana, att denna nya kammarjungfru var en gammal bekant till honom, eljest skulle han nog hafva varit mera på sin vakt.

Men krukan bäres till brunnen till dess hon spricker.

När glädjen står som högst i taket, är sorgen ofta redan i förstugan.

Gamla ordspråk pläga sällan ljuga, och vi få inom kort tillfälle se, att desamma äfven här besannats.

XXIII.

Baron Hans har uuder den tid vi varit sysselsatta på annat håll, alltjemt fortlefvat i den glada förhoppningen om ett lyckligt resultat.

Väl hade han under det den Fersenska dramen afspelades, fått hålla till godo med ett och annat groft skämt. Men han var nu en gång så förlärdad och förderfvad till sin karakter, att han icke det ringaste brydde sig derom.

Hvad bekymrar det honom, att Fersen duellerat, eller att han har blifvit sårad och är en krympling, att Derenberg ännu alltjemt sitter inom lås och bom. Han, den inbitne egoisten tänker endast på sig sjelf och sina egna fördelar.

Men om han sjelf ännu inte anade, så veta vi dock att det redan börjat blåsa en annan vind, efter hvilken det blifver honom svårt att vända kappan.

Han kommer att besanna ordspråket: "Den som gräver en grop åt andra faller sjelf deri."

Som vanligt har han i dag promenerat, gjort sina vanliga besök på klubben, hos Helena och på åtskilliga Caféer, sedan han derefter dinerat på Grand hotel begifver han sig hem.

Vid hemkomsten anmäler hans betjent Henrik, att en herre inväntar honom i hans rum.

"Hur kan du insläppa någon i rummet, när jag är borta?" frågade baronen.

"Jag försökte hindra honom från att komma in, men han påstod att baronen gifvit honom tillåtelse dertill."

Nyfiknen att få veta hvem denne gäst var, trädde baronen in och fann Gustaf liggande på den röda sammetssoffan. Han studerade tidningen, samt rökte af baronens havanna cigarrer.

Baronen blef i högsta grad förargad öfver denna nya oförskämhet, och utbrast:

"Hvad vill detta säga? Hur vågar du taga dig sådana friheter? Tror du, din slyngel, att jag får mina cigarrer gratis, eller att jag har stulit? Hvad är meningen med detta besök? Jag har ju tydligt under nuvarande förhållanden, undanbedt mig dina visiter."

På Gustaf gjorde denna skarpa tillrättavisning icke det ringaste intryck, han drog lugnt ännu några bloss på cigarren, derefter reste han sig långsamt upp samt ställde sig med korslagda armar framför baron Hans.

"Ja, mycket riktigt", svarade han. "Jag kommer mycket väl ihåg vårt aftal, och när jag nu ändå besöker er, så kan baron nog

begripa, att det måste hafva tilldragit sig något viktigt, för att kunna föranleda mig att bryta mitt löfte.

"Jaså", sade baronen, "och hvad viktigt har då hänt?"

"Åh", fortfor Gustaf. "Att börja med, har en polis varit hemma i huset och har öfverallt, såväl hos husvärden, som hos hyresgästerna, inhemtat noggranna upplysningar om mig, och jag kan försäkra baron, att jag icke alls tycker om den uppmärksamhet, polisen bevisar mig."

"Nej, icke heller jag", sade baronen, "men det kan ju hafva skett i en annan afsigt än den du tror, och det är icke värdt att slå allarm i förtid."

"Nej bevars, om det vore allt!" fortfor Gustaf. "Men jag har äfven upptäckt att man spionerar på mig, och att civilt klädda män förfölja mig hvart jag går. I går afton gick jag ut för att få mig litet mat. När jag vänder mig om på gatan, ser jag att en karl i blå kostym följer mig i hack och häl. I början brydde jag mig just icke derom, och för att blifva af med karlen, gick jag tvärs öfver gatan till andra sidan.

Men karlen följde mig, och då jag gick in i en cigarrbutik kom äfven han in och köpte sig en cigarr, tände densamma och började samtala med expediten om vädret.

När jag gick hade jag honom återigen efter mig. Jag gick nu in i en restaurationslokal. Karlen likaså; och då jag tog plats vid fönstret slog han sig ned vid utgången. Jag dröjde länge med flit, ty jag ville försöka att trötta ut honom. Men det lyckades ej, han satt lugn qvar och aflägsnade sig icke förr än jag gick och då hade jag honom efter mig igen.

Han gjorde mig visserligen ingenting ondt, icke ens tilltalade mig, utan endast såg på mig och observerade alla mina rörelser."

Baron Hans kände sig illa till mods genom denna underrättelse, men för att stärka Gustafs mod, sade han i likgitig ton:

"Det hela är blott ett elakt skämt och jag förstår icke hur du kan göra så mycket väsen deraf. Säg mig nu slutligen, hur du blef honom qvitt?"

"Jo", fortfor Gustaf. "Jag sprang in i ett hus på stora Nygatan som har genomgång. Jag sprang ett par trappor upp och gömde mig, när han bäst trodde mig vara på andra gatan och letade efter mig der, sprang jag behändigt ned samma väg jag kommit.

På det viset slapp jag honom och nu har jag sprungit hit, för att inrapportera saken för baron."

"Men det tycker jag ändå icke om att du har gjort", svarade baronen. "Tänk om karlen ännu skulle vara dig på spåren; då kunde jag äfven blifva utsatt för ett dylikt skämt och det vill jag sannerligen icke."

"Nej, nej, det kan jag nog tro", sade Gustaf. "Med polisen är det icke roligt att skämta. Jag har också redan allvarsamt tänkt på, om det icke vore rådligast att undandraga sig den skämtsamma uppmärksamheten som förefaller mig skäligen misstänkt."

"Hvad säger baronen, om jag tog mig en liten tur till Amerika? Skulle baronen vara benägen att försträcka mig respennin-garna, så vore jag villig att resa strax."

"Åh ja! under vissa omständigheter", svarade baronen. "Det beror på huru mycket du begär."

"Fem tusen kronor", sade Gustaf.

"Är du tokig din slyngel?" skrek baronen. "Hur rik anser du mig då att vara, att du kan komma fram med en sådan summa."

"Det har jag ännu aldrig tänkt på", svarade Gustaf lugnt. "Det bryr jag mig icke heller om, men billigare kan jag icke göra resan."

"Nåväl", svarade baronen, "då får du allt stanna hemma och stå ditt kast. Här har du det ju ganska bra och ingen gör dig någon förtret. Blifver du verkligen en gång uppkallad i polisen, så kan du ju bara fortfara att neka och de kunna ingenting göra dig."

"Åh, jag vet just icke om så är", sade Gustaf. "Väl står det i lagboken, att de icke skola dömma någon, som ej erkänt sig skyldig, men de kunna ändå hålla mig i häkte en bra lång tid, och om de slutligen släppa mig lös, så kan jag ej få någon ersättning för den skada jag lidit."

Jag känner mig för väl i den riktningen, och skulle jag råka i en sådan belägenhet, svarar jag icke för hvad jag då säger. Jag darrar redan nu, när jag tänker på möjligheten, hur skall det då bli om det blir allvar af saken."

"Din kanalje!" skrek baronen vredgad, i det han grep Gustaf om halsen, samt skakade honom duktigt. Du tror dig kunna skräm-ma mig för att sedan kunna preja mig."

"Nej, herr baron, det är ingen sanning", ropade Gustaf. "Allt hvad jag nu säger, beror på det verkliga förhållandet. Men släpp mig nu för all del, eljest ropar jag på hjälp."

Full af förakt kastade baronen honom handlöst ifrån sig. Gustaf föll ned i en karmstol och drog djupt efter andan.

Efter en kort stund upptog han emellertid samtalet i samma oförskämda ton och sade:

"Hade jag bara kunnat ana följderna förut, så hade jag på intet villkor låtit öfvertala mig att bortstjåla min herres sigill och ännu mindre inlåtit mig i bedrägeriet med gömmandet af de stulna sakerna. Men det kunde aldrig falla mig in, att polisen skulle misstänka mig, oskyldiga människa."

"Men gör för all del icke så mycket bråk af detta lumpna skämt, som icke är gjordt i annan afsigt än att skrämna dig", sade baronen.

"Åh, det säger baron nu", svarade Gustaf. "Väl hafva de icke ännu gjort mig något ondt, men jag är osäker hvilket ögonblick som helst, och då vet jag icke hvad jag säger."

"Så talade du icke förr", svarade baronen, "då sade du dig icke vara rädd om du också såge själfva f—n stå midt emot dig. Men nu förstår du dig på att vara oförskämd i högsta grad, hvarför skulle du nu icke kunna visa dig lika modig gent emot polisen".

"Ack nej", sade Gustaf, "polisen det är något helt annat, de hafva styrkan på sin sida."

"Bah, din dumbom!" svarade baronen. "De kunna väl icke hänga dig, förrän de fått tillåtelse dertill. Men sak samma, du behöfver icke att vara rädd, ty våra anläggningar äro så säkra att det icke är någon fara alls."

"Jaså", sade Gustaf. "Tro icke att jag är så dum, att baron kan inbilla mig det, jag vet nog hvad jag skall tro, och det är, att saken är dålig allt igenom, och att den går förlorad."

"Men hvad är då på färde, din åsna? kan du icke förklara mig det?" ropade baronen.

"Jo", sade Gustaf, "men jag kan icke få klart för mig, hvem som har utfört inbrottet hos friherrn, ty att baron sjelf skulle ha gjort det, tror jag icke, så dum anser jag icke baron vara."

"Den saken har du icke heller med att göra!" svarade baronen.

"Jo, jo men", sade Gustaf, "saken kunde ju lätt få en sådan

vändning, att jag blef fast därför, och jag har ingen lust att sticka mitt hufvud i snaran för barons skuld."

"Din gemena slyngel!" skrek baronen, och med ett språng var han nära Gustaf, och ämnade på nytt gripa honom om halsen.

Men Gustaf unlvek honom och gömde sig bakom ett bord, i det han helt lugnt sade:

"Det är icke värdt att göra om det der, ty då ropar jag högt på hjälp, och blir en tredje person inblandad i affären, då blir det strax poliseak derom."

Dessa ord återförde baronen till medvetande om sin svaghet.

Som fastnaglad stod han kvar på samma punkt, hans ögon utslungade hotfulla blickar mot Gustaf. Intet ord kom öfver hans läppar och i det hans bröst arbetade våldsamt, kunde man se att en svår strid utkämpades derinom. Äntligen tycktes han hafva fattat sitt beslut. Han började gå af och an i rummet och mumlade osammanhängande ord emellan tänderna. Slutligen stannade han framför Gustaf och sade i spotsk ton:

"Att du var en så usel menniska, skulle jag ej kunnat tro. Du är i sanning en sådan stackare, att du icke är värd ett skott krut, och bäst vore det sannerligen, såväl för dig som för mig, om du vore långt härifrån. När du har återfått ditt sunda förnuft, och lärt dig vara måttlig i dina fordringar, då kunna vi åter upptaga underhandlingarna derom. Tusen kronor på sin höjd vill jag gifva dig, inte ett öre mera."

"Åh nej", svarade Gustaf fräckt, "den spiken drog icke. Nog måste framgången af edra planer på fröken af Pernau och hennes förmögenhet väl vara mera värd än lumpna tusen kronor. Att eder framgång genom en upptäckt blifver tillintetgjord, måste väl vara klart för eder skarpa blick. Jag kan icke nöja mig med mindre än fem gånger den erbjudna summan."

"Nå väl, för att slippa disputeras med dig — ett tusen femhundra kronor", sade baronen.

"Nej, herr baron!" svarade Gustaf. "Jag prutar inte ett öre, fullt ut hela summan vill jag hafva, eller också intet!"

"Det är för ögonblicket omöjligt för mig, att undvara ett så stort belopp", sade baronen.

"Åh, det tror jag icke mer än jag vill", svarade Gustaf. "Juden Abelman, har en gång försträckt baronen med femtontusen kronor,

tager man sedan i beräkande fröken Helenas hand och penningar, så äro utsigterna nu mycket mer lysande än de förr varit."

"Men han har redan lånat mig tiotusen kronor", invände baronen.

"Försök bara på allvar och det lyckas nog att få femtusen till", sade Gustaf. "Får jag penningarne i afton, så reser jag i natt och bringar mig samt eder i säkerhet, kom väl ihåg ordet *säkerhet*."

"Ja, ja", sade baronen. "Jag vet nog hvad det gäller under nuvarande förhållanden. Men jag kan icke anskaffa så mycket kontanter, ett tusen kronor är allt hvad jag har i reda penningar."

"Än resten då?" frågade Gustaf.

"Derom kunde vi väl komma öfverens när jag uppnått målet samt vunnit fröken Helenas hand och förmögenhet, men ännu är jag icke så långt kommen."

"Så gif mig säkerhet för resten", sade Gustaf.

"Hur skall jag kunna gifva någon säkerhet, då jag icke eger någon fastighet!" svarade baronen. "Allt hvad jag kan göra är, att lemna så mycket kontanter som jag har och för återstoden vexlar, betalbara på tre, sex och nio månader."

Gustaf afhörde förslaget under tystnad och reflekterade några ögonblick öfver saken. Blef han kvar så kunde han råka i polisens händer, få sitta i häkte en lång tid, kanske till och med få sota för andra små knep, som han förut begått. Hans framtid var nu en gång förspild, bäst vore att mottaga de ett tusen kronor kontant, som erbjöds och resa dermed till en annan marknad. Vexlarna måste väl nog blifva något värda med tiden, om baronen lyckades i sitt företag.

"Välän", sade han äntligen högt. "Jag skall nöja mig med kontanterna, om baronen kan anskaffa dem till i afton, men minst ett tusenfemhundra kronor. För återstoden vill jag då emottaga edra skuldförbindelser på tre, sex och nio månader, som ni talade om, när baronen lofvar mig på sitt hedersord, att desamma blifva ordentligt infriade."

"Se så", svarade baronen, "det låter höra sig. Nu börjar ni äntligen taga edert förnuft till fånga. Att jag betalar vexlarna, derom kan väl intet tvifvel uppstå, men å andra sidan måste du gifva mig svart på hvitt på, att du verkligen reser till Amerika och icke återvänder för att preja mig på nytt."

"Ja bevars", svarade Gustaf "det förstås."

"Så sitt ned med detsamma", fortfor baronen. "Papper och bläck finns på bordet. Skrif, hvad jag dikterar för dig, så få vi den saken klar med detsamma. I afton kunna vi då utbyta detta erkännande emot penningar och vexlar och du kan afresa redan i natt."

"Ja, det vore bra!" sade Gustaf.

Han satte sig ned och inom få minuter var han färdig att skriva hvad baronen dikterade för honom.

Baronen började:

"Undertecknad, Gustaf August Kinmansson, född i Svanljunga, förklarar härmed, att det är jag som utfört inbrottsstölden hos friherre af Fersen, borttagit de förkomna sex pjeserna och gömt dem i kakelugnsröret i assessor Derenbergs sofrum, samt att det äfven är jag som borttagit sigillet från assessorns skrifbord och kastat detsamma uppe hos friherre af Fersen. Brottet har skett af hämd för en i mitt tycke obefogad tillrättavisning, som assessorn hade gifvit mig.

Fruntimret, som narrade assessorn till den döende, och de två karlarne, som hjälpte mig vid inbrottsstölden, äro mina bundsförvandter och hafva följt mig till Amerika.

Jag afgifver denna förklaring frivilligt iföljd af påkomna samvetsqual och för att skingra de ogrundade misstankar, som fäst sig vid en alldeles oskyldig person.

St. den 3 maj 18—.

Gustaf August Kinmansson,
född i Svanljunga.

Utan ringaste motstånd hade Gustaf nedskrifvit allt hvad baronen dikterat för honom.

Men sedan sista raden väl var nedskrifven på papperet, såg han upp i baronens ansigte; det ena ögat slöt han, och i det han med det andra antog en plirande, illmarigt leende min, sade han:

"Nå, det kan jag kalla bra ihopsmidt! Ni är min sann icke någon dummerjöns, herr baron, och förstår er på att slå tre flugor i en smäll. Men för mig är det ju detsamma, så vida jag får de utlovade kontanterna och ni ordentligt infriar vextrarne.

Jag stoppar beviset i min ficka och i afton utbyter jag det-

samma hos er emot femtusen kronor i penningar eller vaxlar. Är sedan allt klart oss emellan?"

"Ja visst!" svarade baronen förlägen, och det syntes tydligt att han umgicks med någon gemen tanke. — "Men icke här hos mig! — på inga villkor — det måste ske utomhus och på ett aflägsset ställe. Jag är rädd att edra besök kunna blifva observerade, och jag vill ej vidare hafva något umgänge med er.

Hvem vet om man icke redan har börjat spionera på mig och mina handlingar.

Låt mig se! hvar skola vi träffas?

Utom staden vore bäst. På öppen plats.

Åh ja, det vore icke så dumt. Gustaf känner väl grottan i parken utanför kungsporten?"

"Ja något", svarade Gustaf.

"Väl!" fortfor baronen, "låt oss träffa der, det är en aflägsen plats, och tiden bestämmer jag till klockan tio. Sedan allt blifvit klareradt, kan ni genast begifva er till stationen; klockan half tolf går sista tåget till gränsen, och två timmar sednare är ni i säkerhet."

"Det passar ju bra ihop", sade Gustaf. "Jag skall infinna mig och hafva allt klart till den utsatta tiden."

"Nåväl, så skynda er härifrån", fortfor baronen, "och passa på i afton klockan tio på slaget i grottan utanför kungsporten."

Gustaf tog sin hatt, bugade sig för baronen och närmade sig dörren.

"Håll!" ropade baronen, "ännu en sak! Jag vill icke att min betjent får kännedom om vår bekantskap. Derfor önskar jag att ni, när ni går igenom dörren, högt, så att han hör det, beder om ursäkt, att hafva uppehållit mig så länge, samt tagit er en cigarr."

"Ack ja! det skall jag göra", svarade Gustaf leende och han höll ord; ty på tröskeln vände han sig om och utgjöt sig högljudt i ursäkter och tacksägelser, att baronen hade svårt att hålla sig allvarsam.

Men så snart Gustaf aflägsnat sig, återsjönk baronen i sitt vanliga grubbel, och det var tydligt att han tänkte på något elakt spratt.

XXIV.

Sedan Gustaf hunnit ut på gatan, genom bakporten, gick han munter framåt, i det han lät det passerade ännu en gång defilera förbi sitt minne.

Han tyckte sig hafva gjort i hvarje fall en god affär.

Här i staden, brummade han för sig sjelf, har jag ju ändå gjort mig oduglig, och en ny plats får jag icke mera.

Peningar har jag icke sammansparat, så att jag kan börja en ny bana för egen räkning. Derföre är detta arrangement med baronen en utmärkt affär.

Med femtusen kronor kan jag uppehålla lifvet en lång tid, och kommer jag verkligen ännu en gång på bar backe, så kan jag ju försöka pumpa baronen ytterligare.

Att återvända till sitt logis hos Derenberg ansåg han icke rådligt, han dref derfor omkring på gatorna och längtade att klockan skulle slå tio.

Baron Hans deremot umgicks med helt andra tankar och resonerade som så:

Att denne slyngel är en skurk, en gemen odåga, det är ju klart; att han har lagt an på att skrämma och preja mig, det är mer än sannolikt.

Men å andra sidan vinner jag genom hans bekännelse ett viktigt dokument, i den händelse att misstanken under sakens vidare behandling skulle riktas emot mig.

Derför äro dessa lumpna femtusen kronor sjelf rena penningar och väl använda om än mitt anslag misslyckas.

Hvad betalningen af vaxlarna vidkommer, så är jag ingen narr och min namnteckning sätter jag ju icke heller derunder.

Amanda skrifver alltsammans åt mig, och jag skall strax bestyra om det.

Vi hoppa öfver åtskilliga visiter, hvilka baronen gör i anledning af Gustafs resa. Vi låta honom gå från och återvända till hemmet.

Omkring klockan half tio på aftonen lemnade han på nytt sitt hem.

Han har insvept sig i en lång reskappa, har satt en pelsmössa på hufvudet och gjort sig så oigenkänlig som möjligt.

Då han trädde ur huset, såg han sig länge omkring och rigtade spejande blickar åt alla håll.

Det regnade och blåste hårdt samt var beckmörkt.

"Hu!" sade baronen mellan tänderna. "Ett riktigt hundväder!"

Han svepte kappan hårdare omkring sig och började gå uppåt gatan.

Samtidigt härmed, blef gestalten af en annan person synlig på andra sidan af gatan.

Han hade varit gömd i portgången i huset midt emot, var iklädd en tjock vinterrock, hvars krage han hade uppslagit för att skydda halsen. En luden mössa betäckte hufvudet och han höll en tjock käpp i handen.

Denne man följde tätt efter baronen, så att han hade honom säkert i sigte och det var tydligt att han sökte simma i baronens kölvatten, ty han var endast femton steg bakom honom.

Baronen hade sett sig om efter spioner, då han trädde ut af huset, men då var gatan folktom.

Han varnade icke en kristen själ, långt mindre någon misstänkt person och lugnad deraf, brydde han sig icke vidare om att iakttaga några försigtighetsmått. Hvem skulle väl också kunna igenkänna honom i den förklädnad uti hvilken han nu uppträdde.

Efter en tjugominuters färd hade han hunnit till en af tullarna och landsbygden blifver synlig.

Han ser sig icke en gång om, utan skrider obekymrad framåt.

Regnet börjar falla starkare ned och stormen piskar detsamma i hans ansigte. Han drager kragen ännu mera upp, och trycker mössan ännu djupare ned öfver pannan och numera ser han knappt de buskar och träd som omgifva honom.

Med säkra steg skyndar han vägen framåt, som förer till grottan.

Ett fasligt väder, mumlade han på nytt. Sannerligen, om någon hade bjudit mig tjugo kronor för att gå hit, jag skulle ändå icke hafva gjort det och nu sker det endast för den der slyngels skull.

Men under nuvarande omständigheter kommer ovädret mig väl till pass som en god bundsförvandt, ty hvilken narr skulle väl, för

sitt nöjes skull, våga sig ut i detta hundväder och filosofera på landsbygden.

Ja, ja! min gode Gustaf, vi få nog vara ostörda och kunna uppgöra våra affärer utan vittnen och *jag* gratulerar i förväg.

Men han vill ju icke ha det bättre. Det är ju han sjelf som rufvar på förräderi, hotat med angivelse och då blir jag ju tvungen att värja min egen säkerhet och har det en gång kommit så långt, att sådana ord blifvit uttalade, då är det bättre att förekomma än att förekommas.

Han skrattade med sitt vanliga demoniska skratt. Ha! ha ha!

När man som filosof betraktar den sak, hvilken jag nu förefafver, uti dess rätta dager, så är det hvarken mer eller mindre än ett mord.

Det är något rafflande, det måste medges.

Men bär *jag* väl skulden?

Nej! nej! det gör jag *icke*.

Jag öfvar endast nödvärn.

Det är ju han som börjat striden.

Han som hotar mig med angivelse.

Han som vill blifva förrädare.

Den som börjar en tvist är alltid den skyldige.

För sådan gemenhet är döden det rätta straffet, och bäst är, att han försvinner.

Den svarta dammen är djup och kommer att gömma honom säkert. Godt om stenar fins det äfven i grannskapet, deraf stoppar jag honom fickorna fulla och så sjunker han strax till botten.

Åh! ropade han plötsligen, här har jag ju bänken.

Nu gäller det att hålla af åt höger.

Här måste finnas en smal gångstig, som förer uppåt backen.

För tusan! hvad det är mörkt, man kan icke se handen för ögonen.

Jag måste varsamt trefva mig fram.

Riktigt, här är stigen och nu har jag endast en kort bit kvar.

Men hvilken smuts! Marken är ju aldeles bottenlös af regnet och jag glider och sjunker oupphörligt.

Med en säkerhet, som tydligen tillkännagaf att det icke var första gången han gick denna väg, tog han nu af in på en smal stig åt venster och försvann i mörkret.

TVÅ minuter sednare hann den andra personen som följt efter honom fram till platsen. Denne kände icke så noga terrängen och hade i följd deraf ytterst svårt att taga sig fram. Mannen är icke heller synnerligen förtjust öfver promenaden, ty han mumlar i skäggaget som så:

"Åt fanders med den karlen. Hvad har han här att göra och vid denna tid till på köpet? Andra förnuftiga menniskor krypa till kojs vid det här laget och känna sig lyckliga, när de fått tak öfver hufvudet och ligga i en god säng, och han rusar ut midt i kolmörka natten i regn och storm, hit till denna aflägsna plats. Man skulle kunna tro att han vore galen! *Men nej! det är han icke* och därför måste det *ovillkorligen* ligga någonting derunder och jag kommer troligen att göra någon märkelig upptäckt.

Men hvar har han tagit vägen?

Jag ser honom inte mera!

Här försvann han, — och jag ser inte hand för öga, — allt är becksvart.

Det måste vara i närheten af grottan som jag befinner mig och troligtvis är denna resans mål.

Här måste finnas en genväg, som jag icke känner till.

Bah! jag skall försöka leta mig fram på rätta vägen och närma mig grottan från andra sidan.

Jag måste i alla fall gå fram på måfå, ty här kan jag icke stå stilla längre och filosofera." Och han började långsamt och försigtigt att smyga sig framåt.

Baronen hade under tiden lyckligt hunnit fram till målet.

Han gjorde det öfverenskomna tecknet, men intet svar följde.

"Ah, jag är således den förste på platsen", sade han, "just som jag tänkt mig. Jag skall emellertid se efter, om de andra finnas på platsen.

Han framtog en pipa och satte till munnen och genom rymden för ett gällt skrik, liknande ljudet af en uggle.

Liksom hela fogelverlden blifvit uppskrämd ur sömnen, besvarades skriet af en annan uggle och äfven en kråka lät höra sitt fula läte.

"Ja så", sade baronen, "de äro på sin plats och vaka öfver mig."

Derefter uppsökte han ett ställe der han stod i skydd för stormen och regnet, och nu tittade han derifrån ut i mörkret.

Han kunde hvarken upptäcka någon person eller höra några fotsteg.

Baronen hade således god tid att ytterligare reflektera öfver sin plan, och han gjorde det äfven. Han drog upp en liten blindlykta ur fickan, tog fram ett litet etui med strykstickor, strök eld, tände på lampan och sig omkring i grottan

Der fans ingenting ovanligt, längst in stod en bänk och ett rundt bord, och vid åsynen deraf utropade han sakta:

"F— dt bra! Sannerligen en utmärkt plats för att uppgöra våra affärer."

Derefter släckte han ut lampan och stod stilla en stund för att vänja ögonen vid mörkret, så snart han kunde något så när skönja utgången smög han sig tillbaka mot densamma.

Der fattade han posto och spejade på nytt ut i mörkret, men ännu syntes Gustaf icke till och likaså litet hördes några fotsteg.

Han svepte kappan tätare omkring sig och återtog sitt spejeri. Fem minuter förflöto och ännu fem; — han började frysa och hans otålighet stegrades samtidigt.

Det ser ut, som om den slyngeln icke alls skulle komma, som om han hade narrat mig, brummade han och jag som har sprungit som en narr hit, i detta oväder.

Det fattades bara, för att råga måttet af hans oförskämndhet. Men nej, jag tror det icke.

Mankerar han mig, nå då har det uppstått andra hinder.

Kanske han har blifvit arresterad eller blifver förföljd igen och därför inte kan komma.

Men om så vore fallet? Nåväl, då vore jag ju äfven mogen och min timma snart slagen.

Död och helvetet! bara jag visste det säkert; de skulle icke få mig lefvande.

Nej det skulle de icke, det är då tvärsäkert, förr tager jag gift eller skjuter mig för pannan.

Ah! hvilken idé.

Hvad! om jag korsade deras planer genom att gå rättvisan i förväg.

Här vore just rätta stället.

Der — tio steg härifrån flyter ett djupt vatten.

Ett språng öfver staketet och allt är slut. Jag har då funnit ro och frid och gjort upp räkningen med världen samt tagit farväl af denna jemmerdal!

Nu inlåter jag mig i alla slags äfventyrliga spekulationer, och för hvad?

För att uppehålla lifvet.

Och hvad är lifvet?

Ja, jag vet minsann icke, hvad det skulle kunna erbjuda mig för nytt och angenämt."

Han utbrast i ett hänskratt.

"Jag är mätt på allt.

Allt hvad jorden erbjuder som njutning har jag redan smakat; jag har tömt nöjets bågare i botten, ja, ända till dräggen.

Jag lefver numera endast för att vegetera och mörda tiden — njuta mitt "dolce far niente."

Men nej! så lätt går det ändå inte!

Hvad skulle Derenberg och alla de andra säga på min döda mull? — De skulle alla samman sönderslita mitt rykte, kalla mig en skojare, som sjelf gjort slut på spelet och kastat korten ifrån mig, och derigenom förklarar mig bankrutt.

Nej, den glädjen skola de icke få! Derför modigt framåt, hända hvad som hända vill. — Förr må de, som vilja förderfva spelet, fara ned i afgrunden, än att segerns triumf ryckes ur mina händer! Det är en verklig njutning att hämnas på andra, och den njutningen vill jag lefva för."

Han rätade upp sig, såg på nytt ut i mörkret och lyssnade; han hörde tydliga fotsteg, och intet tvifvel var att någon parkades.

"Ändtligen!" utropade han.

Strax derefter hördes ropet: "Herr baron, hm! hm!"

"Här!" svarade han. "Är det du Gustaf?"

"Ja!" ljöd svaret, och efter några ögonblick framträdde Gustaf till baronen, hvilken under tiden tändt blindlyktan.

"För f—n", sade baronen, "hvad du har dröjt länge. Du kommer ju öfver en halftimma för sent."

"Ja, jag vet det nog", sade Gustaf, "men det rår jag verkligen inte för. Jag har återigen haft en spårhund i hälarne på mig, och måste springa en lång omväg för att blifva honom qvitt."

"För tusan, nu igen!" ropade baronen. "Berätta!"

"Åh, det är lätt gjordt", svarade Gustaf. "Då jag kom ut genom porten för att begifva mig hit, såg jag mig försigtigt omkring för att se om någon spionerade på mig, — och mycket riktigt stod i porten midt emot en gestalt, som gömde sig i skuggan. Jag låtsade om ingenting och begaf mig i väg uppför gatan, men hade ett vaksamt öga bakom mig. Då densamma nästan hade upphunnit mig, stannade jag; men karlen gick utan vidare förbi mig. Han var en medelstor gestalt, klädd i vinterrock, med kragen högt uppdragen och mössan djupt nedtryckt i pannan, så att jag ej kunde se hans ansigte. Väl passerade han förbi mig, men då han gått ett kort stycke stannade äfven han och syntes vänta, för att se hvilken väg jag skulle taga. Jag märkte nu genast att jag hade att göra med en sådan person som i går, och funderade på att skaffa mig af med honom på samma sätt som sist. Att välja samma hus som i går, ansåg jag icke rådligt, därför slog jag in på en väg, som förde till ett privathus, beläget vid S—gatan, hvilket har en genomgång, som icke hvilken som helst känner. Väl anländ i närheten deraf, skyndade jag litet förut, för att vinna försprång, sprang uppför trapporna och ut genom bakvägen. Det lyckades förträffligt, och nu var jag fri och kunde skynda hit.

Deraf härleder sig mitt dröjsmål."

Baron Hans hade åhört hela berättelsen under djupaste tystnad.

"Hm, hm!" sade han, "nu börja dessa karlar bli allt för odrägliga."

"Det är det jag redan sagt er", sade Gustaf, "att saken är förstörd allt igenom. Men för mig är det sak samma, ty jag behöver icke mer återvända till staden utan kilar strax ner till stationen.

Har baron allt klart, så låt oss skynda på med att utbyta våra papper, ty afgangstimman för nästa tåg är just inte så långt aflägsen."

"Ja, jag är redo", svarade baronen. "Tag fram papperet."

Gustaf stack handen i sin bröstficka, drog upp dokumentet och räckte det förtroendefullt åt baronen.

Denne hade under tiden på nytt tagit fram det lilla etuiet med tändstickorna, strukit eld och tändt lyktan

Han trädde närmare intill bordet, satte ifrån sig lyktan och uppvecklade derpå det mottagna papperet, samt genomögnade desamma noga och länge.

Derefter lade han det långsamt och försigtigt tillsammans, stoppade det i sin bröstficka, och låtsade vara försjunken i djupa tankar.

Gustaf blef otålig och framstammade helt beskedligt:

"Men, herr baron, det är väl riktigt att jag får så...?"

"Jaha, mycket riktigt", svarade baronen liksom vakuande ur en dröm, "det är sant, du skall ha penningarne och lapparne i utbyte. Han drog upp en plånbok ur fickan, tog upp ur densamma en stor bundt sedlar och några papper, bredde ut dem på bordet i det han sade:

"Här har du tre skuldförskrifvelser. Den ena ett tusen kronor på tre månader, den andra ett tusen kronor på sex månader, den tredje ett tusen fem hundra kronor på nio månader, sammanlagdt tre tusen fem hundra kronor och här är återsteden uti kontanter femton hundra kronor.

Gustaf grep begärligt efter sedlarne, räknade dem mycket noga och sade: "Mycket riktigt — femton hundra kronor."

Derefter tog han lapparne, lade sig bekvämt öfver bordet för att komma nära till lyktan och började genomstafva desamma, den ena efter den andra.

Nu ansåg baron rätta stunden vara inne.

Han drog sig oförmärkt bakom Gustaf, tog upp en tvåpipig revolver ur fickan, lade an och nu smälde första skottet, och så ännu ett.

Hjernan flöt ut ur Gustafs hufvud och han sjönk död tillsammans.

Hastigt rafsade baronen de tre lapparne från bordet, tog plånboken upp ur Gustafs ficka, ryckte lyktan till sig och sprang mot utgången i det han blåste ut lyktan.

Väl utkommen i det fria, gömde han sig i en mörk vrå, för att invänta följderna.

Kanske att skotten hade hörts af otillbörliga personer och någon undersökning komme att ske.

Han stod i denna ställning ungefär en quart, då ugglans skri lät höra sig från venstra sidan.

"Åh!" mumlade baronen mellan tänderna, "jag kunde väl tro att luften icke var ren."

"Men vänta!" han svepte kappan ännu tätare om sig, och kröp ännu längre in i sin vrå samt afbidade lugnt hvad som skulle följa.

Strax derefter blef äfven en mörk gestalt synlig, kommande från venstra sidan. Han nalkade sig smygande framåt och väl hunden fram till grottans ingång stod han stilla och lyssnade; ändtligen frågade han;

"Är det någon derinne?"

Efter en kort paus upprepade han frågan ännu en gång, och likaledes äfven för tredje gången.

Men det var tyst och stilla.

Derpå mumlade han något för sig sjelf, som liknade:

Bah, det var ingenting och inte är det värdt att jag, ensam som jag är, begifver mig dit in i mörkret. Ljus eller tändstickor har jag inga med mig och därför kan jag ej uträtta något.

Men jag skall gå och rapportera det på närmaste station, och vill vakthafvande sergeanten då sända en patrull ut, så kan jag ju följa med igen. Med fyra eller sex man kunna vi våga oss fram.

Derpå aflägsnade han sig sakta och tog vägen till staden.

Baronen kröp numera fram ur sitt gömställe, följde på afstånd efter gestalten, liksom för att öfverbevisa sig om att densamme verkligen gick raka vägen till staden.

Han måste väl slutligen hafva fått säkerhet, ty han blef stående, vände om och gick långsamt tillbaka till grottan.

Nu gällde det att skaffa undan liket, innan polispatrullen kunde hinna fram, eller dagsljuset inställa sig.

Ugglan lät sitt stygga skrik höras två gånger efter hvarann.

En kort paus inträdde.

En kort gestalt närmade sig sakta från högra sidan och trädde helt nära intill baronen.

Efter en stunds hviskande samtal med hvarandra, aflägsnade den ena af gestalterna sig igen åt högra sidan, den andra trädde in uti grottan, tände upp ljus i lyktan och såg sig om

Han upptäckte den döda kroppen öfverstänkt af blod.

Med lyktan i handen, lyste han som hastigast omkring på golvet, om något skulle hafva fallit på marken.

Nej, det märktes intet.

Derpå grep han tag i kroppen, tog lyktan i ena handen och med den andra släpade han liket efter sig till utgången.

När han hunnit ut ur grottan utblåste han ljuset i lyktan, och stoppade den i fickan, grep tag med båda händerna i kroppen, samt bar den till dammen.

Der fanns ett staket af sten, på hvilket han lade kroppen, derpå samlade gestalten ihop några små stenar, undersökte fickorna, tog ut hvad som fanns deri, samt stoppade i stället ned stenarne.

Endast ett plaskande förmärktes och Gustafs lik försvann i vatt-net. Detta slog upp ett hvitt skum.

Vattennymfernas armar togo begärligt emot liket, omslöt det-samma och drog det ned med sig i botten.

Åter hördes ugglans skrik, tre hemska rop och allt blef tyst.

Med kattens list och vighet smög gestalten sig undan och försvann i mörkret.

Intet spår af människor fanns kvar i trakten.

Stormen tjöt, regnet föll i strömmar och dammens vatten pi-skades upp på stranden, allt var som vanligt.

Har det hela varit en elak dröm, eller en fantasi af vår in-billning?

Nej! Guds allseende öga har varit det enda vittnet till dessa hemska tilldragelser, och honom hör det till att hämna missger-ningen.

Vi skynda nu äfven från stället och mumla för oss sjelfva:

”Herre, dina vägar äro ofta för oss obegripliga.”

XXV.

Vi återvända till våra gamla bekanta, Björn och norrmannen.

Väl hafva vi hört något om dem under kampen med Filip hos fader Knorr, men likväl hafva vi mycket mera att förklara, ty bra

många af våra läsare önska troligen att veta, hvar desamma hafva uppehållit sig, sedan sista inbrottsstölden.

Varnade genom baronen och noga underrättade om den farliga ställningen, hade de aflägsnat sig från staden, samt begifvit sig ut på landet.

Men der trufdes de icke, både deras håg och tankar voro fastkedjade vid hufvudstaden. Der fans penningekällan, mannen som ingaf dem nya tankar, beredde dem nya vinstgifvande affärer, och, låt situationen vara så farlig den vill, de måste dock till hufvudstaden.

Liksom myggan surrar omkring den brännande ljuslågan, intill densamma förstör den, så gick det äfven här med våra begge vandrare.

De vilja undgå farsn och ändå ränna de blindt i densamma.

Efter fjorton dagars kringvandring, smögo sig en afton vid elfva tiden två gestalter genom stadsporten och skyndade genom några idogater till fader Knorrs lokal.

Väl hunnen fram, trädde den ena in genom bakvägen, öppnade köksdörren och kallade ut en flicka.

Med henne hviskade han en stund och derefter skyndade flickan in i lokalen.

En gammal gubbe, i hvilken vi igenkänna fader Knorr, trädde ut.

De båda karlarne började tala med honom och snart försvunno alla tre på en trappa, hvilken förde ned till en källare.

Redan dagen derpå bringade postbudet till baronen ett lokalfref. Utanpå konvolutet stod tryckt:

Från August Winrod. Kortfabriken. Till baronen af Wertheim. Och då baronen bröt upp det, fanns inuti ett annat försegladt bref utan påskrift, innehållande följande rader:

Vi tillåta oss härigenom underrätta eder, att vi återvändt och tills vidare komma att uppehålla oss här i afvaktan af edra befallningar och i förhoppning, att ni snart gör bruk af våra tjänster, ty vår kassa är bra medtagen och vi behöfva snart förstärkning.

Meddelanden, sända under den gamla adressen och betecknade med "angeläget", komma genast och säkert i våra händer.

Edra ödmjukaste tjänare.

Mellanpjesen, kampen hos fader Knorr, har störande ingripit i dessa hemliga gömmor och har redan eröfrat dem deras förtrollande nimbus.

Den önskade sysselsättningen hafva de begge karlarne äfven fått, ty sista nattens tilldragelser hafva icke aflupit utan deras inblandning.

Den ena var Björn, den andre norrmannen, och den mörka gestalten som smög omkring, var vår bekanta Brockman

Denne hade följt baronen i hälarne och således, troget uppfyllande sin tjenstpligt, blifvit lockad ut i mörka natten.

Klockan ett på morgonen uppnådde baronen sitt hem.

I en fart kastade han af sig de genomvåta klädespersedlarna.

Han tog varsamt upp ur fickorna de tre lapparne och Gustafs sista bekännelse.

Lapparne ref han sönder i små bitar, men det andra nedläste han i skrifbordet.

Han var allt för tankfull för att kunna sofva.

Han tog på sig sin morgonrock, och påtände en Havanncigarr, samt utsträckte sig beqvämt på soffan.

Der hvilade han nu på samma plats, på hvilken den stackars Gustaf några dagar förut lutade sig och kände sig så lycklig.

Men tala måste han, eljest kunna vi ju icke få del af hans tankegång.

"Välän", mumlade han inom sig. "Åter en ny länk i kedjan! Så slutar det på girighetens bana. Han har ju sjelf rasat i sin olycka, sjelf dikterat sin egen dom.

Derför inga samvetsskrupler.

Genom dokumentet har jag fått en god blixtafledare i händerna.

Hvad skall jag göra dermed till eget bästa?

För det första framgår deraf, att han har föröfvat inbrottsstölden hos Fersen.

För det andra, att han har smuglat sakerna in hos Derenberg, och gömt dem der.

För det tredje, att han har bortrest, ja rymt.

Och för det fjerde, att andra medbrottslingar hafva rest med honom och hela saken måste således förfalla.

Men skulle bevittning af underskriften behöfvas?

Nej, nej! bättre sådan förutan. Man kunde kalla dem upp i polisen, utfråga af dem sammanhanget och hur dermed har tillgått, de kunde förtala sig — och hela effekten af dokumentet störtade tillsammans.

Nej, låt dokumentet tala för sig sjelft i nödens stund.

Hvar skall jag gömma det?

Bäst är att nedlägga det hos Amanda, der ligger det i fria händer och är väl förvaradt.

Nåväl! och hvad skall jag göra med Björn och norrmannen?

Björn är den bästa, på honom kan jag lita.

Men den andra?

Han liknar Gustaf i alla delar, den andra — ja, hans öde slutar kanhända likadant som Gustafs.

Bäst vore om de ville aflägsna sig och resa till Amerika.

Jag skall hafva denna angelägenhet i mitt minne. Om få dagar skall jag sammankalla dem, för att nppgöra räkenskap för den sista handräckningen och samtidigt skall jag rent ut tala med dem om utvandringsplanen.

Det blir bästa och säkraste medlet. Väl beror det på beloppet som de begära, men allt för högt torde det icke kunna blifva, när jag söker samtidigt att skrämma dem.

På Björn kan jag räkna, han lyder mig villigt, men den andra, norrmannen han är uppstudsigt.

Vill han inte gifva med sig, så fins väl äfven råd derför. Jag förenar mig då med den starka parten, som har kraften, och vi straffa den svage.

Således lära vi det ju af världshistorien, och då Björn får skörda begges arfvode, så räcker det till i hvarje fall.

Men framför allt måste jag ha vunnit klart spel med Helena.

Jag skall begagna mig af första tillfälle att erhålla ett bestämdt svar af henne. Det är minsann icke värdt att skona henne längre.

Lyckas det mig, att få hennes "ja". Nåväl, då kan jag vara lugn och ordna i en hast med de andra."

Han begaf sig till hvila, och äfven vi sluta för denna gång med att följa hans exempel.

XXVI.

Tre dagar sednare inföll Helenas namnsdag.

Baron Hans hade noga reda på denna viktiga tilldragelse. Den stod antecknad med rödt i hans almanacka.

Redan för några dagar redan hade han sjelf varit hos en af de förnämsta trädgårdsmästare och bestält en jettebukett af de mest utsökta blommor.

Henrik hade redan tidigt på morgonen varit ute för att hemta den och efter att densamma ytterligare af baronens egen hand har blifvit stucken uti en prydlig guldagraffe, begaf Henrik sig på väg med densamma till Helenas våning.

På slaget tolf begaf baronen sig sjelf på väg till samma håll, han var klädd i svart frack och hvit halsduk.

Han hade tur med sig.

Han träffade Helena ensam och kunde därför helt ogenerad framsäga sina gratulationer och lyckönskningar för framtiden.

Ingen obehörig var närvarande och bland dessa räknade han mest "Mathilda."

Höfligheten bjöd att han af Helena blif inviterad till aftonen, och han mottog med glädje detta tillbud.

Mellan middags och supéimman var en god stund, och för att väl använda densamma, omnämna vi här att ställningen hos poliskommissarie Witzman väl fortfarande lutade till fördel för Derenbergska partiet, men att något särskildt afgörande ännu icke åstadkommits.

Hufvudbindret ligger deruti, att man oaktadt spioneringspersonalen blifvit förstärkt, ännu alltjemt icke har kunnat uppdaga det ringaste spår af de två misstänkte efterspanade karlarne, Björn och norrmannen, och förr än man har bragt dessa i säkert förvar törs signalen till allmänt angrepp på de andra misstänkta icke gifvas.

Situationen är derfor ännu alltjemt oklar, den behöfver mycket väl ännu mera mogna, och vi söka att bidraga dertill genom

att införa ett samtal mellan Helena och Karin under dagens toilett-timme:

"Nå Karin", sade Helena, "hvad tycker du om din nya befattning?"

"Jo tack, fröken, mycket bra", svarade Karin, "jag börjar redan känna mig hemmastadd och riktigt lycklig. Jag slipper nu att handskas med dessa råa och ohyfsade karlar, utan har i stället funnit ett godt hem och kärleksrika personer."

"Var du då så öfvergifven och ensam hos din far?" frågade Helena.

"Ja fröken", sade Karin, "jag och min far hafva aldrig kunnat förlikas. Ut i mig ligga min salig mors grundtankar. Hon var en arbetsam och huslig möder, tyckte icke alls om fars valda näringskrok, och hon bad honom flera gånger att öfvergifva densamma, men fåfängt blef det. Far kunde aldrig bevekas att uppgifva guldgrufvan, som han sjelf kallar sin näring."

"Hur länge har din mor då varit död?" frågade Helena.

"Ack, bra länge", svarade Karin. "Jag var endast sex år gammal, då hon dog. Nu är jag tjugu. Således fjorton långa år."

"Alldeles som jag. Samma ålder — samma öde! Och hur hade du det hemma? berättas derom för mig."

Karin redogjorde i osminkade ord för kroglivets hemligheter, och Helena fick deraf en inblick i förhållanden, som hon förr aldrig ens hade drömt om.

"Stackars flicka!" sade Helena, "och i en sådan atmosfer har du hållit ut under hela denna tid? Hur är det möjligt att du har kunnat hålla dig ren och oförderfvad."

"Minnet af min mor och hennes välsignelse har stärkt och beskyddat mig."

"Ja, ja", sade Helena, "en mors välsignelse bygger barnen hus, som fadern icke förmår att nedrifva. Håll du bara i på rätta vägen och välsignelsen bär sina goda frukter förr eller senare."

"Jag tror som fröken", svarade Karin, "min far kan ju gerna göra med sina penningar hvad han vill, men mitt modernearf torde väl ändå obestriddligen vara mitt."

"Ja, så är det nog", sade Helena. "Hur mycket har din mor medfört i boet?"

"Jag vet icke så noga", svarade Karin, "men jag har hört be-

rättas, att min mor var en rik bonddotter och att hon medförde sextusen kronor i rena penningar förutom allt annat."

"Då borde din far som rik man utbetala dessa", sade Helena. "Du säger ju att han är rik och icke behöfver dem till eget uppehälle?"

"Nej, för all del, inte alls", svarade Karin. "Han har sjelf taxerat sin förmögenhet för några dagar sedan, till hundratusen kronor."

"Åh, hvad säger du?" utropade Helena. "Det är minsann vackra penningar för en krögare och du, du blir ju rik med tiden."

"Ack nej!" sade Karin, "dessa penningar kommer jag nog aldrig att få besitta. Far är ju redan i färd med att skänka bort alltsammans. Jag önskar mig endast min mors penningar, ty på dem hvilar välsignelsen och dermed kunde Filip ganska väl börja röra sig som snickarmästare."

"Ja, du har rätt mitt barn", sade Helena. "Penningar medföra icke alltid lycka. Ibland känner man sig mycket mera nöjd och belåten med mindre och därför är det icke värdt, att fika så mycket efter dem. Det kommer nog med tiden till rätta med alltsammans. Först och främst så blir du hos mig och under tiden finner jag nog tillfälle att kunna uträtta något för dig i annat afseende. Haf endast din mor i minne och du skall se, att välsignelsen kommer förr eller senare."

"Tack, goda fröken", sade Karin och djupt niggande tryckte hon en kyss på Helenas hand, samt gick ut ur rummet.

En stund derefter inträdde Mathilda och upptog det afbrutna samtalet.

"Det är i sanning en riktigt god och snäll flicka denna Karin", sade Helena. "Jag börjar redan tycka mycket om henne och har nyligen gifvit henne fast löfte om platsen."

"Ja", svarade Mathilda, "det tror jag äfven, och i hvarje fall torde din herr kusin icke ha så lätt att köpa henne, som din förra ungfru, Elise."

"Ack, Mathilda!" utropade Helena, "det der brottet var då verkligen icke så fasligt stort. Jag har redan börjat ångra, att jag har varit allt för hård i mitt straff emot den stackars Elise och gör mig sjelf förebråelser därför."

"Åh! hvad säger du?" sade Mathilda. "Hafva dina åsigter om

denna sak verkligen kunnat förändrat sig så mycket, en spion är i alla fall en spion."

"Det är väl sant", sade Helena, "men hon gjorde ju det för att tjena mig, och spionerade för min kusin Hans räkning, hvilken ju icke ämnade missbruka förtroendet."

"Jag undrar det?" sade Mathilda. "Dina åsikter om baron Hans ha på sedraste tiden undergått en betydlig förändring."

"Finner du detta så underligt?" sporde Helena. Han uppför sig numera så sansadt, så taktfullt och ridderligt i min nuvarande olyckliga belägenhet."

Mathilda ryckte stillatigande på axlarna.

"Hvad?" utropade Mathilda, "du tror honom ännu icke?"

"Nej, Helena!" var Mathildas bestämda svar.

"Och dina åsikter om Derenbergs oskuld stå ännu orubbligt fasta?" frågade Helena.

"Ja!" svarade Mathilda.

"Då måste din tro vara byggd på god grund! Ack, om jag äfven egde en sådan karakter! Mitt hjerta talar väl ännu med hela sin kraft till hans fördel, men mitt förstånd visar mig klart, att mitt hjerta endast är svagt och lättroget. Jag kommer aldrig att glömma den hänryckning med hvilken han en afton talade om den ur elfenben skurna lilla pjesen Kleopatra, och kom väl ihåg Mathilda, att detta var den första qvällen efter vår förlofning och likväl hade hans tankar plats för något annat än mig."

"Ack ja, Helena!" suckade Mathilda. "Vi ha nu talat och disputerat så ofta om saken. Vi hafva anfört allt, som talar både för och emot densamma, så att nu är det icke värdt att upptaga striden på nytt. Våra åsikter derom äro nu en gång skiljda från hvarandra och skilnaden låter icke bortslipa sig. Det egentliga felet ligger i din sårade egenkärlek, i det du icke vill erkänna rimligheten af att då människa är behäftad med svagheter, eller har — såsom han — en vurm för an iqviteter, icke kan utrota densamma helt och hållet ur ditt hjerta i ett ögonblick eller inom tjugufyra timmar. Borde du icke granska ditt eget hjerta och dess känslor, samt bekänna, att såväl du som alla andra människor ha sina svagheter och en hvar lutar mer eller åt något håll. Ertappa vi icke ofta vårt hjerta på dess irrvägar, och huru svårt ha vi icke då, och huru lång tid behöfva vi icke, för att bota det uppståndna

missförhållandet? Af honom begär du att han ögonblickligen, med detsamma skall betvinga sina gamla svagheter! Nej, Helena! Du är orimlig, orättvis i detta afseende. Du förgår dig svårt emot honom och borde väl ihågkomma med hvilka känslor af blygsel du har att träda framför honom när timman åter är kommen, då hans oskuld står i klar dager, och denna timma är sannerligen icke så långt aflägsen som du tror."

"Ack ja! du talar som en prest, Ma'hilda, alltid^{tröstande} med sanningens ord och du träffar med säkerhet rätta punkten. Jag skall följa dina lärdomar och vandra i dina spår och qväfva äfven det minsta tvifvel i mitt hjerta."

Åter och åter fattar en svag karakter en god föresats.

Det är ej så lätt gjordt, som sagdt.

Icke hvart korn skjuter i ax.

Af tusen goda tankar bär kanske *en* god frukt.

God vilja — fattig förmåga!

Men låtom oss se huru densamme består sitt prof.

Under detta samtal har tiden med snabba steg skridit framåt och klockan visar redan sju på aftonen.

Gamle Fredrik inträder och anmäler:

"Baron af Wertheim", och i detsamma inträder vår gamle bekante "baron Hans", klädd som på förmiddagen, endast ausigtet bär en starkare prägel af sorg eller åtminstone af djupt allvar.

Vi förmå icke att säga hvad som har gifvit föranledningen dertill.

Troligtvis är det åter en mask påtagen för att dölja en inre kamp eller också är det medvetandet att han vill påtaga sig en ny, under försöket att tillgodogöra sig möjliga chanser och söka att utpressa ett beslut af Helene.

Snart har man satt sig omkring det stora runda bordet och konversationen är i munter fart. Man talar nu än om det ena, än om det andra, och sedan alla främmande frågor äro genomgångna, återvänder man till eget hus och sina egna bekymmer.

Baron Hans fattar mod och bryter in på gamla förhållanden. "Jag har använt en eftermiddagstimma", säger han "för att inhemta de färskaste underrättelserna om Derenberg. En fullständig tystnad herrskar inom detta område, inga nyheter alls, alla efter-

spaningar äro fruktlösa. Man förmår icke att upptäcka de andra medskyldige."

"Ja, jag vet det", svarade Helene.

"Såå!" frågade baronen förvånad. "Genom hvem har du då fått så fullständiga upplysningar."

"Genom Mathilda", sade Helene, "hon har varit uppe hos kommissarien."

"Är det verkligen sanning min fröken?" frågade baronen och samtidigt fäste sig hans ögon forskande på hennes ansigte.

"Ja, så är det", svarade Mathilda lugnt.

"Näväl har det då lyckats för eder att få tala med honom?" frågade baronen.

"Nej", sade Mathilda.

Spänningen i baronens ansigte blef numera betydligt lättare.

"Det kunde jag ha sagt eder i förväg", fortfor han. "Nej, ingen får vidare tala med honom. Han hålles alldeles afspärrad. Dessvärre står det dåligt till med hans sak och alla afgifna förklaringar om hans oskuld, intriger m. m., torde utan ringaste verkan förklinga. Jag beklagar honom verkligen af hela mitt hjerta och dig med, Helene, ty du har säkerligen haft bra mycket obehag att utstå för hans skull genom muntliga och skriftliga kondoleancer."

"Åh, dermed är det just icke så farligt", svarade Helene. "Det ser förr ut, som om man lugnt afvaktar slutresultatet, ty ingen har ännu besvärat mig, hvarken med besök eller med bref. Men hvem vet hvad framtiden bär i sitt sköte? Hur talar man då om saken i klubben?"

"Der får man höra bra starka speglosor!" sade baron Hans.

"Men der fins väl äfven bra många försvarare?" inföll Mathilda.

"Dessvärre måste jag härtill svara nej!" genmålde baron Hans. "I början hade han några vänner och försvarare, såsom äfven duellen med Fersen bevisar; men denna lilla grupp har blifvit allt mindre och mindre. Numera finnas endast få kvar och dessa öfverröstas alltid och torde väl derföre snart finna klokast att tiga helt och hållet. I dag talar man igen mycket om, att ministern redan har undertecknat hans afsked från embetet."

"Allsmäktige Gud!" ropade Helene.

"Åh prat! hur skulle det vara möjligt?" inföll lugnt Mathilda.

"Hans brottslighet är ju ännu icke bevisad, långt mindre är han dömd."

Bron Hans blef genom dessa obestriddiga sanningar något rubbad, ja, till och med förlägen. Han hade gått för långt i sin oförskämdhet och ville nu om möjligt återflytta sig på en bättre, sundare grund.

"Jag för min del betviflar det äfven ännu", svarade han, "men att det måste komma dertill är klart. Ministern kan icke opåaktadt låta den allmänna meningen förklina."

Baronen fann att han icke kom till något resultat med Mathilda; hennes lugna och klara omdöme besegrade honom jemt.

Han måste söka inverka på Helena. Hos henne fanns lättare arbete. Hon var egenkär och svartsjuk. Dessa svagheter måste bearbetas. Han manövrerade därför skickligt in i detta farvatten och fortfor:

"Bara den unga damen — den der skådespelerskan hade velat omtala sanningen, så kunde allt ha förändrat sig. Hans alibi vore då bevisadt. Men der måste ha händt något hemlighetsfullt, som icke tål att omtalas, ty eljest vore det ju bra dumt att tiga med sanningen"

Detta slog mera an på Helena och hon nappade genast på kroken.

"Ack ja!" inföll hon lifligt. "Denna lilla person ... Du har rätt, det der blifver en bra mörk fläck på taflan och om Derenberg skulle kunna befria sig från alla andra beskyllningar, så måste han i hvarje fall gifva mig de allra klaraste upplysningar om alla detaljer, således äfven om denna dam, samt huru dermed egentligen förhåller sig. Dessförinnan kan jag icke återskänka honom mitt förtroende."

"Bah, hvad finns der att förklara!" sade baron Hans. "En liten oskyldig bekantskap, det är ju så vanligt."

"Åh nej, detta tror jag icke om Derenberg", inföll Mathilda återigen. "Bäst är, Helena, att du lugnt väntar på sakens vidare utveckling, och då får du utan tvifvel en klarare inblick äfven i detta."

Baron Hans blef förargad öfver denna inblandning. Han slungade åter en vredgad blick på Mathilda i det han sade:

"Jag hoppas, att ni min fröken, icke betviflar sanningen af mina ord?"

"Ack nej, herr baron!" svarade Mathilda lugnt, "det vågar jag icke göra. Men jag förutsätter, att ni på någon sätt misstydt assessorns ord."

"Sannerligen, min fröken", utbrast baronen i spetsig ton, "väcker ni inte i hög grad både min förundran och högaktning för ert orubbliga förtroende till Derenberg. Jag är verkligen frestad att kalla det en svärmisk svaghet."

"Då begriper jag icke att sådant kan sätta er, herr baron, i harnesk!" svarade Mathilda i lika spetsig ton. "Ni är ju en sann vän af assessorn, och som sådan borde min tillit till honom glädja er."

Nu var baron Hans åter slagen.

"Mycket riktigt, min fröken", svarade han, "mig sjelf gläder det äfven, men Helena torde kanske finna sig mindre angenämt berörd deraf.

"Jag?" ropade Helena. "Hvarför det då?"

"Åh, jag förutsätter nemligen, att du ännu hyser samma oförändrade känslor för din trolofvade", svarade baronen.

"Än sen då?" sporde Helena nyfiken.

"Nåväl", fortfor baronen. "Jag ber om eder förlåtelse, fröken Mathilda, att jag kommer att beröra en så ömtålig sak som denna, men sanningen fordrar här sin fulla rätt. Nå, då tycker jag att det måste vara bra obehagligt för dig att upptäcka, att ditt intresse för Derenberg delas så lifligt af en annan person, att det nästan öfverträffar höjden af dina egna känslor."

Helena tycktes ha svårt att fatta den djupa meningen af dessa ord, men Mathilda blef strax blossande röd af förlägenhet och vrede.

"Herr baron af Wertheim!" ropade hon. "Hur vågar ni förnärma mig så oerhördt?"

"Förnärma eder, min fröken?" inföll baronen. "Kunna sanningens ord då verkligen förnärma?"

"Hvad säger du derom, Helena?" frågade Mathilda.

"Min mening är", svarade Helena långsamt och betänkligt, "att denna sak lättare låter förlika sig emellan mig och Mathilda. Du misstyder nemligen hennes känslor helt och hållet; de utflyta från en långt renare källa."

"Säkerligen, säkerligen!" inföll baronen. "Jag kunde endast icke låta bli, att göra fröken Mathilda uppmärksam på denna lilla förvillelsen af hennes känslor. Kanhända att hon sjelf befann sig i oklarhet derom."

Mathilda var numera bragt ur allt lugn och all fattning. Dessa fräcka beskyllningar, hvilka baronen liksom en brandfackla hade slungat henne i ansigtet, gjorde henne förvirrad. Hon förmådde icke mera att deltaga i samtalet. Hon tryckte näsduken framför sitt ansigte och utbrast i gråt, samt lemnade rummet.

Med af glädje strålände ögon såg baronen efter henne. Man kunde tydligt läsa deri:

Åhå, den spiken drog då äntligen, det var väl att jag blef af med henne.

"Begär du ännu klarare bevis på hennes brottslighet?" frågade baronen med ironiskt leende.

"Ah, sådant dumt prat!" svarade Helena. "Hur kan du hitta på sådana dumheter?"

"Så skördar jag otack igen, för tjensten att hafva öppnat ögonen på både dig och henne", sade baronen med en bugning. "Ja, så är världens gång."

"Jag begriper verkligen icke hur du kunnat förvänta dig någon annan belöning", svarade Helena. "Eller är det din mening, att jag skall lära känna Mathildas karakter och bedömma hennes rena känslor, genom din klara blick?"

"Ja, så är verkliga förhållandet", sade baronen. "Jag ansåg det för min pligt, att bringa klarhet i situationen. Ett förälskadt fruntimmer, är icke den lämpliga personen som lugnt och fördomsfritt kan bedömma den älskades handlingar. Hennes hjerta ursäktar honom alltjemt. En älskande qvinna är sjuk, liksom kärleken öfver hufvud är en sjukdom som griper oss genom ögats eller hjertats svaghet. Deruti uppenbarar sig just sjukdomen hos henne, att hon ännu stadigt fortfar att neka sitt ideals brottslighet, när hela världen redan har erkänt densamma som fakta, och har brutit stafven öfver honom. Du ser ju i henne ett klart exempel för dina ögon, ty, såväl du som jag äro sedan länge öfvertygade om Derenbergs brottslighet. Hvad hjälper det att bestrida rent bevisade fakta?"

"Åh, hvar har du då detta rent bevisade fakta?" ropade Helena.

"Nå, det är då helt enkelt!" fortfor baronen. "Sakerna äro

ju funna hemma hos honom. Hvad gagnar det då längre att bestrida gerningen?"

"I går eller förgår talade du ännu helt annorlunda" svarade Helena, "då hade du ännu goda förhoppningar och trodde själf på hans oskuld."

"Ja, i förrgår," sade baronen. "Sedan dess hafva stora förändringar skett! Derenberg talar så uppriktigt, han blickar sitt offerlam så klart in i ögat, att man derof låter förvillia och bedåra sig. Man tror honom. Men sedan sækerna numera hafva funnits i hans sofkammare har samtidigt dermed hela ställningen blifvit kullkastad. Numera tjena alla hans invändningar till ingenting, de äro med ett ord endast nollor."

"Således verklighet?" stammade Helena förlägen och bleknade.

"Baron Hans ögon hade hela tiden med en öras skarphet hvilat på Helenas ansigte, och han varnade strax hennes blekhet och sade:

"Jag finner till min förvåning att dessa meddelanden ändå beröra dig starkare än jag hade förväntat mig efter allt det förutgåna."

"Och jag finner", inföll Helena, "att du är bra grym, Hans, att vilja pina och sarga såväl mig som Mathilda med dina framställningar."

Här skedde ett afbrott i samtalet, emedan sidodörren öppnades och Karin inträdde. Hon var klädd i full toilett, samt närmade sig fröken Helena och sade:

"Mamsell Mathilda känner sig illamående och beder om ursäkt för hon ej kan infinna sig vid aftenbordet. Hon har sändt mig ned i hennes ställe och jag anhåller derför om lof att uträtta hennes sysslor."

"Ja, gör det", svarade Helena.

"Välän", sade Helena vänd till baronen, "så lät oss gå in med detsamma."

För baron Hans var Mathildas uteblifvande från bordet mycket glädjande. Derigenom kunde han åter leda samtalet till sitt favoritämne, utan att behöfva frukta Mathildas inblandning.

Som gentil kavaljer bjöd han Helena sin arm och förde henne till bordet.

Den afbrutna konversationen var snart åter i liflig gång och baron Hans sade:

"Du tror således, att jag af bara grymhet emot eder har börjat framhålla denna partiskhet af Mathilda för Derenberg, men se det tror du i din blindhet emedan du också är besmittad af sjukdomen. Jag önskar som en god läkare, att rifva törntaggen ut ur såret med ens och befria ditt hjerta från medömkan för en person som har bedragit dig."

"Intet annat?" frågade Helena tviflande och såg fast och skarpt i hans öga.

"Nej", svarade Hans, obehagligt berörd af hennes spejande blickar, "hyarken mer eller mindre."

"Då måste du, samtidigt med dina förhoppningar om Derenbergs oskuld, äfven ha jordat alla känslor för mig", sade Helena.

"Nej, nej! för all del", ropade baronen. "Det är icke fallet, ty dessa känslor fortfara oförändrade."

"Jaså", sade Helena skälmaktigt leende. "Nå, då är din dom öfver Derenberg ju icke heller värd något; den som alla andra är falsk och blifver jäfvad."

"Hvarföre det då?" frågade baron Hans.

"Efter ditt eget recept herr läkare", skrattade Helena. "Ty din dom är ju falsk, besmittad af intresse för den ena parten och måste följaktligen jäfvas."

"Ja, på det viset!" svarade Hans förlägen. "Jag trodde mig för öfrigt hafva tillräckligt bevisat min opartiskhet i alla förhållanden, ty mina varma känslor för dig ha aldrig förmått att afhålla mig från att vara rättfärdig mot Derenberg. Jag har tagit hans parti och har försvarat hans sak intill det sista hoppet har försvunnit."

"Så anser du verkligen hans sak för förlorad?" frågade Helena.

"Ja, mot fulla beviset om hans brottslighet törs en förnuftig människa väl icke strida, utan att samtidigt uppsätta sig mot öfverheten", sade Hans.

"Men ännu har ju ingen dom fallit", inföll Helena.

"Innan alla de juridiska formaliteterna genomlöpas, kunna ännu två eller tre år förgå", fortfor baronen. "Skulle du väl vilja förspilla, ja med ett ord, tillintetgöra hela denna långa tid af ditt unga lefnadsglada lif och det allt för tomma formaliteter?"

"Ack nej! det är en fasligt lång tid att vänta", sade Helena.

"Så tycker jag med", fortfor baronen. "Fatta därför ett beslut, gå öfver till den farliga sidan, bryt sönder de kedjor, med hvilka du genom ett illa öfverlagt ord och ett tomt löfte har knutit dig vid denne ovärdige och hans öde"

"Nej, nej!" sade Helena, "jag måste afvakta slutdomen."

"Han kommer ju likväl aldrig mera till ära, aldrig mera att återvinna sitt embete, sitt goda namn och rykte", fortfor baronen.

"Kanhända, men det måste jag ändå afvakta", svarade Helena.

"Hvad, vill du trassla dig in i sådana privata förhållanden" sade baronen, "icke att tala om alla de andra mystiska dambekant-skaperna. Du kan tro mig Helena, att jag sätter på din lycka och välgång mycket mera värde än på min egen, och när jag råder dig till något, så sker det endast till din verkliga förmån. Derenberg kommer sig aldrig mera, hans sak är förlorad."

"Men jag måste ändå afvakta slutliga domen", vidblef Helena.

Baron Hans låtsade som han icke hört dessa ord och fortfor i sitt angrepp.

"Hvarje onödig tvekan från din sida är ett brott emot dig sjelf och därför borde du repa upp dig, fatta ditt beslut och med en gång bryta det slutna förbundet, samt deklarerera ett nytt. Alla andra råd, sak samma om de komma från Mathilda eller någon annan person, äro endast halfva mått och förmå aldrig annat än att försämra ställningen, samt kunna aldrig bota det onda grundligt."

"Hvad du säger mig, kan innehålla mycket som är sant och välmant", sade Helena, "men ställningen är ännu icke genomgogen."

"Den har mognat nog", inföll baron Hans, "den är mer än klar. Följ du därför mitt råd. Fatta ditt beslut, ju förr desto hellre, antag den hjälp jag bjuder dig, den hand jag med glädje räcker dig, samt gör både dig och mig lycklig. Hvarföre vill du draga ut saken onödigt? Tiden flyr hastigt och den dag som är gången, kommer aldrig igen."

"Det är sant", sade Helena, "men många dagar följa dock efter, och att öfverstörta en sak, har aldrig varit min svaghet. Derföre beder jag dig att afsluta detta tema. Kommer tid, kommer också råd, och jag tycker icke om, att man slår på den strängen. Den som minst söker äran, får henne snarast."

"Således förmår du icke att fatta ditt beslut?" frågade Hans.

"Nej, Hans icke ännu", svarade Helena. "Slå dig ned i ro och öfverlemnna saken tills vidare uti mina händer, samt låt mig vara fri för vidare plågeri."

Dermed var detta misslyckade angrepp afslutat.

Baron Hans kände sig just icke väl belåten med sakens vändning, men han måste väl foga sig efter sitt öde. Han visade sig stött en stund och derefter gled samtalet in i andra förhållanden.

Man hade snart afslutat måltiden, ty ingen hade synnerligen matlust. Baron hade fått tillåtelse att tända en cigarr, han drack vin och drog några bloss från cigarren under det han grubblade.

Han tog den tömda vinflaskan och började dermed utföra alla slags gamla konststycken. Än fick den stå och balancera på korken; än dansa omkring, än lät han korken, hvari tvenne gafflar voro instuckna, droppa etthundra eller tvåhundra droppar.

Helena tyckte vara road af dessa konster, och Hans var därför så ifrigt upptagen, att han icke alls aktade på hur Karin stod med vidt uppspärade ögon och sammanknäppta händer och liksom förstelnad, såg på honom.

Som allting en gång tar sitt slut, slutade äfven denna afton.

Baronen tog afsked och aflägsnade sig. Lamporna släcktes och snart hade alla begifvit sig till hvila. I hela huset var mörkt och alla syntes ligga i djup sömn.

Ett undantag fanns likväl, nemligen i Mathildas rum; ty der brann lampan ännu och ett lifligt samtal fördes der mellan henne och Karin, som innan hon lade sig ännu en gång hade tittat in till Mathilda, för att höra om hon önskade någon hjälp.

Stora omhvälfningar hafva ofta händt under nattens tysthet, och af denna oskyldiga visit uppstod äfven denna gång ett långt samtal som varade till nästa morgon, och medförde följder som ingen hade förväntat sig.

Vi börja att berätta derom i nästa kapitel.

XXVII.

Men hvad har nu händt? låt höra!

"Nu kan jag säga mamsell Mathilda", sade Karin, "bland annat

hvar jag förut har sett den der herrn, som herrskapet kallar för baron."

"Nåväl, hvar då?" frågade Mathilda.

"Hemma hos far", sade Karin. "Jag var också säker på, att jag sett honom förut och jag kunde omöjligen tagafel."

"Men Karin, det måste du väl ändå hafva gjort", inföll Mathilda. "Han besöker säkerligen icke sådana simpla ställen."

"Jo, jo, fröken Mathilda", vidhöll Karin, "det hjälper icke att bestrida mig denna sak. I afton vid bordet, då han satt tillsammans med fröken och pratade, tog han fram en vinflaska som var tom och började dermed att göra alla slags konststycken. Så satte han bland annat en kork mellan två gafflar och lät densamma balansera på flaskans hals under det han samtidigt pressade ut hundra droppar, sedan lät han flaskan dansa och flera dylika konstver."

"Nåväl! deruti ligger ju intet ovanligt", sade Mathilda.

"Nej, visst icke fröken", fortfor Karin. "Men se, derigenom kände jag igen honom. Jag har sett honom utföra alla dessa konstver minst femtio gånger förut hemma hos oss. Jag blef som förtrollad då han började dermed, och då jag såg detta föll det liksom en tjock dimma från mina ögon. Jag betraktade skarpt och länge hans ansigtsdrag och nu blef det med ens klart för mig, att han var samma person, som ofta gjorde besök hos far och sällskapade der med ett par andra simpla karlar.

"Men Karin, inte umgås han med simpla karlar", sade Mathilda.

"Jo, jo, fröken", vidblef Karin, "det gör han ändå. Jag har igenkännt drag efter drag i hans ansigte, alla hans rörelser, hans blickar och det hjälper icke att vilja bortresonnera saken. Det är och blifver han, men ingen annan, som har haft sina sammankomster hos min far, med dessa två karlar. Men se, han hade utklädt sig, än som en muraregesäll, än som en skrivvare och än som sjöman. Han måste väl hafva lärt sig det på teatern. Jag förstår mig icke på det. Men nog måste jag väl kunna vara säker på min sak, när jag har sett mannen öfver hundra gånger och jag vill gå ed på, att det är samma person."

"Ack, hvad du är envis Karin", sade Mathilda och skakade på hufvudet. "Sådana dumheter du pratar, det är omöjligt."

"Nej, nej, fröken!" ropade Karin det är icke omöjligt, det är och blir en sanning. Jag vet hvad jag vet och är säker på mig

sak. Hade jag sett denna man blott en gång, då kunde jag taga fel. Men kom väl ihåg, att jag har sett honom öfver hundra gånger och till på köpet när han utför samma konster, som här var fallet. Det kan då icke hvem som helst."

"Nåväl", sade Mathilda. "Låt mig få höra mera! Hvilka voro då de två karlarne?"

"Åh, jag vet just icke hvilka de voro", sade Karin, "troligen af samma sort som alla de öfriga, af min fars kunder. Men dessa två hade jemt fullt upp med penningar och därför voro de hos far mycket väl sedda. Han tyckte särdeles mycket om deras besök och de bodde till och med stundom hos oss."

"Jaså", sade Mathilda "och du säger att han kom för att besöka dem."

"Ja, så var det", fortfor Karin, "men han kom aldrig in i vår vanliga lokal. Vi ega nämligen ett annat rum, som ligger afskildt och om hvars tillvaro ingen af de andra gästerna veta något."

"Ah, jag förstår", sade Mathilda, "och der höll han sina sammankomster med dem."

"Mycket riktigt", fortfor Karin, "ty de två karlarne ha hyrt rummet af far och betala honom därför fyra kronor om dagen, kost inberäknad. Han kom endast hvarannan, ibland hvar tredje eller fjerde dag; men säkert hvarje lördagsafton klockan elfva. Ingen annan i huset än jag fick lof att betjena dem. Det gick mycket hemlighetsfullt till emellan dem och far hade strängt förbjudit mig att tala ett ord derom."

"Berätta mera derom", bad Mathilda. "Hvad hade de då för sig?"

"De pratade, åto och drucko, rökte pipa och fina 25-öres cigarrer. Ofta fick jag se mycket penningar, hela högar till och med, på bordet och då var det han, som sorterade och räknade dem, samt fördelade desamma i tre lika stora delar."

Numera blef Mathilda äfven på det högsta intresserad, hon spärrade upp sina ögon samt reste sig upp i sängen, grep Karin om handen samt stirrade heñne i ansigtet.

"Jo, jo, fröken", fortfor Karin, "det är sant, och då lefdes det på finaste sätt. De finaste sexor, 2, 3, ibland 4 flaskor punsch, konjak samt viner af bästa sort, gick med och jag vet en afton, då kalaset gick upp till sextio kronor."

"Det är då rent af obegripligt!" utropade Mathilda. "Ack, hvilken idé jag får! Jo, jo, kanhände. Hvem vet? Besannas hvad du säger Karin, nå då har Gud skickat dig till vårt hus för att återföra lycka, frid och välsignelse i detsamma. Berätta, berätta mera derom."

Karin satt hela natten framför Mathildas säng och berättade om alla enskildheter, allt mer och mer blef Mathilda öfvertygad om sanningen samt glädde sig obeskrifligt öfver de oväntade nyheterna.

Karin berättade nu äfven, mera i detalj om baron Hans förklädnad, samt om andra spratt. Äfven positivspelaren med lyran kom på listan, såväl som munkbromadamen med sin korg full af tvål, band m. m. "Jag har ibland fått mig till skänks ett stycke tvål och dervid faller mig in ännu ett bevis på, att det är samma person. Ty madamen bar en liten ring med röd sten på lillfingeret och samma ring med samma sten hade mannen i går afton på sitt lillfinger."

"Ja, då måste jag väl tro det med", inföll Mathilda. "Då har han klädt ut sig som madamen bara på skämt eller för att göra sig oigenkänlig."

"Ja visst", ropade Karin, "och sådant väsen de höllo dernere i rummet den aftonen. Madamen dansade kankan och karlarne drucko och gapskrattade så att far måste befalla dem att hålla sig tysta."

Nu var det sista tviflet hos Mathilda försvunnet. Hon var utom sig af glädje, men samtidigt var hon icke mera i stånd att bära den ensam för sig. Hennes väninna Helena måste ovilkorligen få del af nyheten och det utan uppskof. Hon steg upp och midt i natten, klockan fyra på morgonen knackade hon på dörren till Helenas sofkammare samt begärde att blifva insläppt.

Helena låg just i sin bästa, djupaste sömn och blef nu störd i densamma.

"Hvem är der?" frågade hon.

"Det är Mathilda. Jag har goda och viktiga nyheter att berätta, kom fort och öppna åt mig."

Ändtligen slapp Mathilda in i rummet. Hon drog Karin med sig som om hon varit rädd, att hon skulle springa sin väg, och sade:

"Oh! Helena var bara lugn och lägg dig igen, så skall jag och Karin sätta oss framför din säng och berätta dig en hel del

nyheter om Hans, som skola både intressera och förvåna dig." Och så började Mathilda att berätta allt hvad hon hade hört af Karin.

Karin måste äfven upprepa för Helena många enskildheter, och Helene blef så småningom allt mer och mer öfvertygad om, att man nu äntligen funnit nyckeln till gåtan och att man sedermera kunde leta sig fram derefter. Nya förhoppningar vaknade, och man antog att man med raska steg gick en bättre framtid till mötes.

"Nå, Helena", frågade Mathilda slutligen, "hvad är numera din mening om allt detta och hvad ämnar du nu att göra?"

"Jag tror fullt och fast på Karins utsago, och det öfverensstämmer ju äfven med mina egna tidigare misstankar", svarade Helena. "Jag har nu fått mina ögon öppna och jag ser Hans i all sin uselhet och med sina många gemena förbrytelser. Tänk dig, Mathilda, ännu i går afton vågade han ett nytt försök att förmå mig att genast slå upp med Derenberg samt i stället räcka honom sjelf min hand."

"Den uslingen!" utropade Mathilda. "Men jag hoppas att du icke åter varit svag och låtit bedåra dig. Numera har han väl utspelat sin falska rol och får plikta för sina gemena beskyllningar mot mig under Derenbergs försvar."

"Ack ja, Mathilda, det är säkert", sade Helena med en djup suck och under det att hon slog sina armar kring hennes hals och tryckte en brannande kyss på hennes läppar, fortfor hon:

"Jag skall aldrig mera vara vankelmodig och glömma dig och dina tjänster. Du är den enda, som orubbligt stått kvar på Derenbergs sida, och genom ditt kraftiga försvar har hela anslaget misslyckats. Nu äntligen är jag botad och skall sjelf kraftigt arbeta för den stackars Ottos befrielse, samt söka hålla honom skadeslös för min svaghet och sina lidanden."

"Näväl Helena", sade Mathilda, "med mig är räkningen snart uppgjord. Jag står i så stor skuld hos dig förut, och icke heller har du väl trott hans gemena försök, att vilseleda mitt försvar, och då har du ju icke heller deruti något att godtgöra. Baron Hans skördar nog sitt välförtjenta straff, om du nu bara låter mig hållas med honom, ty jag ämnar underrätta kommissarien om hela förhållandet."

"Det får du obehindradt göra", svarade Helena. "Klockan tio

i dag begifva vi oss alla tre gemensamt till polisbyrån och anmäla saken. Må Hans stå sitt kast och svara för sig bäst han kan samt skörda frukteraa af sina illgerningar."

Sagdt och gjordt.

Fröken Helena var numera alldeles förändrad. Den villrådiga, svaga karaktären var utbytt mot en stark och beslutsam vilja.

Hon ville försona sin svaghet genom kraftiga beslut, våga allt för att hjälpa den stackars oskyldigt lidande Derenberg, samt sålunda söka godtgöra hvad hon förut had felat.

Redan klockan half tio höll Fredrik med en täckt wienervagn, förspänd med två svarta, eldiga fullblodshästar, utanför porten och inväntar sitt herrskap.

Snart kommo de tre damerna nedför trappan. Helena hoppade in i vagnen och Karin följde strax efter under det Mathilda sade åt Fredrik, att han skulle köra dem till poliskammaren.

Piskan smälde och af bar det i munter fart.

Vi önska dem och deras förehafvande den bästa framgång.

XXVIII.

Poliskommissarie Witzman hade nyss anländt till byrån och var som bäst i fart med att spetsa pennan och genomse listan. Han hann ej längre än till första raden, då en konstapel inträdde och anmälde att tre välklädda damer bad kommissarien om ett enskildt samtal.

"Hvad! tre damer på en gång! och dertill fina, bättre damer, säger ni?" utropade kommissarien. "Nå, sådant har jag icke förr upplefvat under min tjuugoåriga praktik. Men för dem in i privatrummet. Jag kommer strax."

Befallningen åtlyddes genast och alla tre damerna fördes in i ett sidorum, hvarest kommissarien strax derefter inträdde och höfligt emottog de besökande.

Han räckte förtroligt sin hand mot Mathilda under det ett leende spred sig öfver hans ansigte och han frågade henne:

"Hur står det till, och hvad förskaffar mig äran af detta besök?"

Mathilda, som vi förut veta var bekant med kommissarien, sade:

"Jag får först och främst presentera för eder fröken Helena af Pernau, och här Karin Knorr, en dotter af gamle fader Knorr, som har restaurationslokal i —gränd."

"Åh, honom känna vi till", sade kommissarien. "Huru kom herrskapet i bekantskap med henne?"

Mathilda vände sig emot Helena och sade:

"Vill du kanske sjelf föra ordet?"

"Ack nej, fortsätt för all del", svarade Helena, "du talar mycket lugnare och är mindre generad än jag."

"Nåväl", sade Mathilda, "så söker jag att berätta allt tydligt och klart för kommissarien."

"Mamsell Knorr har slutat hos sin far. Hon har skilt sig från honom i ovänskap och är sedan fjorton dagar hos fröken af Pernau i tjenst som kammarjungfru. Genom henne ha vi kommit till kunnskap om några viktiga tilldragelser, hvilka hafva passerat hos hennes far och hvilka troligtvis komma att kasta ljus öfver den Derenberg-ska saken, och vi äro därför komna alla tre för att fullständigt berätta dessa förhållanden för eder."

"Välän, jag är redo att lyssna till eder berättelse", sade kommissarien.

"Saken förhåller sig nämligen så", fortfor Mathilda, "att Karin har sett baron Hans af Wertheim hos fröken af Pernau åtskilliga gånger. Strax vid det första mötet tyckte hon sig i honom igenkänna en gammal bekant, men var ur stånd att göra sig reda för hvar hon förut hade sett honom. Först i går afton, då baronen satt vid supébordet hos fröken af Pernau, började han att såsom tidsfördrif utföra några konststycken med en tom vinbutelj. Genom åsynen af dessa konstver blef Karin med ens befriad från sin blindhet, och hon fick numera klart för sig, att hon mycket ofta, ja öfver femtio gånger hade haft tillfälle att se honom utföra dessa konstver hemma hos sin fader, uti ett särskildt rum, hvarest han under åtskilliga förklädningar, hållit sammankomster med två simpla karlar minst hundra gånger."

Nu kunde kommissarien icke längre tåla, han måste blanda sig med i talet och afbröt Mathilda, sågande:

"Jaså! der hafva vi dem så väl förvarade att alla våra försök att uppspana dem blifvit omöjliggjorda. Men fortfar att berätta vidare, jag är sannerligen mycket intresserad deraf."

"Ja, der äro de förvarade", fortfor Mathilda, "och tänk, dessa karlar hafva ibland haft stora högar af penningar på bordet, som han då har delat i tre lika högar, och så hafva de hållit fina sexor der nere, samt lefvat upp ända till femtio à sextio kronor på en afton. Det ser då sannerligen litet misstänkt ut och kan väl aldrig gå rätt till?"

"Nej, nej! det gör det icke heller", svarade kommissarien. "Ändtligen börjar det att dagas. Min fröken, ni är sannerligen värd mer än guld."

"Ja, detta är nu allt i korthet, och dermed hoppas jag att ni är nöjd för i dag", sade Mathilda.

"Mera än nöjd, mamsell", sade kommissarien. "Gif mig nu bara tid och tillfälle att få tala litet med mamsell Knorr. Träd fram! var utan fruktan, säg bara sanningen rent ut."

"Ni heter?"

"Karin Knorr, dotter till Peter Knorr. Jag har skött min fars rörelse i nära tio års tid och lemnade för fjorton dagar sedan hans hus i följd af uppkommen tvist."

"Nåväl, mamsell Karin", sade kommissarien, "och ni förklarar, att den person som ni i går afton såg hos fröken af Pernau, under namn af baron Hans af Wertheim, är samma person som ni har sett hos er far, samspråkande med dessa två karlar, om hvilka jag nyss hörde talas, och som ofta besökt er far under alla möjliga slags förklädningar?"

"Ja, så är det, och det är säkert!" svarade Karin.

"Men det är väl ej något misstag? Kom väl ihåg att ni måste med ed bekräfta er utsago, om det behöfs", sade kommissarien.

"Det både jag kan och vill", sade Karin, ty jag är säker på min sak."

"Säg mig då, hvar vi hafva karlarne gömda? sporde kommissarien.

"Jag kan icke säga er det utan att med detsamma förråda min far", sade Karin. "Kan ni icke lofva mig, att det icke skall vederfaras honom något ondt?"

"Ett sådant löfte kan jag icke gifva", svarade kommissarien. "men jag skall skona honom så mycket jag kan."

"Det lugnar mig ingalunda", sade Karin. "Visst vill jag gerna säga sanningen och detta så mycket mer, då jag derigenom hjälper min matmor ur stora bekymmer, och befriar en person ur fängelse, der han oskyldigt lider; men, han är ju min far!"

"Ja, naturligtvis!" sade kommissarien, "men ett bestämdt löfte kan jag icke gifva, det strider emot lagen. Derför måste ni vara nöjd med försäkringen att jag skall fria honom så mycket jag kan."

"Dermed måste du vara nöjd Karin", inföll nu äfven Mathilda. "Blif nu icke stående på halfva vägen, utan hys förtroende för kommissarien. Han är en snäll man och på honom kan du tryggt lita. Dessutom har din far väl ingen del uti de grofva brotten och här blir ju endast tal-om, att han herbergerat och gömt dem."

"Näväl", sade Karin, "de finnas hemma hos far."

"Och hvar der då?" frågade kommissarien. "Uti sjelfva lokalen hafva vi ju spejat förgäfves sedan länge"

"Far har ännu ett rum inunder, deruti hafva de bott sedan sex veckor och betala honom för kost och logis fyra kronor om dagen", svarade Karin.

"Aj, aj", ropade kommissarien. "Der fins ett gömdt rum, hvilket vi icke kunna hitta på! Nu kommer ljus i saken! Hvar fins då detta rum?"

"Under sjelfva lokalen", fortfor Karin. "Nedgången dertill är genom en skåpdörr i det innersta rummet och denna dörr hålles alltid stängd.

"Och någon annan utgång fins icke?" frågade kommissarien.

"Nej", sade Karin.

"Då är det ja ett fasligt arbete för oss att tränga ditin?" frågade kommissarien.

"Ja, det är det", sade Karin. "Att våga sig ner det är farligt. Bättre vore att locka dem upp."

Hur skulle det gå till.

"Jo, far har en liten signalklocka under disken" fortfor Karin, "en messingsknapp utvisar den. När han trycker på den med foten så ringer den och när de begära något, så draga de i klocksträngen och knappen rör sig."

"Hm! hm! är det på det viset, då måste jag ju söka vinna eder fars medverkan för att narra dem upp."

"I sanning utmärkta nyheter! Någon annan fara fins då icke att frukta? och rymma kunna de väl icke heller, eller fins det någon mer omärkelig utgång?"

"Nej! ingen som jag vet om", svarade Karin.

"Seså mina damer", sade kommissarien. "Nu vet jag nog för i dag och om jag törs föreslå något så önskar jag att avsluta samtalet här, för att strax kunna tillgodogöra mig af dessa upplysningar."

"Jaså", inföll Helene leende, "ni menar med andra ord att vi skola aflägsna oss och det skall genast ske, bara ni vill gifva mig den försäkran, att påskynda den stackars Derenbergs befrielse ur häktet. Kom väl ihåg att han lider oskyldigt och att han längtar efter befrielsens timma."

"Det är just därför som jag skyndar mig och beröfvar mig nöjet af ett längre samtal med er, mina damer", svarade kommissarien. "Jag skall icke förlora en minut, utan kraftigt taga saken om hand. Var säker att det icke skall dröja länge förrän han blir befriad."

"Nåväl!" sade Helene, "då är jag lugn och litar på edert ord."

"Mjukaste tjenare mina damer!"

Knappt hade de tre frustimren hunnit ned för trapporna och uppnått den ännu väntande vagnen, förrän kommissarien Witzman ringde och beordrade den inträdande vaktmästaren att kalla upp Brockman.

XXVIII

Brockman träder in.

Äntligen, säger kommissarien, har jag fått goda och viktiga upplysningar om baron Hans och de två karlarne. De finnas gömda uti Knorrs hem. Vi skola hämta dem genast. Bäst är att vara litet manstark, man vet icke hvad som kan hända. Derfor utvälj tolf eller sexton raska karlar, som kunna stå sig uti en möjlig kamp och säg mig till så snart de äro färdiga.

Brockman gick ut

Omkring en half timma sednare inträdde Brockman på nytt och rapporterade att alla voro redo.

Kommissarie Witzman avslöt nu sina förhör, samt gick in sidorummet. Han tog på sig en civil öfverrock, satte tjenstemössan på hufvudet, tog en käpp i handen och begaf sig till fader Knorr.

Hela polisstyrkan, sexton man följde två och tre tillsammans i små afdelningar uti samma riktning. Man önskade så mycket som möjligt undgå att väcka uppseende eller folksamling.

Lokalen var belägen uti lifligaste delen af staden, det var midt på dagen under middagstimman och kanhända att sjelfva lokalen var stark besökt. Försigtighet skadar aldrig.

Anländ till fader Knorrs lokal, trädde kommissarien ensam in, gick fram till disken, der Knorr sjelf satt, öppnade litet på öfverrocken, för att gifva gubben tillfälle att se polisuniformen och derpå reqvirerade han en seidel bier, samt slog sig ned vid ett bord och väntade.

Fader Knorr kom strax fram med ölseideln, satte den på bordet samt uppbar under en djup bugning sin betalning.

Kommissarien drack en god klunk ur ölseideln och stärkte sig till den förestående kampen.

Lokalen var ännu icke synnerligen talrikt besökt, middagstimman hade ännu icke slagit.

Kommissarien drog upp sitt ur, det visade litet öfver half tolf. Bäst att vi börja i en fart tänkte han, tio eller tolf kunder äro just icke farliga.

Han såg sig om och varseblef hjälpruppernas ankomst.

Vid ingången stodo åtta man och andra hälften hade besatt bakdörren.

Kommissarien närmade sig nu Brockman, och sade till honom:

"Bäst är att stänga dörren så att ingen kommer in eller ut under ransakningen, och numera trädde han fram till disken der gubben satt, samt sade till honom:

"Näväl fader Knorr!" ni ser väl att det blir allvar af denna gång."

"Hvad är då på färde?" framstammade gubben.

"Åh, ingenting mer eller mindre än vårt gamla aftal", svarade kommissarien. "Ni kommer väl ihåg, att vi hafva lofvat eder, att

icke onödigt vilja trakassera eller besvära eder med skarpt kontroll emot att ni har gifvit oss ert ord, att icke inhysa misstänksamma personer efter hvilka vi spana, samt att hela eder lokal alltid skall stå öppen för våra ögon. Hvarken det ena eller det andra har ni hållit, ty ni har ett annat rum inunder och herbergerar der misstänkta kärlar."

Fader Knorr blef helt ängslig om hjertat och Karl Orange icke mindre.

Gubben var nog medveten om sin skuld, men försökte ändå att neka och bestrida sanningen.

Han försäkrade kommissarien, att han alltid ärligt hade hållit de gifna löftena.

Men det hjälpte honom icke mycket, ty kommissarien blef deraf ännu häftigare och befalde honom att tåga och icke ljuga.

"Tänk på hvad ni säger", fortfor han. "Säg sanningen rent ut, ty jag vet allt, och omtala nu bara hvar ni håller Björn och norrmannen gömda?"

"Jag försäkrar att jag icke vet något om dem!" sade gubben.

"Lögn alltihop!" ropade kommissarien. "Jag vet att de finnas gömda här i huset. Derfor säg bara hvar de äro, eljest låter jag hämta tolf man till och genomsöker hela huset från ofvan till nedan."

Numera insåg gubben Knorr att det var allvar och han tog derföre till bönboken.

"Ack herr kommissarie", sade han, "det kostar mig lifvet, om jag förräder dem."

"Må vara, som ni vill", svarade kommissarien. "Ni står kanske mellan två eldar. Vill ni hellre ha att göra med mig? Nåväl då lägger jag vantarne genast på eder och låter häkta er. Kom hit Brockman med fyra konstaplar och grip honom, samt transportera honom upp till ransakningsfängelset, under det att jag håller vakt här och stänger lokalen för alltid."

"Men hvad begär kommissarien då att jag skall göra", inföll fader Knorr.

"Att ni skall säga sanningen för mig", svarade kommissarien. "Att de finnas gömda här, det vet jag. Frågan är: vill ni hjälpa oss eller icke."

"Det törs jag icke", jemrade sig gubben. "De skulle då döda mig."

"Åh, det går inte så lätt som det är sagdt", sade kommissari-
rien. "Först äro vi här sexton man starka och skola nog veta att
försvara eder, och ha vi en gång fått dem inom bom, då blir sa-
ken väl ännu svårare och mindre farlig för er. Säg därför, vill ni
hjelpa oss med att locka dem upp ur hålet i våra händer så att
vi slippa strida?"

"Jag törs icke", vidblef gubben.

"Nåväl, Brockman, grip honon", sade kommissarien.

"Ja! jag vill, men skydda mig", jemrade gubben sig nu.

"Det har jag lofvat", svarade kommissarien. "Men hvar fin-
nas de?"

"Här inunder", sade gubben och pekade på golfvet.

"Hvar är nedgången?"

"Der, genom skåpdörren!" sade gubben, men hjertats ångest
och svettdropparna syntes på pannan.

"Välän", kommenderade kommissarien. "Två man gömma sig
bakom dörren. Två andra här. Två der, samt två der. Vill ni
nu locka dem upp?"

"Det törs jag icke", invände gubben.

"Dumt, tömt prat!" sade kommissarien. "Så håll eder undan.
Jag gör det sjelf." Och djerft gick han fram bakom disken, satte
sin fot på messingsknappen och tryckte hårdt på densamme flere
gångar.

"Således förrädd", jemrade gubben sig, "och det af mitt eget
barn."

"Åh, låt henne bara vara ifred!" inföll kommissarien. "Hon är
bra mycket bättre än ni sjelf. Men tyst nu! Gifver ni dem ett
enda tecken, så är ni dödens man med detsamma, ty jag skjuter
er med den här", sade han i det han drog upp en pistol.

Nu hördes redan följden af signalklockan.

Ett buller lät höra sig inom skåpet.

En nyckel blef satt i låset.

Dörren öppnades och två karlar störtade sig in, det var Björn
och norrmannen, som rusade in i rummet.

De två konstaplar, hvilka voro gömda bakom dörren, sprungo
fram och afskuro återtagget, de andra ryckte äfven fram emot dem.

Björn och norrmannen insågo snart att de voro förrådada, de ville skynda tillbaka, men vägen var spärrad.

Utan strid, ville de icke gifva sig.

Björn grep tag i en stol och svingade den om sitt hufvud, i detsamma varnade han gubben Knorr, och med hela sin styrka slungade han den emot honom. Derefter stälde han sig upp som en veritabel björn, för att försvara sig emot fyra konstaplar.

Han utdelade ett par kraftiga slag och en spark åt två, hvilka framträngt och blottadt sig. Men från den öfriga personalen kom hjälp. Snart var han öfvermannad af sex man, samt kullkastad på golvet och under tiden fyra man höllo honom ned, lyckades det två andra att lägga handklåfvar om hans händer, samt att binda fast armarna bakom ryggen. Han var besegrad och måste gifva sig.

Med norrmannen gick kampen mycket lättare. Han förmådde icke att värja sig emot fyra man, han insåg genast omöjligheten af att göra motstånd och gaf sig i fiendens händer på nåd eller onåd.

Björn och norrmannen blefvo strax afförda till fängelset af åtta konstaplar. De öfriga åtta genomsökte rummet, hvaruti Björn med sin kamrat hade uppehållit sig, utan att finna något vidare miss tänkt.

Derpå afslutade kommissarien förrättningen. Dörrarne till lokalen blefvo åter öppnade och manskapet återvände till poliskammaren, nöjd med fängsten och belåten att det aflupit så lämpligt som nu var fallet.

XXX.

Samtidigt under det att fröken Helena med Mathilda och Karin Knorr befann sig uppe hos kommissarien för att afgifva sina berättelser satt vår hjelte baron Hans helt lugn hemma i sitt rum.

Han hade under nattens hvila haft tillfälle att ännu mera ge-

nomtänka sista aftonens händelser och kände sig icke alls belåten med dess resultat.

Helena hade visserligen ej svarat honom med rent afslag, men dessa eviga uthalningar, ostadiga löften, lugnade honom ingalunda under nuvarande pressande omständigheter.

Han sökte nu framdrifva saken med att utpressa det så länge efterlängtade "ja", och nu skulle han gå som en skolgosse i mänsken och drömma om sin framtids lycka.

Nej! resultatet behagade honom inte alls och ju mer han granskade detsamma, ju mindre belåten blef han.

För att fylla rågan af hans vresighet inträdde fröken Amanda.

"God morgon, min älskade Hans", ropade hon glad och skratande, under det hon samtidigt föll honom om halsen och tryckte en öm kyss på hans läppar. "Jag har inte sett till dig på så länge och kommer just nu för att se om du är hemma, eller om du är sjuk eller hvad det eljest har kommit åt dig. Det är icke snällt af dig att gömma dig för dina vänner.

I början blef Hans glad öfver hennes besök och tålte hennes kärlekssmek, men redan efter en kort stund sökte han att befria sig från hennes ömfamning, samt började sakta skuffa henne åt sidan.

"Åh, nej", sade han samtidigt. "Det har icke alls händt något i den vägen."

"Men hvad går då åt dig?" fortfor Amanda, "att du undandragger dig för mig? Något måste det väl vara ändå, ty du är ju öfvermåttan vresig och ovänligt stämd. Det ser ju nästan ut, som om du vore ledsen öfver mitt besök, och att jag för första gången icke är välkommen?"

"Åh nej!" vidblef baronen, "det får du icke tro. Du kommer endast för tillfället något opassligt."

Amandas ansigte förlorade nu sitt glada leende uttryck och hon sade:

"Jaså! det var då verkligen ledsamt att jag skulle få höra sådana yttringar af dig!"

"Hm, hm!" brummade baronen. "Man utsätter sig ibland för dylika obehag, då man hommer okallad."

"Men jag har ju sagt dig Hans", stammade Amanda gråtfärdig, "att jag längtade efter dig och kom för att höra huru det var fatt med dig."

"Mycket förbunden", svarade baronen och bugade sig. "Men så gjorde icke jag nu för tiden."

Amanda fästade sina ögon skarpt på honom och sade:

"Du är just icke särdeles gentil i dag, Hans! Jag känner verkligen knapt igen dig. Jag kunde nästan frestas att tro, att du sökte förnärma mig."

"Det gör jag icke", svarade baronen, "men jag känner sjelf icke igen mig. Jag är så utledsen på alltsammans, ty jag har haft så många motgångar, har gjort felräkningar med mera. Så att jag har helt och hållit tappat mitt humör."

"Men till och med om så skulle vara fallet", sade Amanda, "så borde det då icke gifva dig anledning att vara oartig emot mig! Öfver mig kan du väl icke beklaga dig, ty jag har ju alltid visat mig villig emot dig, till hvad tjänst som helst!"

"Bah!" svarade baronen. "Nu börjar du igen att tala om visade tjänster. Välan, ja! jag har mottagit bra många af dig, men har jag då icke äfven visat mig tacksam mot dig, genom kontant erkänsla?"

"Jo", sade Amanda ännu alltjemt uppbragt, "om du räknar presenterna, ty jag har fått bra många sådana af dig och derföre är det ju icke heller värdt att bråka om den saken vidare. Endast ett ligger mig ännu om hjertat som ibland plågar mig och det är den gerningen jag begick, då jag om aftonen narrade den unga, hyggelige mannen i fällan. Det räknar jag för en tjänst af särdeles vigt, ty för ingen annan än för dig, skulle jag hafva uträttat något sådant."

"Jag kommer ihåg det", sade baronen. "Men inte begriper jag hvari tjänstens synnerliga vigt ligger?"

"Mitt samvete anklagar mig!" fortfor Amanda. "Hela anslaget har ju blifvit oklart för mig. Jag vet ju endast att du hade tingat två gemena karlar som skulle öfverfalla honom, samt binda hans händer och fötter och att han blef inspärrad fyra eller fem timmar. Men hvarför allt detta har skett, derom har du alltjemt låtit mig förblifva i fullkomligt mörker. Jag har i går tillfälligtvis hört något berättas derom af andra personer och derigenom har jag blifvit så uppskakad att jag känner samvetsqval. Folk säger, att det gällde något helt annat, än hvad du under tiden ha angifvit för mig."

"För tusan!" tänkte Hans, "nu börjar det äfven blåsa från den kanten, det fattas bara — nej! då gör jag bäst uti att förekomma det onda, genom att strax draga upp andra strängar på fiolen; eljest kunde äfven hon vara i stånd att begå idel dumheter."

Hans ansigte blef strax mycket vänligare. Han slog sin arm omkring hennes lif, förde henne till en soffa, och satte sig ned på densamma, i det han drog henne till sig och sade:

"Var icke barnslig Amanda och gör dig icke onödiga samvetsqual för den saken. Jag har ju förut omtalat för dig att det hela var gjort för vinnandet af ett vad, hvilket jag för ro skull hade ingått och hvilket jag derigenom äfven vann. Ett harmlöst spel ifrån början till slut, det är alltsammans."

"Men är detta också säkert?" frågade Amanda, samt såg honom skarpt in i ögat.

"Du har mitt hedersord derpå!" sade baronen fräckt.

"Nåväl, då måste jag väl söka lugna mig", svarade Amanda undfallande.

"Ja", inföll baron Hans leende, "om du icke har större synder på ditt samvete, då är det ingen fara med dig i den vägen."

"Men hvad är det då egentligen som trycker dig", vidblef Amanda. "Något måste du ha i ditt hufvud, som försätter dig i så dåligt lynne, att du till och med börjar visa dig mindre gentil emot mig."

"Det blåser förtretligheter från många håll", svarade baronen. Många småsaker förena sig. Ingenting vill riktigt lyckas för mig, och deraf uppkommer mitt dåliga bumör. Hvarför skall jag vidare omtala alla detaljer för dig. Det nyttar ju till ingenting annat än att göra äfven dig ledsen. Ensamheten kurerar mig bäst. Då öfvertänker jag med mig sjelf sakerna och kommer på det viset snart att återvinna min fattning. Vill du därför visa mig en tjänst samt bidra dertill med ditt bästa, så lemna mig och låt mig vara allena, då är jag säker, att snart blifva herre öfver detsamma."

"Skada", sade Amanda, "jag hade just tänkt mig att tillbringa några timmar hos dig och prata om litet af hvarje."

"Det vore i sanning en bra obehaglig sysselsättning", svarade Hans. "Jag skulle i hvarje fall, under nuvarande omständigheter endast uppträda som en tvär och vresig kavaljer, och mycket bättre vore det ju därför att du återkommer en annan gång."

"Eftersom du så enträget begär det så blir jag väl nödsakad dertill", svarade Amanda. "Men ett måste du likväl lofva mig dessförinnan, kära Hans, och det är att du snart skrifer ett par rader till mig, samt inbjuder mig att återkomma."

"Derpå kan du vara säker", sade baronen. "Jag har dessförutan ännu något annat smått att tala med dig om, och detta tål icke något uppskof."

"Så kan du ju uppgöra det med detsamma", svarade Amanda. "Viktiga och goda gerningar bör man aldrig uppskjuta!"

"Låt gå då", inföll baronen. Han gick till sitt skrifbord, tog upp den bekännelse som Gustaf hade skrifvit, samt en lifassuranspolis på ett par tusen pund sterling, stoppade begge delarna i ett kuvert, förseglade detsamma med sitt sigill. Derefter skref han utanpå kuvertet "att öppnas i behofvets stund, om något ondt skulle vederfaras mig." Derpå lade han detta kuvert i Amandas hand och sade:"

"Tag emot detta för min räkning tills vidare. Jag vet att hos dig är det i säkra händer. Göm det väl, på ett säkert ställe och nu adjö. Jag hoppas att vi snart återse hvarandra. Farväl."

XXXI,

Ännu samma dags afton klockan nio höll kommissarien Witzman förhör med Björn.

Vi hafva hört så ofta och så mycket berättas om honom, att vi mycket väl kunna dana oss ett begrepp om hans karakter. Vi räkna på en viss grad af fasthet, hederlighet och trohet, och deruti hafva vi äfven rätt.

Kommissarien förmådde icke att bringa det ringaste af vigt från honom. Han förnekade allt, känner hvarken till baron Hans, eller har hört hans namn nämnas, mycket mindre sett honom. Han visste icke det ringaste om honom och kommissarien ledsnade snart att vidare bråka med honom ty hans tid var mera dyrbar.

Han sände Björn tillbaka till arresten och befalde att den andra fången skulle föras upp. Kanhända att det kunde lyckas bättre med honom.

En stund derefter stod norrmannen framför skranket.

Genom slaget, som Filip under slagsmålet hade tilldelat honom med stolen, hade näsan och ansigtet uppsvullnat och sken i regnbågens alla färger. Hans små, illmariga ögon hade bra svårt att korsa sin väg öfver detsamma, så svullet var det och säkert föranledde det honom stor smärta.

Kommissarien hade svårt att hålla sig allvarsam, då han såg på honom under det han tilltalade honom sålunda:

"Nå, du är då minsann dugtigt tilltygad. Så som du nu ser ut, önskar du väl näppeligen att vi låta fotografera dig? Hvem har visat dig denna vänskapstjenst?"

"Åh, det har kommissarien väl redan fått reda på", sade norrmannen. "Eljest är det Filip som har gjort det för några dagar sedan under slagsmålet i Knorrs lokal. Men, f—n tage mig, om jag icke en gång skall återgälda honom det."

"Såå", sade kommissarien, "har Filip gjort det? Och hvarför tror du, att jag redan skulle ha fått kännedom derom?"

"Emedan ingen annan än han och Karin har kunnat åt er förråda hemligheten med signalklockan och samtidigt med att hon gjort det ena, har hon väl äfven berättat om befrielsekampen, som Filip har haft med oss."

"Kanhända", svarade kommissarien. "Du är för öfrigt icke så dum, som din kamrat, ty han ville lägga fader Knorr till last alltsammans och låta honom umgälla därför."

"Ack, ni menar Björn", sade norrmannen. "Det skedde endast i första hettan. Nu har han säkert för länge sedan insett sin villfarelse och ångrat den."

"Något gagn kommer han icke att draga deraf", sade kommissarien, "men väl skada, ty gamle fader Knorr är allvarsamt skadad och om han ljuter döden deraf så blir det en svår påökning i straffet, som kommer att drabba honom. Du kan vara glad, att du uppfört dig bättre och icke gjort motstånd. Derför slipper du också bättre undan och om du fortfar att visa dig lika medgörlig och derigenom lätta ransakningen för oss, så skola vi söka göra hvad vi kunna för dig."

Norrmannen blickade med sina illmariga ögon på kommissarien och såg en stund spejande på honom, liksom för att utspionera meningen af hans ord. Derpå frågade han:

"Hvad är det då ni begär af mig?"

"Jaså, du vill gå in på saken", sade kommissarien. "Nå det var väl, då slippa vi att länge leka kurra gömma med hvarandra! Ja se! vi veta nämligen redan att ni har haft en fin herre som kompanjon, som har hjälpt er och som ännu alltjemt står i förbindelse med er. Vill du nu genom en öppen bekännelse säga mig Hvem det är och huru allt hänger ihop, så skall jag icke lägga så synnerligt stor vikt på din delaktighet uti sjelfva brottet, utan vända saken så, att du slipper ifrån det, så lämpligt som möjligt. Välan, kan du begripa det? och vill du gå in derpå så berätta mig litet om edra bragder och färder."

"Men då begär ju kommissarien af mig, att jag skall angifva mig sjelf", invände norrmannen.

"Inga men eller annat krångel, din slyngel", sade kommissarien, "det tjenar till ingenting, att neka. Bekänner du icke godvilligt, nåväl, då låter jag fotografera dig och inbjuder alla delaktiga hit upp och då tviflar du väl icke på, att de strax skola känna igen din fysionomi vid första anblicken. Slingra dig ifrån det kan du icke. Det lyckas icke för dig och därför tycker jag, att du gjorde mycket bättre uti att frivilligt komma fram med en uppriktig bekännelse af dina synder och derigenom försöka att för mildra ditt eget straff. Du vet väl, att vi ega mycken magt inom vårt område att skärpa eller mildra straffet."

Norrmannen besinnade sig en stund, derpå sade han skratande:

"Ja, ja, minsann så orätt har ni icke. Jag känner ju till sådant från gammalt."

"Ja väl", sade kommissarien småskattande, ty han var glad öfver, att hans list tycktes röna framgång, "så är det och så har det alltid varit. "Bäst för den, som är förnuftig och söker att försäkra sig om sina egna fördelar."

"Men riktigt och hederligt handladt, som det bör ske kamrater emellan, blir det likväl icke, vidblef norrmannen. Dock låt gå! jag hoppas att ni icke skall lägga detta förräderi så mycket till min last. Vore det en riktig kamrat, då skedde det säkerligen icke,

men baronen har aldrig varit vår riktiga vän och någon ärlig kamrat. Han har endast begagnat oss som sina verktyg, sina handtlangare. Han har betalt oss för vårt arbete och behållit vinsten för sig sjelf. Han har varit redo att öfvergifva oss i farans stund, ja till och med att angifva oss och sjelf öfverlemna oss i rättvisans händer. Den karlen är ingenting annat än en gemen skurk, en förrädare och därför kan jag väl äfven blifva det emot honom, när frågan gäller att värja mitt eget skiin."

"Naturligtvis", inföll kommissarien, "en hvar är sig sjelf närmast och den högaktning jag hyser för dig blir deraf icke mindre."

"Jag tackar er för er välvilja", sade norrmannen i det han bugade sig. "Således önskar ni få veta något om Glacé-Hans, ty så kallade vi honom oss emellan, emedan han alltid går klädd i glacéhandskar, liksom han vore för fin att dela arbete med oss. Jag har aldrig kunnat tåla honom."

"Åh ja", inföll kommissarien. "det var ju ett temligen vackert öknamn. Hur har ni blifvit bekant med honom?"

"Genom Björn", svarade norrmannen, "han har länge varit bekant med honom, och de behöfde ett par handtlangare till hjälp."

"Åh, det var väl under den tiden då anfallena började?"

"Ja, mycket riktigt!" svarade norrmannen.

"Nå, men den affären gick väl utmärkt, eller hur?" frågade kommissarien vidare.

"Åh ja", svarade norrmannen. "Det var så få tillfällen, och varade så kort tid; de slogo ju ett så förskräckligt allarmderom."

"Ja, det tror jag nog!" svarade kommissarien, "det var bra oförsämndt af dem.

Men hvad gagn gjorde då den der glacé-Hans er egentligen", sporde han vidare.

"Han var medlem af adelklubben, och hade som sådan tillåtelse att vara derinne", sade norrmannen, "och dit kunna ju icke vi komma. Han gaf akt på hvem som vann, och när densamme gick hem följde han honom ett stycke på väg förbi de buskar i hvilka vi sutto gömda. När han då sade farväl åt vännen och lemnade honom, slog han honom samtidigt på axeln, det var en signal att det var den mannen vi skulle plocka och det gick mycket lätt och pråktigt.

"Åh, var det allt hvad han gjorde", anmärkte kommissarien.
 "Det var bra litet tycker jag."

"Ja, inte sant!" inföll norrmannen, "likväl begärde han sin fulla andel."

"Hur mycket var det då?"

"Åh, jag vet inte så noga", svarade norrmannen. "Efter aftalet skulle vinsten delas i tre lika delar. Men vi fingo så mycket guldmynt och penningar, hvilkas värde vi icke kände, dessa tog han för sig och gaf oss i det ställe hvad han ville, ty vi visste icke om de voro värda en eller tjugu kronor, kanhända ingenting."

"Jaså, då räknade han dem nog för noll eller inte", skrattade kommissarien.

"Det tror äfven jag", fortfor norrmannen. "De äkta sedlarne hvarpå står ett, fem och tio kronor, dem känna vi nog till och dem kunde vi nog dela sjelfva."

"Det är jag viss om", inföll kommissarien skrattande, "och de gå nog åt, det är så många som tycka om dem... Men säg mig hvad nytta gjorde Glacé Hans mera?"

"Han hade många bekanta", fortfor norrmannen. "Än vistades han här, än der och stälde till en liten fördelaktig affär för oss."

"Ja, ja, men, jag kan nog tro det!" svarade kommissarien. "Du har väl också varit med om den der snygga affären hos friherre Fersen?"

"Det vet jag icke", svarade norrmannen, "jag har aldrig brytt mig om att taga närmare reda på affärerna än huru mycket de inbringa i mynt."

"Näväl, det var uti ett hus vid... gatan, 2 trappor upp, en afton mellan nio och elfva. Der blefvo några figurer och pjäser hemtade."

"Ja, det kommer jag mycket väl ihåg", svarade norrmannen, "det var en afton omkring klockan tio. Vi åkte sedan upp till söder der vi stoppade ned alltsamman i ett kakelugnsrör. Jag vet sannerligen inte, hvad allt det där skulle tjena till, det var ingenting annat än dunheter. Vi fingo ej mer än hundra kronor hvar för så mycket besvär. Den sämsta affär, som vi varit med om."

"Jag, kan heller inte förstå hvad han hade för afsigt dermed", sade kommissarien skrattande. "Var baron Hans sjelf med om saken den aftonen?"

"Ja, naturligtvis] var han sjelf med, annars hade vi inte brytt oss om en sådan skräpaffär. Jag skulle inte vilja taga upp det från gatan om jag sett det ligga der."

"Såå, och du har stoppat dem in i ett kakelugnsrör och till på köpet mycket djupt ner ibland allt sot som finnes der. I sanning en ruskig affär."

"Ja, det var bra smutsigt", skrattade norrmannen. "Men, som han ovilkorligen ville ha det dit, måste jag ju göra det."

"Jag menar att affären var ruskig därför, att han skyldte gerlingen på en oskyldig person, som nu har sutit fängslad hela tiden under ransaking", sade kommissarien.

"Derom vet jag ingenting", försäkrade norrmannen, "hvad saken egentligen gälde, brydde vi oss aldrig om, mynt var det enda som tilltalade oss, det enda som vi brydde oss om."

"Nåväl, vet du något om den der tillställningen, vet du att ett fruntimmer en afton omkring klockan åtta narrade en ung man uti en droska och förde honom till Ladugårdslandet, 2 trappor upp i ett hus in i ett tomt rum och att han der blef öfverfallen af två karlar, hvilka satte en kaffe i munnen på honom och höllo honom fången flera timmar, samt sedan lössläppte honom igen."

"Ja, det är säkert", sade norrmannen, "det var ju samma afton som den der affären skedde. Vi hade brådtom den aftonen och fingo så uselt betalt för besväret."

"Är allt detta säkert och rena sanningen?" frågade kommissarien ännu en gång, så att du kan stå vid ditt ord gent emot denne baron Hans?"

"Jo, jo, så är det. Ni vill ju veta rena sanningen", sade norrmannen, "och därför får ni också höra den, men inte vredgas när jag talat om allt som passerat."

"Ja väl, det gör jag ju icke heller", sade kommissarien. "Jag är endast litet misstrogen af naturen, men sådant gifver sig inom kort. Det kommer deraf, att jag känner så litet till eder. För i dag är det tillräckligt och vi kunna sluta. Jag är belåten med edert uppförande och jag tror att vi komma väl öfverens med hvarandra med tiden.

Men ännu en fråga, säg mig, hur är det egentligen med Gustaf, assessorns betjent deruppe på . . . gatan på söder? Är han med i komplotten och har han deltagit i brotten?"

"Jag känner inte alls till honom", svarade norrmannen. "Nog var det någon person i huset, som öppnade rummen för oss, ty de blefvo icke uppdyrkade af mig. Men hvem det var, det vet jag icke. Glacé-Hans var sjelf närvarande, och han har styrt om alltsammans."

"Och hur kom det sig att ni så länge ha kunnat undgå våra efterspaningar? har ni varit borta från staden under någon tid?" frågade kommissarien.

"Åh, det gick mycket naturligt till dermed", svarade norrmannen skrattande. "Glacé Hans var ju intim vän med sergeant Brockman och genom honom fick han varma underrättelser om allt hvad polisen företog sig och vi åter af baronen. Då var det just icke så svårt att hålla sig undan. Fyra veckors tid ha vi för öfrigt varit borta, men sedan fjorton dagar ha vi åter vistats här och vi kunde ha hållit oss dolda bra länge ännu, om icke gubben Knorr varit så dum att anlita vår hjälp i den Filipiska saken. Ty deraf kommer det nog att vår vistelse hos Knorr blifvit förrådd."

"Hm! hm!" brummade kommissarien, "mycket riktigt."

Näväl, nu sluta vi för denna gången. I morgon kunna vi fortsätta. Nu kan ni gå."

Då kommissarien blifvit ensam såg han på sitt ur. Det visade på tolf. I sanning mumlade han för sig sjelf, är icke denne baron en bra slug och slipad intrigant. Hur klokt har han icke förstått att fånga alla dessa karlar och att använda dem så, att de aldrig fått veta mera än just nätt och jemt hvad de behöfde. Men nu med denna karls öppenhjertlighet till hjälp kommer jag snart på det klara med allt. Nu försäkrar jag mig i morgon om baron Hans person och då släpper jag i stället assessorn lös. Derigenom vinner jag åter nya bevis och Derenbergs betjent, den der Gustaf, låter jag äfven ka'la upp och håller honom fast, tills han han gjort reda för sig och hans delaktighet är klarare bevisad.

XXXI.

Följande dags morgon klockan tio lät kommissarie Witzman hemta sergeant Brockman upp till sig och sade till honom:

Nu har jag hunnit så långt, att jag fått det klart bestyrkt att baron af Wertheim är delaktig i dessa brott, på ett mer eller mindre graverande sätt. Knorrs dotter Karin har igenkännt honom, såsom varande den person, hvilken har umgåtts med de två karlarne hemma hos hennes fader och norrmannen har äfven inför mig redan bestyrkt riktigheten deraf. Jag har dessutom fått veta, att baronen endast för den skull har sökt edert umgänge, för att kunna af eder utforska allt hvad vi företogo oss och strax derefter kunna rapportera det åt dessa karlar. Den rol som ni har spelat i denna angelägenhet är därför just icke fri från lättsinne. Han har utmärkt väl förstått att smickra eder fåfänga och narrat eder att både glömma eder embetspligt, samt att sätta edert goda rykte på spel.

Ju mindre vi röra på den strängen, ju bättre är det. Till all lycka har nu saken svingats in på en annan bana och det skall icke dröja länge förrän vi ha öfvervunnit honom och kunna skratta på hans bekostnad. Jag har lofvat eder att utföra en rol, genom hvilken ni möjligen kan försona eder lättsinniga vandel och jag gifver eder härmed det uppdraget, att narra honom hit upp så att jag utan att väcka uppseede kan försäkra mig om hans person. Seså, gör det nu klart för eder huru ni bäst skall kunna fånga honom och så skrid strax till verket med honom, ty i eftermiddag har jag något annat arbete för eder. Ni skall då försäkra eder om Derenbergs betjent, Gustaf."

För Brockman voro dessa piller bra bittra att svälja, men han kände sig väl hafva förtjent dem och var full af blygsel öfver sin egen lättrogenhet och full af harm öfver att baronen så listigt hade lyckats snärja honom fast.

Han var en af de slags människor, som naturen har behandlat litet styfmoderligt. De äro icke begåfvade med en så klar blick, att de i första ögonblicket kunna genomskåda en anlagd plan eller

intrig; utan godtrogen och blind förlitande sig på en persons karakter, tills de uppdagat att han har bedragit dem.

Då först förvandlar sig deras godtrohet uti misstro, deras lät-trogenhet uti försigtighet och om också deras karakter just icke är förderfvad till den grad, att den äfven förmår svinga sig helt om från välvilja till hat eller till och med hämd, så besitta de lik-väl tillräckligt af hvad man kallar "knipslughet", för att kunna akta sig för att ytterligen blifva bedragen.

Det är därför icke någon fara med Brockman, efter som han numera känner till med hvem han har fått att göra, och vi skola snart få se, att han manövrerar ganska bra.

Vi låta honom träda in hos baron Hans.

Tidpunkten faller in en kort stund efter det Amanda har af-lägsnat sig och baron Hans har ännu icke hunnit repa sig efter sin nedstämdhet.

Henrik inträdde och frågade om sergeant Brockman var väl-kommen.

"Ja bevars! låt honom komma in", svarade baronen.

"God morgon herr baron", hördes Brockman säga.

"God morgon herr sergeant!" sade baronen. "Det är minsann bra länge sedan vi två ha haft tid och tillfälle att tala ett förtro-ligt ord med hvarandra. Hur står det till med helsan och hu-möret?"

"Med helsan är det bra!" svarade Brockman, "men humöret är deremot nedstämdt."

"Det var ledsamt! Hvad har då händt, käre vän?" frågade ba-ronen deltagande.

"Ah, embetstrasslerier! Man kan aldrig göra det rätt åt de der höga herrarne", svarade Brockman.

"Jo, jo, jag tror. Jag känner till det", sade baronen. "Men hvad har då specielt gifvit anledning dertill? Något allvarsamt är det väl icke?"

"Åh nej!" svarade Brockman, "det är endast den der kommis-sarien Witzman som vill göra sig vigtig och som lägger an på att trakassera mig. Men baronen får vara god och bjelpa mig ut ur knipan."

"Mycket gerna, käre vän! bara jag förmår det! inföll baronen.

"En ren bagatell! några ord, ett enkelt betyg kan hjälpa mig", sade Brockman.

"Då är jag redo när som helst!" svarade baronen.

"Tack!" svarade Brockman. "Jag kunde nog förvänta mig det af eder välvilja"

"Men hvad handlar det då om?"

"En ren bagatell, en vresighet! I sitt misslynne har han gifvit mig en tillrättavisning därför att jag icke personligen har aflemnat det der brevet till fröken af Pernau."

"Hvilket bref?" frågade baronen.

"Jo, det der brefvet, som jag en gång skulle bringa till henne, men lemnade det åt baronen, som ju ändå skulle gå dit", fortfor Brockman.

"Men jag lemnade det ju stråx till henne", svarade baronen.

"Ja visst, ordnadt är det ju för länge sedan. Det är ju äfven hvad jag har svarat kommissarien. Men nu kommer han i sin vresighet och utfar mot mig med grofheter; talar om lathet från min sida, säger att jag har gjort det för att bespara mig några få steg, att jag har anmodat baronen om denna tjänst och mera dylikt."

"Åh, prat! ren kitslighet", sade baronen. "Jag känner till det Jag skall lägga in ett ord till eder förmån, gamle vän och säga kommissariet, att jag har anmodat eder derom."

"Se, det vore hederligt!" inföll Brockman, "just hvad jag har väntat af eder godhjärtighet."

"Men, säg mig, hur kom då tal igen om denna lilla tilldragelse?" frågade baronen och fästade dervid sina blickar spejande på Brockman.

Brockman kände att något farligt låg gömt under frågan. Han slog ned sina ögon och sade:

"Åh, ingen föranledning alls! Kommissarien frågade mig genom en ren tillfällighet, som så:

"Hur ser fröken af Pernau ut? är hon en högväxt gestalt?"

"Jag vet icke det, jag har aldrig sett henne, svarade jag."

"Hvad för slag!" ropade han. "Ni har ju varit till henne med ett bref, och egenhändigt aflemnat det. Kommer ni ej ihåg det."

"Jo visst gör jag det, men jag fick ändå inte tillfälle att se henne sade jag."

"Det var besynnerligt inföll han åter. Ni har lemnat brevet

egenhändigt till henne och ändå inte sett henne. Det måste ligga någonting under detta.

Nu måste jag fram med sanningen, och då fick jag mottaga allt detta ovet:

"Nu blef jag äfven litet retad", fortfor Brockman, "och svarade:

Men brevet har ju utan tvifvel kommit fram."

"Ja, intet tvifvel om den saken", svarade han. "Baronen är en hedersman, men jag förargar mig endast öfver, att vi ha sergeanter i vår tjenst, som anmoda helt främmande personer om sådana småtjenster, för att inbespara några få steg."

"Då svarade jag honom:

Om kommissarien tror det, så skall jag anmoda herr baron af Wertheim, att begifva sig hit upp, för att säga er, att det icke har varit fallet."

Då bytte han strax om ton och svarade:

"Åh nej! låt mig slippa hans visit, det behöfs icke alls, på honom tviflar jag icke."

"Jo, jo, det blir ändå det bästa", vidblef jag nu, för att skrämma honom, och på så sätt blef det tal om brevet.

"Rent af löjligt förekommer mig det hela", inföll baronen. "Ett sådant stridande om en sådan småsak. Men jag skall gå upp till honom redan nu på förmiddagen, och säga honom att jag är skuld till alltsammans."

"Ack ja, herr baron, gör det", inföll Brockman. "Jag skall vara er innerligt tacksam därför, och bäst vore om det kunde ske nu med detsamma, ty eljest är han i stånd att sända något extra bud till fröken af Pernau, för att låta fråga henne om hon har fått det der viktiga brevet. Man kan icke veta, huru långt han kan gå i sitt vresiga lynne."

"Bah! var utan bekymmer, jag går strax", sade baronen. "Bäst är att jag qväfver skruplerna ju förr desto heldre. Och ni kan ju följa efter mig för att öfvertyga er om, att jag går direkte dit och infriar mitt löfte på stående fot.

Baronen gick med detsamma in i ett sidorum och tog på sig en öfverrock och sade, i det han kom tillbaka:

"Se så, nu är jag färdig och vi kunna bege oss åstad."

"Henrik!" ropade han till betjenten, "skulle någon komma och

fråga efter mig, så kommer jag strax tillbaka", och dermed gingo de båda sin väg.

Baronen gick förut, och Brockman följde efter småskrattande, för det han lyckats så väl att narra baronen i fällan.

Efter en kvarts timmas promenad, uppnådde baronen polis-kontoret.

Han sprang upp för trapporna, gick igenom den långa korridoren och frågade en konstapel, hvar kommissarie Witzman hade sitt rum.

"Andra dörren till venster", ljöd svaret.

Ännu några ögonblick, några steg till och han stod framför dörren.

Innan han likväl lade handen på låset öfverföll honom en egendomlig känsla af ångest.

Det var ändå ett vägstycke att begifva sig in i lejonets håla. Men det varade endast en minut.

Var han icke Hans af Wertheim, som satte allt på spel, och som icke skydde någon fara?

Han knackade på:

"Stig på", ropade en mansröst i detsamma, och baron Hans steg in, samt befann sig midt emot en temligen lång man.

"Har jag den äran att tala med kommissarien Witzman?" frågade han.

"Ja, det är jag!"

"Nåväl, mitt namn är baron Hans af Wertheim."

"Särdeles angenämt!" svarade kommissarien med en egendomlig blick och betoning i rösten.

"Ah! kommissarien har då väntat mig?" frågade baronen.

"Ja, jag räknade med säkerhet derpå".

"Jag kommer hit för att lägga mig ut för sergeant Brockman och för att afgifva inför eder den förklaringen, att jag frivilligt har erbjudit mig, att öfverlemna det der omnämnda brevet till fröken af Pernau och att jag äfven utförde den mig åtagna tjensten efter en half timmas förlopp."

"Åh ja, framkomsten har jag redan erfarit af mottagarinnan sjelf", svarade kommissarien.

"Jaså! har ni ändå särskildt låtit efterhöra hos henne?" frågade baronen.

"Åh nej, hon har personligen varit hos mig och sagt mig det."

"Såå", svarade baronen, under det han bleknade. "Det var bra, då är ju hela saken ordnad, och jag kan således gå min väg ty ändamålet med mitt besök är uppnått. Jag har den äran herr kommissarie."

Han bugade sig och ville lemna rummet.

"Åh, herr baron, ännu ett spørsmål om jag får be!" ropade kommissarien. "Eftersom ni nu ändå en gång är här, så var god och säg mig hur er bekantskap med sergeant Brockman har uppkommit."

Baron Hans vände sig om, men syntes mycket förlägen. Han svarade emellertid temligen lugnt.

"Min bekantskap med Brockman? Jo, derigenom att jag författar romaner. Nu för tillfället håller jag på att skriva en kriminalroman och jag har därför anlitat Brockman om att törhjälpa mig till något intressant stoff. Han som är en gammal polisman, har ju haft många tillfällen, både att se och höra egendomliga, pikanta fall. Så har han berättat dem för mig och jag har då upptecknat dem, samt begagnat dem för romanen. Deraf kommer min bekantskap med honom."

"Jaså! Nåväl, visste ni då äfven att han derigenom bröt sin embetsed?"

"Hur så?" frågade baronen.

"I det han omtalade tjensthemligheter."

"Åh nej, det tror jag icke att han har gjort", svarade baronen. "Jag har aldrig föranledt honom dertill, utan har han sjelf frivilligt berättat saker som han sjelf ville, och då har han väl valt sådana, som ha händt för bra länge sedan eller kanske inte alls. För öfrigt har jag icke gjort något dåligt bruk af hans meddelanden och jag hoppas därför att ni icke heller ser saken med så skarpa ögon. Jag har städse gjort det mest oskyldiga bruk af hans meddelanden och när jag har hunnit så långt att mitt verk kan utgifvas, så kommer ni väl äfven att öfverbevisas derom."

"Kanhända och kanhända icke. Hvem vet?" sade kommissarien.

"Ni tviflar således på mitt ord, herr kommissarie."

"Ja, jag gör det. Jag tror att ni har använt en del deraf bra illa."

"Bra illa? hur skall jag förstå detta?" frågade baronen.

"Åh jag menar dermed till ert privata bästa", svarade kommissarien.

"Till mitt privata bästa? Sannerligen jag förstår er icke", svarade baron mycket upphetsad.

"Jo, jo", fortfor kommissarien. "Ni vet nog hvad jag menar, privata bästa, privata affärer, privata företag eller privata äfventyr, det är allt sak samma."

"I sanning", svarade baron Hans, allt mera brydd. "Edra ord äro för mig en fullkomlig gåta."

"Och ni, som är författare, kan icke begripa meningen? jag tror förr, att ni icke vill förstå mig", sade kommissarien."

"Jag försäkrar, att jag icke förmår sammanfatta edra ord", fortfor baronen "och icke är det värdt att vi disputeras längre om den saken. Vi komma ändå icke till något resultat. Bättre vore, att jag icke längre uppehöll er. Tiden är säkerligen dyrbarare för er och med er tillåtelse har jag den äran."

Åter ville baronen aflägsna sig, men på nytt ropade kommissarien honom tillbaka.

"Ack nej, herr baron, visst icke. Min tid är icke alls upptagen, och jag försäkrar er om, att det är mig ett stort nöje att prata bort ännu en god stund med er. Jag kan därför icke släppa er så fort och för så godt köp."

"Men jag beklagar, att icke kunna fortsätta samtalet längre", svarade baronen. "Min tid är upptagen och det var endast för Brockmans skull, för att intyga sanna förhållandet angående brevet, som jag kom hit upp. Eftersom detta är förklaradt fins ingen anledning för mig att stanna längre."

"Men hvad slags brådska kan ni då ha just i dag? Ty som jag vet börja edra affärer ju endast sent på natten", fortfor kommissarien.

"Såå!" svarade baronen, "sannerligen bra egna begrepp ni hyser om mig och mina göromål. Det är icke värdt att disputeras med er derom och det är bäst att jag går min väg."

"Men jag kan icke släppa er så lätt, ropade kommissarien på nytt. "Jag försäkrar er, att jag ännu har bra mycket annat att tala med er om."

"Nå, då har ni väl lagt an på, att hålla mig här med våld?" svarade baronen.

"Denna gång har ni gissat rätt", sade kommissarien.

Nu gick ett ljus upp för baronen. Full af häpnad vände han sig om och tittade kommissarien i hans numera grinande ansigte.

En kall rysning genomför honom och han darrade i hela kroppen.

Din åsna, tänkte han inom sig, att du låtit narra dig i fallan. Nu får du plikta för din oförsigtighet.

Men samtidigt insåg han äfven att han icke borde visa sig modfäld, eller gifva sig, förrän han var riktigt fast. Han ville försvara sig tum för tum mot dylika öfvergrepp.

"Och hvem gifver er rätt till denna våldsgerning? frågade baronen.

"Mitt embete", svarade kommissarien. "Ni känner väl till den kraft som dermed är lagd uti mina händer."

"Och på grund af denna embetsmyndighet vågar ni att beröfva mig min frihet?" frågade baronen trotsigt.

"Ja, så är det", svarade kommissarien, "och så småningom får ni nog erfara hvad som kommer att ske. Nu, herr baron, är det jag som frågar och ni som svarar och jag råder er, i ert eget intresse, att svara utan förbehåll och enligt verkliga förhållandet".

"Min herre! hvad understår ni er att göra? Ni glömmar visst med hvem ni talar", utropade baronen.

"Och jag uppfordrar er att bekänna er nuvarande ställning, ty med ohöflighet och oförsämda frågor kommer ni ingenstädes, och blir ni alltför häftig, så låter jag inspärra er i en cell, till dess ni lärt er känna er förändrade ställning och svarar mig i en mera höflig och sansad ton."

"Välän!" svarade baronen med undertryckt harm. "Ni eger nu kraften, och jag är i ert våld. Men akta er, när jag blir fri igen, jag skall då ögonblickligen besvara mig öfver er hos polisdirektören och han skall få veta hela ert brutala bemötande mot mig. Om jag kunnat ana, att jag utsatt mig för sådana trakasserier, så skulle jag ha betackat mig för Brockmans anmodan att gå hit."

"Ja, det tror jag nog!" svarade kommissarien skattande. "Och just därför har väl Brockman låtit bli att omtala det för er."

"Åh!" utropade baronen. "Det hela är således endast en gemen utlagd snara för mig?"

"Nu frågar ni igen", svarade kommissarien, "och denna gång vill jag svara er, att det verkligen förhåller sig så. Jag unnade Brockman att utöfva denna vedergällning, efter det ni så länge och skoningslöst narrat honom."

"Det kallar jag ett bra gement knep, när man lockar någon på detta sätt i fällan", sade baronen.

"Och hur benämner ni då ert uppförande mot Derenberg?" frågade kommissarien.

"Denna fråga förstår jag icke", svarade baronen. "Jag vet alls icke hvartåt ni syftar."

"Och detta kallar ni för rena sanningen?" frågade kommissarien. "Ni betraktar det således som en ärlig handling, att först genom en hop medhjelpare låta utföra en inbrottsstöld, och sedan gifva saken en sådan vändning, att misstanken deraf faller på en oskyldig."

"Har jag då gjort något dylikt?" stammade baronen.

"Utan allt tvifvel!" svarade kommissarien. "Men vill ni följa mitt råd samt bespara både mig och er sjelf en stor del onyttigt besvär, så gjorde ni bäst uti, att utan omsvep bekänna er skyldig till denna ogerning. Och sedan det gemena spel, ni har drivvit med Brockman. Att på ett listigt sätt utforska allt hvad vi här göra och låta, genom att smickra denne godtrogne mäns fåfänga och efteråt begagna er af de vunna underrättelserna, för att varna edra medhjelpare för faran att råka i lagens händer. Till hvilken sederförderfvande grad måste icke den hafva hunnit, som skall kunna utspionera sina kolleger i klubben hvem som vinner, för att efteråt, när de gå hem med de vunna penningarne, utpeka dem för ett par gemena skurkar, som efter aftal eller på beställning, ligga gömda i ett busksnår, lurande på ett lämpligt tillfälle att öfverfalla dessa oskyldiga, intet ondt anande offer, samt beröfva dem deras egendom. Och sedan, för att sätta kronan på verket, dela rofvet med skurkarne."

Baronen stod alldeles förkrossad midt emot kommissarien.

Huru alla dessa upplysningar hade kommit till hans kunskap, kunde baron Hans icke begripa.

Alltsammans kom som ett slag öfver honom! Han insåg att

hans belägenhet var förtviflad, men att bekänna och låta sig fasttagas, vore dumt, och han beslöt sig därför för att trotsigt neka och låta bevisa sig hvarje sak samt söka att slippa ifrån på bästa sätt.

"Herr kommissarie!" ropade han, "nu börjar jag att förstå edra ord. Man har således baktalat mig, — men hvem är välgerningsmannen? Får jag veta det?"

"Jag har ju redan sagt er, att det är jag som har att fråga och icke ni", sade kommissarien föraktligt. "Jag återoppar denna min förklaring på samma gång jag uppmanar er att visa er mera höflig och uppriktig. Ni kan väl förstå, att jag icke praktiserar på samma gemena sätt, som ni har gjort. Det vill säga, beskyller en man i oberoende ställning för sådana gemena handlingar, utan att jag eger bevis därför och förmår att framföra dem."

"Åh, ni eger bevis?" frågade baronen. "Det är icke möjligt."

"Men jag eger dem ändå!" svarade kommissarien, "och att öppet erkänna edra brott, vore det bästa för er."

"Men jag har ingenting att bekänna", sade baronen, "och jag måste därför bedja er framföra de bevis, ni återoppar."

Kommissarien ringde.

En sergeant kom in.

"Hör efter om mamsell Amanda, som bor vid — gatan nr —, har anländt", befalde kommissarien, under det han höll sina ögon skarpt fästade på baronens ansigte, och sannerligen hade han icke goda skäl att känna sig belåten med den verkan, som dessa ord gjorde på baronens ansigte. Liksom åskan slagit ned vid sidan af honom, så rädd och uppskrämd tycktes han hafva blifvit. Han blef askgrå i ansigtet och stirrade förbluffad på kommissarien.

Sergeanten kom tillbaka sägande:

"Mamsell Amanda är här ute!"

"Nå?" frågade kommissarien, "vill ni nu aflägga en öppen be-kännelse?"

Baron Hans hade åter hemtat sig och i en hast öfvervägt alltsammans.

Amandas tillgifvenhet ingaf honom nytt hopp. Utan tvifvel skulle hon afgifva sin förklaring, så skonsam som möjligt för honom.

Han beslöt att riskera konfrontationen. Kanhända att det kunde gå bättre, än han förväntade sig."

Han svarade därför i trotsig ton:

"För sista gången förklarar jag, att jag ingenting har att bekänna."

Kommissarien teg en stund.

Han öfverlade med sig själf. Att utan vidare föra flickan tillsammans med baronen, fann han icke rådligt.

Först måste han själf göra hennes bekantskap och lära känna hennes villighet att vittna emot baronen, och först efter denna pröfning var det skäl i att föra henne tillsammans med honom.

Han kände sig icke på säker grund.

Men å andra sidan ville han icke visa sig svag emot fången, utan istället söka få bugt med honom.

"Skröder!" ropade han till den vakthafvande sergeanten, "bär in den der spanska väggen, som står derute och ställ upp henne der i hörnet."

Sergeant Skröder utförde den gifna befallningen.

Då allt var i ordning sade kommissarien:

"Seså, ställ er nu med den der herrn bakom väggen och akta väl på att han icke rör sig."

"Herr kommissarie!" ropade nu baronen. "Jag bestrider eder rättigheten att behandla mig som en marionett."

"Bry er icke om hans prat, utan gör som jag säger!" fortfor kommissarien, vänd åt sergeanten, "och så snart han icke står stilla eller börjar väsnas, så håll honom fast."

"Vill ni ännu inte bekänna?" frågade han baronen. "Ännu kan ni slippa obehaget af en konfrontation."

"Nej, nej!" ropade baronen. "Jag har ingenting att bekänna och numera är jag trött på era våldsgerningar. Jag skall icke alls svara er vidare, eller lyda edra befallningar, utan begär med full rätt min frihet."

"Jaså", svarade kommissarien, "pocka ni så mycket som ni vill, dermed vinner ni minsann icke något. Skröder! för honom till nr 36, eller vänta! Sergeant Weber kan dessförinnan gå och hemta norrmannen hit."

Vid åhörandet af detta namn genomfors baronen af en hemsk känsla, ty tänkte han, är både han och Björn i samma fälla, då

jag förlorad. Men han repade snart upp sig igen. Det kunde ju äfven vara ett skrämskott, liksom det med Amanda. Det kunde kanske icke låta utföra sig, utan måste gå upp i rök som det förra.

"Låt icke skrämma dig", ropade det inom honom, "utan håll modet uppe."

Men o vel denna gång blef det sanning. Dörren gick upp och tvenne karlar trädde in. Den ene af dem var norrmannen, han kände strax igen honom, ocktadt att han bar en duk knuten omkring ansigtet hvilket var förfärligt svullet.

Norrmannen bugade sig för kommissarien och då han med det samma fick sigte på baronen, bugade han sig äfven ironiskt för denne och sade till honom:

"Ödmjukaste tjenare herr baron af Wertheim, det gläder mig öfvermåttan att råka dig här så oväntadt. En mycket vacker situation uti hvilken vi ha kommit icke sant?"

Baronen såg med en blick full af vrede och förakt på honom.

Derpå vände han sig om till kommissarien och sade:

"Jag känner icke denne karl och begriper sannerligen icke hans fräckhet att tilltala mig på detta sätt. Det är väl åter ett påfund af eder."

Kommissarien blef brydd i första ögonblicket, han teg och detta gaf norrmannen mod att utbryta:

"Han säger att han känner mig icke. Ni skall få se, att ni får allt bra mycket bråk med honom. Han är en af de utvalde adlige", och under det han vände sig om till baronen fortsatte han:

"Det var då ingenting vackert af dig, Hans, att du skäms för dina kamrater, ja, till och med rent af förnekar att du känner dem. Hvad skulle Björn väl säga derom. Han som alltjemt har försvarat dig så ifrigt, när jag sade att du skulle fräckt förneka oss, när vi en gång råkade i knipan? Nu ser jag klart för mina ögon, att mina åsichter voro riktiga."

"Jag anmodar eder nu sjelf derom, herr kommissarie, att låta utföra den förut antydda afsigten, att låta bortföra mig", sade baronen. "Jag anser det nämligen vara bättre, än att längre stå här och låta mig tilltalas, ja hånas af ett för mig obekant subjekt."

Kommissarien såg länge förvånad baronen i ansigtet, men denne slog icke ned sina ögon.

"Ett obekant subjekt", brummade norrmannen emellertid emellan tänderna. "Han känner mig icke. Nog har jag blifvit litet förändrad i ausigtet genom svullnaden, men så fasligt kan det väl ändå icke vara, att han icke alls skulle kunna känna igen mig för den skull. Men vänta bara, jag skall nog få tillfälle, att gifva dig din betalning därför."

"Godt! godt!" afbröt kommissarien hans resonnemang. "Sergeant Weber för honom tillbaka till hans logis."

Sergeant Weber! aflägsnade sig tillsammans med norrmannen.

När kommissarien nu blifvit ensam med baronen, vände han sig ännu en gång till honom och sade:

"Att ni så ihärdigt håller i med att neka finner jag bra fräckt! Ni vållar mig ett oerhårdt arbete genom att konfrontera eder med alla de öfrige deltagarne och eder själf skadar ni äfven genom den derigenom förlängda proceduren. Men jag upptager kampen oförfärad! Ni skall bli konfronterad såväl med Björn, som med Derenbergs betjent Gustaf, med fader Knorr och hans dotter, med mamsell Amanda och med alla de andra personerna, tills dess jag finner två vittnen som äro ojäfviga. Förlänges derigenom er fängelse-tid och kommer ni deraf att lida åtskilliga andra skador, så är det edert eget fel."

"Jag känner ingen af de uppräknade personerna", svarade baronen, "och jag har ingenting att bekänna. Men eder råder jag, att utan dröjsmål släppa mig lös, så att de obehag, som ovilkorligen komma att följa, icke bli allt för stora för eder. Det kan väl aldrig vara öfverensstämmande med lag och rätt, att uppehålla en välkänd man i arrest på grund af så tomma vittnesmål."

Utan att svara härpå sade kommissarien till sergeanten:

"Skröder! för honom ned till cellen nr 12. Der må han sitta och öfverlägga så länge, tills han visar sig villig att bekänna och gifva sanningen sin rätt."

"På återvägen kan ni afhemta mamsell Amanda och föra henne hit upp."

"Kom då!" sade sergeanten till baronen.

Denne ryckte till, då han kände sig berörd af sergeanten och då han såg att det blef allvar af.

Han gjorde min af att vilja vända om, och att tilltala kommissarien ännu en gång. Men nej! strax derpå hade han återvunnit

sin fasthet, han skred framåt och följde sergeanten ut genom dörren.

"Det var mig en morsk krabat. Med honom får jag allt bra mycket arbete", brummade kommissarien. "Godt är att jag har lyckats med norrmannen och att han visar sig villig. Men tänk om icke Knorrs dotter hade ledt oss på spåret. Hur skulle vi då ha kunnat få reda på hela hemligheten. Den stackars Derenberg! Nog har jag redan låtit honom veta, att hans frigifvelse är bra nära, men ännu kan det dröja några dagar innan jag har fått klara bevis emot Wertheim, kan jag icke släppa Derenberg lös, men jag hoppas att det snart skall lyckas mig."

XXXII.

Fader Knorr har oaktadt all använd försigtighet ändå fått sin bletsyr under striden.

Den stol, hvilken Björn under vredens utbrott öfver att se sig förrådd hade slungat emot honom, hade af försynens hand blifvit slungad mot ett ömtåligt ställe. Slaget hade nämligen träffat honom i hufvudet, nära tinningen.

Han sjönk strax ned på golfvet.

En läkare måste efterskickas och hans hjälp anlitas.

Gubben befanns vara illa skadad. En stark inflammation i hjernan blef följden och en stark sårfeber instälde sig.

Gubben fantiserade oupphörligt.

En sjuksköterska blef anskaffad och gubbens förstånd sväfvade länge i fara att allvarsamt rubbas.

Åt hvem skulle man nu anförtro skötandet af hans rörelse?

Karl Orange hade väl fått löfte af gubben, att han skulle öfvertaga densamme efter giftermålet med Karin, som morgongåfva. Men denna förening blef ju ej utaf och därför blefvo löftena ju endast tomma ord.

Till allas lycka hade Karl Orange sedan Karin öfvergifvit fa-

drens hus, intagit hennes plats och biträdt gubben med att sköta affären.

Under nuvarande omständigheter blef intet annat val än att anförtro skötseln af krogrörelsen uti hans händer. Han måste söka att reda sig deruti bäst han kunde. Han sökte och fann en biträderska som kände till en dylik rörelse, och i förening med henne, gick det nu så godt det kunde. Väl var icke allt så, som det borde ha varit, men ingen kunde ändra det, ty det fans ju ingen som tordes gripa in i saken.

Polisen hade afhemtat de två misstänkta karlarne och genomskött lokalen, samt avslutat sina göromål der och förklarar sig belåten. Han fann ingen anledning att vidare blanda sig i gubbens angelägenheter.

Kreditorer som icke kunde få betalning anmälde sig icke heller, ty det fans inga sådana allt blef kontant betalt.

Karin var enda barnet, den enda fullt berättigade personen, som skulle kunna uppträda som hans efterträderska. Men eftersom hon hade skiljt sig frivilligt från fadren och i strid hade öfvergift honom (gubben hade ju som vi erinra oss, visat henne på porten) så ville Karin icke begifva sig dit, utan att fadren först skulle låta kalla henne.

Sådant kunde emellertid icke ske under nuvarande omständigheter.

Man försökte förmå andra bekanta, att blanda sig i saken.

Men nej! ingen ville blanda sig i dessa förhållanden, utan att gubben själf hade anmodat derom, man hade icke lust att efteråt gräla med honom, som redan visat sig mindre rättvis emot dot'ren.

Derför gick rörelsen utan inblandning af främmande, bäst den kunde.

Såsom en god dotter bör göra, sände Karin dagligen bud till fadrens hem, för att låta efterfråga hans befinnande, men dervid stannade det också.

Hela fyra veckor hade redan förflutit och ännu befanns ställningen oförändrad.

Läkaren hade blifvit underrätta om sakens egendomliga läge och han gjorde allt hvad som stod i hans makt, för att gubben skulle blifva ordentligt och väl omhuldad.

Till ytterligare säkerhet hade han tillkallat en gammal bepröf-

vad kollega och med honom rådslog han två gånger om dagen. Man tog ännu en sjuksköterska i rån diakonissanstalten, för att byta om med den första, ty der skulle hållas vakt, såväl om dagen som om natten, så att gubben blef väl vårdad.

Äntligen, då den sjette veckan inträdt, kom äfven det efterlängtdade omslaget till ett bättre tillstånd, och man vågade hysa hopp om gubbens vederfäende. Fader Kuorr kom sig också verkligen så till vida, att han kunde känna igen sin omgifning, samt börja att tala litet, och summan af hufvudsaken blef den, att hålla allting tyst och stilla omkring honom, för att gifva krafterna tid och tillfälle att kunna sam a och föröka sig.

De begge sjuksköterskorna visade sig mycket bra och påpassliga. Sjukrummet hölls alltid mörkt, man gick med tjocka filtskor, för att ej bullra, lampan stod gömd bakom en röd ljusskärm, rummet var väl uppvärmdt och ett rött sken belyste gubbens säng.

Hvem undrar väl då, att gubben, när han äntligen vaknade och kom till sans, samt började att tänka och känna omkring sig, icke var i stånd att göra sig reda för dessa förändringar.

Efter att ha legat en lång tid utan att tala eller röra sig, började han äntligen en gång, då sköterskan hade rest hovom upp i sängen för att gifva honom medicin, och efter att lugnt ha tagit in den, förvirrad framstamma:

"Hvar är jag?"

"Hvar ni är, herr Kuorr? Hemma hos er sjelf. Ni ligger i er egen säng, i ert eget rum och under eget tak!"

"Hm! det var besynnerligt," svarade gubben. "Jag känner icke igen mig, allt förekommer mig så förändradt."

"Ja, det tror jag nog," svarade sköterskan. "Ni har varit svårt sjuk, har legat länge utan medvetande, men, Gud vare lof! nu kommer ni er nog igen. Var nu bara tyst och tala inte för mycket, så att krafterna kunna hämta sig, då kommer ni också snart åter på benen.

Gubben måste lyda och slå sig till ro igen för denna dag.

Nästa dag kände han redan doktorn och kunde vexla några ord med honom. Småningom återvann naturen sitt herravälde, och hvarje dag som gick, medförde mer och mer hopp om hans återfrisknande.

Efter fyra veckors förlopp, finna vi gubben en solig förmiddag

sittande uti en karmstol instoppad mellan mjuka kuddar. Hela rummet ser öfvermåttan snyggt och hyggligt ut, och gubben sjelf känner en känsla af belåtenhet genomfara sig.

Han gör hvad han under bra lång tid försummat, han tackar Gud af hela sitt hjerta, därför, att han har hållit sin hand öfver honom och bevarat hans lif. Hur hårdt skulle det icke ha varit om han hade borttryckt honom från jorden under ovänligt förhållande med sitt enda barn?

"Vet ni, mamsell Jönsson, hvad jag först änkte, då jag kom mig?" började han ett samtal med sjuksköterskan.

"Nej, herr Kuorr, men låt mig höra det! nu törs vi prata så mycket vi vilja med hvarandra, läkaren har gifvit lof dertill," svarade sköterskan.

"Åh, jag kände mig så främmande, så att jag trodde, att jag icke mera fanns på jorden, utan redan var i himmelriket!"

"Sää", svarade mamsell Jönsson. "Men ni kunde väl med edra händer känna att ni låg i en varm och beqväm säng?"

"Ja, efteråt!" sade gubben. "Men straxt i början förmådde jag icke uppfatta det med mina tankar. Jag var så matt, så besynnerlig i mitt hufvud."

"Det begriper jag nog" svarade hon, "när man, såsom ni har gjort, legat i sex veckors tid utan sans och under jemna, ihållande feberryckningar, uppjagad af inbillningar och stygga drömmar, så tar det minsann på krafterna. Ert lif var icke mycket värdt under en lång tid, begge läkarne skakade jemnt på hufvudet och en gång var till och med frågan om, att tillkalla ännu en tredje."

"Åh, hvad säger ni?" ropade gubben, "och hvem har då låtit kalla dem?"

"Det har Karin, er dotter, gjort. Hon ville för all del ha det så. Hon längtade efter att se er snart återsteld, och därför skulle göras allt för att få er välskött. Mig och den andra sköterskan, mamsell Lind, har hon också låtit hemta.

"Hm! Hm!" brummade gubben åter. "Hvar är min dotter då?"

"Hon är borta, i tjenst hos en adlig fröken!" blef svaret.

"Ville hon då icke förr återvända till sin sjuke fader?" frågade gubben.

"Nej! hon ville icke komma hit på eget bevåg. Min fader är sjelfiädig öfver sin förvärfvade förmögenhet, säger hon. Han lefver

ju ännu, och jag blandar mig icke uti hans saker, förrän han kallar mig och uppfordrar mig dertill."

"Men hur går det då med min källarrörelse?" frågade gubben.

"Den går sin jemna gång," svarade sköterskan. "Han, den der "Kalle", sköter om den, aldeles som förut."

"Hm! Hm!" brummade gubben igen. "Nåväl! jag kommer mig väl snart igen! det var då också f—dt tråkigt, att allt detta skulle hända mig, just under den tid, då min dotter är borta."

"Ja, det är det visst och sant! svarade hon. "Men så går det alltid, så snart ofreden har smugit sig in i huset. Det var icke rätt att jaga sitt barn från hemmet. Nu har ni huset fullt af främmande människor. Men det kunde ju heller icke bli annorlunda under sådana förhållanden. Der fans ingen som ville gripa in utan behörig fullmakt."

"Nej, det var illa ställt hos mig," medgaf gubben. "Men snickare Mortenson då, ville han icke heller åtaga sig att sköta rörelsen?"

"Bevars! ingen människa ville ha något att göra med er, utan muntlig eller skriftlig fullmakt," fortfor hon; "alla svarade med ett bestämdt nej."

"Det var då bra besynnerligt," brummade gubben.

"Åh, det tycker inte jag," vidblef sköterskan. "En man, som ligger i gräl och ovänskap med sitt eget barn, kan äfven blifva oense med andra, som komma i hans väg."

"Ja, men min dotter är ju sjelf skulden till missförhållandet," invände gubben.

"Såå," svarade hon, "det var eget. Mig har man berättat att osämjan uppkom deraf, att ni ville påtvinga henne en man, som hon icke ville ha, är det icke så?"

"Ja, jag ville att hon skulle gifta sig med Karl Orange, och det ville hon icke, deraf uppstod osämjan."

"Nåväl, då har hon ju rätt! Dertill behöfs ju hennes samtycke, hon är ju myndig och har full rättighet att gifta sig med hvem hon vill."

"Hm! Hm!" sade gubben. "Men jag är ju ändå hennes far?"

"Ja naturligtvis!"

"Ser ni, då har ju jag rätt!"

"Ja, deruti, att ni är hennes far!" svarade mamsell Jönsson, "det bestrider jag ju icke heller."

"Och hon skall lyda mig, så bjuder lagen!" fortfor gubben. "Har ni då icke lärt er Guds bud?"

"Jo, nog har jag det!" svarade hon, "nog kan jag min katekes. Men nu för tiden blir det så uttydt att det betyder: "uti allt hvad rätt och billigt är." Intill den dag, då hon blir konfirmerad, har ni fadersrättigheter öfver henne, men med detsamma hon gått från altaret, är hon sjelfständig och kan bestämma öfver sig sjelf. Allt sådant borde en man vid er ålder veta; det förundrar mig att ni är så okunnig, men det kommer kanske af sjukdomen?"

"Och nu ha vi pratat nog för i dag", tillade sköterskan. "Nu tillåter jag det icke längre, utan beder er gå till sängs. Ni vet väl att ni bör lyda mig, och därför gör ni bäst i att hvila er för att hemta nya krafter. Glöm ej att bedja er aftonbön, samt tacka Gud därför, att han har styrt allt till ert bästa."

Gubben lydde stillatigande. Hon hade ett bestämdt sätt och hennes befallningar tålte ingen motsägelse.

Då han nu åter var kommen till sängs sysselsattes hans tankar ännu med dessa samtalsämnen.

Sådana ord hade han ännu aldrig hört, och de kommo ju ifrån en kyrkans tjenarinna. Kanske låg det sanning i hennes påståendet uti det hon sagt honom?

Han kunde icke få saken klar för sig den dagen, dertill behöfdes flera samtal.

Redan följande dag erbjöd sig ett godt tillfälle att fortsätta dispyten; nu var han nämligen ensam med mamsell Lind, den andra sjuksköterskan.

Han frågade henne i ämnet och fick höra alldeles samma åsigtter, samma lärdomar och på detta sätt blef han botad till både kropp och själ. Genom umgänget med dessa redbara och hederliga qvinnor, genom att samspråka med dem, blef hans sinne och lynne efter hand fullkomligt omvänd, samt befriadt från alla orena lärdomar.

Han talade hvarje dag om Karin, och förde han icke sjelf samtalet om henne i gång så började någon af sköterskorna dermed.

Dessa damer underhöllo så lifligt umgänge med Karin, att

hvarje gång de gingo ut, helsade de på henne och berättade henne om faderns tillfrisknande.

Karin visade sig mycket tacksam för denna uppmärksamhet, och hennes fars fortfarande tillfrisknande glädde henne mycket. Hon var förtjust i medvetandet om att han hade en så omsorgsfull och god vård.

Sköterskorna berättade åter för gubben om deras samtal med Karin. De omtalade det fina hus hennes herskap bebodde och att de höllo både hästar och vagnar. De hade varit uppe i Karins kammare och sett huru ordentligt hon höll allting. En gång berättade de att de druckit kaffe hos henne.

En vacker dag bad gubben mamsell Jönsson helsa Karin ifrån honom.

Hon utträttade detta uppdrag och medförde en vänlig helsning tillbaka från dottren.

De båda sköterskorna voro exemplar af godhet, arbetsamhet och renlighet och hade begge ett stadgadt ordningssinne. De voro hemmastadda i Guds ord och äfven väl belästa i andra ämnen, så att gubben kunde tala med dem i hvilket ämne som helst och finna dem hemmastadda deri, samt få tillfredsställande svar på sina frågor.

Han fattade allt större förtroende till dem och kände sig väl till mods i deras sällskap. Han var aldrig ensam och då han tillfrisknat och Karl Orange eller andra personer helsade på honom för att intemta hans råd eller befallningar, var alltid någon af sköterskorna närvarande.

Troligen hade läkaren haft sin hand med i saken. Det var han som hade hemtat dem och invigt dem i förhållanderna, samt sagt dem hvad de borde iakttaga.

Men lät dermed vara huru som helst, nog var det bra att så var fallet, ty det hindrade gubben att återupptaga sina gamla vanor och förnya sina gamla bekantskaper.

Snart fick Karin en inbjudning af sin fader att komma och besöka honom.

Hon kom genast, ty en halftimma derefter följde hon sköterskan hem. Gubben räckte fram sin hand, den Karin varmt och hjertligt tryckte, samt uttalade sin glädje öfver hans märkbara tillfrisknande.

"Nå, Karin?" frågade gubben henne, "hur har du det nu?"

"Bra far! så godt som någon kan hafva det", svarade hon. "Herrskapet äro så utomordentligt beskedliga. Jag har lätt arbete och en snygg egen kammare, får god och tjenlig mat och blir vänligt bemött, och jag befinner mig således väl. I lön har jag 120 kronor om året."

"Det var bra", svarade gubben. "Men vill du ej hellre återvända till mig?"

"Nej far, jag vill helst blifva der jag är, jag har det så bra der och trives så väl. Låt mig stanna, vi komma ändå inte öfver ens, och då är det mycket bättre, att vi lefva skilda och äro goda vänner, än att vi lefva tillsammans och dagligen gräla med hvarandra. — Icke sant?"

"Men jag känner mig så ensam och öfvergifven", fortfor gubben.

"Åh, du har ju dessa fruntimmer som sköta dig, och jag tycker att du åtnjuter en utmärkt vård."

"Men när jag lofvar dig att sluta upp med rörelsen?" frågade gubben.

"Vill du det far?" ropade Karin, "så bereder du mig en sann och stor glädje, ty det tycker jag om att höra."

"Men hur skall jag ställa till dermed", frågade gubben.

"Åh! svarade Karin, "det går ju ganska lätt. Du har ju Karl och han sköter det nog bra dig förutan. Du kan ju öfverflytta rörelsen på honom!"

"Ja, men inte får han några penningar af mig, när du icke gifter dig med honom", sade gubben.

"I den saken kan du göra som du vill", svarade Karin, "dermed har jag ingenting att skaffa."

"Håller du dig ännu fast vid Filip?"

"Ja, far, det gör jag under alla omständigheter."

"Nå väl, då skall jag öfverlägga med mig sjelf om saken, samt rådföra mig med någon, huru jag bäst kan inrätta det", sade gubben. "Jag skall icke längre pina dig eller sätta mig emot din förening med Filip, du må gerna taga honom. Allt låter väl ordna sig i godo och vi kunna blifva goda vänner ändå. Tack för ditt besök Karin, det var snällt af dig att du icke glömt bort din

gamle far! Kom snart tillbaka och helsa på mig igen, du skall aldrig mera behöfva höra onda ord af mig."

"Det skall bli mig ett kärt nöje", ropade Karin glad, "nu då jag vet att du tycker om mina besök, skall jag komma så ofta jag har tillfälle dertill."

XXXIII.

Denna oväntade vändning af Karins öde har säkerligen väckt stor glädje i våra läsarinners bröst, och hvem skulle icke också känna glädje öfver en så arbetssam och beskedlig flickas välgång.

Hennes motstånd mot faderns bestämda vilja, att gifta sig med en man, som hon icke tycker om, är ju alldeles naturligt och dertill var hon fullt ut berättigad. Det var gubben Knorr sjelf som dervid hade råkat på orätt väg, det var han som förirrat sig på en mark som han icke kände.

Hans enda mål var att vinna guld.

Genom guld hade han förvärfvat allt hvad han hade, och detta var, som vi veta icke så litet. Nu kom hans enda barn och föreslog honom, att upphöra med krogrörelsen och öfverlemna denna förvärfskälla åt andra, som så småningom har inbragt honom hans ansenliga förmögenhet.

Hvilken skilnad i åsichter!... huru naturligt är det icke att gubben Knorr ej förmår att fatta Karins tankar.

Såsom vi hafva lärt känna gubben var han till börja med en fattig yngling.

Han gjorde troligtvis som så många andra nu för tiden, han arbetade flitigt från tidigt om morgonen till sent på natten, och ernådde derigenom en aflöning, som nätt och jemt var tillräcklig att betala ett tarfligt nattlogi med, och för öfrigt till bestridandet af det allra nödvändigaste för hans uppehälle. Men till något annat, såsom till undervisning i något nyttigt, som kunde bidra till

utbildning af hans själsanlag, blef aldrig ett öre öfrigt. Han måste vara glad att han kunde hålla balansen.

Men hur gick det med tiden?

Tiden ilade rastlöst framåt, den ena veckan gick efter den andra, det blef månader och år. Han blef äldre och äldre, men kom icke till någon förbättring i sina omständigheter.

Liksom ett stort hjul, hvilket svingar omkring sin utstakade krets, glider tiden fram den ena dagen efter den andra för att försvinna i tidens haf, hvarifrån den aldrig kan återfås. I hans tankar framträder mången gång den frågan:

"Hur skall det gå till slut? Är det min lott att arbeta hela min lifstid, endast för att uppehålla lifvet?"

Hvad han har svarat sig sjelf derpå, det känna vi icke till. Kaohända har han funnit någon tröst, eller ock har han måhända modlöst låtit hufvudet sjunka ned mot bröstet.

Då, under denna hans grubblande tid, inträdde hans vän Oranges giftermål med bondflickan, om hvilket vi, som bekant, förut hafva berättat.

Gubben Kaorr upptäcker deruti ett strå, hvilket är utkastat till att rädda honom. Han griper efter detsamma då tillfälle erbjuder sig, sak samma, om det redan fans någon som hade större rättighet till hennes egande än han, ty då hjälper vännen Orange honom likväl att undanrödja detta hinder. Han ernår slutligen sitt mål och lyckas att med henne erhålla sex tusen kronor.

Vi hafva ju förut berättat detaljerna derom

Gubben Knorr grundlade dermed sin näringskälla, krogrörelsen, denna guldgrufva, som han sjelf brukade säga.

Hans mod hade blifvit uppfriskat, penningarne gafvo styrka åt hans utmattade krafter, och när han nu arbetade från klockan sex på morgonen till klockan elfva på aftonen, har han väl just icke fått en bättre lott uti detta afseende, men snart fann han emellertid att penningeskrintet blef fullare och att dess innehåll betydligt ökades. I stället för sex tusen kronor i obligationer, räknade han sju, åtta- till tiotusen och nu hafva de stigit till ett hundra tjugutusen kronor.

Då han upphunnit detta mål, skulle han väl ha haft tid att tänka litet på sitt andliga bästa. Han borde ha använt sin söndag till att läsa Guds ord, andliga eller andra nyttiga böcker.

Men nej, det faller honom inte in. Sina fristunder använder han till att grauska och räkna sina skatter. I samma mån som dessa växa, blifva de honom äfven allt kärare; de blifva hans Gud.

På hans tillvaro tror han, ty han har ju honom ständigt för sina ögon.

På hans kraft tror han äfven; ty han har ju under så många år haft tillfälle att se guldets magt, så många gånger varit vittne till huru alla menniskor bugat sig för detsamma.

Ingen frågar efter på hvad sätt han har kunnat blifva en så rik man.

De äro förvärfvade penningar, heter det.

Men huru äro de förvärfvade?

Som kroghållare har han förtjenat dem.

Genom att utminutera bränvin och andra dricksvaror åt ett särskildt slags kunder. Ja, man kan med go a skäl säga svårt förtjenta penningar, ty det ligger misann icke i hvars och ens smak att arbeta och tjena sådana herrar dag ut och dag in under tjugu eller trettio års tid.

Likväl är ju ställningen för gubben Knorr mycket bättre nu än den förr varit. Har han icke fått det just bättre med arbetet, så har han åtminstone inga andra näringsbekymmer. Han arbetar nu för eget bästa och hvarje dag som går förbättrar hans ställning.

Skrinet hvaruti han bevarat sin hustrus medförda penningar, vittnar bäst derom. Det dagliga brödet fattas honom aldrig. Tak öfver hufvudet har han, ja, med ett ord sagt, han har ett vänligt och inbjudande hem, helsa och rikedom.

Hvad fattas honom då?

Det fins utan tvifvel tusentals, åtminstone bra många menniskor, som förklara honom vara lycklig samt afundas honom denna hans lycka.

Väl fins det äfven en del menniskor, som med förakt se ned på krögare, men denna hop är försvianande liten emot den förre, och gubben Knorr behöfver ju icke alls bry sig om hvad dessa tänka.

Knorr har blifvit sin egen herre, han är rik och således oberoende af sådana herrars tänkesätt. Varor sälja de honom mycket

gera och det är allt hvad han behöfver, för att kunna uppehålla sitt näringsyrke. Han arbetar med framgång, och bryr sig föga derom, om folk högaktar honom eller icke.

Hur naturligt är det icke då, att sådana människor, som under trettio års tid träget arbetat och handskats med detta slags kunder, blifva så vana vid denna handtering, att den dagliga sysselsättningen utgör en del af deras välbefinnande.

Och hvad följer vidare deraf?

Att han använder alla lediga stunder att betrakta sitt penningeskrin, deruti han förvarar hela sin rikedom, detta allt, hvarför han arbetar och sträfvar. Han gläder sig hvarje gång han får se dem, såväl deröfver att desamma ännu finnas kvar, som ock därför, att de allt mer och mer tillväxa.

Har denne döde och liflöse vän då äfven sina fröjder att bjuda på?

Jo, två gånger om året blommar den och bär frukt. De små kupongerna ha blifvit mogna. Man skördar dem och hemtar penningarne för att lägga dem till det öfriga kapitalet.

Är då detta icke roligt och glädjande.

Helt visst ropa nästan alla: "ack om jag bara hade hand om kassan."

Nå väl, så är detta väl äfven en lycka.

Lyckligt är det säkert, men om sjelfva lyckan består deruti, beror på hvars och ens tycke.

Karin föraktar på intet vis penningar och dess värde, det är ju onekligen detta efter hvilket alla människor sträfva. Sjelf har hon aldrig tyckt om kroglifvet och skulle aldrig frivilligt hafva valt denna näringsgren, och önskade af hela sitt hjerta att detta skulle upphöra ju förr desto hellre.

Detta kan ju äfven låta sig göra! Hon behöfver ju endast flytta ifrån fadren så är hon ju fri!

Det var just det som utgjorde tvisten. Hvar gång hon började tala derom fick hon till svar, att det endast var dumt prat; "det går icke an", brukade han säga. "Det tillåter jag aldrig, du har det lika bra hos mig, som hos någon annan och jag kan icke undvara dig."

"Men jag tycker icke om sjelfva näringsgrenen", svarade Karin då.

"Också det är dumt prat! Din far har sjelf grundlagt den och har uppehållit både sig, din mor och dig sjelf dermed under trettio års tid, har betalt hvar och en sitt, och ändå sammansparat ett hundra tjugu tusen kronor. De sednare föraktar du väl icke?"

"Nej, far det gör jag visst icke, men just därför tycker jag, att du nu kunde sluta upp med affären."

"Hur kan någon förnuftig menniska falla på en sådan tanke? Skall jag sluta upp med en sådan vinstgifvande affär och öfverlemna den i händerna på andra, för mig helt och hållet främmande personer."

"Ja, far, det går ju mycket väl an", svarade Karin. "Du kan ju låta betala dig så högt som möjligt därför, och vill du fortfarande arbeta, så kan du ju börja med något annat."

"Dumheter!" skrek gubben. "Det skulle just vara klokt, att börja med något annat företag, som ännu icke har bestått sitt prof? Kanhända att detta rakt icke skulle bära sig, utan gå bakut, oakadt allt använt arbete och besvär?"

På detta sätt disputerade de. Gubben ansåg dottrens åsigter såsom dumma och öfverspända idéer, hvilka genom kärlekens magt hafva förvillat henne, och räknar sitt ursprung uti hennes förtroliga förhållande till Filip. Det är han, som är skulden till denna missbelåtenhet å Karins sida. Det är han, som har uppväckt dessa åsigter hos henne, samt ännu närer och underblåser desamma. Så resonnerade gubben för sig sjelf, och derutaf kom sig hans ovilja för Filip.

Men äro då verkligen såväl Filips som Karins åsigter väl sådana, att de strida mot gubbens väl?

Nej, på intet vis, det är ett rent misstag. Vi känna ju till dem och hafva aldrig hört ett enda ord, hvilket strider emot gubbens sanna intresse.

Filip är en nykterhetsvän, han dricker aldrig bränvin, det veta vi ju från våra tidigare berättelser. Karin smakar icke heller denna vara. Hon har under tio års tid dagligen, år ut och år in handskats dermed, och då är det icke underligt att hon har ledsnat på densamma. Hvad som måste vara ännu värre är det ständiga umgänget med det slag af kunder, som besöka dylika lokaler. Karin ville gerna arbeta från morgon till qväll, men hon önskade

sig något annat slags arbete, som kunde upplifva hennes mod och icke sådant som alldeles förderfvade det.

Och Filip, hur är det nu med honom?

Jo, han arbetar äfven i sitt fack från morgon till qväll, och är icke detta slags arbete långt mera ansträngande, än att servera brännvin och andra dricksvaror åt kunderna?

Om tycke och smak bör man aldrig disputera, ty hvarje människa har sitt.

Alla vägar bära till Rom, eller med andra ord, till saligheten! Må vara att man reser härifrån öfver Göteborg, Malmö eller Petersburg eller via Lübeck; man kan i alla fall komma dit hvilken väg som helst.

På samma sätt är äfven fallet här!

Filip är nykterhetsvän och har valt och bestämt sig för snickareyrket. Han vill hyfla sig till pengar och rikedom och Karin vill hjälpa honom dermed efter bästa förmåga.

Både Karin och Filip öfverensstämman deruti, att gubben nu har sammanskrapat tillräckligt med penningar, för att kunna lefva beqvämt ut af räntorna. De vilja icke att han vidare skall sträfva för deras skull, utan draga sig tillbaka från affären och lefva i fred och ro samt glädja sig öfver, att Gud gifvit honom både rikedom och helsa. Ingen af dem har tänkt på hans penningar eller velat beröfva honom dem. Endast de 6,000 kronor, hvilka modren medfört som hemgift, ha de begärt.

Vi finna således icke så stor skillnad i åsigt; det är endast inrotade fördomar och de låta nog utjemna sig.

Genom den sjukdom, gubben måste genomgå, kom han ut ur kroggrummet. Han befinner sig ännu under de båda sköterskornas behandling, men är på både andlig och lekamlig bättringsväg. Deras inflytande öfver honom är redan märkbart, och det fattas bara litet tid och några andra upplysta personers medverkan, för att bringa hans åsigt in på rätta banan.

Karin eger sådana vänner genom den vändning hennes lif under senaste tiden har tagit, och snart komma äfven dessa att uppträda till förmån för både gubben och henne.

Men tills den tiden kommer, bjuda vi gubben farväl och lemna honom lugt i händerna på sina välvilliga sköterskor.

XXXIV.

Assessor Otto af Derenbergs trogna vänner, baron af Werden och baron af Ribbing, ha under denna tid ofta sammanträffat med Mathilda uti fröken af Pernaus hus.

De äro derigenom väl underrättade om alla förändringar, och således äfven om Derenbergs snara befriande.

De begge vännerna vänta med otålighet det ögonblick, då de kunna få tillfälle att få återse och tala med den värderade och länge saknade vännen.

De hafva redan tvenne gånger nfunnit sig för att efterhöra, om ännu ingen Derenberg blifvit synlig.

Äfven Helena är mycket orolig genom detta långa dröjsmål, och hon utbrister slutligen:

"Ack, Mathilda, detta ändlösa väntande är verkligen odrägligt, och om Derenberg icke snart är här, så kläder jag mig och far upp till kommissarien för att efterhöra hur det hänger ihop. Nu är det jemt fyrtioåtta timmar sedan vi voro der. Han har under tiden lyckats gripa de begge karlarne och hålla baron Hans i förvar, och då begriper jag verkligen icke hvarpå dröjsmålet kan bero."

"Sådana saker gå icke så fort, som du tror", inföll Mathilda. "En god sak måste också ha god tid! Jag förstår naturligtvis bra litet af polissaker, men mitt förnuft säger mig, att det måste eller bör finnas en mängd formaliteter, såsom förhör och protokoll, som först måste undanstökas innan en person kan häktas, och då är det väl äfven på samma sätt, när någon skall frigifvas. Sådant kan väl kommissarien icke göra på eget bevåg, ty ett utslag eller någon sorts dom, tror jag bestämdt att saken fordrar."

"Ack ja!" sade Helena, "och så äro dessa herrar endast formalitetsmaskiner och bry sig icke om huru andra människor lida och förgås af otålighet."

"Nu börjar du att bli orättvis mot dessa stackars herrar", afbröt Mathilda hennes tal. "Betänk, att de endast äro underordnade personer, som måste lyda andras kommando och som icke våga visa sig känsliga för något annat än sin pligt."

"Så är det nog, och du har, nu som alltid, rätt", sade Helena, "men jag förmår icke att styra mitt hjerta och mina känslor, de brusa öfver hvarje ögonblick och blifva mig mer och mer öfvermäktiga."

"Ja, du har aldrig varit utsatt för några stränga pröfningar", svarade Mathilda. "Ty en fars eller mors tillrättavisningar kunna väl härvidlag icke räknas. Din far har du ju knappast lärt känna, ty vid fem års ålder förmår man väl ännu icke att skilja mellan rätt och orätt. Då du blef tio år, dog din mor och efter denna tid har du visserligen stått under förmynderskap, men deraf har du väl icke känt mycket obehag. Din förmyndare har ju alltid på höfligaste sätt förfrågat sig hos dig om dina önskingar och i allt rättat sig efter dem. Men lika passande har du ju äfven behandlat honom. Men nu behöfs det sannerligen väl, att någon som känner lagen och dess bud, kraftigt tager itu med saken för att göra upp räkenskaperna och sköta om ditt väl och dina världsliga intressen, så att allt lyder under en kraftig hand, som verkar för ditt bästa. Jag tror att Otto just är egnad dertill och därför har jag också utvalt honom åt dig, och på det ifrigaste sökt att bevara honom. Och glad är jag minsann också, att jag har lyckats deruti."

"Ja, Mathilda, det är sannt, att du ridderligt stridt för mitt sanna väl", svarade Helena, "och så snart Otto blifvit fri, skall jag öppet för honom bekänna *min* svaghet och *din* styrka, samt omtala all hvad du gjort för honom."

"Ack nej, Helena", utropade Mathilda, "det måste du lofva mig att aldrig omtala för honom. Jag har ju icke gjort det för hans skull, utan endast för dig och dina intressen."

"Det skall jag aldrig glömma, var säker derpå", svarade Helena. "Huru än världen och mina förhållanden må förändra sig, skall du alltid finna mig tacksam. Äfven Karins tjenster skall hvarken jag eller Otto glömma, och vi skola båda två antaga oss hennes ställning."

"Ja, gör det, hon är i stort behof deraf!" sade Mathilda.

"Det lofvar jag!" svarade Mathilda. "Värre blir det med dig, Mathilda! Det finns ingen ledtråd hvaraf jag kan vägleda mig att få veta dina hemliga önskingar."

"Hos mig finnas inga sådana", sade Mathilda. "Mina önsknin-

gars mål är din lycka, och om du liksom hittills, fortfarande skänker mig din vänskap och ditt förtroende, så belönar du mig derigenom bäst!"

"Jag lofvar, att du skall få behålla dem båda, så länge jag lever", svarade Mathilda och räckte henne handen.

XXXV.

Vi återvända nu till polisbyrån.

Sergeant Brockman har under tiden, med norrmannens hjälp, uppsökt det hus, uti hvilket Derenberg den der aftonen blifvit öfverfallen och har äfven uppspanat mamsell Amanda och fört henne med sig upp i rättslokalen.

Numera befinner sig mamsell Amanda inför kommissarien Witzman, för att afga förklaring, angående hennes delaktighet uti den der aftonens händelser.

Den stackars flickan är mycket generad af detta upptråde.

Hon kan ju icke undgå att svara för sig sjelf, och ändå söker hon så mycket möjligt är, skydda sin vän, baron Hans.

Assessor Derenberg är närvarande under förhöret.

Han känner igen gestalten, stämman, och intygar riktigheten af Amandas förklaringar.

Tillfrågad af kommissarien, om hon hade någon del i öfverfallet, svarade Amanda:

"Nej, icke alls. Baronen har anvodat mig derom. Han har sagt mig, att det hela var ett vad, i hvilket han hade inlåtit sig, och hvilket han derigenom sökte vinna. Han har uttryckligt förklarat för mig, att intet ondt skulle hända mannen och att det inte var afsedt för något annat än vadet. På grund häraf har jag åtagit mig utförandet af detta skämt. Ännu för några dagar sedan har han sitt hedersord förnyat denna förklaring, och jag hoppas äfven, att intet ondt har öfvergått denne unge herre, samt att han

förlåter mig mitt öfvermod och min lättrogenhet. Har jag felat, så har jag gjort det ovetande.

Derpå frågade kommissarien assessorn, om han var belåten med förhöret.

”Ja, svarade han.

”Och vill ni yrka ansvar?”

”Nej.”

”Näväl”, sade kommissarien, vändande sig mot Amanda, ”då fordrar inte jag heller något ansvar. Ni slipper således med bara förskräckelsen. Men akta er för framtiden för sådant narrspel, det kunde ha haft obehagliga följder. Nu kan ni gå.”

Hvem var väl nu gladare än Amanda?

Derpå frågade kommissarien Derenberg, om han önskade se de två arresterade karlarne.

”Nej! jag är säker om, att jag aldrig har sett någon af dem. Jag har endast känt deras händer.

”Men det kunde ju likväl leda till att främja saken och bringa klarhet i situationen. Kanhända att karlarna känna igen er?”

”Nej, det är omöjligt! Jag var ju i ett mörkt rum. För resten anser jag äfven dessa karlar som köpta handtlangare, som verktyg åt baronen, han är den skyldige!”

”Då afstår jag äfven från denna konfrontation. Jag har, tyvärr, ingen annan som kan bekräfta den ena karlens utsago. Den andre nekar, liksom baronen, till allting. Jag har skickat ut två sergeanter för att fånga er betjent Gustaf. Ännu ha de icke lyckats, han håller sig säkert undan. Jag önskar jag genast skulle kunna ge er friheten.

”Ja, jag längtar sjelf mycket efter denna stund,” sade assessorn
”Den kan väl i alla fall icke vara så långt borta?”

”Nej, jag hoppas det”, svarade kommissarien. I hvarje fall skall jag i morgon inrapportera nyaste sakförhållandet till direktören och göra allt för edert frigifvande, var säker derpå.”

XXXVI.

De förhoppningar, som kommissarien hade satt på Derenbergs betjent Gustafs vittnesmål, slogo alldeles fel.

Efter två dygns kringspringande kom Brockman uttröttad tillbaka med rapporten, att Gustaf icke var att anträffa; han måste vara bortrest. Sista torsdags-afonen kl. 9 hade man sist sett honom i snickaren Petterssons hus; sedan den tiden hade han ingenstädes vidare visat sig.

Längre fram på förmiddagen medförde postbudet ett till kommissarien Witzman adresserat bref, och då han öppnade det, föll Gustafs bekännelse mellan hans händer. Vi känna ju förut till dess innehåll och gissa nog hvilken band som släppt det löst.

Intrycket, hvilket kommissarien fick deraf, var nedslående. Åter hade han förlorat ett efterlängtadt vittnesbörd för Derenberg och fått ytterligare ett, till förmån för baronen.

Han genomläste skriften flere gånger. Väl var innehållet tydligt nog; men han trodde icke riktigt på sanningen af detsamma, utan missfäntade derunder ett nytt spratt från baronens sida. Derigenom kom han det riktiga sammanhanget bra nära.

Emellertid förnyades åt Brockman uppdraget att fortsätta med sina efterspaningar. Densamme återuppskade sin rapport om den der aftonens vandring i parken, under sitt följande af baronens spår. Han beskref, hvilket besvär han hade haft med att komma underfund med riktiga sammanhanget deraf, men att alla bemödanden förblifvit utan ringaste resultat.

Ett ändamål med denna nattliga vandring måste baronen väl ändå hafva haft. Men hvilket? deri låg gåtan.

Att anmoda baronen sjelf om upplysningar, torde väl icke tjena till något.

Brockman gjorde emellertid på nytt efterspaningar på stället, men icke den ringaste hållkrok kunde upptäckas.

Man kom aldrig underfund med det begångna ohyggliga brottet. Under hettan att noga följa de ledtrådar, hvilka man redan höll i handen, försjönk Gustafs minne allt mer och mer uti glömska.

Den enda ledtråden för kommissarien, var och blef norrmannen, han som svikit sitt gifna löfte, och afvikit från alla stadgar och liksom en förrädare hade sprungit öfver till fiendens läger. Men han var och blef också den enda hållkrok, som kommissarien egde.

Såväl Björn som baronen bestredo allt och begärde fräckt bevis för allt. Då man konfronterade dem med norrmannen, förnekade baronen, som vi ha berättat, helt och hållet hans bekantskap.

Björn deremot teg ihärdigt; han medgaf väl slutligen, att han kände honom genom sammanvaro med honom i Knorrs lokal, och att han såsom supkamrat, hade sällskapet med honom; men all delaktighet uti de brott, som norrmannen angifvit, bestred han och förklarade hans utsago såsom tomma påhitt, hopspunna på kommissariens befallning, för att narra honom att påtaga sig något, hvilket han icke hade gjort. Han ville icke låta fånga sig.

Vi vända oss med ledsnad ifrån allt detta bråk, alla kommissariens vidare förhör och experimenter, att få de fångna att bekänna, och troligtvis känner ingen af våra läsare någon saknad deröfver, utan gläder sig med oss, att vi nu komma till ett gladare ämne. Vi hafva nu länge nog hört eller läst detta tråkiga tema, och vi längta efter något, som är egnadt att uppfriska tankarna, samt muntra det sjunkande lumöret.

Den tredje dagens afton kl. 8 blef Derenberg äntligen lös-släppt.

Hans trogne vän baron af Werden, har nyligen varit uppe hos kommissarien, för att påskynda hans frigifvande, och nu äntligen har det lyckats. Han ser sin vän Otto åter för sina ögon, kan trycka hans hand och sluta honom till sitt bröst.

Derefter begifva de sig först och främst direkte till fröken af Pernaus hus.

Händelserna ha äfven der, som vi veta, blifvit följda med stor spinning.

Fröken Helena har just nu ett liknande anfall af otålighet, som det redan förut beskrifva, då gamle Fredrik öppnar dörren och med glad stämma ropar:

"Herr assessor Derenberg och herr baron af Werden!"

"Otto", utbrister fröken Helene, "äntligen har jag dig då igen!"

och öfvervunnen af sina känslor, kastar hon sig i den älskades armar.

Assessorn mottog henne med glädje och hjertlighet. Han tryckte en brännande kyss på hennes läppar och åhörde med ett gladt leende alla de sjelfförebåelser, hvarmed Helene nu började anklaga sig sjelf och derefter äfven alla hennes försvarspåståenden. Kleopatra med ormen spelade här igen en hufvudrol, hon var skulden till hela virrvarret.

Men slutet blef, hvad man kunnat vänta sig, en fullständig försoning med Helene. Assessorn förlät gerna hennes svagheter och vankelmodighet och alla andra små synder. Han tryckte på nytt en kyss på hennes läppar och sade: "Seså, låt oss nu för i dag och alltid sluta med dina förebåelser och börja tala om något annat. Du bör väl komma ihåg att jag sjelf icke det ringaste vet om allt som nu under denna tid passerat. Jag har ju hållits alldeles afstängd från den yttre världen, och därför först genom dina meddelanden måste söka vinna upplysningar om allt, samt sätta mig in i förhållandena.

För i natt tager min vän baron af Werden mig välvilligt under sitt tak och sitt beskydd. I morgon förmiddag intager jag min våning och sätter mig i besittning af mina tillhörigheter. Men i morgon middag får jag tid, och då bjuder jag mig sjelf till din gäst. Då kunna vi samspråka hela dagen, tills Hugo kommer för att hemta mig, ty vi skola följas åt till klubblokalen."

"Ack ja, Otto, gör det," sade Helene, kom i morgon middag. Klockan tre skall bordet stå färdigt. Men," fortfor hon leende, "låt oss nu icke åter få vänta förgäfves som sist."

"Ack nej", inföll assessorn äfven skrottande, "derför kan du vara lugn, jag skall icke åter låta narra mig från rätta vägen. Det har i sanning varit allt för dyra lärpengar jag måst betala.

Hos vännen baron Werden fick assessorn således de första utförliga underrättelserna om allt hvad som hade händt sedan sista besöket i klubblokalen, och man samspråkade om alla dessa ämnen till långt fram på natten.

Duellen med friherre af Fersen till hvilken Werden utmanat, kom äfven med på tapeten och Derenberg tryckte med värma och tacksamhet vännens hand för det kraftiga försvar densamma ådagalagdt.

"Bah! en bagatell", svarade Werden. "Det var ju icke mer än min skyldighet, och sådant är ju ingen särskild tack värd. Hade jag icke gjort det, så hade någon annan af dina vänner kommit mig i förväg. Jag är tvärsäker om, att du utan tvekan skulle ha gjort detsamma för mig, och därför låt oss icke vidare tala om den saken. Det glädjar mig endast att jag i sjelfva sättet att straffa denne person, har vunnit ditt bifall."

"Det har du gjort min vän", sade Derenberg. "Allt för hård duger ej att vara, ty friherren var ju endast ett verktyg i baron Wertheims hand."

"Hvad säger du då om din skyddsengel Mathildas bragder?" frågade Werden.

"Hvilken Mathilda?"

"Mathilda, hemma hos fröken Helene!"

"Hur så! hvad är det med henne?"

"Åh! hade hon icke varit, och försvarat dig så ihärdigt och tappert, hvem vet hur dina angelägenheter då hade stått", svarade Werden.

"Hvad säger du? derom har jag ju ännu icke hört ett enda ord. Berätta för mig derom", bad Derenberg.

"Jo, ser du", fortfor Werden, "denne skurk Wertheim hade vetat att begagna sig så fiffigt af alla omständigheter att han till och med uppfångat det bref, hvilket du hade skrivit till din fästmö, och så öfverlemnade han det i stället för polissergeanten. Kuvertet hade han brutit, samt läst innehållet och sedan lemnat brefvet öppet till Helene, samt uppdiktade att han hade åtagit sig din sak inför rätten, att han hade besökt dig i arresten samt återgaf ett långt samtal, som han sade sig ha fört med dig, och hvilket var sammansatt af idel osanningar. Helene var lätt vilseledd, men Mathilda förmådde han icke narra i fällan. Hon vidblef att försvara dig och att se allt i sitt rätta ljus. Hon har haft svåra strider med fröken Helene för din skull, det kan du lita på. Sluthigen blef det outhärdligt; Mathilda började göra visiter hos dina vänner, för att skaffa sig de bundsförvandter, hvilka hon saknade i sin omgivning. Hon började hos snickaremästare Pettersson, som också strax visade sig villig att bistå henne med goda råd. Äfven hans hustru, fru Aurora, har lifligt tagit del i räddningsarbetet. Der- efter kom hon hit upp till mig en eftermiddag . . .

"Åh, hvad säger du? är det verkligen sanning?" ropade assessorn.

"Ja, så sant som jag lefver", försäkrade Werden, "du får nog erfara det af Ribbing, han var närvarande och deltog i vårt samtal. Härifrån begaf hon sig till poliskommissarien. Hon ville för- må honom att bevilja henne ett enskildt samtal med dig, för att af din egen mun kunna höra hur verkliga förhållandet med alltsammans var. Dervid kom brevet för första gången i fråga och kommissarien förstod nu, att härunder måste ligga någon hund begrafen. Mathilda hade brevet i sin ficka, hon drog upp det för att visa kommissarien det, och denne såg genast, att det var samma bref som han mottagit af dig och hvilket han hade sändt till din fästmö genom en sergeant, och han började misstänka sammanhanget.

Nej, käre vän," fortfor Werden, "hade du icke haft henne som en trofast vän på din sida, då hade du varit förlorad, och hvem vet, om du någonsin mera fått sluta Helene i dina armar. Men det är bäst att vara tyst med alla dessa hemligheter, och afbida hvad din fästmö sjelf berättar dig derom."

Efter några få timmars hvila gick assessorn nästa morgon till sin bostad, för att åter taga den i besittning.

Af husvärdén Pettersson, med fru, blef han mottagen med stor glädje. Underrättelsen om hans frigifvande hade redan spridit sig i staden och enhvar önskade att visa sin glädje genom tillställningar för honom. Derefter gick hela sällskapet ned i våningen för att taga kakelugnen i betraktande.

Gustaf var och förblef borta, och en ny betjent antogs därför i hans ställe.

Vid tretiden på middagen ankom assessorn till sin fästmö. Äfven här var festligt anordnad och alla närvarande ifrade att visa sin glädje öfver att få återse honom.

Klockan nio på aftonen kom baron af Werden för att följa honom till klubben.

Der voro alla medlemmar mangrannt församlade. En hvar hade skyndat dit för att önska assessorn välkommen och skaka hand med honom samt försäkra, att de ej ett ögonblick låtit vilseleda sig i tron på hans oskuld. De största stackrarne vore de ifrigaste att rentvå sig.

Sådan är världens gång. Skrymteriet florerar öfverallt. Enhvar bemödar sig om att dölja sina fel.

Ändtligen kl. 2 på natten var det slut med festligheterna. Hela sällskapet följde assessorn till hans hem, och dermed slutade tillställningen. Allt började åter gå sin jemna gång.

Embetsverksamheten blef åter upptagen och de vanliga aftonvisiterna hos fröken Helene började igen.

Snart regnade det riktigt med visiter och bjudningar från alla håll, ty alla hans bekanta kände behof af att göra något, antingen för att bevisa sitt deltagande eller också för att derigenom fria sig från hvarje misstanke om svaghet eller ligkiltighet.

Skrymteri på alla håll!

Emellan Helene och Derenberg blef det gamla förhållandet snart återställt. Efter det Helene hade hört honom berätta förloppet vid bortförandet i sanningsenliga ord, insåg hon allt mer och mer hela sanningen.

Hon blygdes öfver sin svaghet att ha låtit narra sig af sin kusin.

Vi måste emellertid ändå göra henne rättvisa. Hon bekände utan förbehåll sina synder, sitt misstroende, och bad honom om förlåtelse.

Kleopatras byst med den frestande ormen, hennes svartsjuka och äreirighet måste spela sin rol, samt öfvertaga största parten af skulden.

En afton tog hon Otto vid handen och förde honom fram till Mathilda och sade:

"Här, käre Otto, ser du hufvudpersonen för ditt försvar. Henne har du fram för allt att tacka för din frihet. Hon har i sanning aldrig visat sig svag eller klenmodig i tron på din fullkombiga oskuld. Hon har ofta förebrått mig min svaghet och har därför också klandrat mig duktigt. Mathilda är den enda, som från början uppdragat det falska spel, kusin Hans ämnade föra, och hon har modigt sökt korsa hans planer.

Det är hon, som i nödens stund har uppsökt och uppmuntrat dina spridda modfälda vänner, samt har samlat dem till enigt arbete. Det är henne du har att tacka för din slutliga befrielse. Det öfriga har Karins uppgifter och hennes vittnesmål för dig gjort. Först sedan hon hade igenkänt Hans som den person, hvilken haft

umgänge med karlarne, uti hennes faders hus, kom ljus i saken, och kommissarien kunde först då ingripa. Men Mathilda är och blir ändå hufvudpersonen. Hon har gjort allt hvad hon kunnat och därför har hon också lyckats.

"Ack Helene", håll nu bara upp med att berömma mig", afbröt Mathilda. "Jag förmår icke vidare höra derom."

"Nej, nej, det gör jag icke", vidblef Helene. "Jag har lofvat Otto att bikta allt för honom, och jag skall uppfylla detta mitt löfte. Kom Otto, vill hon icke höra derpå, så kunna vi fortsätta oss emellan", och hon drog honom bort med sig.

Det dröjde icke länge förr än alla detaljer voro berättade. Man kunde nu åter börja vända sina blickar mot framtiden.

Den tionde augusti var Helenes födelsedag och på densamma skulle brölloppet stå. Det skulle icke hållas i staden, för att undgå all pomp och ståt, man önskade göra allt så tyst och enkelt som möjligt och valde derföre godset Pernau.

Helene skulle strax börja med utflyttningen dit, för att förbereda alltsammans.

Derenberg skulle nedlägga sitt embete, draga sig helt och hållet från stadstjensten och i stället börja egna sig åt landtbruket och skötandet af de två stora godsen.

Den gamla rustkammaren på slottet Pernau, skulle slås tillsammans med Derenbergs varietetssamling och derefter säljas till den högstbjudande.

Assessorn blef bemyndigad att uttaga lysning, samt att uppgöra räkenskaperna med förmyndaren.

Derenbergs privatvåning blef uppsagd till oktober. Hans nya betjent skulle öfverflyttas till den nya bostaden och på sådant sätt visade sig Derenberg ordnande öfver allt. Samtidigt med det att allt onyttigt afskaffades, infördes nya och nyttiga ting i de gamlas ställe.

Äfven Karins enskilda angelägenheter blefvo icke glömda. Hon måste en dag infinna sig hos sitt nya herrskap och utförligt berätta om sina familjförhållanden.

Assessorn begaf sig med anledning häräf en dag till fader Knorrs hem, för att samtala med honom om Karias framtida ställning och försöka att utverka något förmånligt för henne och Filip.

Det var just hvad som behöfdes i detta afseende. En upphöjd

man med juridiska kunskaper, lagerfarenhet och en god vilja. Det kunde man med skäl kalla, att slå spiken på hufvudet och derigenom gingo sakerna betydligt lättare framåt.

Genom mamsell Jönssons bemedling var Derenbergs förestående besök redan så smått i förväg förberedt hos gubben, och denne visste att han hade att förvänta sig assessor Derenbergs besök.

Då dagen kom, hvarpå assessorn infann sig, blef han af gubben mottagen både höfligt och artigt.

Såsom en god diplomat, började assessorn att tacka gubben för sitt vittnesmål uti rätten i hans sak, derefter flyttade han samtalet öfver på Karin, berömde henne, och bad fadren om att låta hans fästmö behålla henne qvar. Hon hade fattat tycke för henne, samt fått i sitt hufvud att hon skulle bortgifta henne med Filip.

Gubben gaf sitt samtycke dertill, samt framkom numera sjelf med tillbudet att vilja utbetala åt Karin hennes modernearf, de omtalta sextusen kronorna. Dessa kunde Filip lyfta på hennes vägnar när som helst, samt börja att dermed grundlägga eget hem och egen snickeriverkstad.

"De behöfva ej börja så storartadt", sade gubben, "utan kunna liksom jag arbeta upp sig så småningom genom eget arbete och sparsamhet.

Derenberg fick i uppdrag att ordna allt detta på bästa sätt emellan far och dotter samt att underrätta de unga om, att fadren väntade dem till sig nästa söndags middag, för att öppet tillkännagifva för Filip sitt samtycke till hans förening med Karin, samt kunna meddela honom att han hade att lyfta de omtalta sextusen kronorna.

Efter att Karins förhållanden således voro väl ordnade, kom turen till Karl Oranges ställning. Han fick öfvertaga källarrörelsen i eget namn och för sin egen räkning. Gubben öfverlät åt honom alla inventarier, samt lånade honom äfven sextusen kronor i reda penningar. Allt emot en inteckningssumma af tiotusen kronor, att amortera under tjugu år. Assessor Derenberg måste äfven upprätta och ordna alla dessa dokumenter.

Derefter fick assessorn granska fader Knorrs obligationer och andra värdepapper. Här och der blefvo förändringar vidtagna, några papper sålda och andra köpta i stället. Ibland blef en inteck-

ni, g uppsagd och en annan tagen. Snart var herrskade fullkomlig ordning i denna sak, allt till gubbens fullkomliga belåtenhet.

Fader Knorr kände sig verkligen smickrad af assessorns besök och denne åter sökte att vinna gubben på sin sida genom nedlåtenhet och sin visade oegennytt, allt för att tjena Karin och i den afsigt att kunna utfä bästa parten åt henne.

Nästa söndag gaf fader Knorr middagsbjudning för sin dotter Karin och hennes fästman Filip Andersson.

De begge sjuksköterskorna, mamsellerna Jönsson och Lind, deltog äfven deruti och stämningen var både ogenerad och munter.

Man beslöt att Karin skulle kvarblifva hos sitt herrskap öfver deras bröllop, samt strax derefter skulle hennes eget bröllop med Filip stå, således den första söndagen i oktober.

Fader Knorrs helsa var numera nästan återsteld.

Mamsell Lind fick sitt afsked, men mamsell Jönsson förblef i tjänst hos gubben såsom hans hushållerska.

Gubben mädde nu som en prins i en bagarebod.

Aldrig hade han njutit så beqväma och hemtrefliga dagar; att sådant skulle kunna låta sig göra, hade han aldrig vågat att ens drömma om.

Han försonade sig därför lätt, ehuru småningom med sakens nya vändning och insåg numera sjelf, att Karin äfven deruti hade haft fullkomligt rätt, och att tidpunkten hade varit inne för honom att sluta upp med krogrörelsen, samt lefv, i fred och ro på ränorna af de under arbete och sjelförsakelse sammanskrapade penningarne.

Förnuftet bryter sig alltid sin bana, om det också sker bra sent hos åtskilliga personer.

XXXVII.

Vi nalkas nu så småningom Helenes bröllopsdag.

Man ämnade som sagdt är fira högtidsdagen ute på landet på godset Pernau.

Inga bjudningskort voro utsända till främmande, endast de allra närmaste släktingarne och intimaste vännerna voro närvarande vid ceremonien.

Slottet Pernau var, som vi förut hafva omtalt, ett gammalt herresäte, hvilket behöfde genomgå en grundlig ombyggnad. Den gamla rustkammaren skall inrättas till praktsal, och hela byggnaden skall ombyggas efter nyaste stil.

En arkitekt är redan sysselsatt med att uppgöra de nya ritningarna, och vår gamla bekanta vän, Filip Andersson, numera snickaremästare, har redan tagit hand om allt snickeriarbete.

Det blir ett stort arbete och kan sysselsätta honom ett helt år. Han har icke mindre än fyratioåtta arbetare och han får dervid det allra ypperligaste tillfälle, att ådagalägga all den skicklighet han innehår, samt visa sin egen uppfinningsförmåga ty arbetet skall utföras i antik stil.

Herskapet är för närvarande ännu kvar i staden. Men om en kort tid flyttar fröken Helene ut till landet för att vara närmare vid byggnadsplatsen hvarest alla dessa förändringar pågå, som äfven för att kunna njuta af den återstående sommaren.

Karin har fått lof att följa med sin matmor. Det är första gången under sitt lif, som hon fått tillfälle att komma ut på landet och smaka på det lugn och den stilla fröjd som landet bjuder på.

Hon längtar efter det gröna och är redan öfvermåttan lycklig. Härtill bidrager väl icke så litet, glädjen att få vara tillsammans med sin alskade Filip och att kunna vara vittne till huru flitigt och smakfullt han arbetar.

Derenberg har varit derute, han har berättat derom för Helena, samt berömt Filip för hans skicklighet och smak, och genom Mathilda har Karin fått veta det.

Bland hemgiften som Helena medför åt assessorn, befinna sig de två stora landgodsen Pernau och Hohenau.

Pernau ligger utmärkt vackert, i närheten af S . . . . . Det är icke så långt aflägsset från hufvudstaden och står dermed i dagliga kommunikationer genom ångbåtar och jernbanan,

Hohenau deremot ligger längre afsides, mera inåt landet. Det är aderton mils afstånd mellan begge och detta gör att det sednaste endast då och då blifvit besökt. Helena hade aldrig varit der,

kände icke alls till det, och nu blef det Derenbergs sak att granska och taga det i besittning.

Pernau har alltid varit herrskapets sommaröje. Der blef Helenas moder född, der dog hon och der blef hon begrafven. Helena sjelf var född der, hon hade tillbragt sina barndomsår der, och minnet drog henne dit. Hon tyckte om landtlifvets trädgårdar, ängar och skogar.

Pernau är också ett härligt gods, det omfattar omkring tolfhundra tunnor odladt land, med stora präktiga skogar.

Hvarken Helenas far eller mor ha brytt sig om att sjelf sköta dess ekonomiska bestyr. Hennes far medförde på sin tid Hohenau uti boet och då han gifte sig med Helenas moder, flyttade han till Pernau, såsom varande det största och vackraste af de begge slotten.

Hohenau blef utarrenderadt, liksom Pernau redan förnt var. Den nuvarande arrendatorn förblef lugn i besittning af detsamma och fick sednare en gång kontraktet förnyat på tio år, denna tid var nu tilländalupen.

Numera fick allt en kraftigare vändning, ty Derenberg var en ung man, arbetslysten och upplyst, och han hade föresatt sig att grundlägga sitt och Helenas väl.

Han hade redan börjat att studera uti de nyaste och bästa böcker samt tidskrifter om landtväsendet, läste ifrigt om nya maskiner, och han hade till och med tagit undervisning af en praktisk landtbrukare. Det dröjde icke länge, förrän han trampade genom mark och skog, i högkäftade stöflar och innan han kände till hur allt borde och skulle vara.

Med stora kartor och taflor på bordet, samt böcker i handen, stod han ofta timtals med landbrukaren och studerade sig in i sitt nya fack.

Bröl'opdagen nalkas allt mer och mer.

De pågående förändringarna äro snart slutade; alla de små rummen äro redan så godt som färdiga, och Filip arbetar nu mycket ifrigt på festsalen.

Det förut så gammalmodiga slottet ser numera helt förnyradt ut.

Man har bibehållit dess antika skick; men likväl pryder den nya klädnaden detsamma utmärkt väl. Det inre af slottet är inredt efter nutidens fordringar, och när man inträder dit, mötes ögat af

en myckenhet snickei och bildhuggeriarbeten, alla utförda under Filips ledning.

Utflyttningen från staden är numera utförd; alla möbler, vagnar, hästar m. m., befinna sig redan på Pernau. Till och med Helenes gamla tant, fru af Halden, har detta år flyttat med ut på landet, för att öfvervara högtidsdagen, Helenes bröllopsdag.

Godset Pernau hör i kyrkligt hänseende till S...sjö kyrka, hvilken ligger omkring en half mil derifrån.

Det har redan lyst tre gånger och ingenting tyckes hindra deras förening

Ändtligen kommer sjelfva bröllopsdagen. Solen skiner klar med sina värmande strålar. Kyrkklockorna låta redan höra sin högtidliga klang, för att kalla menigheten samman.

Det är söndag, och alla, till och med arbetaren, hafva ju då hvilodag, samt skynda till kyrkan, för att öfvervara gudstjensten, samt se på alla de ståtliga och fina herrskapen, deras hästar och vagnar och allt annat vackert, som kommer att infinna sig, med auledning af den förestående kyrkvigseln.

Alla familjer från kringliggande herregods hafva redan infunnit sig; alla bänkarna äro upptagna och en mängd bondflickor och gossar, samt andra nyfikna, stå samlade på den fria platsen utanför kyrkan och vänta på sjelfva brudparets ankomst, för att bättre kunna betrakta detsamma.

Nu ser man hvirflar af dam uppstiga på landsvägen.

Sex vagnar, som följa efter hvarandra, synas närma sig.

Det är brudparet. I den första vagnen befinner sig Helenes gamla tant, samt bruden. I den andra åker Helenes två förmyndare. I den tredje finna vi assessor Derenberg med sin gamla moder. Derefter baronerna Werden och Ribbing, och i den femte fyra brudtärnor. Slutet utgöres af två af Derenbergs vänner, hvilka skola fungera som marskalkar.

Karin, Filip och Mathilda ha redan förut infunnit sig, och motaga nu brudparet vid kyrkdörrarna, samt öfverlemnna åt dem välgång blombuketter.

Så snart brudparet inkommit i kyrkan, följde alla in efter. Alla gångar blefvo snart öfverfyllda och ingen enda plats blef kvar. De, som nu icke lyckats komma in, måste stå utanför.

Organisten uppstämmer en psalm och gudstjensten börjar.

Den gamle prostens predikan är i dag bättre än vanligt. Den öfverfyllda kyrkan och den ovanliga mängd herrskap, som i dag hedrade honom med sin närvaro, ingifver honom ett slags inspiration, en uppfriskning, och han uppnådde det efterlängttade målet, att se näsdukarna föras upp till tårfyllda ögon.

Predikan är slut. Den sista psalmen är afsjungen, men alla förblifva på sina platser, ingen går sin väg, ty alla vilja åse den följande ceremonien.

Brudparet med sitt följe närmade sig altaret. Allas blickar vända sig ditåt. Den gamle prosten infinner sig och vigselceremonien börjar.

Organisten begagnar sig i dag af tillfället att låta höra sin skicklighet, och spelar ett briljant stycke för den talrika åhörarskaran.

Ringarne blifva vaxlade och prosten lägger deras händer tillsammans samt säger "amen."

Af fröken Helene af Pernau har nu blifvit fru assessorskan af Derenberg.

Organisten uppstämmer en kort slutpsalm och när dess sista toner dött bort, beder man sitt "Fader vår" och högtiden är slut.

Man börjar aflägsna sig ur kyrkan och ställer sig utanför densamma, för att afvakta det ögonblick, då de nyvigda komma ut, för att kunna helsa eller lyckönska dem.

Samma dag på aftonen började festligheterna på slottet. Herrskapet hade genom Filip låtit lägga in nytt golf i en stor rymlig lada. Denna har i afton upplåtits åt den talrika tjenstepersonalen.

Musikanter från hufvudstaden ha infunnit sig.

Kring byggnaden äro tolf stänger uppsatta och dessa äro prydda med stora och små flaggor i alla färger, hvilka sakta vaja för vinden.

Två kanoner afskjutas, för att sprida ryktet om tillställningen omkring i trakten, samt locka alla till festen. Klockan åtta skall den börja, men redan hvimlar gården af nyfikna danslystna, och ännu alltjemt ser man nya anlända.

Klockan slår åtta.

En deputation från musikkåren begifver sig upp på slottet för att utbedja sig tillåtelse att börja.

Den återvänder, hvarpå alla musikanterna intaga sina platser.

Man hviskar något om, att herrskapet sjelfva ämna komma ned för att öppna dansen, och ganska riktigt, der komma de.

Herr och fru Derenberg gå först, baron Werden för Mathilda, baron Ribbing och de andra herrarna de fyra brudtärnorna. De mottagas med hurrarop.

Utan krus börjar det unga paret att tränga sig fram, det ena paret följer efter det andra, och snart äro alla paren i ett muntert svängom.

Den unga frun uppmuntrar med vänliga ord de kringstående att deltaga uti en slängpolska. Filip fattar Karin om lifvet, de andra gossarna följa hans exempel och dansen är i liflig fart, samt afslutar icke förr än solen redan står högt på fästet och förkunnar att en annan dag nu har inträdt.

På stora bord serverades rikligt med mat och ölkruset var all drig tomt.

Ingen af böndflickorna gingo ledsna hem på morgonen. Gossarna hade ju visat sig danslystna ända till slutet, och Filip med Karin hade gjort sitt inflytande gällande, för att hålla dansen i gång så länge som möjligt.

Den första söndagen i oktober hade det unga herrskapet lofvat en liknande fest, ty då skulle Filips och Karins bröllop stå.

Gamle fader Knorr med mamsellerna Lind och Jönsson, samt mamsell Mårtensson, hade äfven infunnit sig för att bevista festligheterna samt betrakta herrskapets nya hem.

Det var längesedan gubben hade tillbragt några dagar på landet för att riktigt få andas ut efter stadens qvalm. Gubben kände sig munter och glad, samt försökte sig äfven på en långsam vals med sin dotter. Dyligt hade ännu aldrig händt förr. Mamsellerna Jönsson och Lind fingo äfven dansa, så att man hade mycket roligt, och kunde en lång tid efteråt tala om denna festdag, under förhoppningar att snart få förnya den, på Karins bröllopsdag.

Filips arbeten voro långt ifrån afslutade med denna dag; han hade ännu så mycket kvar, att det räckte till ännu långt in i det påföljande året.

XXXVI.

I samma mån, som minnet af den förflutna tionde Augusti bleknade, växte förhoppningarne om nöjen och glädje på den kommande femte Oktober och snart var äfven denna dag inne.

Gubben Knorr samt de begge sjuksköterskorna, Karins väninna fröken Mårtensson, samt denna gång äfven mästern Mårtensson, Filip's forndne mästare, hafva redan anländt med bantåget aftonen förut, och voro väl inqvarterade i den närbelägna gästgifvaregården.

De begge unga konno tills vidare att b) inne hos en bekant bondfamilj. Filip kunde nemligen inte hinna att afsluta allt det arbete han hade qvar på slottet förrän långt fram på våren, och derföre kunde den påtänkte bosättningen i hufvudstaden, ännu icke på en tid kunna förverkligas.

Mårtensson fick nu tillfälle att granska Filip's arbete i dekorationsväg och ornament, och han fann sig deraf med glädje öfverraskad.

Gubben Knorr fick höra så mycket beröm om sin skicklige måg, att han allt mer och mer lät afvogheten emot honom försvinna och i stället började att till och med känna sig stolt på hans vägnar.

Hvarken Filip eller Karin voro ledsna öfver hindret, de voro allt för glada öfver att få stanna hos herrskapet öfver vintern. De kände sig så lyckliga hos dem och trufdes så väl i deras nya hem, samt försakade för den skull gerna hufvudstadens nöjen.

Filip's gamla mor hade äfven ifunnit sig från Carlstad, och skulle för alltid stanna hos sina barn.

Herrskapets eget bröllop har så nyligen stått omtalat, så att våra läsare komma väl i håg alla detaljer, att vi icke behöfva att här ånyo upprepa dem.

Solen skiner denna dag i all sin prakt, och förkunnar en vacker dag kanske också en vacker framtid.

Kyrkan är äfven i dag full med folk. Väl ser man icke så många fina herrskaper från de kringliggande godsens, men patron Därenberg med sin fru samt fröken Mathilda hafva infunnit sig,

och i dag mottog Karin af sin förra matmoder en vacker myrtenkrans, och af Mathilda en vacker blombukett.

Ceremonien gick sin vanliga gång och snart fick man nöjet att gratulera den lyckliga Fru Andersson.

Med tillställningen och balen gick det alldeles som sist, ty herrskapet visade härvid samma frikostighet som vid sitt eget bröllop och med dansen gick det ännu lifigare.

De nygifta måste svänga om med alla dem som bjöd upp dem, och det fanns så många deltagare uti slängpolskan, att den syntes aldrig vilja taga slut. Men på den aftonen blefvo också hela landsbygdens befolkning goda vänner och bröder. Intet slagsmål, fylleri eller annat krångel hördes af, utan allt gick lugnt och städadt tillväga.

Tidigt på måndagsmorgonen drogo alla qvarvarande gäster med musikanterna i spetsen upp till herrgården för att tacka herrskapet samt bringa dem ett tiofaldigt hurra! Patron Derenberg kom ned och helsade på sällskapet, samt tackade dem i varma ordalag och till svar derpå ropade man ännu en gång ett tiofaldigt hurra. Derefter afblästes festen och samlingen skildes åt och hvar en gick hem till sitt.

Gubben Knorr skänkte på nytt sin dotter sex tusen kronor, så att Filip numera hade tillräckligt med penningar, både till att börja och utvidga sin egen affär med.

Glädjen öfver denna lyckliga förändring hade derigenom nått sin höjd.

Alla trufdes mycket väl bland bönderna och på godset och de ville ogera skilja sig ifrån sitt herrskap och sitt trefliga ställe.

Vid jultiden lät Derenberg en dag kalla Filip upp till sig, för att rådföra sig med honom, om ändamålsenligheten af att anlägga ett eget ångsågverk med snickarverkstad nere vid stranden, för att derigenom kunna göra skogsafverkningen så vinstgifvande som möjligt.

Filip kunde enligt sanna förhållandet endast tillstyrka förslaget. Egna skogar finnos på godsen, och att anlägga en snickarverkstad, samt att göra sig alla fördelar till godo, borde ovilkorligen bära sig briljant. I hvarje fall borde det vara långt förmånligare, än att låta skogsafverkningen gå genom så många främ-

mande händer, som också naturligtvis ville draga sin dryga förtjänst af densamma.

Dessutom hade man hufvudstaden så nära, att man borde kunna hafva en egen brädgård der.

"Välän", sade Denrenberg, "låt oss då icke spilla bort tiden onyttigt. I morgon skall jag resa in till hufvudstaden för att höra mig för hos några bekanta, hvarest det bästa sågverk finnes, och derefter reser jag strax dit för att taga det i skärskådande. Kanhända lyckas det mig med det samma att få uppgift om detaljerna, till exempel hvem som har uppgjort ritningarna, och hvarifrån maskinerna äro tagna, hvad de kosta och dylikt. Om en åtta dagar kan jag kanhända vara här tillbaka igen, och då få vi tala närmare om saken.

Sagdt och gjordt, Derenberg reste och återvände väl försedd med ritningar och alla behöfliga uppgifter. Man korresponderade med åtskilliga agenter och snart voro maskinerna beställda och kontraktet afslutadt.

Filip fick åtaga sig byggnaden af sågverket och man började med att fälla träd till virke, under vintermånaderna och arbeta med kraft på, att man redan i Augusti månad borde kunna börja med sågverket och ångsnickeriet.

Genom Derenberg fick Filip tillbud till verkmästareplatsen, med två tusen kronors lön och fem procent af den årliga afkastningen, och att han antog detta tillbud med glädje var naturligt. Hans lifligaste önskingar voro derigenom bragta till verklighet, och han med Karin och hela familjen kunde stanna kvar hos sina vänner och välgörare.

Genom denna omständighet hade hela framtidsplanen blifvit inledd på en helt annan bana. Nu blef deras förnämligaste omsorg riktad derpå att köpa sig ett litet hus med jord till. Äfven detta lyckades för dem. De fingo tillbud på en gård med tio tunnland jord, belägen tätt intill sågverket. Filip köpte densamma och under den gamla moderns ledning, började Karin att sköta både trädgården och kreaturen medan Filip ombestyrde de öfriga landtbruksärenderna.

Såg- och hyfvelverket kom snart i gång och bar sig öfver all förväntan. Gubben Knorr öfvertog upplaget af trävaror till försäljning i hufvudstaden. Saickarmästarna Petterson och Mårtenson

blefvo två goda kunder, och gubben Knorr hade fått en för honom särdeles passande sysselsättning.

Ett stort mejeri blef också inrättadt och Mathilda öfvertog helt och hållet ledningen af detsamma. Smör, ost, mjölk och gräddor blefvo dagligen afsända till hufvudstaden. Mamsellerna Jönsson och Lind hade öfvertagit de öfriga produkternas försäljning och derigenom fingo äfven dessa tillfälle att grundlägga ett eget näringsfång. Som vi se äro alla väl försörjda.

Så hafva vi nu endast Mathilda kvar. Hvad skall det då blifva af henne?

Åh, med henne blir det nog bra, svara vi, det fins redan flere, som hafva kastat ett godt öga på henne, men ännu har ingen kommit på det klara med henne, och det behöfves ännu litet längre tid för henne att mogna på.

Men vi hoppas att det inte dröjer så länge, innan vi åter få tillfälle att berätta något glädjande äfven om henne.

XXXVIII.

Nu måste vi ännu en gång återvända till rättssalen, för att der avsluta det tråkiga målet, hvilket ännu ej blifvit utredt.

Kommissarien Witzman hade haft ett svårt arbete med Björn och baron. Begge försvarade sig i det längsta och hvarje fördel som han vann öfver dem måste han kämpa sig till. Den stackars Gustafs sak kommer aldrig mer för rätten, den glider väl ned i glömskans haf, liksom hans kropp i dammen, om icke Gud kommer med hjälpen i rätta ögonblicket.

Slutligen förmådde kommissarien icke längre att få parterna att bekänna något mera och det eviga uppreparandet af gamla historier hjälpte till intet, han måste avsluta förhöret och protokollet lades i händerna på åklagaren. Det förhandlades inför rätten och avslutades efter långa öfverläggningar med en dom för norrmannen på tre år, Björn fem år och baronen tio års straffarbete.

Om någon af parterna vädjar till högre domstol veta vi icke. Men baroneu förmoda vi har lust dertill. Men till hvem skall han vända sig? och hvem vill väl åtaga sig uppdraget?

Den oåtkomliga ställning, i hvilken han nu befinner sig, har beröfvat honom såväl modet som krafterna. Han söker hjälp, men finner ingen och dukar slutligen under och försvinner i det helvete, han sjelf skapat åt sig

I sanning ett bedröfligt slut!

Hvem var då egentligen baron Hans? och hur var det möjligt att han kunnat sjunka ned till denna låga ståndpunkt?

Så frågar säkerligen en hvar.

Vi hafva nu gjort oss underrättade om alla dessa förhållanden och skola i nästföljande kapitel meddela våra läsare hvad vi hafva fått veta derom.

XXXX.

Baron Hans af Wertheim var son af en gammal adelsman.

Hans fader, sjelf utan förmögenhet, blef i sin ungdom kär i en ung fröken af gammal adelssläkt, och äfven hon var utan förmögenhet.

Men då fadren hunnit så långt, att han af kongl. maj:t blifvit utnämnd till ett högre embete med femtusen kronors lön, gifte han sig med den älskade.

Det unga paret satte bo och inrättade sig ståtligt, och efter-som ömsesidig kärlek fört dem tillsamman, tycktes deras äktenskap vara ett bland de lyckligaste.

Snart blef deras glädje och sällhet ännu större genom vår hjetes födelse och nu sken lyckans sol med sin fulla glans.

Det gick der som det går på så många andra ställen. En hvar besökte detta lyckliga hem. Man fick så många goda vänner, som kommo för att sola sig under deras lyckliga tak och spisa vid deras välförsedda bord.

"Det unga paret har det bra", hette det öfver llt, "de hafva haft tur med sig och lyckan följer dem i spåren. Man måste försöka att bli bekant med dessa lyckliga människor, för att vinna tillträde till deras hem och njuta af deras umgänge".

De nygifta, hufvudsakligen den unga frun, finner sig smickrad genom den af alla visade vänskapen.

Man antager bjudningar än här, än der. Den unga frun för sig utmärkt väl, hon dansar, leker och pratar. Ack, så roligt hon har! så många sanna väninner har hon aldrig haft!

Den unge embetsmannen deremot går med sina vänner. Gemensamt besöker man teatrar, soaréer och konserter.

Hvarje gång frågan blir om någon tillställning, kommer vaktmästaren med sin bjudningslista först och främst till dem. Deras namn briljerade alltid i spetsen, antingen det var fråga om en tillställning för välgörande ändamål, en maskerad eller en bal.

"Ack, hvilket herrligt lif!" tänker frun, "sådant har jag aldrig drömt om."

"Ack ja, nog är det roligt, men hvilka utgifter", suckar mannen nästan förtviflad.

När första dagen i månaden infaller, äro inkomsterna jmförelsevis obetydliga mot de mängdubbla utgifterna. De väntades lista blifver allt längre och längre, det kommer deraf att man skördar bara en dag i månaden och ändå räknar den trettio, ibland trettioen dagar.

Mannen, som har hand om affärerna, uppdragar detta förhållande först.

Hvad skall han göra?

Förbjuda alla nöjen och återföra den unga frun till förnuft, till hushållet och köket samt låta henne sjelf sköta det älskade barnet?

Men lilla Hans har det ju så bra och mår så godt hos sin amma, han växer och utvecklar sina kroppsliga anlag till allmän förundran. Det vore ju rent af synd, att förstöra det söta barnets välfärd eller störa den unga frun i sina nöjen. Han älskar ju dem begge så högt, och deras välbefinnande är ju sammankedjadt med hans eget.

Hur skall han kunna befria dem från den hotande faran, utan att smärta eller såra sig sjelf och sins egna käntlor?

Det är ju första gången hans hustru, den älskade Lovisa, har det så godt. Ändtligen, efter tjugosex års långa försakelser, har hon genom honom kommit på sin rätta plats; dit, hvarest hennes talanger, hennes älskvärdhet och hennes utmärkta musik- och sångförmåga äro bragta i rätt dager, och hon trifves så väl på denna plats bland alla sina kära vänner.

Hur kan han våga tänka på att förbjuda allt detta.

Nej, dertill har han icke hjerta. Han är ingen tyrann! Han har ju redan en gång förut försökt göra en svag invändning, då hon bedt honom att få höra den berömda sångerskan fru Trebelli, eller den dramatiska favoriten, fröken B. Han hade vågat göra den anmärkningen, att trettio kronor vore bättre att spara in än att kasta bort.

Hade icke strax tårar visat sig i hennes ögon? Hade icke den älskade varit nedstämd och sorgsen i hela fyra dagar? Hur skulle han då kunna våga försöket att göra slut på alla sådana utgifter?

Nej, det var rent af omöjligt!

Men nästa månads slutsumma visade en ännu större balans, och han blef nu tvungen att bringa saken i ett annat läge.

Den unga frun stod full af förvåning vid underrättelsen härom, och kunde icke begripa hur dessa obetydliga poster, då de blefvo hopsummerade, kunde växa till sådan höjd!

"Kära Karl, du räknar bestämdt fel", sade hon.

Räkningarne granskades och allting befanns vara riktigt.

Men oförskämdast af allt tyckte hon det vara, att sömmerskan beräknat femton kronor i sylön för hennes sista balklädning.

Hon fick beställning på den på fredagsmorgonen och hade den färdig på söndagseftermiddagen.

Således endast två dagars arbete och femton kronor. Det kunde man med skäl kalla tilltaget!

Att sömmerskan behöft tre flickor till hjälp, samt arbetat både dag och natt för att hinna få den färdig, det föll icke den unga frun in att tänka på.

En bullvan måste anskaffas, och hvem passar väl bäst dertill om icke sömmerskan. Hon är ju så beskedlig och blyg af sig, och hon tål det.

Men till något resultat kommer man icke hvarken genom sam-

tal, granskningar eller dispyter, det vet lite hvar som har någon erfarenhet.

Slaget blef pareradt och blixten slog ned på en annans mark. Felet har nog blifvit uppdagat, men icke afhjelpt, och framstår i ännu värre gestalt vid nästföljande månads redogörelse.

Hvad skall den stackars embetsmannen göra? Hvar skall han börja, för att bota det onda?

Skall han gå in till kongl. maj:t med en ansökan om löneförhöjning?

Han är ännu för ung i embetet.

Då måste han söka biförtjenster genom andra befattningar — det göra ju så många andra.

Eller skall han deltaga i merkantila företag?

Spekulera i aktier? Köpa bränvin på leverans?

För att köpa aktier erfordras kapital, och det har han icke. Bränvin går lättare, det kan fås på kredit.

Han slutar kontrakt pr förste oktober på tjugotusen kannor af denna ädla vara.

Förfalldagen kommer, men dessförintan lyckas det honom att sälja hela partiet mot extra kontant med ett öres förtjenst pr kanna. Alltså tvåhundra kronors vinst.

Hvilken ypperlig idé! Nu har han uppdagat hemligheten och alla bekymmer äro slut! Han har ju funnit sättet att få inkomster och utgifter att gå ihop!

Fyra gånger om året kan han beräkna denna vinst, och det är ju redan åttahundra kronors tillökning.

Han befinner sig nu i det bästa humör.

Men att räkna förut narrar ibland, räkna efteråt är säkrare, säger ett gammalt ordspråk.

Allt för klok, är stor tok.

Den som försökt något, vet något.

Man blir sannerligen icke klok på en dag.

Spekulationen blef naturligtvist förnyad, men om tretiotusen kannor slutades denna gång kontrakt.

Ännu en gång gick det bra, åter ett öres förtjenst, således trehundra kronors öfverskott blir stoppadt i fickan.

Att göra sina vänner tjenester går bra lätt. Sprid bara ryktet derom ut bland folk och alla, utan undantag, komma att söka dig.

Men hur går det i annat fall? jag menar när du söker väntjänster af andra?

Låt det bara spridas ut bland dina vänner, att du går omkring för att samla vänskapstjänster, då är ingen hemma, och träffar du någon, då fins der hinder.

Hvad embetsmannen icke har lärt, har köpmannen lärt under tiden.

Tredje dagen förfalldagen inträffade, hade den gamle vännen som frivilligt köpt partier intet behof af dem.

Det var då en förbaskad otur, svarar han. Jag har just köpt och till och med två öre billigare

Det var endast osanning. Han kände till ställningen, och sökte endast få fördelen i sin ficka.

En annan köpare fans inte att få i rapport. Embetsmannen måste sälja, och det tre öre under det begärda priset. I stället för trehundra kronor vinst, skördar han nu sexhundra kronors förlust.

Dessa voro bittra piller. En riktig olycksdag.

Emellertid hade tid blifvit vunnen. Nu försökte baronen att anlita landets kassa, icke med våld, nej endast på fredligt sätt. Han ansökte ödmjukast om lönetillägg, och han fick tusen kronor beviljat.

På nytt rådde allmänt jubel och framtidsförhoppningarna fingo nytt lif.

Men det onda var derigenom icke botadt. Det kom jemt tillbaka, under andra förklädningar.

Snart visade sig följderna af det öfverdådiga lefnadsättet äfven i andra hänseenden.

Den numera icke så unga frun, måste besöka en badort, för att der uppfriska sin helsa. Äfven detta kostade icke så litet utgifter.

Efter slutad badtermin återvände frun frisk, till stor glädje för alla hennes talrika väninnor, och intet hinder fans för att icke den kommande vintersäsongen skulle blifva mycket rolig.

Men, en vacker afton hade gubben varit litet oförsigtig. Han hade setat utan öfverrock bra sent uti fria luften. En stark förkylning blef följderna af denna oförsigtighet. Han insjuknade och ställningen blef till och med betänkelig.

Mannen med lian satte sig vid hans hufvudkudde och midt på ljusa dagen skar han, utan att fråga om lof, af lifstråden. Han brydde sig hvarken om fruns eller den snälla gossens gråt. Ett hugg och allt var och blef tyst.

Liksom sorgen och bekymret var stort i sorgehuset, så var glädjen desto större bland embetsbrödraskaran. Ändtligen var plats, en plats med god lön ledig. En hvar hade förhoppning om att kunna komma i besittning deraf.

Den stackars fruns belägenhet var i sanning bedröflig, hennes glädje hade varat allt för kort tid.

Den som icke spar när tid är, har ingenting i nödens stund.

Efter glädje följer sorg; och många dylika ordspråk besannades nu.

Vi glädja oss aldrig öfver andre människors bekymmer, och eftersom ordspråket säger att:

Fagra ord mätta ingen mage, så uttala vi detta icke mer än en gång, utan berätta vidare:

Fruns släktingar och några vänner, skyndade till hennes bistånd. Man arrangerade mannens jordiska räkenskaper. De trogna vännerna fingo hvar och en sitt, och äfven litet betalt för besväret, de främmande och frånvarande fingo deremot betala kalaset.

Men den stackars unga fruns läge blef småningom ändå mera beklagansvärdt. Hon som hade fört detta glada bekymmerslösa lif under en rad af år, hade blifvit så vand vid det lätta sättet, att hemta sig penningar till husets behof och nu med ett slag var det slut på leken.

Att jemra sig gagnade emellertid till intet. Den hand, som hade gifvit slaget, sparade icke på förebräelser och man blef tvungen att söka tröst på annat håll.

Äfven derpå fins en mängd gamla ordspråk:

Så, som man sår, får man skörda.

Spar i tid, så har du i nöden.

Den, som lättsinnigt lefver sin dag, får skörda framtidens frukt som de falla.

Fru baronessan af Wertheim förmådde emellertid icke att finna sig i de förändrade förhållanderna. Hon grämde sig alltjemt öfver svikna förhoppningar. Hon ålrådes och blef sjuklig. En bröst-

sjnkdom instälde sig och redan två år efter faderns död, blef äfven modern jordad.

Vår unge hjelte, baron Hans, stod nu fader och hoderlös och var beroende af sina släktingars välvilja.

Han var ännu allt för ung, för att kunna fatta hela vidden af sitt elände.

Det fanns en gammal farbror, en ungtkarl, som antog sig honom.

Gossen blef satt i en uppfostringspension hvarest han lärde bra mycket godt och nyttigt. Efter sin konfirmation blef han satt i militärskolan på Lovisaberg.

Farbrodern hade skrivit en ansökning derom till kongl m:t och en friplats hade nådigt blifvit beviljad. Således blef Hans, en fäderneslandets försvarare.

Ynglingens håg var icke alls rigtad åt det hållet, men ödet och omständigheterna tvinga menniskan till bra mycket och spela en stor roll här på jorden.

Vår hjelte Hans fann sig icke alls generad af friplatsen. Hans förfäder hade ju visat kronan stora tjenster och då tyckte han, att det endast var ett slags vedergällning, hvilken man nu utöfvade mot arfvingen.

Farbrodern försedde honom ganska rundligt med penningar till bestridande af alla andra behof, och ynglingen borde ganska lätt hafva kunnat hålla sig uppe under sådana omständigheter.

Men Hans kunde icke finna sig i den nya ställningen. Hans höga börd låg honom allt jemt i sinnet. Han sökte umgänge endast med kamrater af adlig börd, med sådana som hade rika föräldrar. Dessa ynglingar lefde vildt undan, de sågo aldrig på styfvern och lärde aldrig att hushålla med penningar, så att Hans blef smittad af dem.

Då han hade slutat på kadettskolan låg hans löjtnantspatent färdigt och konungen betalade för omkostnaderna af hans uniform samt beviljade honom ytterligare hundra kronor årligt understöd ur sin privatkassa.

Bra många löjtnanter äro tvungna att lefva ensamt af gagen, men för Hans förslog allt detta ändå icke. Han hade ärft faderns och moderns lättsinne, och lefde obekymradt liksom de.

Räckte hans gage icke till, så gjorde han små lån och skulder.

Blefvo dessa honom allt för tryckande så klagade han sin nöd för farbrodern och denne hade redan två gånger för honom betalt dem, en gång med femhundra och en annan gång med sexhundra kronor.

Väl regnade det samtidigt förmaningar och Hans lofvade äfven bättring. Men lefva och hålla äro två särskilda saker. Förmaningarna ströko snart för vinden och löftena kommo aldrig till uppfyllelse. Under det glada lifvet med kamraterna fick han aldrig tid dertill.

Inom en kort tid, knappast ett år efter sista åderlåtningen på på farbroderns kassa, var löjtnant Hans åter i en ny kris. Björnarna voro många och brummade fasligt, några stycken af dem ansatte honom hårdt. Hans hade stängt sig inne några dagar, han höll sig undan för sina vänner och björnar. Han sysselsatte sig med att uppteckna sina synder. En hel hop af räkningar lägo framför honom på bordet.

Han hade skrivit en mängd siffertal på ett papper och summan blef femtonhundra kronors skulder emot noll tillgångar. Intet under att han därför hade hufvudvärk.

Han öfverlade om alla möjligheter för att kunna vigilera ihop summan eller sättet hvarpå han skulle kunna slippa ut från denna kritiska belägenhet.

Han uppdagade ingen annan utväg än att ännu en gång åderlåta snälla farbrors penningepung. Han hade ju alltid så godt om penningar och lefde så indraget och sparsamt.

Han behöfde dessa penningar minst af alla. Han egde ju inga andra släktingar, och Hans kom ju ändå att ärfva honom om en kort tid, när mannen med lian en gång hade afskurit hans lifstråd.

Ja, avslutade han sina reflexioner, det fins ingen annan utväg, och bäst är att göra allvar af saken samt försöka denna operation på stående fot.

Han drog en djup suck, iklädde sig sin nya uniform och gick ginaste vägen till gubbens aflägsna våning.

Omkring klockan elfva uppnådde han huset. Han skyndar upp för trappan och öppnade dörren till gubbens enskilda rum. Han inträdde och fanu till sin stora förvåning rummet tomt. Ingen menniska syntes till.

"Det var märkvärdigt", tänkte han. "Hvar kan gubben vara?"

han som eljest är så försigtig, visar sig i dag så oförsigtig? Kanhända att gubben är sängliggande i följd af någon sjukdom?

Han inträdde i det inre rummet och mycket riktigt der låg verkligen gubben i sin karmstol, hans händer hafva nedsjunkit i hans knä, i den högra handen håller han det sista exemplaret af tidningen, under läsningen af detsamma hade gubben troligen fallit i sömn.

Han sof så lugnt, inga björnar oroade honom och hans tankar. Han måste drömma om något ljuft, ty omkring hans mun lekte ett lyckligt leende.

"Du får icke störa honom", mumlade löjtnanten för sig sjelf, "det vore synd att afbryta hans lyckliga slummer, kanhända mister han derigenom sitt goda humör och följderna der kunna falla hårdt på dig sjelf.

Nej, låt honom hvila. Jag går emellertid till Vegakaféet, som ligger i granskapet och tager mig en tarflig frukost och en half timma är jag här igen, då har nog gubben vaknat af sig sjelf. Det angenäma intrycket af hans lyckliga dröm gör då sitt inflytande gällande och förbättrar utsigterna för mig.

Han började sakta smyga sig ut ur rummet.

Men, o ve! han stannade, der hade den onde lagdt ut en snara!

I förbigående kastade den unge mannen en blick på chiffonieren. Denna möbel var honom väl bekant, ty han visste att det var derur, som gubben hvarje gång hade tagit de penningar han skänkt honom.

Hvad ser han? är det en villa?

Nej, det är sanning nyckeln sitter i låset!

"En sådan oförsigtighet", mumlade han mellan tänderna. "Hvad tänker gubben på, har han blifvit tokig? Han, som eljest är sjelfva försigtigheten."

En mängd af onda frestelser uppstiga i hans bröst och bestorma hans bättre känslor.

Han afvisade dem alla, men de återkommo fortfarande! De ikläda sig andra mera oskyldiga skepnader, fast beslutna att vinna seger.

Den onde anden hviskar i hans öra: Du har anropat mig om hjälp! Nu erbjuder jag dig hvad du begärt och nu tvekar du att

emottaga det? Hvarför ropar du då på mitt bistånd? endast för att göra mig onödigt besvär.

Den goda genien deremot säger honom att han är på väg att begå något orätt. Skyddsengeln lyfter hotande upp sin hand för att kärleksfullt varna honom och bringa honom till lydnad för lagens bud.

Ånyo hviskar den förföriska rösten: "Begagna dig af tillfället, ty det kanske aldrig mera erbjuder sig. Tag det säkra för det osäkra. Tiden flyr, i hvilket ögonblick som helst kan den gamle vakna eller betjenten återvända och då är det för sent. Jag kan icke för alltid hålla honom borta.

Det var en svår kamp som kämpades i hans inre, svetten dröp ned ifrån hans panna och hans knän darrade under honom.

Allt tvingar honom emellertid att fatta sitt beslut.

Han börjar vackla.

Med ena handen öppnade han sakta klaffen, hvilken genast föll ned.

Han drog ut den väl bekanta penninglådan och der ligga för hans ögon tvenne tjocka sedelbundtar tillika med två pappersrullar.

På nytt börjar den fruktansvärda kampen att rasa i hans bröst mellan hans onda och goda genius. Han betraktade med stirrande ögon skatten och förmådde icke röra sig.

Nu hviskade det ånyo i hans öra: "Skynda dig innan det blir för sent."

Han besinnade sig ännu ett ögonblick, dock lät han handen gripa tag i de begge sedelbundtarne och stoppade dem hastigt ned i fickan.

Ett nytt tag och pappersrullarne följde. Han sköt in lådan och slog upp klaffen. Han kastade en granskande blick in i sidorummet. Intet störande syntes till, sömnens gud höll ännu den gamle farbrodern fångslad i sina armar och det lyckliga leendet spelade ännu på läppar.

Fullkomligt lugnad häraf började han smyga sig på tåspetsarne till dörren.

Han glider ut genom densamma och skyndar hastigt ned för trapporna.

Väl utkommen ur huset sprang han så fort han förmådde ga-

tan framåt och stannade först långt borta i portgången af ett hus, badande i svett för att hemta andan. Hans hjerta bultade häftigt och hotade nästan att spränga sönder detsamma.

En stämman inom honom jublar väl om glädje och befrielse, om förverkligade drömmar och om förhoppningar på en lyckligare framtid.

Men det fanns också en annan röst som gjorde honom starka förebråelser.

Tiden gick hastigt framåt, att springa samma väg tillbaka för att godtgöra saken ansåg han nu vara dåraktigt, ty nu hade säkerligen gubben vaknat för länge sedan eller ock hade den gamle betjenten återvänt. Återlemnandet af det stulna var således omöjligt. Den onde genien jublade. Ett skönt segertecken kan han flåta i sin lagerkrans.

Löjtnanten behöfde ännu en lång stund att hemta sig på innan det lyckades honom att fullkomligt lugna sig.

Ändtligen tyckes han ha lugnat sig. Han skyndade ut på gatan bland folket; men samvetet slår och pinar honom ännu, ty det förefaller honom som om alla människor borde kunna se att han var en förbrytare, som ett Kainsmärke vore tecknat på hans panna. Han är säker på att en stor, mörk fläck måste vara synlig i hans ansigte.

På vägen varnade han en restaurationslokal, och just på ett sådant ställe, som han aldrig förut besökt, der ingen kände honom.

Han skyndade dit och trädde in.

Ett litet rum fanns innanför matsalen, der han kunde sitta i fred för spejande blickar. Han valde detta och tog plats vid ett bord.

Kyparen lemnade honom matsedeln.

Han valde sig en rätt mat, med bränvin, smör, ost och öl. Knappast hade kyparen gått ut, för att bestyra om det requirerade, förr än han drog upp de begge sedelbundtarna och rullarna, för att i en hast granska sitt byte.

Rullarne innehöllo tjugu kronostycken tjugufem fanns i hvarje, således jemt tusen kronor.

(Forts. i nästa häfte.)

Sedelbundtarne öppnade han icke, han nöjde sig med att endast granska dem med ögonen. Han fruktade spejare, och kyparen hade också ögon. Men ändå var han belåten. Några af de välbekanta långsjalarna hade syntts till och färgsten tycktes läledes ha varit rätt god. Det fanns i hvarje fall mera än hvad han behöfde för tillfället. Han var frälst.

Han åt sin frukost med god aptit och suparne friskade upp hans förslappade nerver. Han betalade med ett af tjugu kronostyckena. Kyparen bugade sig djupt och försvann, samt återvände med öfverskottet. Han fick femtio öre i drickspengar, sådana herrar kunna ju bäst ha råd dertill.

Då herr löjtnanten fräckt gick genom ytterrummet, bugade sig så väl kassören, som kyparen mycket djupt för den liberala kavajeren och önskade af hjertat, fast tyst, att han snart åter skulle gästa deras lokal.

Han valde omsorgsfullt sidogatorna och uppnådde ostörd sitt hem. Der slog han sig ned uti soffan, stödde handen på bordet och lät hufvudet hvila i densamma.

Ännu en gång lät han de nyligen bända tilldragelserna passera genom sitt hufvud. En djup suck arbetade sig fram ur hans bröst. Han ryckte på axlarna, under det han mumlade mellan tänderna: "För sent, det låter icke mera ändra sig."

Derefter gick han en stund fram och tillbaka på golvet. Han såg en karafin punsch stående på bordet. Han slog upp ett dricksglas deraf och drack ur. Derpå tände han eld på en cigarr; han började draga några bloss, och med röken, som han bläste ut i luften, lättade sig äfven han hjertas bekymmer och den ångest, som hållit det sammanpressadt, försvann.

Samvetets röst hade han emellertid lyckats tysta genom olika svepskäl, till exempel: Gubben saknar ju icke penningarne. Han lefver ju så indraget som en eremit, han känner icke till glädjen, och kan därför icke sakna henne. Hvertill behöfver han då pengar?

Hans dagar äro räknade. Jag är ju likväl hans enda arfvinge. Efter gubbens död tillfaller mig allt. Jag tager ju sålunda endast af min egendom, diskonterar framtiden, befriar honom från bördan att hålla vård om penningarna.

Bäst som dessa funderingar ännu pågick hördes en knackning på dörren. Med hjertat i halsgropen gick han att öppna. Det

var en jude, en värdig medlem af hans talrika björnskara, som har en förfallen vaxel på honom om femhundra kronor. Hälften af summan, tvåhundra femtio kronor, har han en gång fått i rena penningar, de andra tvåhundra femtio utgöra räntan.

Utan att säga ett ord gick löjtnanten in i sidorummet, han hemtade femhundra kronor och räknade upp dem på bordet. Den förändring judens ansigte undergick, kan icke beskrivas. Hans ögon lyste då han fick se guldets på bordet, och till på köpet alla femhundra kronorna fullt ut. Med girighet stoppade han dem på sig brummade ännu något om räntor och protestomkostnader, och då han äfven hade pinat dem ut af sitt offer, slog han sig icke förr till ro, än herr löjtnanten lofvat att framförallt vända sig till honom, när han behöfde mynt igen. Han bugade sig nästan ned till jorden och försvann.

På ett liknande sätt gick det med alla de andra kreditorerna. Löjtnanten gjorde upp med dem alla.

Den som betalar sina skulder, förbättrar sin ställning. Det är minsann ingen konst att betala med andras pengar.

Snart hade han återvunnit herraväldet öfver sitt samvete.

Nu gick han till och med så långt uti sin fräckhet, att han på nytt besökte den gamle farbrodern. Hans uteblifvande skulle kanske synas påfallande och misstydas.

Han fann gubben sjuk och sänliggande. Han berättade för sin kusin om stölden af dessa fyratusenfemhundra kronor. En summa, som han just hade tagit ut af banken, för att dermed inlösa en pantobligation på huset, och hvars mankerande hade vållat honom en mängd obehag och omkostnader.

Baron Hans beklagade hans missöde, han frågade noga efter alla detaljer och gubben, som icke det ringaste misstänkte honom, omtalade allt öppet och förtroligt.

"Och har farbror då inga misstankar på någon?" frågade han fräckt.

"Nej, dessvärre ingen hållkrok alls", svarade gubben. "Min gamle betjent Per hade gått bort ett ärende i granskandet, utan att stänga dörren. Jag var sjelf inne, satt i den här karmstolen och läste morgontidningen om ryska kejsaren, nihilisterna med mera. Då Per återvände fann han mig liggande insomnad i stolen, men icke det ringaste tecken till misstanke om stölden syntes till. Han

ville icke störa mig i min sömn, och därför gick han ut, igen i förstugan, samt satte sig der på en stol för att vakta dörren. Han sade att han icke hade suttit der längre än omkring tio à femton minuter, då han hörde mig skrika till och samtidigt förnam han ett buller. Han sprang hit och fann mig liggande afdånad på golfvet, nära chiffonieren. Jag hade just vaknat och uppdagat att jag sofvit. Jag kände efter om nyckeln till chiffonieren var kvar i min ficka, och efter som den icke fans der, steg jag upp för att söka efter densamma. Jag fann den då sitta kvar i chiffonierens lås. Men då jag öppnade klaffen och drog ut lådan, varseblef jag att de två sedelbundtarna samt två rullar med guld voro försvunna. Just dessa fyratusen femhundra kronor, hvilka jag behöfde för att infria obligationen. Jag utstötte därför ett skrik af fasa, föll omkull på golfvet och der fann Per mig liggande", berättade gubben.

"Hvem har då tagit penningarna?" frågade baron Hans.

"Det har Per gjort", svarade gubben.

"Nåväl, då var han ju den ende som visste om saken och honom kan du väl icke misstänka?" sade Hans.

"Han har varit i min tjenst under tjugu års tid, och jag har aldrig funnit skäl att misstänka honom om hans ärlighet", svarade gubben med en suck.

"Hur kom det sig då, att nyckeln satt i låset frågade Hans.

"Jag går ibland tankspridd och glömmet att taga ur den", svarade gubben. "Det har aldrig förr händt mig något dylikt, och att jag också just den dag skulle falla i sömn, midt på förmiddagen, då jag nyligen lemnat sängen; det har då aldrig händt förr.

"Har farbror då icke anmält saken för polisen?" frågade Hans.

"Jo, det har jag", svarade gubben. "Per har också blifvit hemtad, och de hålla honom fast der ännu. Jag vet icke hvad det blifver af saken, men uppdagas icke gerningsmannen i annan person, eller förmår Per icke att begria sig från hvarje misstanke, då mister han den plats, hvilken han nu har innehaft i tjugu år. Förlusten af dessa penningar är allt för hård för mig. Jag måste spara ihop dem igen och har icke råd att hålla mig betjent längre."

Den gamle betjenten blef efter en lång tids häktande lössläppt. Väl kom det i dagen, att han hade stått en bra lång stund i gathörnet inbegripen i samtal med ett fruntimmer. Men denne visade sig såsom varande hans tvätterska.

Äfven hos henne gjorde polisen en visitation, men icke heller der fanns något misstänkt.

Emellertid blef den gamle tjenaren afskedad från sin plats.

Vid denna tid var vår hjelte baron Hans ännu icke så förderfvad, att denne gamle mans oförtjenta straff icke skulle hafva tryckt hans samvete. Han umgicks i början också med den tanken att vilja gifva honom någon ersättning, en gåfva kanhända. Men vid närmare eftertanke, fruktade han, att derigenom göra sig sjelf misstänkt och därför hlef det ogjordt.

Men inom sjelfva staden blef det honom numera för trångt och oangenämt. Han anhöll om förflyttning till hufvudstaden och fick äfven snart denna sin önskan beviljad.

I hufvudstaden sökte han knyta finaste sort af bekantskaper, genom att vinna inträde i rika familjer, hufvudsakligast i sådana, som hade giftasvuxna döttrar. Hans uppträdande var i högsta grad elegant, och han lade ögonskenligen an på, att eröfra någon bankirs eller rik köpmansdotter, om också endast af borgerlig familj, men adlad genom — "schaber."

Att lefva upperligh, bo fint, gå i granna kläder och hålla sig ridhäst, kostar bra med penningar. Det gage, hvilket han fick som löjtnant, samt hundra kronor som gåfva ur konungens privatkassa, voro som en droppe i hafvet. Han började att spela i adelsklubben under nätterna, och här hade han märkvärdigt nog tur med sig. Han vann stora summor nästan hvarje dag, och förmådde derigenom att upprätthålla det yppiga lefnadssätt, hvilket han nu hade fört i tvenne år. Plötsligen spridde sig ryktet genom staden, att baron Hans af Wertheim öfvergifvit den militära banan, hade ingått hos k. m:t med ansökan om afsked, samt att han redan hade lemnat sin befattning, samt hade åter flyttadt till sin födelsestad.

Om anledningen till detta steg kunde ingen gifva upplysning. Men fakta var, att man i adelsklubben hade gripit honom på falskt spel. Derefter hade man helt kort hemställt åt honom, antingen att frivilligt nedlägga sitt löjtnantspatent och lemna staden, eller också att blifva öfverlemnad i polisens händer.

Baron Hans hade valt det förra förslaget, och deremot lofvade alla närvarande honom att ej kringsprida tilldragelsen, samt att hålla detta löfte samvetsgrant.

Baron Hans var topp rasande öfver den honom öfvergångna

skammen. Nu hade han ingen inkomst alls att lefva på, och likväl var han fast besluten att fortsätta sitt storartade lefnadssätt, intill dess han hade gjort sin fångst.

Men hvarifrån vill han då taga de nödvändiga penningarna?

Det bryr han sig icke om i sitt lättsinne. Kommer tid kommer också råd. En stor man tager penningar der, hvarest han finner dem och något förer väl lyckan i hans väg.

De dagliga utgifterna kommo af sig sjelfva, han behöfde endast att lefva undan. Men inkomsterna komma icke af sig sjelfva utan de måste sökas på något annat sätt och vis.

Vår hjelte, baron Hans, är som vi veta icke kinkig på de medel han begagnar.

Ännu en gång kom han i knipan och då halp juden honom derur. Tack vare det goda renomé som löjtnanten en gång förut hade förskaffat sig, genom farbroderns guld, lånte juden honom denna gång två tusen kronor, emot löjtnantens förskrifvelse på fyra tusen kronor.

En menniska, som upplånar penningar till sådana räntor måste antingen vara tokig, en svindlare, eller han måste blifva det inom kort, ty ovilkorligen drifves han på förbrytelseernas bana. På ärligt sätt låta sådana räntor sig icke vinnas.

Hvem bär nu skulden till löjtnantens djupa fall?

En oklok hushållning från början till slut. Det börjar med hans föräldrars lättsinniga lefnadssätt och slutar kanske med farbroderns bortgång. Hade gubben efter föräldrarnes död låtit kalla gossen till sig och berättat för honom förhållandena i sanningens rätta ljus, och då med lugna, vänliga ord förklarat för honom i hvilken betryckt ställning han verkligen befann sig, samt derefter visat honom bästa vägen, att hjälpa sig tillrätta och komma fram i verlden, kanhända att dessa lärdomar då både slagit rot och ynglingen blifvit räddad.

Till gubbens ursäkt tala emellertid andra omständigheter. Baron Hans var endast fyra år gammal, då modern dog. Hvad kunde det gagna till, att tala förnuft med ett barn? Han gjorde hvad han kunde för gossen. Kanhända att han äfven sednare har samtalat med ynglingen i den rigtningen, att baron Hans har hört på hans ord. hycklat ödmjukhet för honom och sedan har utfört alla otillbörliga streck bakom hans rygg.

Gubben öfverlefde emellertid icke länge det hårda slag som förlusten af de omtalta fyra tusen femhundra kronor hade förvållat honom. Han dog redan två år derefter.

Baron Hans var nu nera enda arfvingen. Han bevisade honom den sista jordiska tjensten och ledsagade hans lik till griften. Då detta var undangjordt anordnade han om försäljandet af gubbens qvarlåtenskaper och derigenom fick han på nytt så småningom lyfta nära tjugofemtusen femhundra kronor.

Sannerligen en ganska nätt summa, hvilken väl använd, borde ha kunnat föda en ung menniska under många år, ja kunnat begrundas hans hela lifs lycka.

Men för baron Hans förslog den icke länge. Han var ju redan i skulder och penningarne försvunno som smör i solsken.

Numera hafva vi kommit till den tidpunkt, hvarest vår berättelse började.

Fröken Helene, en slägting till honom har vid denna tid flyttat in till staden. Baron Hans gör hennes bekantskap. Hon är vacker och har godt om de mycket eftersökta penningarna och han lägger nu an på att fånga henne uti sina garn.

Om våra läsare nu behaga att flytta detta kapitel framför första kapitlet, så följer allt i tidsenlig följd.

I början var fröken Helene, en ung oerfaren landflicka och kusin Hans ensam stående på jagtmarken.

Allt tycktes därför tala för hans framgång.

Men efter att flickan hade hunnit blifva mera känd, genom att komma ut bland folk, infann sig snart konkurensen. Derenberg blef med tiden en farlig medtäflare och afundsjukans eld glödde därför snart i den stackars Hans bröst.

XXXXI.

Det fins ännu en person hvilken vi något känna, fröken Amanda och vi vilja äfven berätta något om henne.

Efter det baron Hans dom var fallen och straffet började, tänkte hon allvarsamt på att använda det andra, uti hennes vård anförtrodda dokumentet, nämligen lifassuransen på ett tusen engelska pund, eller omkring aderton tusen kronor, till baroens bästa.

Baron Hans hade redan för många år sedan tagit den, samt hitintills ordentligt inbetalt årspremien.

Hon rådförde sig derom med någon bekant, huru hon bäst skulle använda den, och genom hans förmedlande fick hon sälja densamma åt en spekulant för nio tusen kronor.

Dessa penningar kommo henne väl till pass. Hon hyrde sig numera en butik och började detaljhandel med blommor, sybebörsartiklar m. m. Hon köpte alla varor kontant och skötte sig utmärkt väl. Hon stod sjelf i butiken samt lefde dertill sparsamt och tarfligt.

Efter några års tid kom dertill ännu en vinst på några tusen kronor i danska lotteriet, som tillföll henne, och derefter redde hon sig riktigt bra.

Hon ansåg sig emellertid endast som en förvalterska af annans anförtrodda egendom, och man kunde förr kalla henne för snål och girig, än för yppig och lättsinnig.

XXXXII.

Mathilde Hager blef redan ett år efter Helenes bröllop förlofvad med baron Hugo af Werden. Äfven baron Ribbing hade haft ett godt öga till henne, men Werden ryckte först fram med tillbudet och då såväl brukspatron Derenberg som hans fru talade till hans förmån, samt Mathildas hjerta äfven slog för honom fick han hennes ja.

Baron Werden var för öfrigt icke rik, utan lefde ensamt på sin inkomst och innan han vunnit kaptens rang fans därför inga utsigter till giftermål.

Men goda vänner kunna hjälpa till om de vilja, och så pro-

ponerade Derenberg en vacker dag åt vännen, att hänga sabeln på kroken, samt följa hans exempel och blifva landtbrukare.

"Jo, nog vore det bättre", svarade Werden, "men till sådant måste man ha bra med penningar, min käre bror, och du vet att jag icke har sådana."

"Bah!" inföll Derenberg, "du kan ju i början arrendera."

"Äfven detta blir en böm", svarade Werden. "Ett ordentligt landtgodts får jag nu för tiden icke under fem- eller sexhundra kronors arrende, och hur skall jag kunna våga taig på något sådant med två tomma händer?"

"Att arrendera är högre nu än förut, det är nog sant", sade Derenberg, "men nog gifver jorden också mera i afkastning nu, än förr. Min förpaktare, som innehar Hohenan, betalar nu fyratiofemtusen kronor. Nästföljande oktober är hans tid ute och du skall se att han bjuder mig frivilligt sextusen bara jag vill förnya kontraktet åt honom på tio år.

"Nog måste Hohenan väl vara värdt det", svarade Werden. "Jag skall säga dig någon som gifver dig sju tusen kronor."

"Såå, hvem är det då?" sporde Derenberg.

"Den unge Blixten, han som har Fridhem i arrende och det är ju mycket mindre, så som jag hört åtminstone. Efter min mening skulle du icke alls arrendera ut det, utan sköta det sjelf."

"Ja, det vore nog förmånligast", svarade Derenberg, "bara det inte låg så långt härifrån. Jag skulle då jemt vara på resor. Det är nog roligt för en kort tid, men man tröttnar på längden. Dessförutan vet du att jag måste sköta sågverket och det tager mycken tid. Skulle jag ensam göra alla resor, så blefve jag aldrig varm i min egen säng."

"Det medgifves", svarade Werden. "Då kan du ju tala med Blixten, eller också skall jag göra honom ett tillbud i ditt namn?"

"Åh nej", svarade Derenberg. "Jag har redan någon annan i kikarn."

"Jaså, det förändrar saken", inföll Werden.

"Och du vill veta hvem det är?" frågade Derenberg.

"När det inte är någon hemlighet, så är jag mycket tacksam därför", svarade Werden. "Kanhända att jag känner honom."

(Forts i nästa nummer.)

"Det gör du Hugo, bättre än någon annan", sade Derenberg skrattande, "ty det är dig sjelf, jag tänkt på."

"Hvad behagas!" ropade Werden helt förvånad, "du skämtar väl blott?"

"Visst inte", fortfor Derenberg. "Jag har redan talat med Helena derom och vi ha öfverlagt saken. Vi ha tänkt oss, att du skulle arrendera det på tio år. Mathilda förstår sig ju utmärkt väl på mejeri och du känner ju också landtbruket temligen väl från forna tider och borde därför lätt kunna sätta dig in i det. Det beror ju bara på om du har lust dertill?"

"Jo, säkert har jag lust", inföll Werden, "men jag är fattig som en kyrkrotta."

"Det gör ingenting, när du räknar oss bland dina vänner", svarade Derenberg. "Vi känna dig och Mathilda och vi önska försäkra oss om trofasta vänner, på vars redbarhet vi kunna lita. Jag har tänkt mig saken såiunda: Du säger ifrån dig militärbanan och blifver landtman. Så snart du blifvit fri, skulle du träda i min tjänst, såsom förvaltare här på Pernau. Jag betalar dig efter tusen kronor årlig lön, samt fri mat och fri bostad, till nästkommande oktober. Då öfvertager du Hohegau och sköter detsamma, må vara såsom arrendator mot sextusen kronor, eller med tvåtusenfemhundra kronors fast lön och fritt husrum. Allt närmare blir förbehållet intills du har bestämdt dig för, hvilket tillbud som behagar dig bäst. Men i hvarje fall, antag ett af våra tillbud?"

"Det gör jag med all tacksamhet", svarade Werden, "men hvilket det blifver, derom önskade jag först rådfråga mig med Mathilda. Jag för min del vägar mig icke ut längre, än jeg känner botten under mina fötter och därför ville jag an'aga tvåtusenfemhundra kronors fast lön med fri bostad. Dermed kunna vi båda, Mathilda och jag, mycket väl kunna lefva."

"Detsamma har Mathilda sagt", fortfor Derenberg, "ty vi ha redan talat med henne derom. Då får du noga iakttaga böcker öfver alla utgifter och inkomster och sköter det hela på bästa sätt för min räkning. Uppnår du ett godt resultat, då ökar jeg lönen med hundra kronor årligen tills den har hunnit upp till tretusen kronor och räknar du så dertill fri bostad, så har du kaptens gage. Och tid vunnen är penningar vunna.

"Det är bra vänligt af eder att tänka så på våra fördelar och

styra så till att våra önskningars mål blifva upphunna", svarade Werden, "och jag tackar eder båda för edert ädla tillbud. Gud löne eder godhet."

"Det har han ju redan gjort", inföll Derenberg skattande. "Han har ju skänkt oss två trofasta vänner, och om vi nu göra något för dem, så är det ju endast en afbetalning för af dem redan bevisade tjänster."

Sluta nu bara upp med dina invändningar och antag vårt till- och allt annat hemställa vi åt Gud, han belönar nog vårt samarbete med goda frukter."

"Ditåt skall jag sträfva allt hvad jag förmår", svarade Werden, "här är min hand, gif mig din och låt vårt samarbete med det snaraste börja."

Hvad den är säll, som i sin egen bydda
Ser, utan oro, morgonstrimman gry.
Ej saknande de dar som äro flydda,
Ej sörjande för dem som skola fly.

Hvad den är säll, hvars lif så tyst försvinner
Att ingen glansen af hans dygder ser,
En källas bild, som genom ängen rinner
Gömd af de blommor, som den näring ger.

Hvad den är säll, som hjertats pligter vördar
Och njutningen af hjertats frid förstår
Som fruktar blott en storm för sina skördar
Och räknar skiften blott i sina år.

Hvad den är säll, hvars önskningar belönas
Utaf ett älskande och menlöst bröst,
Som ser sin vår af kärleken förskönas
Och vänskap samla blommor för hans höst.

(Granberg).

XXXXIII.

Tio år hafva förflutit sedan vi slutade vårt sista kapitel, och innan vi skiljas åt, göra vi ännu en gång en liten tittin hos alla våra gamla bekanta.

Derute på Pernau hafva de största förändringar försiggått, der herrskar nu för tiden lif och rörelse. Ångan frustar ut ur skorstenarna och man ser både såg och hyfvelverk arbeta oafbrutet, allt andas lif och trefnad och hjertat slår lättare ju mer man närmar sig stället.

Patron Derenberg är en person så allmänt bekant och omtyckt i hela den omkringliggande nejden, att hvarje bondgosse känner till honom och talar om honom med beröm. Ty patronen är en human man mot sina underhafvande, förskaffar dem arbete och förtjenst, och frun är också god mot alla. Hon hjälper till med råd och dåd öfverallt der nöden ännu herrskar, eller der olyckan har timat.

Liksom alla männer känna patronen, känna äfven alla husmödrar frun. Patron Derenberg är nu för tiden den mest afhållna och inflytelserikaste personen i hela nejden. Han tager del i alla traktens angelägenheter och söker öfverallt att förbättra, samt skaffa den framåtskridande tidsandan sin rätt.

Den gamle prosten är död och en ny ung prest har blifvit vald i hans ställe. Kyrkan har blifvit reparerad både in- och utvändigt, och patron Derenberg har skänkt en ny altartafel till kyrkan, samt ett nytt tak åt predikstolen. Hans namn nämnes öfverallt. Han är som bonden säger: "En mähta klok man", ty nu sedan han har flyttat till nejden, har allt fått lif och rörelse.

Vi vilja först och främst granska slottet och herrgården litet närmare.

Den inre delen har Filip omskapat, den gamla rustkammaren har blifvit såld och rummen äro nu inrättade efter nyaste smak.

Huset, hvilket den Pernauska familjen egde i staden, har blifvit sålt och för penningarne, som derigenom hafva influtit, har patron Derenberg köpt ännu ytterligare jord, så att godset nu är så stort, att man från slottets tornspira icke kan öfverskåda dess gränser.

Parken är anlagd efter nu idens smak. En rad af vackra blom-

sterrabatter ligger framför slottsbyggnaden. Uppgången till densamma har blifvit förbättrad och en allé af popplar har blifvit planterad.

Man ser ett litet vackert badhus nere vid stranden och på en lång stång varsnar man hvarje söndag en stor flagga, viftande sin välkomsthelsning åt alla.

Nära intill stranden har såg- och hyfvelverket blifvit uppfördt samt nya magasin och längre fram synas ännu fyra stora byggnader, hvar och en med sex mindre våningar, alla inrättade för arbetsfamiljer.

Ett nytt stall har blifvit uppfördt för att skaffa tak öfver hufvudet åt det tillväxande kreaturslägtet.

Nu för tiden fins på gården Pernau icke mindre än åttiotvå svin, trehundraåttio får, femtiosex hästar, sexton par dragoxar, etthundra fem kor, sexton getter och en ofantlig mängd af gäss, kalkoner och höns, sannerligen innesluter icke allt detta ett bra stort kapitalvärde.

Icke heller har man glömt att bygga nya sädeslador med torkningsapparater, en väderqvarn och ett bageri. En ny landningsbrygga är anlagd, och vid densamma ser man jemt pråmar eller fartyg liggande under lastning och t. o. m. en liten boxeringsångare som hör till godsets egendom.

Liksom mejeriet, gifver äfven kreaturshandeln, slagteriet, såg- och hyfvelverket en god afkastning.

Orden sparsamhet och eftertanke hafva blifvit införda öfverallt; man räknar noga både inkomster och utgifter och penningarnes välde gör sitt till att låta alla grenar blomstra.

Äfven inom herrskapsbyggningen på Pernau hafva stora förändringar timat.

Helenes gamla tant, fru af Halden och gamla fru af Derenberg, brukspatronens moder, hafva slutat sitt jordiska lif. Deremot har familjen tillväxt med några småttingar, fyra gossar och två flickor. Den äldsta är nära åtta år gammal. Oscar, så heter den förstfödde, har en egen liten ölandshäst att rida på och bra ofta ser man honom ute, ledsagad af fadern på hans färder. Den näst följande heter Gustaf, han har en vagn med två hvita getter, med hvilka man ofta ser honom roa sig.

Fru af Werden besökte i början sin väninna fru Helene af

Derenberg bra ofta, men på den senare tiden har det icke kunnat ske emedan andra hinder hafva trädt emellan. Deremot gästas patron Derenbergs hem rätt ofta af den unge presten och andra bekanta och under sommaren ser man som oftast lusthuset, som ligger på en ö ute i sjön, upptaget af hela familjen, samt ett lustigt landtligt lif afspegar sig der. Allt vittnar således om frid och lycka, och det bevisar sig allt mer och mer, att Mathilda har utvalt den rätte åt Helene, för att skaffa henne en varaktig lycka.

Herre, du som från det höga
Allt bevakar med ditt öga,
Allt bevarar i din famn,
Fader vår! vi dig åkalla,
Heligt vare för oss alla
Ditt tillbedjansvärda namn.

Komme Gud till oss ditt rike,
Brott och qval och mörker vike
För din andas helga röst,
Skänk ditt ljus åt vilseförda,
Lätta de betrycktas börda,
Gif de ångerfulla tröst.

Gode Fader! från din vilja
Låt ej mörksens ande skilja
Dina återlösta mer,
Låt oss bedja rätt de orden,
Ske din vilja här på jorden
Så som den i himlen sker.

Låt oss ej i fåfång möda
Lifvets dyra lån föröda,
Gif ej rikedom, ej nöd,
Gif blott, att vi fredligt vinne
Och med ett förnöjsamt sinne
Njute hvarje dag vårt bröd.

Sjelfva stapplande och svaga
Lär oss andras fel fördraga

Utan agg, förtal och knot,
 Och då vi vår synd begråte,
 Oss förlåt som vi förlåte
 Dem, som brutit oss emot.

När vi frestas på vår bana
 Än af världens onda vana,
 Än af eget kött och blod,
 Visa oss vår själavåda
 Och i faran oss benåda
 Med ett himmelskt hjeltemod.

När till dig, i mörka tider,
 Hårda prof och tunga strider
 Höjas våra klagoljud.
 Öfvergif oss ej i nöden,
 Stöd oss, led oss, och i döden
 Fräls oss från allt ondt o, Gud!

Hör den bön, dig hjertat egnar,
 Din är magten, allt du hägnar;
 Ditt är riket, allt du styr,
 Din är äran, härligheten.
 Dig lofsjunger evigheten,
 Dig det ögonblick, som flyr.

 XXXXIV.

Hos bruksförvaltaren Werden på Hohenau i Wermland ser det också trefligt ut. Han och Mathilda komma mycket väl öfverens. Deras lif är arbetsamt ifrån morgon till kväll, men därför hålles deras hem också fritt från alla näringsbekymmer. Deras äkten- skap har blifvit välsignadt med fyra barn två flickor och två gos-

sar. Mathilda uppfostrar dem efter förnuftets alla regler och betager dem strax den inbillningen att de äro rika herremän och säger dem, att de endast äro fattiga förvaltarebarn. Hon lärer dem vidare att de måste arbeta sig fram sjelfva, och sjelfva bryta sig sin bana, genom egen verksamhet. Hon kläder dem i simpla kläder, men snyggt och renligt, de besöka socknens skola och njuta dessutom särskild undervisning af en huslärare.

Mathilda är arbetsam i hushållningsåligganden. Hon förestår nemligen mejeriet. Hon har tillegnat sig nödiga kunskaper, genom studerandet af passande böcker och sedan det öfriga genom praktisk erfarenhet. Hennes ost och smör äro väl renomerade och bemärkta på den engelska marknaden och allt hvad som blifver producerat går åt till gamla handelsvänner.

Bruksförvaltaren sjelf är äfven mycket arbetsam å sin sida. Afkastningen af alla landtmannaprodukter är alltid i jemn tillökning.

Kreatursantalet har nästan fördubblats och står numera icke efter Pernau i den vägen.

Nästkommande år skall cckså Hohenau få sig eget såg- och hyfvelverk, och då går det ännu lättare att tillgodogöra sig alla fördelar, som erfarenheten och praktiken har lärt dem värdera. Man behöfver endast låna några erfarna händer från Pernau ditöfver och det blifver betydligt lättare.

Den löneförhöjning hvarom Derenberg talade, har Werden varit i åtnjutande af för länge sedan och i det nya såg- och hyfvelverket kommer han att deltaga med betydligt förhöjda aföningsvilkor.

Två gånger har man genom höga anbud sökt att förmå brukspatron Derenberg att sälja sitt gods Hohenau, men han ville icke afyttra det; det skall förblifva under vården af hans bepröfvade vänner.

Den gamla vänskapen består ännu oförsvagad och, som man kunde förvänta sig såväl af Werden som af Mathilda, har ställningen aldrig kommit ur sitt läge. Begge betrakta sig för hvad de äro, nemligen för förvaltare af deras vänners egendom. Deras bref till hufvudgården andas vänskap och tillgifvenhet, men aldrig glömma de, att som underlydande visa sig tacksamma och belättna.

Grunden till någon förbättring ligger alltid på Derenbergiska sidan och det blifver som oftast påtrugat dem.

Helenes vänskap och högaktning för Mathilda är i sanning stor, och Helena glömmet heller aldrig att Mathildas lycka och välfärd är nära beslägtad med hennes egen.

Sålledes har äfven lyckan infunnit sig på Hohenau och vi önska af hela vårt hjerta, att den ständigt må bifva boende der, ty hvad gagn hafva vi väl af alla Guds gåfvor, om icke samtidigt ro, frid och förnöjsamhet ledsaga dem?

Du Herre afskilt har min lott,
Gif att jag nöjd med hvad jag fått,
Gör allt det goda som jag kan,
Och söker frid med hvarje man;
Men främst på deras bästa står,
I hvilken tjenst mitt bröd jag får.

När jag hörsammar deras bud,
Då tjenar jag ock Herran Gud,
Hvars klara blickar skåda ner,
Dit intet menskoöga ser,
Ty vill jag alltid vandra så,
Att jag för honom kan bestå.

Men Jesu, du ej från mig vilk,
Du sjelf en tjenare var lik,
När du all verldens synder bar,
Och frälste det förtappadt var,
Till dig jag flyr med bön och tro,
Och finner kraft och själaro.

Till dig jag ber med stilla hopp,
När morgonsolen träder opp,
Till dig mitt offer glad jag bär.
När dagens möda slutad är.
Ty går mitt arbete med fröjd,
Jag sedan hvilar mig förnöjd.

(Forts. i nästa nummer.)

På Herrans dag i Herrans hus,
 Jag får och hemta tröst och ljus
 Utaf hans dyra nåd och bud.
 Då tackar jag så hjertligt Gud,
 Att jag har hälsa, dagligt bröd
 Och på hans ord ej lider nöd.

Med kyskhet, nykterhet och flit.
 Till Gud jag ställa vill min lit.
 Han var min hjälp från ungdomsdag;
 Och blir jag gammal, sjuk och svag,
 Jag får till samma fader fly,
 Hvars nåd är hvarje morgon ny.

Jag ej afundas andras lott,
 Ty alla sina bördor fått
 Och gömmas sist i samma jord;
 Men den, som efter Jesu ord.
 Här i det ringa trogen var
 Sin lön i Jesu rike har.

 XXXXV.

I dag titta vi in hos Filip Anderson. Äfven hos honom går det bra och allt bär lyckans, fridens och välsignelsens stämpel på sin panna. Hans äktenskap med Karin är rikt välsignat, nemligen med tre gossar och en flicka.

Gamla gubben Knorr har avslutat sina jordiska bedrifter för två år sedan. Karin har ärft allt och har Filip icke förr varit en bergad man, så är han det åtminstone nu; han egde minst hundratusen kronor. I hans hem gick allt sin jemna gång. Tarflighet, renlighet och snygghet, äro herskande magter. Intet öfverflöd synes till, men nöd eller bekymmer för det dagliga brödet hafva al-

drig hemsökt hans hus och komma väl aldrig heller att göra det, ty en lugnare och mera pålitlig man, kunde Karin aldrig hafva fått.

Kapitalet låg så godt som orördt och räntorna lades till det-samma. Familjen lefde af mannens lön hos brukspatron Derenberg, och hvad eljest förvaltningen af deras trädgård och ladugård afkastar och detta är icke så litet, tack vare Filips gamla mor, ty hon var arbetsam och sparsam och visste att slå pengar af allt.

Filips barn uppfostrades också till tarflighet och arbetsamhet och de besöka dagligen sockenskolan.

Hvarje söndag ser man herrskapet i kyrkan för att höra Guds ord. De ega ett par egna hästar och en liten täckvagn, deras ladugård är för öfrigt fylld med åtta kor, tio svin, en stor mängd gäss och höns.

Filip har under senaste åren äfven börjat att idka bryggeri och en specerihandel. Man kan dricka ett godt glas svenskt öl eller mjölk hos honom, men brännvin fans der inte. Han har blifvit den en gång fattade grundsatsen trogen, liksom han ännu alltjemt tyckes närma sig läseriet.

Sin morgon och aftonbön glömmer han aldrig att läsa för huses personal och icke så sällan händer det, att man hör honom sjunga en psalm sedan qvällsvarden är intagen. Han håller mest af Wallins samlade skrifter och förnämligast af dennes salmer och sannerligen har icke han stora skäl att tacka Gud, som hulptit honom ur den förnedring hvori onda människor störtat honom, upp till rikedom och välstånd och hvad som är mycket mera värdt, skänkt honom en huslig lycka.

Emedan det är allmänt känt, att Filip egde dessa kapitaler blef han bra ofta hemsökt af frestare, som ville narra honom att nedlägga sina penningar uti andra företag emot högre räntor. Men såväl han som Karin stämma deruti öfverens, att penningarne blifva orörda stående der de stå, och räntorna nedläggas i landtegendomar, allt intill deras barn hafva vuxit upp och sjelfva skulle bygga egna hem.

Först då skola dessa penningar från morfadern läggas grundstenen och hjälpa dem till lycka vid egen härd.

Ej större bröd oss kommer till

Än Gud vill oss tillmäta

Men, den som ej arbeta vill
 Skall icke heller äta,
 Och detta bud från Herren Gud
 Du aldrig bör förgäta.

Var arbetsam du jordens son!
 I svett skall du dig föda.
 Guds gåfvor då i samma mån
 Som svettens droppar flöda.
 Han lofvat ge välsignelse,
 Men efter använd möda.

Var arbetsam i nyttans värf,
 Ditt mod, din kraft sig dane.
 Vet, lättjan är din själs förderf,
 Din oskulds vissa bane.
 Då pligten är så lätt, så kär
 För den vid bördan vane.

Var arbetsam, men se ej blott
 Uppå ditt eget bästa.
 Gör alltid rätt, gör gerna godt,
 Haf ömhet för din nästa.
 De hulpnas bön skall frid och lön
 Vid dina mödor fästa.

Var arbetsam, men blott de dar
 Då Gud dig böd arbeta.
 Den sjunde dag han helgat har
 Att Herrans sabbat heta.
 Då bör din själ sitt högre väl
 Begrunda, se och veta.

Ditt verk du både sist och först
 Med Guds behag förlike.
 Blif hellre än på jorden störst
 Den minste i Guds rike.
 Ett enda här nödvändigt är,
 För det allt annat vike.

XXXXVI.

Fröken Amanda har det fortfarande godt. Hennes handel går briljant; litet efter hand har hon utvidgat densamma och hennes förut förvärfvade kunskaper, samt hennes goda hufvud, kommo henne härvid väl till pass.

Hon är just en af det slags fruntimmer, som aldrig äro utan arbete och aldrig rådlösa. Så snart hennes ögon sågo något nytt kunde hennes händer strax utföra det och göra det billigare. Tack vare hennes vistande i Paris, modernas hembygd, var hon hemmastadd i allt sådant arbete.

Hon har tvenne gånger varit i Paris sedan de sista händelserna för att anknyta nya affärsförbindelser,

Hon korresponderar på franska med sina handelsvänner, när hon förskrifver sina varor direkte från kejsarstaden, och det förtroende hon der har förskaffat sig, har hon väl förtjenat.

Hennes inkomster hade med tiden blifvit större och större och sedan många år tillbaka har hon inte behöft anlita baron Hans kapital, utan betalar endast med sitt eget och reder sig bra dermed.

Hennes hem är nätt, der fattas intet nödvändigt, men der fins ej heller någon öfverflödig lyx.

Hennes svaghet består i granna kläder efter sednaste parisermoden. Men då detta så väl sammanpassade med hennes yrke, som modist och blomsterfabrikant, så är det mera nyttigt än skadligt.

Hon har numera två biträden i butiken och tre arbeterskor på sina rum. Hon tar bra betalt för sina varor och efter hennes kunder äro "la haute volé" kan hon, begäfvad med sin franska tunga, äfven utföra det.

Hon är nu icke ung, huru många vårar hon har sett, omtala vi af grannligheten icke, men hon vet att bära sin ålder väl; ty hon ser ännu ungdomlig ut.

Hennes väsen har blifvit mycket lugnt, aktningsfullt och hon förstår mästerligt att handtera sina finare kunder. Madame la baronesse, vôtre excellence m. m. flyter oupphörligt från hennes läppar och det är ett verkligt nöje att höra hennes prat, samt se hennes

fingerar vrida och vända åtskilliga pjeser, för kundernas ögon, tills de fastnat dervid och hon har uppnått sitt mål.

Pariserboden nr 28 vid Oskarsgatan, har tillvunnit sig ett väl berykradt namn och blifver besökt af alla finare damer.

Hennes trohet mot den olycklige baron Hans, består ännu oförändrad. Hon har haft bra många tillbud till giftermål, men hon har alltjemt afvisat desamma, än under en, än under en annan förvändning, hon vill förblifva ogift. Så som hon nu har det, är hon väl bergad och hon vet icke hvad hon kunde få i utbyte. Det dröjde icke mer än några månader till och baron Hans återvann sin frihet.

Hon hade att tacka honom för allt hvad hon hade och egde och hon ville visa sig tacksam mot honom och hederligt återlemna åt honom det anförtrodda kapitalet.

Hon hade redan låtit höra sig för, hos myndigheterna, när baronens tid var ute och hon hade fått löfte om, att man skulle låta henne veta dagen, så fort den blifvit bestämd.

Denna dag kunde icke vara långt aflägsen och hon väntade med otålighet på underrättelsen.

Ändtligen bringade postbudet henne det efterlängtrade brevet. Nästa dags morgon kom hon icke i sin butik, hvilkens skötande hade blifvit öfverlemnad åt det äldsta biträdet.

Amanda sjelf var ute hela dagen. Klädd i en enkel klädning, åkte hon omkring i en droska och besökte stadens omnejder, tills hon på ett ställe har träffat på tvenne vackra rum, med väcker utsigt och belägna midt i en trädgård. Dessa rum hyr hon nu, för en herres räkning till närmare granskning innan aftonen och derefter aflägsnade hon sig igen, samt återvände till staden. Hon betalade droskkusken och begaf sig upp till sin egen våning.

En kort stund derefter sände hon sin tjenstflicka efter ett stadsbud. Då detta infunnit sig, fick han en stor nattsäck att bära till jernvägsstationen, och Amanda sjelf begaf sig dit till fots. Stadsbudet fick order att bära nattsäcken in i andra klassens väntsal och hon följde honom dit.

Men hon köpte ingen biljett utan satte sig ned på soffan och det var tydligt att hon inväntade ett tågs ankomst. Signalen hördes redan och en kort stund derefter anlände tåget. Hon trädde med andra nyåknna ut på perrongen, spejade bland de ankommande

resande personerna och fäste till sist sina ögon på en äldre herre, hvilken, var temligen tarfligt klädd, och hvilken förlägen såg sig omkring.

"Det är han", mumlade hon, "men ack så förändrad!"

Hon närmade sig honom, tilltalade honom sakta. Det var baron Hans och hon gaf sig nu tillkänna för honom.

Man såg ett svagt leende af välbehag flyga öfver mannens anletsdrag. Han lyfte på hatten, räckte fram sin hand och man såg dem samtala en stund. Derefter såg man dem inträda i väntsalens restaurationslokal,

Amanda ringde på klockan, en uppsasserska kom strax och hon requirerade det utvalda.

Under det maten blef tillagad, samtalade paret mycket lifligt på en flytande franska och de kunde göra det ostördt, ty de voro för tillfället de enda gästerna. När middagsmåltiden blifvit intagen, följde kaffet och när äfven detta var förtärdt, reste de sig och Amanda betalade sin skuld.

Det ser ut, som om mannen hade samtyckt till hennes planer, ty man träder till utgången och ropar an en droska. En bärare hemtar kappsäcken och när denne har anländt, gifver Amanda åt kusken de nödiga befallningarne och det bär af ut ur staden.

Vägen till det förut omtalta landtstället är bra lång, och under färden pågår samtalet mycket lifligt, alltjemt på franska språket. Mannen fattar flerfaldiga gånger Amandas hand, trycker och skakar den och på hans anletsdrag framträder mer och mer en odöjld glädje öfver återseendet.

Anlända till landtstället stiger Amanda ut och beträder med den gamle herrn parken, samt gör sin visit hos egarinnan.

Man tager rummen, trädgården, badhuset m. m. i betraktande och efter som den främmande herrn har förklarat sig belåten, presenterar Amanda numera densamma för värdinnan, som en fransk emigrant, hvilken under sommaren, och kanske längre ämnar uppehålla sig här. Hon hyr rummen, fast i hans namn, "Baron Wertheim", det öfverenskomna hyresbeloppet betalas, och frun lofvar att utfärda kontraktet tills morgondagen. Våningen tages strax i besittning.

Mycken konversation kan icke finna stånd, ty husfrun talar icke franska språket, och fransmannen deremot mycket litet sven-

ska, endast några få ord, som äro behöfliga för att kunna reda sig fram med.

"Välän, min vän", säger Amanda efter att de blifvit ensamma, "hvad tycker du om arrangemangen och hvad har du eljest-att önska."

"Jag finner att du har anordnat allt mycket klokt och förständig", svarade baronen. "Jag har ju här tills vidare allt hvad jag behöfver, och hoppas att den fria luften samt rörelsen uti densamma skall göra godt åt min brutna helse. Kanhända att det blir enformigt i längden, men det kan ju icke afhjelpas."

"Det är sant", svarade Amanda, men bättre det, än att utsätta dig för andra obehag, såsom att låta någon känna igen dig. Här har du ingenting att frukta i den rigtningen, om du endast sjelf är försigtig och bevarar ditt inkognito. Hvad ensamheten beträffar så låter den ju afhjelpa sig. Jag kan ju anskaffa en betjent, eller en sällskapsdam. Om söndagarna kommer jag hit ut för att samspråka med dig, i veckan deremot upptages min tid af min af-fär. Önskar du kanske en vacker och trogen hund, så skall jag köpa en sådan åt dig, och passande lektyr skall jag äfven anskaffa och sända ut redan i morgon?"

"Jag är dig innerligt tacksam för all din godhet", svarade baronen, "och vet sannerligen icke hur jag skall vedergälla dig densamma."

"Tala icke om sådant", svarade Amanda. "Jag har ju sagt dig att allt är anskaffadt för dina egna penningar. Men nog är det skäl att hushålla ändå, ty de kunna också taga slut. Jag tycker att du måste börja att gå sakta framåt, ty hela skadan låter icke reparera sig."

"Deruti har du rätt", svarade baron Hans med en djup suck, "den låter aldrig riktigt bota sig. Jag finner mig i allt som du har arrangerat, och jag skall försöka, att ordna allt så trefligt som möjligt. Vid ditt nästa besök kunna vi samspråka närmare derom och afhjelpa de behof, som ännu visa sig."

Härmed var baron Hans åter införd i privatlifvet. Han fick redan nästa dag sig tillsändt fransk och svensk lektyr, en vacker hund, nya kläder och allt, som var påkalladt af behöfvat.

Amanda sörjde mycket frikostigt för honom i alla rigtningar. Hon fick behålla hela baronens kapital, samt använda det i sin af

får, och deremot försäkrade hon baronen en lifränta af två tusen kronor, att lyfta en viss summa hvarje månad.

Med sparsambhet kan ett tarfligt hushåll upphållas med två-tusen kronor årligen, men vi veta ju hur baron Hans var van att lefva. Men han måste väl finna sig i sin nya ställning. Den var ju i hvarje fall tusen gånger bättre än den han under sista tiden hade innehaft.

Med sin värdinna kom baron Hans mycket sällan att vexla några ord. Han inbillade sig att hon icke kunde förstå honom och hemligheten af baronens inkognito bevarades derigenom förträffligt. Landtluften gjorde sitt inflytande gällande och baronen kryade sig märkligt men bröstet var skadadt och blef klent och ett tungt svarmod började att trycka sinnet.

Man måste för jemnan hålla honom med sällskap. En herre blef angagerad, som skulle ledsaga honom om dagen på promenader och båtfärder, när han metade eller badade och en äldre enka blef antagen som hushållerska, för att hålla honom med sällskap under vintern, samt läsa högt för honom ur tidningar och böcker.

Amanda besökte baron Hans hvarje söndag. Hon kom då redan på förmiddagen och blef hos honom till aftonen, då vagnen återkom för att hemta henne.

Man satt då nere vid sjön och intog der sina måltider samt kaffe, spatserade af och an i trädgården eller seglade på sjön och gjorde allt för att fördrifva mellankolien.

Under sådana dagar lyckades det äfven någorlunda, men under veckans lopp kom tråkigheter öfver honom igen och de tunga tankarna stormade vildt och förstörde hans lynne.

Baron Hans hade aldrig funnit nöje i nyttiga tidsfördrif eller att anstränga sina tankar på annat än intriger. Ett sådant lif som förut kunde han icke åter upptaga, dertill saknade han penningar och ett godt rykte. Detta var sjelfva grunden till hans svårmodighet och därför var densamma obotlig.

Att låta honom resa till sydligare länder räckte penningarna icke, och därför var det bäst, som det var arrangerat af Amanda, att låta honom stanna hemma och låta honom der åtnjuta en någorlunda god omvårdnad, och just därför försökte hon att göra honom nöjd med det närvarande.

(Fortsättning i nästa häfte.)

Det lyckades att bringa honom igenom vintern och låta honom skåda en sommar till. Men sjukdomen i bröstet och hjertat lät icke bota sig. Hvad under sommaren blef förbättradt, blef under vinterns lopp mycket värre.

Läkaren blef konsulterad och förklarade öppet, att det nordiska klimatet icke vore passande för honom i anseende till hans bröstsjuka. Han rådde till en resa till det sydliga Frankrike eller Italien.

Amanda ville i följd deraf öfvertala baron Hans, att försöka öfverflyttningen innan kommande vinter, men han svarade lugnt:

"Hvad är det värdt att slösa så mycket penningar på mig? Jag är trött vid lifvet för länge sedan och jag har ingen förbättring eller glädje att vänta. Jag längtar därför efter den dag, då jag kan sluta mina ögon för evigt och hvarför skulle jag undvika honom."

Han stannade också den cästföljande vintern i sina rum. Man hade väl hunnit till julen, då inställde sig bröstkrämpor och i Mars avslutade baronen sitt förfelade lif, hvarken saknad eller begråten af någon.

Hans graf ligger vid sockenkyrkan och ett enkelt jernkors visar det åt de få, som komma att besöka densamma. Nog måste det finnas någon som besökte densamma, ty friska blommor fans der för jemnan och en vacker sorgvide höjde sina grenar djupt ned öfver grafven, samt skyddade densamma för spejande blickar.

Frid vare öfver hans stoft!

Nog kan man med rätta säga, att hans lif var förfeladt, ty något mera eländigt lif kunde en adelsman väl icke hafva fört. Icke var det den hårda nöden, som dref honom i eländet, nej! inte alls, han hade genom välvilliga personer fått anvist allt hvad han behöfde till ett tarfligt uppehälle.

Men detta syntes icke vara godt nog för honom. Han ansåg dessa gåfvor icke såsom motsvarande belöning för de höga bedrifter hvilka hans stamfäder bevisat kronan, han sträfvade högre upp.

Och till och med om vi vilja medgifva, att baron Hans hade rätt deruti att sträfva högre upp, så förfelade han likväl genom de medel hvilka han använde, den rätta vägen dertill och råkade på afvägar som förr eller senare måste störta honom i afgrunden.

Han uppnådde ju heller icke det mål, hvilket han eftersträfvade

utan föll innan han hunnit detsamma, tack vare försynens visa ledning.

Ty, hvilken skam skulle det inte hafva varit, om en sådan usling med nedsmutsad heder och blodbestänkta händer, lyckats att knyta äktenskapets heliga band med en oerfaren, oskyldig flicka och dragit henne ned i förderfvat.

Nej, med sådana gemena bedrifter häfdar adelskapet icke mera sin plats i samfundet, det måste ske genom verkliga ridderliga och ädla bragder.

Nu, då de i forna dagar så vanliga krigsperioderna icke mera förefalla och som man hoppas, aldrig mera återvända, måste adelsmannens söner söka sig en annan tummelplats för sina bedrifter, en annan valplats, på hvilken de kunna skörda utmärkelse och heder.

Hvarför den fredliga banan icke skulle vara lika god dertill, är icke godt att inse. Landets förvaltning och framför allt landets uppodling äro stora täflingsgrenar. Men ännu hafva vi icke haft tillfälle, att beundra några framstående adelsmän i denna branche.

Låtom oss hoppas att det händer redan i den närmaste framtiden och att riktigt stora händelser träda upp och förhjelpa landet till ett bättre lagväsende som blifver utmärkt i alla afseenden.

Alla samhällsklasser måste komma att jemnliskt deltaga i såväl landets bördor, som förmåner, så att den ena delen icke undantrycker den andra.

Befinner sig den lägre landtmannaklassen och handtverkareståndet för starkt betryckt, så måste man hjälpa dem till en nödvändig förbättring. Så bör det inrättas så att det blir möjligt för alla landets söner att stanna inom fäderneslandets gränser, så att de der finna sitt uppehälle och att då nöjda med sin lott alla kunna till fosterlandets heder instämma i det gamla ordspråket som säger:

”Borta är bra, men hemma är bäst.”

I Guds församling Herren Gud
Förkunnar dessa orden,
Åt den, som sattes på hans bud
Till domare på jorden:
”Upp! skipen lag för hög och låg,

Bestraffen eller skonen;
 Men vägen dem på samma väg
 Och se ej till personen.

Upp, skaffen faderlösa rätt
 Och enkors tillflykt varen!
 Den trycktas börda gören lätt
 Och oskulden försvaren.
 Mot våld och list! Ett heligt skygd
 Åt värnlösheten egnen
 Och sanning, redlighet och dygd
 Till jordens glädje hägnen.

Ty snart I skolen tagas bort,
 Betänken väl de orden.
 I skolen dömmas innan kort,
 I domare på jorden!
 Så talar Han, som skall en dag
 Allt folk till rätta ställa,
 Och efter helighetens lag
 Oss alla vedergälla.

Vår konung och vårt fosterland
 O, fädrens Gud beskydda.
 Slut kärlekens och fridens band
 Omkring palats och hydda,
 Med oväld vare tydda
 De lagar, du oss gaf, o Gud!
 Och sanningens och dygdens bud
 Af fria hjertan lydda.

Styrk dem o Gud, som fäders bygd
 Med fäders mandom stöda.
 Hjelp dem, som sig för bröders dygd
 Och ljus och tröst bemöda.
 Låt ymnigheten flöda
 Af borgarns flit och trefna ro.

Gif hägn åt åkermannens bo,
Hans arbete och gröda!

Nu blott ett hjerta och en själ
Må Nordens söner nämnas —
Och allmänt väl bli allas väl
Och rätt och pligter jemnas.
Åt glömskan allt må lemnas,
Som gör ett brödrasinne kallt.
Må Christi ande lifva allt,
Som tänkes och som ämnas.

Välsigna den, som vet och vill
Deri sin ära sätta.
Att oförskräckt blott höra till
Det sanna och det rätta.
Bekymrens bördor lätta!
Åt dygdens mödor lycka gif
Och låt oss i ett bättre lif
Få mötas efter detta.

XXXVII.

Vi hafva ännu en liten tittin att göra, nämligen hos norrman-
nen och Björn och genom en kortfattad beskrifning försöka att upp-
lysa våra läsare om samma ide.

Norrmanen slapp ju lättast ifrån saken, som man väl be-
hagar att erinra sig. De tre år hvilka honom ådömdes ströko fortast,
och då tukthusets portar åter öppnades för honom, blef han med
tvångpass skjutsad öfver gränsen in i hans fädernesland och hem-
bygd i Norge. Han hade emellertid varit den klokaste af alla. Han
hade sparat i tid och stoppat åt sidan, samt fick nu senare skörda
deraf i nödens stund.

Hvar han hade gömt sina behållningar och hur stort belopp det var, det känna vi icke till. Vi återfinna honom under våra efterspaningar i en liten stad i de förenade amerikanska stater, som heter nev Helvetin och ligger i Kalifornien.

Der håller han "a boardinghouse with barroom" (ett hotell med restauration) för arbetarne i guldgrufvorna och hans utskänkningslokal är nästan hela dagen om uppfylld med gästande, som hafva upptorkade strupar.

Det gamla yrke hvilket han professionsmässigt har lärt, är öfvergifvet för länge sedan. Det var just detta som störtat honom i förderfvet, så säger han.

Numera tjenar han sitt goda bröd både lättare och bekvämare, menar han och uti fader Knorr's skola har han lärt, att många slantar små kunna utgöra när de blifva sammanlagda, en krona.

De första två år efter hans återvunna frihet tillbragte han tvungen under temlig skarp kontroll i hembygden. Han kände sig icke riktigt säker der och han rufvade stadigt på att undandraga sig detta förhatliga hinder.

Men hur skulle han ställa till, för att kunna andas fritt?

Han kände sig så ensam och öfvergifven utan en enda vän och bekant, på hvilken han kunde lita, eller åt hvilken han torde våga att anbetro sina hemligheter.

Han påminde sig Björn och dennes goda egenskaper samt trohet, tystlåtenhet, styrka m. m. framträdde i en ljusare dager.

Han jemförde i sitt minne den hos fader Knorr, i sällskap med Björn upplefvade tiden, med den nuvarande belägenheten och han längtade efter att kunna återupprätta de gamla förhållanden.

Derefter började han att uträkna Björns strafftid. Han visste att det voro fem år och att dessa måste nalka sig deras slut under nästkommande Augusti månad.

Dermed stod också hans beslut fast, att lemna hembygden vid denna tid, och att uppsöka sin gamle vän och lidelsekamrat samt att förenad med honom söka grundlägga något nytt för framtiden.

En vacker dag i början af Augusti var han försvunnen från hembygden. Ingen brydde sig synnerligt derom, ty hvem bryr sig om en fattig?

Man låtsade som om man icke observerade det och lät det bero.

Dagen för Björns befrielse var kommen, äfven han hade lyckligt genomgått straffperioden. I saknad af någon annan plats har han åter upptagit sitt gamla yrke, nämligen sjåarebefattningen och han står nu i hamnen.

Det går smått med honom, lrafterna äro icke mera så starka som förr, han kan icke mera stå ut med det hårda arbete och alla födoämnen hafva blifvit så förskräckligt dyra. Han har svårt att kunna förtjena hvad dagens behof utkräfver.

Det är på en lördags afton, klockan är omkring sju och Björn står i dag i stadsgården samt är sysselsatt med lossningen af fläsk ur ett stort amerikansk barkskepp, hvilket nyligen har anländt från New York.

Bäst som han står der i färd med att ompacka några söndriga lädor, känner han ett lätt slag på axeln.

Han vänder sig om ser upp och tittar rakt in i ansigtet af en mindre spinker karl klädd i simpla arbetskläder, och denna sträcker ur sin hand för att bjuda honom en god afton.

Att känna igen norrmannen är just icke så synnerligt svårt. Hans stora näsa sitter qvar och låter sig lätt utsortera bland flera tusenden.

"Hvad, är det du?" brummade Björn, både flat och förundrad, under det att han aftorkade den våta handen i förklädet och derefter framräckte den.

"Ja, men tyst som muren", inföll norrmannen. "Hur har du det?"

"Smått som du ser", sade Björn.

"När slutar du i afton?"

"Det blir sent, omkring klockan nio antager jag".

"Då råkas vi vid denna tid derinne i lokalen!" svarade norrmannen, pekande med handen tvärs öfver gatan. Adjö med dig så länge!" och bort gick han.

Björn stod qvar. Han tittade en stund efter den bortgående och sällsamma tankar stormade genom hans hufvud. Fiendtligt stäm mot norrmannen var han just icke, ty denne hade ju icke skadat honom.

Efter slutadt arbete, hemtade han sina veckopengar, och steg derefter in uti utskänkningslokalen, hvarest han ju under de sista dagarne ofta hade gästat.

Norrmannen satt redan der och inväntade hans ankomst. Han drog fram en stol, Björn slog sig ned vid bordet och snart var en välkomstskål drucken och den gamla bekantskapen förnyad.

Begge önskade likväl icke att väcka uppsigt och blefvo därför snart ense om, att en promenad i det gröna, under och öfver morgondagen vore det lämpligaste och rådligaste sättet att ostördt kunna samspråka.

Man handlade i en hast dugtigt med proviant, nedpackade det i en korg, några flaskor renadt bränvin stoppades äfven dit, och då klockan elfva krogdörren stängdes, vandrade begge arm i arm öfver till Djurgården, till sommarlogis.

Högsommarns nätter äro ju så ljusa och varma och i det gröna sofver man så friskt och angenämt.

Hvad de två gamla supbröderna under lustfärden hafva samtalat med hvarandra det känna vi icke till.

Utan tvifvel hafva gamla minnen blifvit uppfriskade, samt alla bittra känslor fullkomligt nedsköljda af den svenska nektarn. Nog af, följden blef, som man kunde förvänta sig, återupprättandet af det gamla förbundet.

Bland många förslag och anslag hade äfven ett utvandringsprojekt kommit på tal, blifvit öfverlagt och vidare förhandlingar derom voro uppgjorda.

På måndags morgonen infann Björn sig emellertid på sin plats, och fortsatte som bäst med lossningen af amerikanaren.

Om aftnarne råkades begge vännerna ute på Djurgården, och på detta sätt strök veckan.

Björn visade sig mycket nykter och arbetsam, och pysslade ständigt om den amerikanske styrmannen.

Då nästa lördagsafton kom, frågade han genast:

"Kunde styrman icke ha bruk för en man till under utresan?"

"Kanbända", svarade styrmannen. "Vi hafva ju två sjuka ligande på lazarettet, om dessa icke blifva återställda dessförinnan, då måste jag hyra två andra i stället. Hvem är det, som har lust att inträda?"

"Det är jag sjelf och en bekant till", sade Björn.

"Jaså! kan din vän något annat yrke?" frågade styrmannen.

"Han har varit smed förut", svarade Björn.

"Nå, det kunde passa bra! Vi kunna tala om saken närmare,

då fartyget blifvit klart. Vi komma att gå härifrån i barlast till Liverpool, och lasta der styckegods samt emigranter på New Orleans."

Nästföljande onsdags afton var lasten i land, och på förnyad förfrågan fick Björn det beskedet, att nästa morgon klockan sex presentera sig med sin vän för kaptenen.

Begge togo numera hyra för utresan till New-Orleans, mot en hyra af fyrtio dollars i ett för allt för resan, och skulle infinna sig fredags natten innan tolf, ombord för att slippa afmönstring.

De måste väl hafva infunnit sig; ty efter någon tids förlopp spatsera begge på Liverpools gator — och åter en tid senare i New-Orleans. Derifrån bar det af till San Francisco i Kalifornien, och der lemnade begge fartyget och samtidigt sjömansyrket.

Ryktena om guldminorna hade fångslat begges håg, och med vandringsstafven i handen bar det af inåt landet till New Helvetia, en ny koloni, som just blifvit öppnad och berömd.

Här började Björn att arbeta i guldminorna. Norrmannen deremot grundlade med sina sammansparade penningar sitt hotel, samt utskänkningslokalen.

Björn blef första stamgästen, han lockade alla andra arbetare dit, fick fritt husrum hos vännen, mot pligten att varna om sin väns säkerhet, under alla de slagsmål, hvilka nästan dagligen förekomma.

Medan Björn om dagen vaskar guld i floden, sitter norrmannen lugnt hemma i sitt hôtel och drager guldet ur andra arbetares fickor. Han har det lättast med sina sammansparade penningar i fickan slipper han allt arbete, han sitter lugnt i sin gungstol, lägger benen upp på bordet, håller en rökande calabera i munnen, och slipper att aftorka svettdropparna ur ansigtet.

När arbetstimmen är slut, då skynda de uttröttade guldvaskarne under hans tak, och offra villigt af sitt förvärf. Såväl mat som dricksvaror äro dyra på sådana ställen, och norrmannen är just mannen, att skrapa allt i egen ficka.

Tidsperioden under hvilken denna panorama afspelas, är omkring baron Hans dödstitid. Vi räkna att hotellet då varit etablerat under fyra år, och norrmannen är redan nu en rik man.

Slut.

Till allmänheten.

Undertecknad, som blifvit satt i tillfälle att på billiga vilkor erhålla egendomsrätt till åtskilliga **utmärkta romaner af de mest framstående författare och författarinnor**, tillåter sig härmed att till subskription anmäla den första af dessa, kallad

BARON HANS

eller

Den adlige förbrytaren.

Författarinnan till denna intressanta och spännande roman utmärker sig genom sin lätta stil och naturtrogna karaktärs-skildringar af de personer som förekomma i densamma. Tagger man sedan i betraktande att abonnenterna, utom att erhålla en sedlig och underhållande läsning, bekomma en **dyrbar premie**, bestående af **ett ur** af hvilken af nedanstående sorter som önskas, förfärdigadt hos en gammal välkänd urmakerifirma i Stockholm, så torde detta tillräckligt tala för att abonnenterna häri hafva något, som är **verkligt förtjent af uppmärksamhet**. Lägga vi sedan till att **allt hvad i vår förnåga står** kommer att göras för att punktligt och samvetsgrant fullgöra våra förbindelser, så våga vi hoppas att allmänheten måtte i sitt eget intresse understödja detta företag genom att lifligt anteckna sig och derigenom komma i besittning af en premie, som **ensam är värd betydligt mer än hela den lilla summa, som erlægges för romanen**. Genom dessa små betalningar för hvarje häfte kommer mången att blifva egare till ett ur, som eljest skulle falla sig allt för dyrt att köpa. Allt vidare ordande torde följaktligen vara öfverflödigt, då saken bäst talar för sig sjelf.

Romanen utkommer regelbundet med ett häfte i veckan.

Subskriptionen är bindande för hela arbetet.

Skulle kolportör gifva några andra löften än dem, som tydligt finnas tryckta å häftena, ikläder sig undertecknad intet ansvar för fullföljandet af desamma.

A. NILSSON,

Utgifvare.

Besvärgatan 54, 2 tr. upp.

Såsom garanti för abonnenterne att intet bedrägeri finnes vid utdelningen af premierna har utgifvaren till leverantör lyckats förskaffa sig den gamla välkända urfabriksfirman *Hilda Petrini*, Hornsgatan 20, hvilken gjort sig vida känd för redbarhet.

Förteckning öfver premierna

och pris pr häfte.

1. Ett äkta amerikanskt Skeppsur med slagverk	—
2. Ett äkta amerikanskt 8 dagars Skeppsur med slagverk	— 60.
3. En amerikansk 8 dagars Regulator	— 75.
4. En Fjeder-Regulator, 14 dagars gång (efter 4 mönster)	— 90.
5. Ett mans Guld-Remontoir-Ur, 14 karats guld, att uppdraga i bygeln	1: 75
6. Ett mans Guld-Ankarur, 14 karats guld, stadig boett	1: 45.
7. Ett mans Guld-Ankarur, 14 karats guld, litet svagare boett.	1: 20.
8. Ett dam Guld-Cylinderur, 14 karats guldboett	1: —
9. Ett dam Guld-Cylinderur, 14 karats guld, stadig boett	1: 20.
10. Ett dam Guld-Remontoirur, cylinder, att uppdraga i bygeln	1: 35.
11. Ett herr Silfver-Ankarur, finaste qualité	— 85.
12. Ett herr Silfver-Ankarur	— 75.
13. Ett herr Silfver-Halfkronometerur	— 95.
14. Ett herr Silfver-Ankar-Remontoirur, att uppdr. i bygeln	1: 05.
15. Ett herr Silfver-Cylinderur	— 60.
16. Ett herr Silfver-Cylinderur, finaste verk	— 65.
17. Ett dam Silfver-Cylinderur	— 60.
18. Ett dam Silfver-Cylinderur, finaste verk	— 70.

För urens gång som levereras af undertecknad lemnas två års garanti.

Stockholm den 1 Mars 1881.

Hilda Petrini.
Götgatan n:o 20.